

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKE ME

THERE'S A REASON IT'S CALLED THE DEAD OF NIGHT

WITH YOU

FROM THE AUTHOR OF DEBT

NINA G. JONES



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TAKE ME

THERE'S A REASON IT'S CALLED THE DEAD OF NIGHT

WITH YOU

FROM THE AUTHOR OF DEBT

NINA G. JONES

Copyright © 2016 Nina G. Jones

Kapak tasarımı Nina G. Jones

Formatlama [That Formatting Lady](#) .

Bu kitabın yazarının izni olmadan taranması, internete yüklenmesi ve başka yollarla dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılabilir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçeklik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

TABLE OF CONTENTS

[Nina'dan Bir Not](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)
[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[ÜÇÜNCÜ](#)

[BÖLÜM](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Sonsöz](#)

[Sosyal Medya İletişim Nina](#)

[G. Jones'un Diğer Çalışmaları](#)

A NOTE FROM NINA

İşte ortamı hazırlamaya yardımcı olacak bir müzik listesi:

Every Breath You Take - The Police
How Deep is Your Love - Bee Gees
Night Fever - Bee Gees
You Should Be Dancing - Bee Gees
It's Too Late - Carole King
You're So Vain - Carly Simon
Killing Me Softly With His Song - Roberta Flack
Aşk Değilim - 10cc
Çok Uzaklarda - Carole King
Can't Stand Standing Losing You - The Police
O Orada Değil - The Zombies

[Bu çalma listesini Spotify'da dinlemek için buraya tıklayın.](#)

TRIGGER WARNING

Hepsini.

Ciddiyim. Bu bir romantizm değil. Kalbi zayıf olanlar için değil. Gitmek
üzere olduğunuz yerde ışık yok.

TAKE ME
WITH YOU

Bu dünyada kahramanlar yoktur, sadece kötüler ve kurbanlar vardır.

PART *ONE*

PROLOGUE

1978

Gecenin sahibiyim. Maskem olmadan özgürce yürüyebildiğim tek zaman. Hayır, yüzümü örttüğüm kar maskesi değil. Onlardan biriymişim gibi davrandığım gündüz saatlerinde taktığım maske. Mükemmel gülümsemeleri ve yankılanan kahkahalarıyla o güzel insanlar. Benimle alay ediyorlar. Benimle alay ediyorlar. Ama geceleri, sokaklar durgunlaştığında, işte o zaman gülüyorum. Gülümsediğim zaman. Onlardan asla sahip olamayacağım her şeyi aldığımda. Evlerine ve tenlerine girdiğimde. Hayatlarını ödünç alınmış bir giysi gibi giyerim. Ancak geri verdiğimde yırtık pırtık ve hasarlı oluyor ve parazit ihtiyacım tarafından yok edilmemiş bir sonraki eve geçmem gerekiyor.

Ama onlardan biri olduğum o birkaç saat boyunca bu acının tadına varıyorlar. Onların hafife aldığı neşeyi yoğun bir dozda hissetme sırası bende. Bir barajın yıkılması gibi şiddetli bir telaş, aidiyet hissi beni ezip geçiyor. Ama sular aynı hızla sakinleşiyor ve sonra güneş doğarken orada duruyorum, sığ dere ayaklarımın dibinde akıyor. Ve sabırla bekliyorum, karanlık geri dönene kadar, böylece o telaşı tekrar çalabilirim.

Av peşindeyim. Vesper okulda. Kardeşi terapide, ailesi de başka bir gezide. *Vesper. Akşam duası.* Bu isim çok ironik. Eğer tüm dünya bir sahne ise ve ironi en iyi hikayeleri yaratıyorsa, o zaman bu rol için doğmuş.

O ilk değil. Yakın bile değil. Ama onda beni diğerlerinden daha fazla büyüleyen bir şey var. Ve çok kişi oldu.

Ben takıntılıyım.

Girdiğim her ev saplantımın nesnesi haline geliyor. Bu yüzden, gezindiğim diğer tüm evlere rağmen tek düşündüğüm şey o oldu.

- beni sabırsızlandırıyor.

Sabır. Cephaneliğimdeki en önemli araçtır. Her avı başından sonuna kadar planlarım. Hayatlarını pencereden izlerim. Rutinlerini öğrenirim. Evlerine girip hatıralarını gözden geçiriyorum ve oradan buradan ufak tefek şeyler alıyorum. Fark etmeyecekleri ya da yanlış yere koyduklarını düşünecekleri şeyler. Bir resmin yerini değiştirebilirim. Bir şeyler yiyebilirim. Bilinçaltılarında bir yerlerde, ben karşılarında durmadan çok önce varlığımı hissetmelerine yetecek kadar. Eskiden bu yeterliydi. Sadece orada olmak, eşyalarıyla, günlük yaşamlarının kalıntılarıyla çevrili olmak. Sakladığım simgelere bakmak ve uzaktan izlediğim duvarların içinde hissettiğim heyecanı hatırlamak yeterliydi. Ama bu heyecan uzun zaman önce azaldı, beni anlayan tek kişinin öldüğü gün muhteşem bir patlamayla yok oldu. Onsuz, yalnızlık dayanılmaz hale geldi ve öfke kabardı. Öfke ve acıyla öylesine dolmuştum ki, yok olması için onu bir başkasına yüklemem gerekiyordu. İzlemek yeterli değildi. Seslerini duymalıyım. Yüzlerini görmeliydim. Hayatlarını çalmalıyım. Böylece sadece almak yerine arkamda bir şeyler bırakmaya başladım: bant, ip, eldiven, kayganlaştırıcı. Daha sonra hazır olduğumda kullanacağım aletler. Ve eğer polis beni durdurursa, üzerimde bir kit bulamayacaklardı.

Hedeflerimin rastgele görünmesine dikkat ediyorum. Belli bir düzen kurmak istemiyorum. Müteahhitlik işim beni büyüdüğüm yer olan Orta Kaliforniya'nın her yerine götürüyor. Mahalleleri iyi bilirim. Her kestirme yolu ve tüm sokakların nasıl bağlandığını bilirim. Hızlı bir kaçış için tüm otoyol çıkışlarının ve rampalarının nerede olduğunu biliyorum. Emlakçılar evleri tamir etmem için beni ararlar. Listelerine bakar ve daha önce çalışmadıkları bir evi seçerim. Eğer komşuları seversem, o boş evleri bölgeyi izlemek için bir üs olarak kullanırım. Geceleri boş evler saklanmak için mükemmel yerlerdir. Diğer zamanlarda, sadece birini görürüm ve canım çeker. Onları izlerim ve uygun olup olmadıklarına bakarım. Kağıt üzerinde her şey rastgele görünüyor. Ama hiçbir şey rastgele değildir.

Vesper'ın çekmecedeki mücevher kutularını karıştırıyorum. Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor ama yaşlarımız birbirinden çok uzak değil. Yirmili yaşlarının başında olmasına rağmen, odadaki pek çok şey gibi bu biblolar da yetişkinlere ait parçalarla çocukluğundan kalma hatıraların bir karışımı. Köşedeki bir sandalyede ipek bir bornoz var, göğüslerinin kıvrımlarına güzelce yaslanabilecek türden

Ve aynı sandalyenin üzerinde yıllarca sarılmaktan yıpranmış küçük bir oyuncak ayı var. Sandalye eski görünüyor. Beyaz, boyalı ahşap işçiliği yontulmuş ve grileşmiş, soluk çiçekli minder sayısız kez oturduğu yerde yıpranmış. Parmaklarımı tenine değen solmuş çiçekler boyunca gezdiriyorum. Sonra saten bornozun üzerinde. Oyuncak ayıyı elime alıp inceledikten sonra yerine geri koyuyorum ve orijinal pozisyonundan 45 derece eğiyorum.

Duvarlarından birinde bir resim panosu var. Bir şeyleri iğneleyebileceğiniz ya da resmi kurdelenin arkasına sıkıştırabileceğiniz türden. Resimlerin çoğu onun ve erkek arkadaşının. Bay Yakında Doktor Olacak. Bay Mükemmel Gülümseme ve Cazibeli Varoluş. Pano fotoğraflarla dolu, bu yüzden birçok kez üst üste geliyorlar. Her biri gülümseyen insanlardan oluşuyor. Tek yaptıkları gülümsemek ve bu beni hasta ediyor.

Sen diğer insanlar gibi değilsin.

Bu insanlar acıyı bilmezler. Yalnızlığı bilmiyorlar. Geçici rahatsızlıkları bilebilirler ama yabancı olmanın kalıcı bilmezler. Onlar gibi insanlar beni ben yaptı.

Vesper Rivers'ı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Garip bir isim, biliyorum. Annesi bir hippidi. Olay olduğunda kimseyi aramıyordum, yine de seçeneklerimi her zaman açık tutarım. Uzun bir iş gününden sonra marketeydim. Ter ve çamur içindeydim, kıyafetlerim boya ve katranla lekelenmişti, sadece hızlıca bir şeyler almak istiyordum ve bir hafta boyunca geceleri sinsice dolaşmaktan ve gündüzleri çalışmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar yorgundum. İşte o zaman onu gördüm, mısır gevreği reyonunda yürüyordu. Üzerinde küçük bir bluz vardı: boynuna dolanan ipleri olan pas rengi bir yular. Kısaydı, şortunun beli göbek deliğinin hemen üzerine geliyordu, böylece hareket ettiğinde sıkı karnının ipuçlarını görebiliyordum. Kısa şortu kışını zar zor örtüyor ve uzun, biçimli bacaklarına yol açıyordu. Altın sarısı tonlarındaki kahverengi saçları uzun ve tüylüydü - bugünlerde herkesin astığı Farrah posterine çok benziyordu. Ama bu kız çok daha güzeldi. Sanki taş ve toprak yığınının içinde duran keşfedilmemiş bir mücevher gibiydi. Uzun, zarif bir kol küçük bir ele doğru eğimliydi. Bir oğlan çocuğu. Sekiz yaşlarında olmalıydı. Onun oğlu olamaz. O çok genç.

"Bunu beğendin mi, Johnny?" diye sordu, onun hizasına gelmek için belinden eğilerek. Sesi, küçük çocuk için ekstra tatlıydı.

Başını salladı. Kolu çarpıktı, bacaklarından biri garip bir şekilde bükülmüştü ve ağzı çarpıktı. O farklıydı. Özürü. Ve o da

ona karşı çok nazikti. Belki de diğerkleri gibi değildi. Belki de onlar gibilerle benim gibiler arasında bir şeydi.

İşte o zaman bana baktığını hissetti. Genelde tedbirli davranırım. İnsanları izlemekte, göz önünde saklanmakta ustalaşmışımdır ama o beni şaşkına çevirdi. Başını çevirmeden önce saniyenin milyonda biri kadar bir süre gözlerimi yakalayarak bana baktı. Yüzümü görmesine izin veremezdım ve yüzümün kir ve katranla kaplı olmasına, inceliklerini gizlemesine minnettardım.

Elimde ne varsa aceleyle kasaya gittim, böylece o kendi arabasına binmeden ben arabama gidebilecektim. Bir elinde çantası, diğerk elinde ayaklarını sürüyen küçük çocukla mağazadan çıkana kadar on beş dakika daha bekledim. Gülümsüyordu. Nasıl bu kadar mutlu olabildiğini anlamıyorum. Bu dünyanın, kusurlarını dışa vuran bizler için ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum.

Beyaz bir Grand Prix'ye bindi, 73 model gibi görünüyordu. Sonradan önsezimin bir yıl yanıldığını öğrendim. Plakayı not aldım. Gidişini izledim. Sonra beni fark etmemesi için yeterince arkadan takip ettim.

Ve işte birkaç hafta sonra onun evindeyim. Bu benim ilk seferim de değil.

Çoğunlukla başka bir fotoğrafın arkasına saklandığı için çok da özlemeyeceğini düşündüğüm bir fotoğrafı kapıyorum. Bir kütüğün üzerinde oturuyor, fonda göl var. Elbette gülüyor, beyaz sırtışını göstermek için başını geriye atmış. Boğazında bir kolye parlıyor.

Size gülümseyecekler ve arkanızdan gülecekler.

Komodininin üzerindeki saate bakıyorum. Bu porselen tek boynuzlu at heykeline gömülü ve onun iyiliği için bunun gençlik günlerinden kalma başka bir kalıntı olmasını umuyorum. Buradan çıkmam gerek. Bu işi yarıda kesip mahvetmek istemiyorum. Ayrıca, bu akşam için hazırlanmam gereken bir randevum var.

Çok renkli yapay elmaslarla kaplı küçük bir mücevher kutusunu açıyorum. İçinde iç içe geçmiş birkaç parça var ama bir kolyeye iliştilmiş altın hilali fark ediyorum. Resimdekiinin aynısı. Artık benim.

Evine yaptığım son ziyarette olduğu gibi, onun için bir şeyim var. Bir rulo sicim çıkardım ve oyuncak ayısının bulunduğu sandalyenin minderinin altına yerleştirdim. *Sabır.*

CHAPTER



VE SPER

" yolculuk için son dakika alışverişı yapıyorum. Kardeşine göz kulak ol. İçeride televizyon izliyor," diyor annem kaldırıma park ettiği arabasına doğru yürürken. Sıcak ve güneşli bir gün, yüzden arabamı garaj yolumuzda yıkamaya karar verdim. Üvey babam okul masraflarımı karşılıyor ama günlük yaşam benim cebimden çıkıyor ve araba yıkamak da dahil olmak üzere her şekilde para biriktiriyorum.

"Tabii anne," diye cevap veriyorum hevesle. Johnny'yi izlemeyi sevmediğimden değil, hayır, o benim dünyam. Çünkü onun dünyası gibi görünmüyor. Bu konuda her şeyi biliyorum. Kendimi yetiştirdim sayılır ama Johnny'nin engelleri var. Göbek kordonu boynuna dolanmış olarak doğdu ve sonuç olarak serebral palsi ve birkaç başka sorunu var. Ona ihtiyacı var. Ama iki hafta önce Karayipler'den döndü ve şimdi üvey babamla birlikte iki haftalığına Mısır'a gidiyor.

Ses tonumdan bihaber ya da çoktan uzaklaştığı için umursamıyor. Süngerimi bırakıp Johnny'nin nasıl olduğuna bakmak için içeri giriyorum. The Electric Company'nin önünde bağdaş kurmuş oturuyor, aşağı yukarı zıplıyor ve sağ elini Easy Reader'ın imzaladığı ritme göre hareket ettiriyor. Johnny dudaklarını oynatıyor ama hiçbir şey . Neredeyse tamamen dilsiz. Bazen kızdığında ya da sevindiğinde boğazından tutarsız sesler kaçıyor ama çoğunlukla sessiz.

"Johnny. Dışarıda arabayı yıkıyorum. Yardım etmek ister misin?"

Ya beni görmezden geliyor ya da gösterinin büyüüne kapılıp beni duymuyor. "Hey," diyorum, görüşünü engellemek için önüne geçiyorum. "Beni duydun mu tatlım?"

Bacaklarımın arkasına bakmak için yana doğru eğiliyor. Belli ki ben sinir bozucu bir dikkat dağıtıcıyım. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen dışarıda olacağım. Tamam mı?"

Göz teması kurmadan başını sallıyor, hâlâ şarkıya eşlik ediyor. Saçlarını karıştırıyorum, oturma odasını dışarıdan görebilmek için perdeyi açıyorum ve tekrar dışarı çıkıyorum.

Hava cayır cayır yanıyor ve süngerimi kovaya daldırırken serin, sabunlu su sıcak kollarım için bir sığınak oluyor. Küçük radyomu açıyorum ve çoktan yarısına gelmiş bir Donna Summer şarkısı yakalıyorum.

İşte o zaman hissediyorum. İzleniyorum.

Bu his anlık ve kesin. Ayağa kalktım ve sokağa döndüm. Tipik bir Cuma öğleden sonrası. Çocuklar sokakta oynuyor, birkaç kişi çimleri biçiyor, ama benim dikkatimi çeken karanlık bir araba. Yavaşça geçiyor, sürücü tarafı bana dönük. Camı renkli ve sadece gözlerini görebileceğim kadar açık. Uzakta olmasına rağmen gözleri çok canlı. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en berrak turkuaz gözlerden bazıları. Bu hissi ilk kez yaşamıyorum. Ve bu déjà vu bana belki de bu gözleri ilk kez görmediğimi söylüyor. Başka tarafa bakmıyorum. Onun yerine bakışlarıyla buluşuyorum, o gözlerle odaklanmaya çalışıyorum. Gerginlik ve heyecan karışımı bir duyguyla midem bulanıyor. Böyle gözler ancak güzel bir şeyin parçası olabilir. Ve yine de, bu konu dışı olmalı. Bana ilgi gösteren biriyle alay etmeliyim, özellikle de bu şekilde. Ben zaten alındım. Ve ben rastgele aval aval bakanların üstündeyim.

Yine de başka bir şey var, tanıdık bir şey, ama emin olamayacağım kadar uzakta. Birkaç gün önce kütüphanede bir sınava çalışıyordum ve sessiz bodrum katında hemşirelik kitaplarına bakarken aynı his beni de etkiledi. Raftan bir kitap çekmiştim ve diğer tarafta bir çift göz gördüğümde nefesim kesildi. En az bunlar kadar berrak olan bu gözler, belirgin bir işaretle bana bakıyordu: Sol gözünde altın sarısı kahverengi bir leke vardı. O kadar berrak gözlerde -tıpkı sahildeki suyun ayaklarımı görebileceğim kadar berrak olması gibi- altın kahverengi, altın varak gibi parlıyordu. Sonsuz kitap sıralarının arasından bakan o gözleri gördüğüm anda kayboldular. İçimi bir ürperti kapladı ve sessizce rafların onun tarafına bakmak için yürüdüm ama kimse yoktu. Ayak seslerini bile duymadım. O

O kadar sessizdi ki, karşılaşmadan önceki uykusuz çalışma geceleri nedeniyle onu hayal edip etmediğimi bile merak ettim.

Bunlar aynı gözler mi? Olamazlar. Daha fazla değerlendirme yapamadan cam kapanıyor ve karanlık araba uzakta dönüyor.

Yuvarlanarak uzaklaşan araca bakıyor, yeni bir paranoya duygusuyla boğuşuyorum. Stresliyim. Hemşirelik okulu, iş, meşgul bir erkek arkadaş ve Johnny'ye bakmak var. Bu sadece stresin başka şekillerde kendini göstermesi. Anneme ya da erkek arkadaşım Carter'a söylemeyi düşünüyorum ama ne diyebilirim ki? Kütüphanede büyüleyici bir çift gözle temas kurduğumu mu? Arabamı yıkarken yanımdan geçen bir adamın bikinili ve şortlu halime aval aval baktığını mı? Kulağa her çekici kadının hayatı gibi geliyor.

Ama paranoyanın ötesinde bir şey daha vardı. Carter'a ya da anneme söylemek bir yana, kendime bile tam olarak itiraf edemediğim bir şey. Bu endişe duygusu daha derin bir şeyle karışmıştı - yoğun bir imrenilme duygusu. Bir erkeğin bana laf atmasından ya da tatlı dille konuşmaya çalışmasından duyduğum iğrenme hissi değil, sessiz bir özlem. Carter'la o kadar uzun zamandır birlikteyim ki, bu oyunu oynamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Erkeklerin olması gerekenden biraz daha uzun süren o bakışlarının tadını çıkarmak. Kendimi onlardan etkilenmez hale getirdim, uzun süredir sadık olduğum erkek arkadaşım dışında herkese karşı cinselliğimi kapattım.

Bu sefer hariç. Bu sefer merakımı yenemedim. Acaba kütüphanede gördüğüm ya da gördüğümü sandığım adam kitaplığın benim tarafıma gelseydi, geri kalanı da o gözler kadar çarpıcı olur muydu? Tek kelime etmeden beni kitapların üzerine öyle bir iter miydi ki, raflardan yağmur gibi yağarlar mıydı? Beni kıstırır ve boşalana kadar şiddetle becerir miydi, beni rutinden ve kendimi bağlı bulduğum zorunluluklardan çekip çıkarır mıydı? Carter'la yatarken birkaç kez o gözlerin fantezisini kurmuştum, sadece beni uçuruma sürüklemek için. Kirli düşünceleri, yasak düşünceleri severdim. Ne kadar yasak olursa o kadar tahrik olurum ama bunu Carter'a asla söyleyemezdim. Kendini yetersiz hissetmesini istemedim. Ayrıca, fanteziler özeldir. Kafanın içinde yaşarlar, gerçeğe dönüştürülmezler.

Şortumu çekiştiriyor. Johnny adımı söyleyemiyor, bu yüzden onun dokunuşuna alışkınım. "Mmmhmm," diye cevap veriyorum, aklım hala uzak düşüncelerde. Johnny'nin birkaç anlamsız karşılaşmadan daha önemli olduğuna karar veriyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Aç mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Izgara peynir?"

Kafasını sallıyor.

"Mısır gevreği?"

Başını sallıyor.

"Tamam. Bunu sonra bitiririm. Hadi seni içeri alalım." Johnny'yi kapıya kadar götürüyorum ama içeri girmeden önce arkamda kalan boş sokağa son bir kez bakıyorum. Tıpkı kütüphanede olduğu gibi, yine içimde boş bir şüpheyi kalakalıyorum.

SAM

Bu duyguyu tekrar yaşamak için can atıyorum. Son evden bu yana bir hafta geçti ve şimdiden daha fazlasına ihtiyacım var. Geçtiğimiz ay Vesper'ı ilk gördüğümünden beri daha da kötüleşti. Ama henüz ona hazır değilim. Hâlâ yapılması gereken planlar var. Son gittiğim ev, Vesper'ın kolyesini aldığım gün, içimdeki dürtüyü bastırdı ama her zamankinden daha hızlı ve daha şiddetli bir şekilde geri döndü. Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Şimdilik Hoeksma'sla yetinmek zorundayım. Birkaç haftadır onları izliyorum. Kadın acil servis hemşiresi, adam öğretmen. Rancho Sol'da güzel bir çiftlikleri var. Bu gece nöbetçi olmadığını ve muhtemelen sevişeceklerini biliyorum. Programından dolayı genelde gece geçen gemiler gibiler. O izinli olduğunda, mutlaka yaparlar. Onlar uyuyana ve çıplak olana kadar bekleyeceğim. Kadın üç haftadır aralıksız çalıştığı için yorgun olacak, adam da sevişmekten derin bir uykuya dalmış olacak.

Birkaç sokak ötede park etmiş arabamdan inip yürüyorum. Saat gece yarısını geçmiş ve bu yerleşim bölgesi sessiz. Bakımlı ön bahçeleri olan çiftliklerin ve iki katlı evlerin pencerelerinden sadece birkaç ışık parlıyor. Koyu renk peruğum ve ona uygun bıyığımla gayet iyi uyum sağlıyorum. Geçtiğim yer birkaç mahalleyi birbirine bağlayan bir dizi kanal. Çorak ve karanlıktırlar ve A noktasından B noktasına ulaşımı hızlandırırlar. Arabamdan Hoeksma'nın evinin birkaç sokak aşağısına gitmek için kanalları kullanıyorum. Sonraki iki blok boyunca, siyah eşofmanlı bir gece .

İlerlerken çenemi aşağı doğru kıvrıyorum, böylece biri geçerse yüzümü net bir şekilde göremiyor. Bu küçük ayarlamalar önemlidir. Yeter ki kimse beni net bir şekilde görmesin ve ben de olay yerinden uzaklaşayım,

beni asla tanımlayamayacaklar. Sürekli değişiyorum, bu yüzden kim olduğuma dair çizilen her resim bulanık olacak.

Eve doğru koşmak kolaydı. Sadece bir kişinin yanından geçiyorum, köpeğini gezdiren ve bana bakma zahmetine bile girmeyen adam. Hoeksma'ların evine komşu olan boş eve doğru dönüyorum, eldivenlerimi giyiyorum ve ahşap çitten atlayarak bahçelerine giriyorum. Tam tahmin ettiğim gibi, tüm ışıklar kapalı ama arabaları garaj yolunda. İçeride uyuyorlar ama henüz çok erken. Geceyi bilirim. Karanlıkta gelişirim. Ve benim için 3:15 gecenin en sessiz zamanıdır. Çoğu insanın geç saatlere kadar uyanık kalma becerisinin çok ötesinde ve en erken için bile çok erken. Uykunuzda, sıcak örtülerinizin güvenliğinde, en yalnız olduğunuzu düşündüğünüz zamandır. İşte o zaman gelirim, tüm gardlar düştüğünde.

Çalıların arkasında saatlerce sabırla bekliyorum, ta ki etrafımdaki evlerin son ışıkları da sönene kadar. Sonunda saat üçe geliyor ve benim için başlama vakti geliyor. Connie ve Don bir pencere kliması kullanıyor ve yatak odalarında gürültüyle çalışıyor. Yine de sessiz olacağım ama beyaz gürültüden beni duyabilecekleri konusunda daha az endişeliyim. Çalıların arasından çıkmadan önce cebimden siyah bir kar maskesi çıkarıp üzerime geçiriyorum. Sürgülü cam kapılarının yanındaki saksı bitkisine yöneliyorum, buraya en son geldiğimde büyük bir tornavidayı oraya saklamıştım. Kapıyı zorlayarak açıyorum, ses çıkarmamaya çalışıyorum ama açılığım artıyor. Heyecanım artıyor. Haftalardır plan yapıyorum ve başka bir eve, başka bir hayata, başka bir telaşa çok yakıным.

Cam kapı çerçevesi zamankinden daha kalın, ama sonunda onu bükmeyi, mandala ulaşmayı ve iterek açmayı başardım. Derin bir nefes alıyorum, ellerim heyecandan titriyor ve kapıyı kaydırıyorum. Yaşam seslerini dinliyorum. Hiçbir şey yoktu. Gecenin karanlığı denmesinin bir sebebi var.

Sürgülü kapı doğrudan bakımlı çiftliğin oturma odasına açılıyor. Sessizce hareket etmekte ustalaştım. Kanepeye yaklaşırken ve koli bandını sakladığım kanepenin minderini kaldırırken ses çıkarmıyorum. Oturma odasında asılı duran resimlere son bir kez bakıyorum.

Mutlu çift. Hemşire ve öğretmen. Sahip oldukları hayatın kıymetini bilerek mutluluk içinde uyuyorlar.

Seni tekrar incitmek istiyorlar.

Yatak odasının kapısına doğru sürünüyorum. Buraya son geldiğimde, içeri girerken ses çıkarmasın diye menteşeleri yağlamıştım. Dikkatlice düğmeyi çevirdim. Kilitli değildi ve kapıyı yavaşça iterek açtım. Güzelce kayıyor, en ufak bir gıcırta bile çıkarmıyor.

Yatağın ayak ucuna yaklaşıp onları uyurken izliyorum. Don yüzüstü yatıyor, çarşaf çıplak poposunu gelişigüzel örtüyor, bir bacağı yorganın dışına sarkıyor.

Öcünün onu yakalayabileceğini bilmiyor mu?

Connie sırtüstü yatıyor, göğüslerinden biri dışarı fırlamış, orta kısmı ve amcığı örtülmüş ve iki bacağı da açık. Saçları yastığın üzerine yayılmış. Kocasının onu koruyabileceğinden emin bir şekilde açıkta yatıyor. Ama benim gölgem onun kısmen çıplak vücudunun üzerinde duruyor.

Narin bir kız. Güzel. Ama o Vesper değil. Bana bunu yaptırmamasından nefret ediyorum. Eskiden her vuruş mükemmeldi, kendi başına bir varlık olarak var olurdu. Her deneyim yeni, kendi tadıyla eşsizdi. Şimdi kendimi her evi Vesper orada olsaydı nasıl olurdu diye karşılaştırırken buluyorum. Heyecanımı çalıyor. Bunu ona ödeteceğim.

Connie ve Don yavaşça nefes alıyorlar, sık nefesleri varlığının farkında olmadıklarını gösteriyor. Birkaç dakika orada duruyorum, geçen her dakika benim gücümü ve onların savunmasızlığını artırıyor. Giderek artıyor. Onları uyandırmadan olabildiğince şarj olana kadar, yerine getirilmemiş arzuyla zonklayana kadar. Kılıfımdan bir tabanca ve cebimden küçük bir el feneri . Kaseti Connie'nin yanındaki komodinin üzerine yerleştiriyorum.

Sonra ışığı gözlerine tutuyorum.

Gözlerini kısıyor, gözlerini parlak ışıktan koruyor. ", " diyorum

Hırıltı.

"Ne? Aman Tanrım. Don-?"

"Şşşt," diyorum, silahı alına dayayarak. Don kıpırdıyor.

"Bandı al," diyorum, yanında duran ruloyu göstererek. O da Bana bakıyor, gözleri küre gibi, ağzı bir karış açık, elini uzatıyor.

Don başını kaldırıyor, hâlâ kafası karışık. Işığı gözlerine tutuyorum ve gözlerini açıyor ama hemen kapatıp yüzünü siper ediyor. "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor, dik durmaya çabılıyor.

"Kımıldama," sesimi kısık tutarak gerçek tonunu gizliyorum. "Sadece paranı istiyorum." Bu kritik kısım. Onlardan iki kişi, benden de bir kişi var. Onları sakinleştirmeliyim. Don'u bantlamam lazım. Zihni kontrol etmek bedeni kontrol etmekten daha kolaydır.

"Tamam, ne istersen dostum," diyor ayağa kalkmaya çalışarak. "Sadece lütfen istediğini al ve git."

"Kımıldama," diye emrediyorum. "Connie, onu kaydet."

Taş kesilmiş. Kaseti tutarken elleri titriyor ama gözleri bana yapışmış. Beni göremiyor. Maske ve gözlerindeki ışıkla göremiyor ama deniyor. "Ellerini birbirine bantla, sonra ayaklarını."

"Lütfen bize zarar verme," diye yalvarıyor, sesi dehşet içinde titriyor. "Sadece dediğimi yap, iyi olacaksın."

Çıplak vücudunu çarşafıla örtmeye çalışıyor.

"Hayır," diyorum. "Bunun için zamanımız yok."

Bandı çekip açıyor, gergin elleri yüzünden rulodan zar zor koparabiliyor ama sonunda koparıyor.

"Devam et. Ellerini hiç görmek istemiyorum." Ellerini bantla tamamen sarıyor. "Şimdi de ayak bileklerini. En az on kez çevirin. Yüksek sesle say."

"Bir..." diye inliyor. Durdu. "Hepsini say," diye homurdanıyorum.

"Üç...dört...beş..."

İşi bitene kadar bekleyeceğim. Ana tehdit yan yatıp bağlanana kadar. Ellerindeki bandı söküp ellerini arkadan bağlıyorum.

"Her şey girecek," diye fısıldıyor Don ona.

"Kapa çeneni," diye emrediyorum. Tamamen iğdiş edilmişti. Artık bu lanet evin erkeği benim. Burası benim kalem.

Onu bantladıktan sonra Don'u yataktan kaldırıp yere yatırdım. Yeşil tüylü halıya bir gümbürtüyle çarptı. Artık yatağın üzerinde hiçbir şey göremiyor.

"Bana çantanın nerede olduğunu göster," diyerek Connie'yi ayağa kaldırıp oturma odasına sürüklüyorum. Şimdi sadece biz varız. Artık Don diye biri yok. Ona ait olan her şeyi fethettim. Bir göz bağı kaptım.

"Ama sen dedin ki-"

"Eğer çeneni kapatmazsan, onu öldürürüm," diye kulağını tırmaladım. Artık güvenlik güvencesi olmayacak. Şimdi kontrol tamamen bende. O hıçkırırken ayaklarını birbirine bağlıyorum.

"Bir seçeneğin var," diyorum alçak sesle. Şöminelerine doğru yürüyorum ve bir demir çubuk alıyorum.

"Aman Tanrım," diye ağlıyor.

"Bununla ona vurabildiğim kadar sert vurdum. Beş kez kafasına, beş kez de karnına. Yoksa seni beceririm." Sopayı alaycı bir şekilde sallıyorum.

"Onu ne kadar seviyorsun?"

"Lütfen yapma," diye inliyor, tam bir teslimiyetle başını eğiyor.

"Seç yoksa ben senin yerine seçerim."

"Ona vurma. Ben yaparım," diye cevap verir yenilgiyle. "Bu senin seçimin değil. Bu onun seçimi."

"Lütfen yapma!" diye yalvarıyor, istediğimden biraz daha yüksek sesle. Ağızını bantladım ve gözlerini bağladım. Bu senaryonun plana uygun gittiğinden emin olmak için yapmam gereken birkaç şey daha var. Mutfağa gidip bir yığın bulaşık alıyorum ve Connie'yi oturma odasında bırakıyorum.

Hızla yatak odasına döndüm ve Don'u bağlarını çığnemeye çalışırken buldum.

"Ne istersen al," diye tekrarlıyor.

"Seçme şansın var. Aynısını Connie'ye de verdim." Sopayı tehditkâr bir şekilde önümde tutuyorum. "Ya beş tane kafana, beş tane de karnına tam güçle vururum. Ya da onu beceririm. Hangisini seçtiğini tahmin etmek ister misin?"

"Seni hasta herif!" diye kaşlarını çatıyor. "Sadece para istediğini söylemiştin."

"Buraya gelip kafanı kırmamı söyledi. Ama sanırım veto edeceğim. Biraz amcık yemeyi tercih ederim."

Don umutsuzca bağlarından kurtulmaya çalışıyor ama ben onu saçlarından çekip boynunu uzatıyorum ve ağızını ve gözlerini bantlıyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Diz çökmüş pozisyonunu meydan okurcasına koruyor.

"Eller ve lanet dizler," diye tekrarlıyorum. "Yaşamak için bir şans var." Silahı şakağına dayadım. Başka bir şey söylememe gerek kalmadan itaat etti. Tabak yığınının sırtına yerleştiriyorum. Yastıklardan birinden bir yastık kılıfı çıkarıp başını örtüyorum. Boynuna bantla sabitliyorum.

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, duyarım. Seni öldürürüm, sonra da onu öldürürüm."

Yastık kılıfı her nefeste içeri girip çıkıyor. Ağızındaki bantla birlikte boğulabileceğini fark ettim. Buraya öldürmeye gelmedim. Tehditler sadece kontrol için başka bir araç. Bu yüzden ayak bileğimdeki kılıftan bir av bıçağı çıkardım ve daha fazla havalandırma için kumaşta küçük bir yarık açtım. Benden göreceği cömertlik bu kadar. Sahne hazır ve şimdi tüm bunları benim yapma zamanı.

Oturma odasına geri döndüm. Connie dizlerinin üzerine çökmüş, çılgınca başını çevirerek nerede olduğumu anlamaya çalışıyor. Tam önünde olduğumun farkında değil. Onu yere ve feryat ediyor ama

koli bandının altında boğuk. Bir şey söylemeye çalışıyor. Muhtemelen yalvarıyor. Ama anlamsız. Merhamet nedir bilmem.

Beni harekete geçirmek için eşofmanımı memelerinden birini tuttum. Normalde kaya gibi sert ama bugün kadar sert değilim.

Bir tabak çöktü. Orospu çocuğu. Yatak odasına koştum. Don hâlâ yerinde duruyor, tabaklardan biri üstten kaymış. "Beni test etme," diye hırladım. Kayganlaştırıcının komodinin çekmecesinde olduğunu hatırlıyorum. Sağlıklı bir stokları olduğu için kendiminkini getirmeme gerek yoktu.

Oturma odasına geri döndüğümde Connie zıplayarak ön kapıya doğru gidiyordu. Gözleri bağlı, çıplak ve bağlıydı, azmine neredeyse hayranlık duyacaktım ama öfke daha ağır basan bir tepkiydi. Onu belinden tutup tek bir hareketle kaldırıyorum. Kıvranıyor ve tekme atıyor ama saniyeler içinde tekrar yere düşüyor.

Kafamı amına sürterken kayganlaştırıcıyı kendime sürterek üzerine çıkıyorum. Bir türlü sertleşmiyor.

"Siktir. Kahretsin," diye tıslıyorum. Sözlerimin onun için kötü haberlere işaret etmesinden korkarak daha sert ağlıyor.

Bu geçen sefer neredeyse oluyordu. Ve tek bir şey aletimi o kadar sertleştirdi ki daha girmeden boşalabilirdim: onu düşünmek. O lanet kızı. Markette gördüğüm güzel kız. Sevgiyle baktığı küçük çocuğu olan. Erkek arkadaşı ve ailesiyle güzel bir hayatı olan. Gözlerimi kapatıyorum ve onu hayal ediyorum: şampanya rengi gözlerini, pürüzsüz tenini, sıkı kalçalarını ve dolgun göğüslerini.

Burası bizim evimiz. Bu hayata sahibiz. Önümüzdeki birkaç saat için. Her şeye sahip olabilirim. O resimlerde olduğu gibi bana gülümseyecek. Şakanın bir parçası olmak yerine içinde olacağım.

Vesper'ın yüzünün acı ve zevk karışımı bir şekilde kıvrıldığını hayal etmek sikimin kalınlaşmasına ve sertleşmesine neden oluyor. İtiyorum. Ve onun adını dilimin ucunda tutarak itiyorum. Kimseye sıradakinin o olduğu konusunda onu uyarması için bir sebep veremiyorum, bu yüzden orada kalıyor, söylenmesi için yalvarıyor.

Sikime masaj yapan sıcak sıkma onun amcığı. Ve eğer bu fantezi bu kadar iyi hissettirebiliyorsa, gerçek şey geldiğinde bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Boşalırken Connie'nin çığlıklarını zar zor duyuyorum, içindeki son adamı siliyorum. Artık orada bile değil, ben nihai hedefe ulaşana kadar sadece bir yer tutucu.

Rahatlamış bir şekilde , içimdeki amansız ateş bir anlığına sönüyor. Pantolonumu giymeye zahmet etmedim. Bu iş daha bitmedi. Yapmam gereken daha çok şey var. Evlerine girip eşyaları etrafa savuruyorum,

Her şeyi hatırlamaya çalışıyorlar. Bir şekilde tüm hayatlarını bu iki saat içinde yaşamaya çalışıyorlar. Connie'nin bir sürü tıp kitabı var. Ama eski klasikleri de seviyor: Pride and Prejudice, Anna Karenina, Les Liaisons Dangereuses.

Don model arabaları sever. Çocukları yok ama yeğenleri olduğunu düşündüğüm çocukların bir sürü fotoğrafını saklıyor. Bunu nazıkçe yapabilirim. Sessiz olabilirim. Ama evlerini parçaladığımı duymalarını istiyorum. Onları korku yoluyla kontrol etmeye devam etmek istiyorum. Onların dehşeti beni besliyor. Öfkelendiğimi duydukları sürece aptalca bir şey yapmaya kalkışmayacaklar.

Ön kapıyı açıyorum. Kapatmadan önce "Henüz hazır değilim" diye . Polislerin suç ortağı olan birini aramasını sağlamak için bir başka kırmızı ringa balığı.

Connie'yi bir kez daha denedim. Vesper'ın düşüncelerimi tükettiğini hatırlatan bir şey daha.

"Durdur şunu. Durdurun şunu," diye sızlanıyorum eşyalarını karıştırdığım ikinci seferde. Hayal gördüğümü düşünmelerini sağlayacak bir başka dikkat dağıtıcı şey. Hayal görmüyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Gün ışığında yüzümü gösteriyorum. Ben sizin komşunuzum. Ben sizin kardeşinizim. Size o güzel güverteyi yapan ya da kırık kapı tokmağınızı tamir eden adamım.

Saat 4:15 civarıydı ve çok acıkmıştım. Buzdolabını açtım ve biraz tavuk artığı buldum. Arka verandalarında, onların-benim-yemeklerini yeme eyleminin tadını yiyorum. Onların her şeyi benim. Burada olduğum sürece bu benim hayatım. Dışarıda yemek yeme eyleminde parıldıyorum, komşuları sadece birkaç metre ötede olup bitenlerden habersiz.

Bu saatte o kadar sessiz oluyor ki, bu mahallede kimse yaşamıyor bile sanırsınız. Bu benim saatim. Karanlık bana ait. Beni dışladılar. Beni unuttular. Ama ben hiç gitmedim. Ben buradayım. Ben onların yaşayan kabusuyum.

Karnım doyduğunda, gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Şafaktan sonra kalamam. Erken kalkan yol alır. Leşi verandadaki masanın üzerine bırakıp içeri giriyorum. Pantolonumu giyiyorum ve veranda kapısından tekrar çıkmadan önce geride bırakmak istemediğim bir şey var mı diye evi süpürüyorum.

"Hey!" Sokaktan bir erkek sesi bağırıyor. Sorun değil, böyle şeyler olur. Maskemi taktım. Eldivenlerimi giydim. Ona dönüp bakmadım bile. Onun yerine ters yönde koşup bir çitten atlıyorum, sonra bir başkasından, bir başkasından. Beni bir mahalleden diğerine götüren ana arter gibi kullandığım geniş kanal sistemine doğru koşuyorum.

Bu adamı kolayca kaybederim. Çalıların arasına girdiğimde nefesimi topluyorum, kar maskemi, eldivenlerimi, siyah peruğumu ve bıyığımı çıkarıp hepsini güvenli bir şekilde ceplerime sokuyorum. Koyu renk sweatshirt'ü çıkarıp fırçanın içine atıyorum ve beyaz bir tişört ortaya çıkıyor. Açık kahverengi saçlarımı geriye doğru tarıyorum ve arabamın olduğı sokağı doğru yürüyorum. Köpeğıyle dışarı çıkan iğrenç derecede erken kalkmış başka bir adamın yanından geçiyorum. Bana başıyla selam veriyor ve ben de çenemi aşağıda tutuyorum, böylece şafak öncesi ışıktaki yüzümü seçemiyor ve ona hızlıca el sallıyorum.

Arabama binmeden önce sadece birkaç adım daha atıyorum, sakın bir şekilde otoyola ve özgürlüğüme doğru yol alıyorum. Dürtümü tekrar beslemem kadar uzun sürmeyecek. Bir ziyafet hazırlarken bu lokmaların beni daha ne kadar tutabileceğini bilmiyorum.

CHAPTER 2

VE SPER

adresinde Sanford and Son dizisinin bir bölümünü izliyor ve yeni bir patlamış mısır paketi bekliyorum. Johnny yattı ve annemle üvey babam birkaç saat önce havaalanına gittiler. Cumartesi gecesi bu sessiz evde sadece ben varım. Daha fazla dışarı çıkmalıyım ama Johnny'ye sık sık bakmak zorunda kalıyorum ve genellikle okul ve iş nedeniyle yorgun oluyorum. Carter ve benim yarın şık bir akşam yemeğine çıkma planlarımız bile vardı ama annem Karayipler'den dönerken son dakikada Mısır'a bir gezi ayarlamaya karar verince bu planlardan vazgeçmek zorunda kaldım.

Mutfaktan gelen patlama sesleri ilk patlamasından sonra yavaşladığında, tencereyi ocaktan alıp biraz tereyağı eritmek için koşuyorum. Sıcak patlamış mısır kaseme sarılarak oturma odasına tekrar girdiğimde Sanford and Son bitmiş ve yerini akşam haberleri almıştı. Ekranda bir adamın yüzünün, çoğunlukla bir kar maskesi tarafından engellenmiş, yakınlaştırılmış siyah beyaz bir çizimi var.

Bir muhabir, "Polis, adamın Rancho Sol'daki evlerinde bir çifte saldırdığını söylüyor" diyor. Rancho Sol, buradan arabayla yirmi dakika uzaklıkta olmayan bir alt bölge.

Görüntü yakınlaştırılarak muhabirin omzunun üzerinde geziniyor ve üzerinde "Gece Avcısı" yazıyor. Görüntüye sabitleniyorum. Sacramento County'nin her yerinde hırsızlık olayları artmış. Johnny'ye tek başıma bakarken Carter'ın benimle kalmakta ısrar etmesinin nedenlerinden biri de bu. Ama Carter çok daha geç bir saate kadar gelemeyecek.

Bu gece. Ana caddeye bakan resimli pencereye bakıyorum ve panjurların diğer tarafında bana bakan o maskeli yüz olsaydı ne yapardım diye merak ediyorum. Evimin rahatlığında taze bir kase patlamış mısır tutmanın rahat hissi, bilinmeyenin güvensizliği ile aşıyor.

Kapı zili çaldı. Patlamış mısır kollarımdan fırlıyor ve el yordamıyla onu devrilmekten kurtarıyorum, ama küçük bir karmaşa yaratmadan önce değil.

Parmak uçlarımda pencereye doğru yürüyorum, perdelerin arasından bakıyorum ve Carter'ın beklediğimden daha erken geldiğini görünce şaşıyorum. Rahat bir nefes alarak kaseyi sehpanın üzerine bırakıyorum ve yüzümde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum.

"Erkencisin!"

"Sana sürpriz yapayım dedim." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ama sonra kendini durdurup omzumun üzerinden bakıyor.

"Merak etme, yatakta," diye fısıldıyorum muzipçe.

"Yani bu yatağa gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye soruyor, bedenim kollarına dolanmış halde evin içine doğru iterek kapının arkasından kapanmasını sağlıyor.

"Sanırım öyle," diye takılıyorum.

Carter kapıyı arkasından kilitliyor, hâlâ dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni popomdan tutup kaldırıyor. Beni yatak odama götürürken dudaklarıma karşı "Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

Geri çekiliyorum ve parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Johnny , onu yatağına geri götürmek çok zor olacak.

"Sanki zaten çocuklarımız varmış gibi," diye fısıldıyor, onda dokuzu şaka yollu, onda biri sinirli.

Carter beni ayağa kaldırdı ve gömleğini çıkardı. Tam bir av: nazik, sadık, tıp öğrencisi. Oh- ve uzun boylu, sarışın, dürüst kahverengi gözleri ve çoğu mankenin imreneceği bir çene hattı var. Üç yılı aşkın süredir birlikteyiz. O benim ilk ciddi erkek arkadaşımdı. Dürüst olmak gerekirse her şeyin ilki.

Kolsuz elbisemi yere bırakıyorum ve külotum dışında çıplak kalıyorum. Beni öpüyor ve yatağa oturup parmak uçlarımdan tutarak kendine doğru çekiyor.

Oda karanlık ama oturma odasından yatak odama vuran ışık onu aydınlatmaya yetiyor. Karmakarışık sarı saçları ve sıcak gözleri ışığı yansıtıran parlıyor. Uzun, zayıf uzuvları karanlıkta parlıyor. İstemem gereken her şey onda var. İstedğim her şey onda *var*. Ama yine de

Hareketlerden geçiyorum, içimde hiçbir şey kıpırdamıyor. Her şey hep aynı. Ve bir süre için bu yeterliydi, ama kendimi daha fazlasını merak ederken buldum. Farklı biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. O kadar da güvenli olmayan biriyle.

Carter marshmallowlu sıcak kakaodur. Bazen bir shot absinthe olmasını diliyorum.

Ama onu seviyorum. Ve o isteyebileceğim her şey. Bu sadece bir sükunet. Ben de rutine devam ediyorum, külotumu yere indirip üzerine çıkıyorum.

"Mmmm, Vesper," diye inliyor ben ona sürtünürken. Islak olmadığım için üzerine kayamıyorum. Onu öpmeye devam ediyorum, bir şeylerin değişeceğini umarak tutku numarası yapıyorum. Öpücüğü, benzinin alevi gibi beni yakacak ama hiçbir şey kıvılcım çıkarmıyor. Kendimi güvende hissediyorum. Kollarında güvende hissediyorum. Ama bugün, tahrik olamıyorum.

Carter'ın boynunu öpüyorum, kütüphanede gördüklerimi hayal etmek için gözlerimi kapatıyorum. Haftada birkaç gece çalıştığım restorana geldiğini hayal ediyorum. Boş olduğu için ışıkların çoğu kapalı. Onu zar zor seçebiliyorum ama o gözler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ona kapatmak üzere olduğumu söyledim. Sadece bir parça turta istediğini söyledi. Pes ettim. Tezgâhın arkasına geçtim ve turta kutusuna uzanmak için ona arkamı döndüm. Sonra nefesini enseme hissettim. İrkildim ama çılgık atmadım.

"Arkanı dönme," diye mırıldanıyor, sağ elini kalçamdan aşağıya uzatıp yukarı kaydırıyor ve eteğimi kaldırıyor. Diğer eli yukarı uzanıp boynumu kavrarken külotumu kenara çekiyor.

"Tek kelime etme," diye fısıldıyor, parmaklarını nefes yolumun etrafında sıkarak. İç çamaşırimi kabaca aşağı çekiyor, böylece kalçalarımın yarısına kadar iniyor ve sonra içime doğru itiyor. Islanmıştım. Çok ıslak. Ve içime pompalamasına izin verdim. Karanlık. Kirli. Yasak. Ailemden saklayacağım bir sır. Kendime, beni sessiz tutan şeyin korku olduğunu söyleyeceğim. Ama mücadele etmediğim için. Beni almasına izin verdim. Avının kokusunu alan bir hayvan gibi ihtiyacın kokusunu aldı ve saldırdı.

Yabancı kulağıma homurdanırken, kalınlığının etrafında sıklaşıyorum. Karnımdaki bir şişlik beni bunaltıyor, nefesimi kesiyor.

Gözlerimi açtım. "Carter!" diye seslendim. Bu şekilde kendimi her şeyin yolunda olduğuna ikna ediyorum. Hâlâ içimde Carter var. Tenim onun değişiyor. Kahverengi gözlerine bakıyorum. Sonunda boşaldığımda adını haykırıyorum. Bir yabancınnın bedenini vekil olarak kullanarak beni becermesine izin verdiğimi bilmesine gerek yok.

"Ah bebeğim," diyor ve kendini içime pompalıyor. Orgazmım zayıflarken yüzüne yayılan zevki izliyorum. Gözlerimi kapalı tutsaydım, yabancıyı hayal etseydim, beni kavrayabilirdi. Nefesimi keserdi. Ama bunu Carter'a yapamam. Bu yüzden ona tekrar katıldım ve bu birikim bir bomba gibi patlamak yerine, serseri bir ateş krakeri gibi söndü.

Yine de birlikte geliyoruz. Kendimi tatmin olmamış hissederek yatağa yuvarlanmadan önce bir saniyeliğine onun üzerine çöküyorum. Bacaklarımın arasında daha güçlü bir serbest bırakma için yalvaran bir gerginlik hissediyorum. Carter yanıma uzanıyor, başını elinin üzerine koyuyor, gülümseyerek beni içine çekiyor.

Bunu her yaptığımda kendimi suçlu hissediyorum. Ne zaman başka bir yere gitsem. Eğer bu açgözlü bir davranış olsaydı, ona duyduğum şehvetin üzerine fazladan bir şey ekleseydim bu kadar kötü hissetmezdim. Ama bu noktada, buna ihtiyacım var. Islak kalmasına ihtiyacım var. Gelmesine ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Banyoya gidip giyindikten sonra yatak odasına dönüyorum. Çıplak dolaşma lüksümüz yok. Johnny'yi o kadar çok izliyorum ki sanki bir çocuğumuz varmış gibi. Ve Carter'ı bu konuda bu kadar sabırlı olduğu için seviyorum. Onun gibi yakışıklı, akıllı, nazik bir adam hafta sonlarını dışarıda geçirmeli. Filmler, partiler, barlar. Ama çoğu zaman benimle sıkışıp kalıyor, hiç kabul etmediği sorumluluklara bağlanıyor. Ona burada benimle kalmasına gerek olmadığını, gidip arkadaşlarına katılabileceğini söylüyorum. O da tıp fakültesinde ve bir molaya ihtiyacı var. Ama o hep burada kalıyor.

Carter eğiliyor ve loş bir masa lambasını yakıyor. "Yani iki hafta daha mı yok?" diye kıs kıs gülüyor. Gerçekten sabırlı biri ama bir aziz değil. İkimiz de çok meşgulüz ve birlikte geçirdiğimiz az zamanın genellikle özel ihtiyaçları olan bir çocuğa bakmakla geçmesinin onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum.

"Evet. Pete o kadar çok izin aldı ki, sanki tatile çıkmadan duramıyorlar. Sürekli onu Disney gibi bir yere götüreceklerini söylüyor ama onu en son ne zaman bir yere götürdüler?"

"Neden onun saçmalıklarını kabul ediyorsun anlamıyorum. O senin sorumluluğunda değil."

Sertçe doğruldum. "O benim kardeşim."

"demek istemediğimi biliyorsun," diye özür dileyerek karşılık veriyor. "Ben de onu seviyorum. Ama annen bundan faydalaniyor. Başkalarıyla, özellikle de onunla ilgilenmenin senin doğanda olduğunu biliyor. Ve onu senin üzerine atıyor. Sen daha gençsin. Kendini serbest bırakmalısın."

"Onu milyonlarca kez azarladım. Ama okul masraflarımı ödüyorlar ve ben de burada bedava yaşamaya devam ediyorum. Sanki onun dadılığını yaparak para kazanıyormuşum gibi. Ve haklısın, onu bir yabancının bakımına vermeyeceğim, onun bıraktığı süre boyunca değil." Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı göğsüme doluyorum. "Üstünlük onda. Ve bu konuşmayı yapmaktan bile nefret ediyorum çünkü Johnny'nin bir yük olduğunu düşündüğümü hissettiriyor. Onu izlemekten mutluyum. O çok iyi bir çocuk. Ve ben burada hayatım hakkında söylenip duruyorum, oysa haksızlığa uğrayan o."

"Hey," Carter elini güven verici bir şekilde alt bacağıma koyuyor. "Hayal kırıklığına uğramış olman normal. Bunun ona olan aşkınla hiçbir ilgisi yok. Bunun annenin onu ve seni kullanmasıyla ilgisi var. Sen diğer herkesle ilgilen. Ben sadece birinin sana göz kulak olduğundan emin olmak istiyorum."

"Beni kollayan biri var," diyorum nazik bir gülümsemeye, elimi onun elinin üzerine koyarak. Ciddiyim, son zamanlarda birbirimizi haftada sadece bir kez görebiliyorduk ve tıp fakültesinin baskıları yüzünden onun birincil odak noktası olamasam da, düşüncelerinin benimle olduğunu biliyorum.

"Deniyorum. Sürekli çalışıyor ya da okuldaymışım gibi görüldüğümü biliyorum. Ama her zaman senin için burada olacağım. Eğlenmeni ve hayatın sana sunduğu her şeyi deneyimlemeni ."

Carter'ın tonu son derece hassas ve bu konuşmanın gerektirdiğinden biraz daha büyük. Sanki bir bildiri yayınlıyormuş gibi. Ayağa kalkıyor ve elini cebine atıyor.

"Bunu bu hafta sonu planladığımız akşam yemeği için saklıyordum, sonra annen son dakika yolculuğu yaptı ve iptal etmek zorunda kaldık. Bekleyecektim ama artık beklemek istemiyorum, bir saniye bile."

Gözlerim büyüyor, kalbim hızla çarpıyor. Olacakların tüm işaretleri önümde, ama kelimeleri duyana kadar inanmayacağım. Cebinden bir kutu çıkarıyor ve yatakta yanımda tek dizinin üzerine çöküyor.

"Vesper Rivers," sesi , saniyeler önceki rahat tonuyla tezat . "Sen tanıdığım en güzel, cömert, özverili, iyi kalpli insansın. Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum. Ve eğer benim karım olursan bundan onur ve gurur duyarım."

"Ne?" Önümde cereyan eden sahneyi algılayamadığım için soruyorum
Ben

Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Vesp, benimle evlenir misin?" "Evlenir miyim-? Uh, evet-evet," diye cevap veriyorum gülerek.

Elimi tuttu ve tektaş yüzüğünü taktı. Kucaklaştık. Daha önce yaşadığım tüm şüpheler ya da suçluluk duygusu silinip gidiyor. Bu iyi hissettiriyor. Bu doğru hissettiriyor. Hayatta yanımda olması için daha iyi bir adam seçemezdim.

Carter'a bakmak için uzaklaştığımda, ısıltı ısıltı parlıyordu. "Seni seviyorum Vesp." "Ben de seni seviyorum."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, bu yeni taahhüdün büyüklüğüyle nasıl başa çıkacağımızı bilemiyoruz.

"Bekle," diyor, sanki aklına yeni bir fikir gelmiş gibi ellerini havaya kaldırarak

Onu.

"Biraz şampanya getirdim. Arabanın içinde. Neden olmak istemedim Şüphe. Şunu alayım. Sonra hemen annemi ve babamı arayacağım. Seninkileri aramak ister misin?"

"O..." Parmağımı gökyüzüne doğru çeviriyorum.

"Evet, uçakta," diye garip bir şekilde kıkırdıyor. "Pekala, gözlükler ve ziller takılı olarak hemen dönerim."

"Tamam," diye endişeli bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Carter kapıya doğru koşuyor ve sonra durup bana dönüyor.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Teşekkür ederim."

Gülüyorum. Çok sevimli olabiliyor. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyorum başımı sallayarak. "Şimdi git, şarabı getir de kutlayalım!" Onu kapıya doğru kışkırtıyorum.

Ben yüzüğüme hayran hayran bakarken Carter yatak odasından sevinçten uçmuş, sarkık kulaklı bir köpek yavrusu gibi koşarak çıkıyor. Çoğu kız gibi benim de aklım hemen düğüne gidiyor. Ne giyeceğim? Bu sade ama zarif altın yüzüğe başka hangi takılar yakışır? Büyükanнемin bana verdiği kolye mükemmel giderdi. Eskiden sürekli takardım ama Tahoe Gölü'ne yaptığım bir gezi sırasında neredeyse kaybediyordum, artık sadece özel günlerde kullanmak üzere bir mücevher kutusunda saklıyorum.

teklifi özel bir olaydır, değil mi?

Uzun bir şifonyerin üstünde duran mücevher kutusunu açıyorum, birkaç küpe ve diğer kolyeleri karıştırıyorum, ama hilal tılsımını göremiyorum.

"Ha?" Kendi kendime söyleniyorum, daha iyi görebilmek için hemen yanımdaki uzun lambayı yakıyorum. Ama hâlâ bulamıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Bu kolye benim için çok değerli. Ben çocukken annem kaygısız bir hippiydi. Gençlik yıllarımda çoğunluğu bir komünde geçirdim. Annem genellikle kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle meşguldü ve büyükanнем, büyük bir

onaylamadı. Fırsat buldukça beni almak ve hafta sonunu geçirmek için kuzeye doğru uzun bir yolculuk yapardı. Üzerime titrerdi. Bir annenin olması gerektiği gibiydi. Onu on üç yaşımıdayken kaybettim ve bu çok yıkıcı oldu. Ölmeden kısa bir süre önce on üçüncü yaş günümde bana bu kolyeyi hediye etmişti. Adım akşam duası anlamına geliyor, bu yüzden her gece aya bakıp benim için dua ettiğini söyledi. Ve bu kolye bana onu hatırlatıyormuş.

Carter odaya döndüğünde, evlenme teklifinin sevinci yerini tam anlamıyla paniğe bırakmıştı. Bütün mücevher kutularını yatağımın üzerine devirmiştım ve kolyeyi hiçbir yerde bulamamıştım.

"Neler oluyor?" diye soruyor, gülümsemesi hızla endişe dolu bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Ay kolyesini bulamıyorum. Büyükanнемin bana verdiği kolyeyi," diyorum gözyaşlarımı tutarak.

"Tamam, sakın ol. Burada olduğuna eminim. Onu en son ne zaman gördün?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Ama bu kutuya koyduğumu biliyorum," diyerek kutuyu ona uzattım. "Koyduğumu biliyorum. Takmıyorum çünkü uzun zaman önce neredeyse kaybediyordum ve onu bulmak için Tahoe Gölü kıyılarında saatlerimi harcadım."

"Belki başka bir yere koyarsın."

"Hayır, yapmadım," diye . Belki de deliriyorum. Belki de kütüphanedeki o adam bir hayaldi. Belki de derslerin stresi, Johnny'ye bakmak ve annemle olan gergin ilişkim yüzünden hafızam zayıflamıştır.

Carter'ın gecenin gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim ama ben bir kadın takıntısı haline geldim.

"Üzgünüm Carter, ama bu şeyi bulana kadar rahatlayamayacağım. Ondan bana kalan tek şey bu. Aramızdaki kişisel bir şey."

"Anlıyorum," diyor biraz yenilmiş bir halde. "Nasıl yardımcı olabilirim?" "Neye benzediğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Sayılır."

"Bekle, burada en son giydiğimden bir fotoğraf var. Orada çok net görünüyor." Tahoe Gölü'nde ilk kez kaybetmeden hemen önce çektiğim fotoğrafı aramak için fotoğraf panomu karıştırıyorum.

"Tamam, şimdi delirecekmişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. "Ne?" diye soruyor.

"Lanet olası resmi bulamıyorum," diye sesimi yükseltme isteğimi bastırıyorum. Johnny'yi uyandırmak sadece stresi artırırđı ve sabrım bir sağ teli kadar ince.

"Tamam. Bunun için endişelenme. Bu bir ay. Ayın neye benzediğini biliyorum," diyor Carter biraz alayla. "Ona bir saat verelim. Ondan sonra, o şeyin seni bulmasına izin vermelisin. Bu işler böyle yürür. Anlaştık mı?"

"Tamam, ama eğer yapmazsam, yapmam-" Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Yüzüğün metalinin parmağıma battığını hissediyorum. Kahretsin. Evlenme teklif etti ve ben burada bu gecenin tüm neşesini emiyorum.

"Uyuyacağız ve yarın zinde ve iyi beslenmiş olduğumuzda tekrar ava çıkacağız. Söz veriyorum."

Parmaklarımın arasından yukarı bakıyorum. "Anlaştık," diye somurtuyorum. "Özür dilerim. Her şeyi mahvediyorum. Bu gece çok mükemmeldi."

Başımın üstünde şefkatli bir el gezdiriyor. "Hey, eğer kayıp bir kolye yüzünden seninle başa çıkamayacaksam, benimle evlenmeyi neden kabul ediyorsun?"

Kıs kıs gülüyorum.

". Bulacağını biliyorum."

Carter bana elini uzatıyor ve ben de uzanıyorum. Parmağımdaki ışıltılı yüzüğü görmek hoş bir şok oldu. Doğru seçimi yapmıştım.

SAM

Bu gecenin sadece bir keşif olması gerekiyordu. İzlemek, rutinleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Çocuğun orada olmayacağı bir zaman olup olmayacağını öğrenmek. Ama lanet olsun, çocuk her zaman onunla birlikte gibi görünüyor. Sanırsın annesi. Bir süre yalnız kaldı, bu güzeldi. Basit bir elbise giyerken yatak odasının penceresinden onun ince silüetini izledim. Kardeşini sevgiyle kucaklayışını izledim. Oturma odasına geçti. Pencere ana caddeye baktığı için onu orada izlemek daha zor. Evin yan ve arka tarafındaki çalılıklar daha güvenli.

Ben de yatak odasının yanında bekledim. Eninde sonunda dönecektir. Sonra onun akşam rutinini izleyeceğim. Onun sessiz, sade hayatını deneyimleyeceğim. Evde ailesi yokken, kendimi evde, benim için yaptığı ev yemeğini yerken, yatakta bana katılmak için soyunmasını izlerken hayal etmek çok kolay.

Seninle hep alay edecekler. Kimse seni benim anladığım gibi anlayamaz.

Araya giren düşünceler fanteziyi bölüyor. Beni asla istemez. Onu almam gerekecek. Ona benden daha iyi olmadığını göstereceğim. Tıpkı diğerleri gibi. Ayaklarıma kapandılar. Yalvardılar. Ben onların tanrısıydım. Hepsi benden daha zeki olduklarını sanıyorlar ama değiller. Ne zaman elimi uzatmak istesem ezebileceğim bir çiftlikteki karıncalardan ibaretler.

Bir saat kadar geçti ve odaya geri döndü. Ama kendini yatağa atmasına hayran olduğum tatlı bir melek yerine, onunla birlikte. Lanet olası prens. Muhtemelen doğduğu günden beri gerçek bir sınavla tanışmamış olan adam. Işıklar kapalıyken sadece dış hatlarını görebiliyorum. Ona binerken kızgın bir boğa gibi oflayıp puflamasını izliyorum. Her zaman olduğu gibi öfke ve tahrik karışımı bir şey. Yakında o ben olacağım, diyorum kendime. Bu onu katlanılabilir kılıyor. Zonklayan sikim çalılarının arasında rahatlamam için yalvarıyor ama direniyorum. Taşaklarını onun için saklamak istiyorum. Onu deldiğimde çığlık atacak kadar sert olmasını istiyorum. Onun içine girene kadar kendimi rahatlatmayı reddediyorum.

Bitirirler. İşlerine devam ederler. Hayatın sıkıcı, monoton şeyleri. Giyinmek. Tuvalete gitmek. Kendime izin verirsem saatlerce akılsızca izleyebileceğim türden şeyler. Beni hipnotik bir duruma sokuyor. Hareketli bir Norman Rockwell tablosu izlemek gibi, tek farkı herkesin sakallı, uzun saçlı ve İspanyol paça pantolonlu olması.

Adam bir lamba yakıyor, böylece daha net görebiliyorum. Dikkatli olmalıyım ama alçakta kaldığım ve ani hareketler yapmadığım sürece burada olduğumu anlamayacaklar. Ciddi bir şey konuşuyor gibi görünüyorlar. Çok samimi. Samimiyeti hiç bilmedim. İzlerken içim acıyor, sonra da sinirleniyorum. Özlem duymaktansa kızgın olmayı tercih ederim.

Birden Bay Mükemmel ayağa kalkıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Acı yakıyor. Sanki karnıma defalarca yumruk yemiş gibiyim. Sanki biri uzanıp kalbimi bir avuç sıcak, kırık camla sıkıyor.

Kendimi eğittiğim gibi, özlemi öfkeye dönüştürüyorum. Ve bu sefer o kadar çok ki, kör bir öfkeye dönüşüyorum. İçimde biriken bu ateşi dışarı atmam gerekiyor. İçgüdülerim önümdeki çalıyı lime lime etmek istiyor. Muhabbet kuşları kucaklaşırken yumruklarımı sıkıyor, içimde bir sel gibi yükselen öfkeyi zapt etmeye çalışıyorum.

Sabır.

Sabrın canı cehenneme.

Benimle alay ediyorlar. Benimle alay ediyorlar. Beyaz gülümsemeleri ve kusursuz yüzleri bana asla sahip olamayacağım hayatı gösteriyor. Sanki burada olduğumu biliyorlar ve bunu yüzüme vurmak istiyorlar.

Onlara güvenemezsin. Onunla hiç şansın olduğunu düşündün mü?

Planları siktir et. Onların neşesini çalacağım, tıpkı benimkini acımasızca çaldıkları gibi. Ona sahip olamaz. Ona kendi işaretimi koyacağım. Vesper'ı benim yapacağım. Koridorda yürüdüklerinde yanlarında olacağım. Her anıya, her dönüm noktasına işleneceğim.

Bu gece gidiyorum.

CHAPTER

3

SAM

Bekliy

orum. Ve bekle.

Ve bekle.

Vesper'in nihayet yatağa yerleşmesi biraz zaman alıyor. Anladığım kadarıyla

kolyenin kayıp olduğunu fark etti. Bu nadirdir. Çoğu insan ben vurana kadar aldığım şeyleri fark etmez. Aldığım şeyin önemli olduğunu söyleyebilirim; ona ait bir hatıranın bende çok fazla duygusal sermayesi olduğunu bilmek güzel. Bu gece olacakları yeniden yaşamak için her zaman onun önemli bir parçasına sahip olacağım.

Hazırlıklı değilim. En azından bu gece buraya içeri girme niyetiyle gelseydim olacağım kadar değil. Ama bu yeterli. Evi biliyorum. Bir rulo sicim bıraktım. Çocuk orada, ama ebeveynleri gitmiş, yani bu yeterli. Bay Mükemmel orada. Bu harika bir haber. Onunla işim bittiğinde o kadar da mükemmel olmayacak.

Eve giriş noktam ailesinin yatak odası. Onlar en son şehir dışındayken pencereye ulaşmak için perdeyi kestim ve zorla açtım. Gittiğimde perdeyi yamaladım ve onlar da farkına varmadılar. Yani bugün, pencereyi ortaya çıkarmak için en son kestiğim yerin dikişlerini biraz çekıştirmek yeterli. Ve pencere bıraktığım gibi açıldı. Ses çıkarmadığımdan emin olarak yanlara doğru sürünüyorum. Kalbim hızla çarpıyor, ama bu sinirden değil, bir şeye - birine- bu kadar yakın olmaktan kaynaklanıyor.

daha önce hiç olmadığı kadar. Bu doymak ihtiyacın doyurulacağı düşüncesi.

Ama içten içe, bunun ne zaman biteceği düşüncesinden yakınıyorum. Her zaman bir sonraki ev, bir sonraki hedef. Ama o son nokta. Baş tacı. Ona bir kez sahip olacağım ve sonra... Sırada ne var? Yine de bu düşüncenin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. Her zaman idare ettim ve bundan sonra da idare edeceğim.

Botlarım her adımda yanık turuncu halıya yumuşakça temas ediyor. Çocuğun odasının önünden geçiyorum. Mışıl mışıl uyuyor. Onu bağlamayı düşünüyorum ama direnirken ses çıkarırsa Vesper'ın riskini göze alıyorum. O zaman üzerime atlarlar. Uyanmaması için onları sessiz tutmaya dikkat edeceğim. Korumacılıklarını onları kontrol etmek için bir araç olarak kullanacağım. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, mecbur kalmadıkça çocuğu korkutmak istemiyorum. Yeterince zorlandı zaten. Onun yerine, içeri uzanıp ses çıkarmadan kapıyı kapatıyorum.

Yatak odalarının önünden geçiyorum, kapı aralık ve içeri bakıyorum. Doktor Yakışıklı gömleksiz ve eşofmanlı. Vesper beyaz pamuklu bir bebek kıyafeti giyiyor. Soluk mavi ay ışığının vücuduna vuruş şekli, neredeyse içini gösteriyor. Ona orada saldırmak istiyorum ama senaryoya uymak zorundayım. Polisler kim olduğumu anlamadan düzinelerce evde bunu yapmamı sağlayan şey buydu.

Manzarayı seyretmek için oturma odasına gidiyorum. Çılgınlıktan önce son bir kez. Her şey sessiz ve zarar görmemişken. El değmemiş hayatları benim parmak izlerimle lekelenmeden hemen önce. Annesi Joan ve üvey babası Dr. Peter Reynolds'ın birçok fotoğrafı var. İspanya. Fransa. Tayland. Meksika. Vesper ve Johnny'nin sadece bir resmi var. Sadece onlar var. Johnny onun kucağında oturuyor ve kadın onu sıkıyor, gıdıklıyor. Johnny gülüyor, vücudu kıvranmaktan ve durumundan dolayı şekilsizleşmiş. Kadın ona gülümseyerek bakıyor. Ona gülümsüyor mu? Yoksa ona gülüyor mu?

Anlamıyorum. Böyle güzel, akıllı bir kızın o çocuğu nasıl koşulsuz sevebildiğini anlamıyorum. Ona ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor olmalı. Bazen ona dışlanmış hissettiriyor olmalı. O onlar gibi değil. Ve farklı olan bizler, her zaman bize bunu hatırlatacak bir yol bulurlar. Kardeşiniz ya da ablanız olsalar bile. Sizi sevdiklerini söyleseler bile.

Ağzını açtığın anda, senin bir şaka olduğunu düşünecekler.

Pusuda beklemek uzun sürmedi. Sonunda Vesper'a dokunma dürtüsüyle gerginim.

Silah getirmedi. Bu gece ihtiyacım olacağını düşünmedim. Bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Mutfağa gittim ve dolaptan en büyük, en keskin bıçağı aldım.

bıçak bloğu. Bıçağı havaya kaldırıp yavaşça ileri geri çeviriyorum ve ay ışığının bıçaktan yansıyan titreşimlerini hayranlıkla izliyorum. Bu gücü ellerimde tutmak beni heyecanlandırıyor. Mahalleye bakan büyük resim penceresine doğru yürüyorum. Sadece karanlık evler. Sessizlik. Dinginlik. Ben gecenin kralıyım. Hepsi boyunları açıkta yatıyor. Herhangi biri benim olabilir. Ama bu gece, güneş saklandığında ve ışığıyla sizi kurtaramadığında bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenme sırası Vesper'da. Perdeleri çekip kapatıyorum ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. Sanki dünya bu duvarların içindeki her şeymiş gibi.

Her zamanki gibi hazırlıklı değilim, bu yüzden etrafta dolaşp bağlayıcı olarak kullanabileceğim eşyalar arıyorum. Dr. Peter düzenli bir garaj tutuyor, bu yüzden mutfağın hemen dışındaki çamur odasından erişiyorum. Kapının hemen yanındaki birkaç kancaya asılı, mükemmel bir şekilde sarılmış birkaç tırmanma ipi var. Onları kaldırıp omzumun üzerinden geçiriyorum.

Vakit geldi.

Yatak odasına girdim. Dolabının kapısı açık, elbiseler, gömlekler ve eşarplarla dolup taşıyor. Eşarplardan birkaçını alıp ayaklarının dibindeki yatağa bırakıyorum. Kumaş havayı yakalıyor ve ağlayan bir kadın gibi yatağa düşüyor. Onları rahatsız etmemek için ipi yavaşça yanına yerleştiriyorum. Bıçağı üstten tutuşla sabitliyorum.

Tıklayın.

El feneri yüzünü aydınlatıyor.

Gözlerini açarken onu inceliyorum ama kör edici ışığın acısıyla gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açıp ovuştururken her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor. Ama bunu yapamayacak. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

VESPER

Her şey çok hızlı oluyor. Tahoe Gölü'nde gün batımını hayal ediyorum ve sonra bir zamanlar tenimi öpen güneş gözlerimi yakıyor. Hayır, güneş değil. Rüya görmüyorum. Bu gerçek. Carter mı o? Hayır, o... Bilmiyorum. Carter'ın adını söylemek için ağzımı açtım.

"Çılgılık atma," diye fısıldıyor sert bir ses. Parlak ışığın arkasında ne göremiyorum. Düşünecek ya da mantık yürütecek zamanım yok. Orada öylece sersemlemiş bir şekilde oturuyorum. Ama isyan etmeden önce bu sadece bir saniye sürüyor.

"Carter!"

Sesimdeki alarmla irkilerek ayağa kalktı. Davetsiz misafir ona bir ışık tutuyor, işte o zaman daha iyi görebiliyorum ama pek bir şey göremiyorum. Yüzü, dudakları ve gözleri görünecek şekilde bir maskeyle kaplı. Görüşümde küçük ışık kalıntıları görüyorum, bu da karanlığa alışmamı zorlaştırıyor.

"Sen de kimsin be?" Carter sorar.

Adam kolumdan tutup beni yukarı çekti. Bir çılgılık attım ama soğuk bir bıçak boynuma dayandığında çılgılığımı geri çektim.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum.

"Sadece paranı istiyorum. Çocuğu uyandırmak istemiyorum. Ya sen?"

Carter avuçlarını açarak işbirliği yapmaya istekli olduğunu gösterir.

"Ne istersen al. Lütfen ona zarar verme." "Zarar vermeyeceğim. Sadece dediğimi yap."

Bıçak boynumdan kayıyor, ama bu rahatlama beni vurur vurmaz, sırtımda, bıçak kaburgalarımı kesmiş olsaydı kalbimin olacağı yerde bir dürtü var. Onunla Carter'ın arasına diz çöküyorum. Boyu 1.80 olan eski bir üniversite voleybolcusu olan Carter ona ulaşabilse bile, ikisinin arasında sıkışıp kalırım. Muhtemelen bıçaklanırdım.

"onu," diye emrediyor şeytani ses.

"Ne istersen yaparız. Bağlamak zorunda değilsin-"

Bıçak derimi çimdikliyor. "Yap şunu."

"Tamam." İpe dikkatlice uzandım. Üvey babamın tırmanma ipine benziyor.

Maskeli adam Carter'a "dön," der. "Ellerini arkana koy geri."

Carter dudaklarını büzüyor, zar zor uyanan zihni Seçenekler ve protesto eden bir huff ile döner. İpi ellerine doladığımda hıçkırarak ağlıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Carter'a.

"Konuşma. Sıkıca bağla," diye homurdanıyor adam. Sesini gizlemeye çalıştığı belli oluyor.

"Sorun değil Vesp. Üzülme. Sadece sakın ol."

"Yeter."

Başımı sallıyorum ve ipi belli etmeden bağlayabildiğim kadar zayıf bir şekilde bağlıyorum. "Ayaklar," diye homurdanıyor.

Diğer ipi alıp Carter'ın ayaklarını bağlıyorum.

Adam beni yana itiyor ve el fenerini gelişigüzel yatağın üzerine atıyor, böylece bizden uzakta parlıyor.

"Sen kaçarsan çocuğu ben alırım," diye uyarıyor. Aklım Johnny'ye gitti. O aklımın bir köşesindeydi ama sahne bu odaya o kadar odaklanmıştı ki. Bu adamı ondan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini anlıyorum, bu tamamen işbirliği yapmak anlamına gelse bile. O sadece para istiyor. Ona sahip olduğuumuz her şeyi vereceğim.

Yatağın kenarında oturuyorum, titriyorum, el işimi yeniden yaparken, Carter'ı karmaşık bir dizi düğümle bağlarken, ayaklarını ve kollarını domuz bağı olacak şekilde bağlarken ağlamalarımı bastırıyorum. Yataktan batık bir eşarp alıyor ve Carter'ın gözlerini kapatıyor. İlk kez davetsiz misafiri tepeden tam olarak görebiliyorum. Kısa boylu değil ama Carter kadar da uzun değil, belki 1.80 ya da 1.80. Giydiği koyu renk gömlek ve askeri tarz pantolondan yapılı olduğunu anlayabiliyorum. Bir vücut geliştirmeci gibi kalın ve kaslı değil. Daha kıvrak, bir atlet gibi. Bir lakros oyuncusu gibi. Carter boy konusunda onu yenebilir ama bu adam daha sağlam görünüyor ve Carter'ın onu alt edebileceğinden emin değilim. Ben kesinlikle onunla boy ölçüşemezdim.

Carter'ı hareketsiz hale getirdikten sonra dikkatini bana çeviriyor, dolabın yanında tuttuğuum sandalyeye doğru yürüyor ve minderi kaldırıyor. Altında sicim var. Hiç mantıklı değil.

Bana doğru yürüyor, giydiği uzun siyah botlara rağmen ayakları oldukça hafif. Uzanıp el fenerini kapatıyor ve cebine koyuyor.

"İyi misin?" Carter soruyor. Yatakta yan yatmış, yüzü bana dönük, ama bana hitap etmek için boynunu biraz eğiyor.

"Mmmhmm," diye mırıldanıyorum, ellerimi arkamdan bağlayan adamı üzmekten korkarak. Diğer eşarba uzanıyor ve onu cebine yerleştiriyor. Ellerimin etrafındaki acı verici derecede sıkı bağı kavrayarak beni ayağa kaldırıyor.

"Çantanın nerede olduğunu göster," diye emrederek beni kapıdan dışarı itti. "Kıpırdarsan hepinizi öldürürüm. Çocuğuun boğazını keserim." Kapıyı arkasından kapattı ve beni karşı duvara doğru itti. Cebinden bir sicim çıkarıp yatak odasının kapı koluna bağladı, diğer ucunu koridor boyunca sürükleyerek banyoya götürdü ve kapı koluna bağladı. Carter'ın kapıyı açmasını imkânsız hale getiriyor ve açmaya çalışsa bile gürültülü olacak. Sonra benim gözlerimi bağlıyor.

"Sana nasıl bir şey gösterebilirim?" Çemkiriyorum. Cevap vermiyor.

İçim daralıyor. Çanta isteyen biri için bu çok fazla iş. Ama ben bağılıyım, Carter kapana kısılmış durumda ve Johnny hâlâ yatağında. Sessizce itaat etmekten başka çarem yok.

Beni kolumdan tutup koridorun sonuna doğru sürükledi. Elleri belimi kavırıyor ve beni bir yatağın üzerine fırlatıyor. Ailemin odasındayız.

"Hayır," diye inliyorum. Çılgılık atmak, çırpınmak, savaşmak istiyorum. Ama ellerim bağlandığı için uyuşmuş durumda ve o çok güçlü. Ve eğer kaçarsam Johnny'ye zarar verebilir.

Bacaklarımı ayırmak için dizlerini kullanarak üzerimde sürünüyor. Direniyorum, ama üzerine çıktığım şey zahmetsizce idare ediliyor.

Elleri kalçamda, geceliğimin kâğıt gibi kumaşının üzerinde geziniyor. Parmak uçlarını meme uçlarımdan birine sürtüyor. Altında kıvranıyorum ama bu sadece onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor, çünkü sertliğinin leğen kemiğime saplandığını hissediyorum.

Adrenalinin vücuduma yayılması ve görüşümün elimden alınmasıyla koku alma duyum keskinleşiyor. Çimen ve evin dışındaki ortanca çalılarının kokusunu alıyor. Onların arasından sürünerek geçmiş olmalı. Sanki buraya gelmeden önce duş almış gibi hafif sabun kokuyor. Kıyafetleri yeni yıkanmış gibi kokuyor. Bu metodik biri. Dengesiz ve pis biri değil. Bu gerçek sırtımdan aşağıya bir ürperti gönderiyor.

Sıcak nefesi boynumda bir iz oluşturuyor.

"Seni bekledim," diye fısıldıyor. "Çok güzelsin." Cevap vermiyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Kımıldama."

Sıcak bedeninin ağırlığı üzerimden kalkıyor ve ben soğuk ve yalnız kalıyorum. Sanırım odayı terk etti ama emin değilim. Çok az ses çıkarma gibi esrarengiz bir yeteneği var. Rezervasyon yaptırsam mı diye düşünüyorum. Komşulara ulaşabilirim ve onlar da polisi arayabilir.

Ama kararsızlıktan felç olmuş durumdayım. Neyin hayatta kalmamı sağlayacağından ve neyin daha fazla belaya yol açacağından emin değilim. Sonunda kaçmaya karar verdim. Gözlerim bağlı olsa bile, dikkati dağılırsa evden çıkış yolunu bulabilirim. Denemek zorundayım. Yana doğru yuvarlanıp kendimi dikleştiriyorum.

Kendimi kapıya doğru yönlendirmek için bacaklarımı yatağın kenarında tutuyorum. Sonra koşmaya başlıyorum.

Şaplak. Sert bir vücuda çarpmadan önce yaklaşık dört adım atıyorum. Kokusunu alabiliyorum. Korku içinde titriyorum. Bana zarar verecek mi? İtaatsizliğim yüzünden Johnny'ye zarar verecek mi? Dehşet içinde neredeyse yere düşecektim.

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, beni yine bir oyuncak bebek gibi tutuyor ve üzerime oturuyor.

"Carter'a bir seçenek sundum. Ya yüzüne on saman yumruğu yersin ya da seni beceririm dedim. Tahmin et ne dedi?"

"O yapmaz." Carter asla başka bir adamın bana sahip olmasına izin vermezdi.

"O yaptı," diye fısıldıyor tehditkâr figür kulağıma. "Ama senin de bir seçeneğin var. Onu veto edebilirsin. Diğer odaya gidip suratına on beş kez olabildiğince sert bir yumruk atabilirim ya da seni becerebilirim. Hemşire olacaksın Vesper; yüzünün mahvolacağını biliyorsun. Asla eskisi gibi olmayacak. Tabii hayatta kalırsa."

Benim hakkımdaki şeyleri nereden biliyor?

"Seçimini yap," diye tersliyor, bu geçici düşünceye dikkatimi vermem için bana fazla zaman tanımıyor.

Carter'ı dizlerinin üzerinde çaresizce gözleri bağlı olarak hayal ediyorum. Yumrukların geldiğini göremiyor. Destek alamıyor. Tükürük ve kan yatağıma ve duvarlara sıçırıyor. Burnu yüzünün yan tarafına düşüyor. Göz çukurlarının ezilmesi. Bunu yapabilirim. İkimiz için de acıya katlanabilirim.

Bana tecavüz etmesi için o adamı buraya gönderdiğine inanmak istemiyorum. Ve kalbimde, inanmıyorum. Ama eğer yaptıysa, onu suçlamıyorum. En azından yaralarım içimde kalacak.

"Ona zarar verme," diye yalvarıyorum. "Sen..."

yapabilirsin..." "Ne yapabilirim?"

"Yap şunu."

"Söyle. Tam olarak nasıl söylediysem

söyle." "Sik beni."

Ağır ağır nefes alıyor, sıcaklığı göğsümde yayılıyor. "Doğru olanı yaptın Vesper."

Beni tanıyor. Bu güvendiğim biri mi? Restorandan ya da okuldan biri mi?

Eldivenli parmakları dudaklarımda geziniyor. "İçine boşalacağım. Beni çok sertleştiriyorsun Vesper." Arzu, doğal sesini gizlemesini zorlaştırıyor, bu ses gizlenmiş olandan daha da törpülenmiş.

Dudakları boynumda geziniyor. Gıdıklıyor. İyi hissettiriyor. Zihnim karışıklık içinde zig zaglar çiziyor. Bunu istemiyorum, ama sinir uçlarım bunu nasıl yapacağımı bilmiyor.

dokunuşunu tercüme etmek için. Karıştırdığını duyuyorum ve sonra elleri tekrar üzerime geldiğinde, soğuk deri gidiyor ve sıcak parmak uçlarıyla karşılaşıyorum.

"Çok güzel bir vücudun var." Geceliğimi yukarı çekti. Açıkta, güçsüz ve tamamen teslim olmuş durumdayım. "Seni ilk gördüğüm günden beri amının tadına bakmak istiyorum."

Bu kelime beni canlı bir tel gibi sarsıyor. Belki daha önce bir kez kullanıldığını duymuşumdur.

Islak yumuşaklık meme uçlarımdan birini kavırıyor. Onun ağzı. Hıçkırıyorum, gözlerim ve dudaklarım kenetlenmiş, çığlıklarımın kaçmasına izin vermemeye çalışıyorum. Johnny bir mucize eseri tüm bunlar boyunca uyudu ve bu boşuna olamaz.

"Çok yumuşaksın amına koyayım," diye homurdanıyor, ağzı hâlâ göğsümü emiyor, bedenimi şaşırtıyor. Kanın bacaklarımın arasına hücum ettiğini hissedebiliyorum. Ona durmasını söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Ona olduğu kadar bedenime de tutsağım. Parmakları bacaklarımın arasına giriyor. Yavaşça dudaklarımın arasından geçiriyor. Beni okşuyor. Sanki bedenim onun zevki için bir oyuncakmış gibi. "Sırılsıklam olmuşsun."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Seninle işim bittiğinde döllerimin o dudaklardan damlayışını izleyeceğim *Vesp*." Vesp diyor, neredeyse alaycı bir şekilde. Sanki bana en yakın olanların beni böyle çağırdığını biliyormuş gibi. Sanki o ve ben aşınaymışız gibi. "Önce sana sakso çektirecektim ama amın çok hazır. Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"Bir soru sordum." Bıçağın ağzı sürpriz bir şekilde boynuma dayanıyor. Korku içimde bir şimşek gibi çakıyor.

"Evet."

"Seçimi sen yaptın Vesper. Bunu yapmak zorunda değildin. Yapmamı sen istedin. O küçük şortlarla dolaşıyorsun. O bikini üstüyle evinin önünde takıldın, sert meme uçlarımla alay ettin. Buraya gelmemi sen istedin."

Bir an netleştirdim. Arabayla geçen adam. Hatırlayabildiğim kadarıyla bikini üstü giydiğim tek zamandı.

"Sen buradaydın," diye fısıldıyorum. "Birçok kez," diye alay ediyor.

Ben daha fazla meşgul olamadan, parmaklarını içime sokarken nefesimi kesiyor. Çok şaşırtıcı. Beni zaten ihlal etmişti, evet, ama

O artık içimde. Sadece parmakları olsa bile. İçime giriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Bana sevdiğini
söyle." Başımı
sallıyorum.

Ovalamaya devam ediyor, avuç içi klitorisime bastırıyor. Bugün daha önce hissettiğim o birikimi hissediyorum. Bunu durdurmak için aklımı başka bir yere yönlendirmeye çalışıyorum. Carter'la yaptığımın tam tersini.

"Beni üzme," diye homurdanıyor. Bıçak derimi kesiyor. "Anlat bana."

"Bayılıyorum," diye cevap veriyorum gözyaşlarımın arasından.
Ritminin beni üzüp üzmediğini anlayamıyorum.

Kalçalarım yavaşça sallanıyor mu yoksa vücudum istemsizce kabul mü ediyor. Ama kendimi küçük düşürmeden önce, nefesimi tutmam için bana zaman tanıyarak duruyor.

Parmakları tekrar dudaklarımla buluşuyor. Parmak uçlarındaki hafif seks kokusunu alabiliyorum. "Dilinin ucuyla yala."

Tuzluluğun tadına bakmak için dilimi utangaç bir şekilde dışarı çıkarıyorum.

"Bunu görmeni istiyorum," diyor göz bağımlı çözerek. Gözlerimiz kilitleniyor. Gözlerim karanlığa alıştı ve onunkileri gördüğümde nefesim kesildi. Parlıyorlar. Kütüphanede gördüğüm altın benekli gözlerdi onlar. Turkuaz o kadar saf ki, odadaki düşük ışık seviyelerini alıyor ve iki küçük ay gibi yansıtıyor. Son birkaç haftadır onu hayal etmiyormuşum. O gerçektir. Korkutucu derecede gerçek.

Maskesi hâlâ takılı ama kremimi parmaklarından yalarken onu izliyorum. "Tadı hayal ettiğimden bile daha güzel. Bu gece çok şey yapacağız. O amcığı tekrar tekrar yiyeceğim. Ama önce sikimi içine sokacağım."

"Lütfen, sahip olduğum her şeyi sana vereceğim." Son bir çare olarak pazarlık yapıyorum.
çaba.

"Ben de bunu alıyorum," diyor uğursuz bir ses tonuyla, uzanarak Kendini dışarı çekmek için.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen şişmiş bir kafa görmek için aşağı bakıyorum. Bastırılmış ve büyük ölçüde uyarılmış. Kalın, Carter'dan daha kalın, ki o da bu konuda eksik değil.

"Sen benimsin Vesper. Seni lanet bir hayvan gibi işaretleyeceğim."

Bu kaçınılmaz. Ben seçimimi yaptım. Carter ve Johnny için bu fedakarlığı yapmak. Ben insanlarla ilgilenirim. Benim işim bu. Bununla yaşayabilirim ama onların incinmesiyle yaşayamam.

Başını kaygan dudaklarıma doğru bastırıyor. Yukarı aşağı kaydırıp ıslaklığımla kendini yağlarken nefes nefese kalıyorum. Ve sonra nazik davranmayı bırakıyor, içime girmek için sıkı, gergin kaslarımı itiyor.

Keskin bir nefes çekiyorum. Zihnim o kısacık anda düşüncelerle dolup taşıyor. Bugün erken saatlerde, hayatımı tanıdığım en tatlı adamla geçirmeyi kabul ediyordum. Şimdi ise beni izleyen biriyle bir odada bağlıyım. Safça hayalini bir adam. Ama şimdi gerçek. Sanki bir şekilde bilinçaltımdan onu çağırışım gibi burada. O benim içimde. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Girip çıkıyor, girip çıkıyor. Beni beceriyor. Beni geriyor. Serbest eli vücudumda gezinirken, sıkarken, ovarken gözyaşlarımla inliyorum. Dişleri meme uçlarımı çekiştiriyor. Diğer eli hâlâ bıçağı tutuyor. Sanki onu bana karşı kullanmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi elini sıkıca kavıyor.

Davetsiz misafir dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dudaklarımı açıp başka bir deliği daha fethetmesine izin verirken maskenin kaşındıran yünü yanağımı çiziyor. Beni öpüyor ve ben kendimi o kadar hakimiyet altında buluyorum ki, karşı koymadan bunu yapmasına izin veriyorum. Aletini içimde titreştirirken öpücük nedir ki?

Kolunu bana doluyor ve beni yukarı çekiyor, böylece o yatakta diz çöküyor ve ben de onun üzerinde oturuyorum. Beni aşağı yukarı sallıyor. Ben onun oyuncağıyım, çaresizim, kollarım hala arkamda bağlı.

İçimdeki alet beni inatla gitmek istemediğim bir yere götürmekte ısrar ederken, kafası karışmış bedenim ve zihnim savaşıyor. Onun etrafında sıkılaşıyorum. Zevk, korku ve yenilginin karışımı olan inlemelerim daha da yükseliyor.

"Seni dolduracağım,
Vesp." "Hayır," diye
miyavlıyorum.

"Evet." Öksürürken boğazı titriyor. "Sikimi sıkıldığını hissedebiliyorum."
Kıçımı sıkıyor. "Bence sen farklısın," diye alay ediyor.

"Siktir git," diye alay ediyorum.

"Zaten öylesin." Beni sıkıca kendine doğru çekiyor, öyle ki onunla o kadar doluyum, o kadar bunalmışım ki artık karşı koyamıyorum.

"Hayır... Hayır..." Doruğa yaklaşırken ağlıyorum.

Sonra göz ucuyla onu görüyorum: bir gölge. Gözlerim kocaman oluyor ve ihlalcinin dikkatini çekiyor.

Johnny'nin silueti kapıda sessizce duruyor.

CHAPTER

4

VESPER

Hâlâ içimde, davetsiz misafirin vücudu kaskatı kesiliyor.

Birkaç saniye gergin bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yapacağını düşündüğünü anlayabiliyorum ve sözünü tutup Johnny'nin boğazını keseceğinden korkuyorum.

Gözyaşlarımı geri çekmeye çalışıyorum. Belki onu her şeyin yolunda olduğuna ikna edebilir ve yatağına geri gönderebilirim.

Adama doğru eğildim ve fısıldadım. "Lütfen, onu odasına koymama izin verin. Rahatsız etmeyecektir."

Düşünüyor gibi görünüyor ya da yüz ifadelerinin neredeyse hiçbirini göremediğimi düşünürsek, öyle hissediyorum. Ama Johnny'nin ağzından bir ses çıkınca bu sadece birkaç dakika sürüyor.

"MMMMM...MMMM...MMMM..." Her tekrarda saçma ses daha da yükseliyor. Johnny'nin şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesi. Çılgılığa eşdeğer. Bazen sinirlendiğinde ses çıkarır ama bu kadar yüksek sesle değil. İnsanlar ona bakıp aptal olduğunu düşünüyorlar. Bizim gibi hissetmediğini düşünüyorlar. Onu "gerizekalı" olarak görüyorlar. Ama onun da bizim gibi içgüdüleri var. Duygularını sözel olarak ifade edemese de, onları anlıyor. Doğru ve yanlış anlıyor ve bunun doğru olmadığını biliyor.

"Johnny...shhh!" Umutsuzca onu susturmaya çalışıyorum. Ama sesi daha da yükseliyor.

Adam kendini benden kurtarıyor ve elinde bir bıçakla Johnny'ye doğru saldırıyor.

"Hayır, lütfen!" Çığlık atıyorum. Sessizliğim Johnny'yi kurtaramayacaksa, artık umurumda değil. Çığlık atacağım. Savaşacağım.

Johnny'yi tişörtünden kavırıyor.

"Lütfen, onu durdurabilirim!"

Ağlıyorum.

Bir gümbürtü. Yüksek sesle. Yatak odamdan geliyordu. Carter kapıya giden yolu bulmuş olmalı. Sanki kapıyı kırıp açmaya çalışıyormuş gibi ses çıkartıyor. Gümbürtü yüksek ve tekrarlayıcı ve kaosa bir katman daha ekliyor.

Bu çok garip. Ne kadar korkmuş, ne kadar ihlal edilmiş olsam da bunu başarabileceğimi hissettim. Ortalık sessizdi. Bu yabancıyı seksle yatıştırabileceğimi biliyordum. Ama saniyeler içinde, koruduğum her şey kaosa dönüştü.

Maskeli adam gırtlaktan gelen bir sesle, "Onu öldüreceğim," diye tehdit ediyor. Johnny'yi tutuyor ama koridordan aşağıya bakıyor. Carter'ı kastettiği açıktır.

Hâlâ yüksek sesle ve acımasızca bağırarak Johnny'yi de yanında sürüklüyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, ellerim arkamda bağlı, iç bacaklarım onun müdahalesinden ıslanmış halde peşinden gidiyorum. Onu yatak odamın kapısının önünde gördüğümde duruyorum, Johnny'yi sıkıca tutuyor, diğer eli bıçağın yanında duruyor. Yatak odasının kapısı alttan bükülüyor. Sanırım Carter hâlâ bağlı. Aksi takdirde pencereyi denerdi. Kırılmadan önce uzun bir yol var. Ve kırıldığında, ölümüyle karşılaşacak. Elinde 10 inçlik mutfak bıçağı olan bir adamla baş edemez.

"Erkek arkadaşının lanet kalbini ," dedi adam.
hırslıyor.

Johnny son ses gidiyor. Çok fazla panik var. Çok fazla Gürültü. Çok fazla kaos. Herkes nerede? Bu duvarların içinde gelişen kâbusu nasıl olur da kimse duymaz?

İhlalci bıçağı Johnny'nin boynuna dayar. "Kapa çeneni!" diye homurdanıyor. Ama Johnny tam bir öfke nöbeti içinde, şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü. Hepimiz gibi umutsuzca konuşmaya çalışırken çarpık dudakları kasılıyor ama aynı anlamsız sesler çıkıyor.

Her şey kontrolden çıktı. Bu adam her şeyi planladı. Bizi dakikalar içinde bağladı. Kontrolü kaybetti ve geri almak için her şeyi yapar. Ben de yapmam gerekeni yapacağım. Ya hepimiz öleceğiz ya da onlar yaşayacak ve ben de bu adama istediğini vereceğim. Kardeşimin ve nişanlımın ölümünü izlemek anlamına gelecekse yaşamak istemiyorum.

"Al beni!" Yalvarıyorum. "Beni herhangi bir yere götür. Sessiz bir yere. Kavga etmeyeceğim, sadece lütfen onlara zarar verme," diye ağlıyorum. "Beni yanına al. Buraya bunun için geldin. Lütfen," dizlerimin üzerine çöküyorum, tamamen yıkılmış bir halde, içindeki bir parça insanlığa hitap etmeyi umuyorum. Kollarındaki sekiz yaşındaki çocuğun canını almaktansa bana tecavüz edip öldürmesini tercih edeceğimi anlamasını. Bu bir merhamet eylemi olurdu.

"Seni seviyorum Johnny," diyorum usulca, kaçmaya çalışan dehşet çığlığını dizginlerken sesim titriyor.

Bedlam bir yankı gibi arka plana sürükleniyor. Son elimi oynadım. Ve her iki durumda da, muhtemelen öleceğim. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı eğiyorum. "Lütfen," diyorum, o kadar alçak sesle, kimsenin beni duymasına imkân yok. Bakmak istemiyorum. Ailemi öldürmesini izlemek istemiyorum.

Bir el koluma pençe atıyor, acı beni fiziksel dünyaya geri döndürüyor. Sesler, tenimdeki el hissi beni odaklıyor.

"Ayağa kalk," diye homurdanıyor.

SAM

Seksi hayvanları izleyerek öğrendim. Sanırım hepimiz bir yerden öğrenmek zorundayız. Kazadan uzun süre sonra, annemin kendini odasına kilitlediği, hayvanların benim tek yoldaşım olduğu zamanlar oldu. Onları besledim. Aygırın kocaman sikiyle kısrağa binmesini ve onu almasını izledim. Kısrağın kışner ve kavga ederdi ama aygır onu yenerdi. Doğanın çoğunda işler böyle yürür. Erkek dişiye hükmeder.

Sanırım geriye dönüp baktığımda, izleme eğilimim vardı. Pek bir şey söyleyemezdim. Katılamadım. Hoş karşılanmadım. Bu benim dünyayı tanıma biçimimdi.

Sanırım bu gece Johnny seksi öğrenecek. Sikeyim. İşte bu yüzden plan yapmak çok önemli. Vesper teklif maskaralığıyla beni dürtülerime göre hareket ettirdi. Johnny'nin odasında kilit yok. Sadece çok fazla ipim vardı. Carter tehditti, ya da en azından ben öyle sanıyordum. Meğer her şeyin dağılmasına en çok engelli küçük bir çocuğun iradesiyle yaklaşmışım.

Çocukları korkutmaktan hoşlanmıyorum. Ayrıca, bu sorunlarıyla uyansa bile fazla uzağa gidemez. Küçük işe yaramaz parmakları kilitleri çalıştıramıyor. Ama

Büyük bir hata yaptım. Onun hiç ses çıkardığını duymadım. Tamamen dilsiz olduğunu sanıyordum.

Vesper'ın Johnny'yi odasına geri götürmesine izin vermeyi düşündüm, ta ki Johnny o iğrenç, tekrarlayan mızımlanmaya başlayana kadar. Heyecanlı bir eşek gibi. Küçük piç o kadar gürültü yapmaya başlamıştı ki ya onu susturacaktım ya da bırakacaktım. Lanet olası Sacramento Prensi Vesper'ı kurtarmaya karar verdiğinde ortalık yeni bir kaos seviyesine ulaştı. Günü kurtarması için artık çok geçti. Ben çoktan onun içine girmiştım. Ama gelmedim. Siktir. Kahretsin.

Ne zaman bir eve girsem, mükemmellik için çabalıyorum. Her zaman hatalarımdan bir şeyler öğreniyor, bir sonrakine göre kendimi ayarlıyorum. Eğer büyük bir hata yaparsam, hemen dışarı çıkıp bunu telafi etmek zorunda hissediyorum. Bu beni daha da sinirlendirir, böylece uyum sağlamak için daha acımasız olurum. İşlerin planladığım gibi gitmemesinden hoşlanmıyorum. İronik bir şekilde, bu girmeyi planladığım gece olmasa da, neredeyse mükemmelliğe ulaşmıştım. Tam bir fantezi hayata geçiyordu. Hayatlarına her yönden tamamen sızdığım yer. Sadece eve girmek, yemeklerini yemek, eşyalarını almak, güçlerini ellerinden almak değil. Ama evin erkeği olmak, kadını almak ve sanki erkeği yokmuş gibi onu sikimin üzerine boşaltmak.

Vesper parmaklarımı ve sikimi kremlerle. Kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım yoktu. İtirazlarına rağmen aminin etrafımda şiştiğini, vücudunun gerginleştiğini hissedebiliyordum. İnlemelerini bastırıyor olsa da gerçek olduklarını duyabiliyordum. Tam oradaydık. Tam oradaydık. Sonra çocuk içeri girdi. Ve her şey hızla boka sardı.

Çocuğa zarar vermezdim. Kimliğimi tespit edemez ya da beni alt edemezdi. Ama ortaya çıkarsa nişanlısını öldürürdüm. Yakalanma riskini göze alamam. Onun hayatı benim özgürlüğümden değerli değil.

Neyse ki benim için buna değer.

O isteyene, yalvarana kadar onu almak aklımın ucundan bile geçmedi. Ben bunu yapmam. Yıkım bıraktığım yerde kalır. Yapmak zorunda olmadığım hiçbir şey benimle geri gelmez. Bu sayede bu işi bu kadar uzun süre yapabildim ve polisleri tamamen atlattım. Kahretsin, Cali'nin bu bölgesinde o kadar çok sinsi var ki, hangi vuruşların benim olduğunu daha yeni anlamaya başladılar. Artık bir medya ismim bile var.

Ama bu kız. Daha fazlasını istiyorum. Başladığımız işi bitirmeden gidemem. Ve sonra belki, sadece belki, ne olduğu hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağım

Sonraki.

Ama bu hiçbir planda yok. Bunun için hazırlanmadım. Ben asla riskler. Onlardan kaçıyorum. İşler ters gittiğinde bırakıyorum. Her zaman başka bir ev vardır. Başka bir aile. Başka bir gün. Ama başka bir Vesper yok. Tıpkı bu gece beni kışkırttığı gibi, dürtülerimle hareket ediyorum.

"Kalk," diyorum, onu ayağa kaldırarak. Sallanıyor; duygusal bir karmaşa içinde. Bu çocuk onu paramparça etmiş. Belki de onu gerçekten, var olmadığını düşündüğüm bir şekilde seviyordur. Ya da belki sadece öleceğini düşünüyordur.

İkisini de ana yatak odasına sürüklüyorum ve kapıyı kilitliyorum. "O burada kalacak," diyorum.

Bir kolumu Vesper'ın üzerinde tutarak pencereden dışarı kayıyorum, sonra onu dışarı çekiyorum, pencereyi arkamdan kapatıyorum, böylece çocuk takip etmeye teşebbüs bile edemiyor. Ortancaların arasına girip onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum.

"Eğer çığlık atarsan, seni kalbinden bıçaklar ve ölüme terk ederim. Beni bulamazlar. Ama ben aileni bulacağım. Ve hepsini öldüreceğim. Anladın mı?"

Başını salladı. Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Carter'ın yatak odasının kapısına vurduğu gümbürtü bahçede zar zor duyuluyor. Kimse bir şey duymamıştı. Onu yukarı çekip ağzını kapatıyorum, bıçağı böğrüne saplayıp kaburgalarına bastırıyorum ki söylediklerimde ciddi olduğumu anlasın.

Normalde, sadece üç sokak ötedeki kanala geri dönmek için çitlerden kolayca atlayabilir ya da çalıntı bir bisiklet kullanabilirdim, ama o çok büyük bir yük. İşte bu yüzden hedefleri bir yerden başka bir yere taşımaya çalışmak yerine onların olduğu yere gitmek daha kolay.

Onu evini komşusununkinden ayıran uzun ahşap çite götürebilmek için yana doğru kayıyoruz, sessizce gıcırtılı mandalı kaldırıyoruz, böylece komşunun bahçesine giriyoruz. Tekrar çalıların arkasına saklanıyoruz. İşte o zaman anlaşmasına geri dönmeye karar veriyor. Komşularını iyi tanıyor (birçok kez onlarla sohbet ettiğini gördüm) ve gelip onu kurtaracaklarına güveniyor. Beni adamlardan uzaklaştırabileceğini ve sonra başka bir eve yaklaştığında yardım için bağırabileceğini düşündü.

Hepsi yalancı. Sana zarar vermek istiyorlar.

Başka biri olsaydı, gitmesine izin verip kaçardım. Polisler hala neler olduğunu anlamaya çalışırken ben evime doğru gidiyor olurum. Hiç kimse yakalanma riskine değmez. Yüzümü görmedi. Beni bir daha asla görmeyecek. Ama ben onu tutmak istiyorum. O zaten bana sahip.

ona sahip olmayı düşünüyordum. Sonunda sadece bir geceden daha fazlasına sahip olmanın bir yolunu bulmayı.

Onu yere yatırıp ağzını kapatıyorum, böylece çığlıkları boğuluyor. Onu bayıltabilirdim ama güzel yüzüne zarar vermek istemediğim için bıçağımı alıyorum. Bıçağı ona doğru tuttuğumda kıvranıyor ama geceliğini kestiğimi fark edince daha az kıvranıyor. Bir elimle keserken diğerk elimle ağzını sıkmak zor bir iş. Nemli gecesinde terliyorum ve rahatsız oluyorum ve bu sabrımın azalmasına neden oluyor. Birkaç kez çaldım ama sonunda ağzına sokup tıkaç olarak bağlayabileceğim kadar kaldı. Şimdi çıplak ama umurumda değıl çünkü kimsenin bizi görmeyeceğinden emin olacağım. Kalan kumaşla gözlerini bağlıyorum ve omzuma atıyorum. Onu bu şekilde taşımak daha kolay olacak. Bir avludan diğerkine koşuyorum, yeniden toplanmak için çalıların arkasına saklanıyorum. Saat henüz dört bile değıl, yani insanlar hâlâ derin uykularında. Vesper ılık atmaya çalışıyor ama ağzındaki tıkaç çoğunu bastırıyor ve o kadar hızlı hareket ediyorum ki karnı omzuma çarpıyor, bu da sesinin kesilmesine neden oluyor. Sesi aramak için biri kalkacak olsa, çoktan yan bahçeye varmış olurduk.

Kanala vardığımızda rahat bir nefes alıp onu ayağı kaldırıyorum. Yalınayak ve çıplak, saçları dağılık. Başını çılgınca hareket ettiriyor, çevresini tamamen algılayamıyor. Şimdiden vahşi görünüyor. Vücudunu açıkta ve çaresiz görmek onu çalıların arasına atıp becermek istememe neden oluyor ama burada yakalanma riskini göze alamam. Bunca işten sonra olmaz.

Eşofmanımı çıkarıp terimi silerken ofluyorum. Omzumda onunla koşmak kolay bir iş değıl.

"Hadi," diye emrediyorum, ön kolunu çekiştirerek. Ayaklarının altındaki dallar kırılırken inliyor. Acıdığını biliyorum ama şu anda onun için yapabileceğim pek bir şey yok. Göremediğı engellere birkaç kez takılıyor. Ortaya çıkana kadar on dakika yürüyoruz. Uzakta arabamı görüyorum. Sadece birkaç adım daha ve sonra gideceğiz. Bu en riskli kısım. Çıplak, bağı bir kızla birlikte bir yerleşim caddesinde yürümek zorundayım. Dışarı ıkıyorum, gözümün görebildiğı kadar sağı ve sola bakıyorum, sadece kimsenin bize sürpriz yapmadığından emin olmak için. Direnmek için zamanım yok, bu yüzden onu kucağıma aldım ve sokakta koşmaya başladım. Bagajı açtım, onu içine attım ve kapattım.

Kocaman bir iç çekişle kendimi sürücü koltuğına bırakıyorum, alnımdaki teri silerken biraz gülüyorum. Kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyorum ama bu insanları ve polisleri alt etmenin verdiği heyecan bana

Böyle ezici bir tatmin. İnsanlar mışıl mışıl uyurken çıplak bir kızı Sacramento bölgesindeki iki el değmemiş mahallede taşımanın heyecanı beni lanet bir tanrı gibi hissettiriyor.

Ona sahibim. Mükemmel kız. Diğerlerine biraz benzeyen ama belki biraz da farklı olan kız.

Arabayı çalıştırdım ve kenara çektim. Otoyol bir blok ötede ve yola çıktığımda kimse onun bagaja vurduğunu duymayacak.

CHAPTER 5

VE SPER

ışık yoksa, zaman da yoktur. En azından daha önce bildiğim gibi değil. Bulunduğum yere bırakılalı birkaç gün ya da bir hafta olmuş olabilir. Nerede olduğumu söyleyemem çünkü o orospu çocuğu beni Johnson'ların arka bahçesinde dövüp geceliğimi parçaladığından ve onu ağzımı tıkamak ve gözlerimi bağlamak için kullandığından beri gözlerim bağlı. Birinin beni duyacağını düşündüm. Birinin beni kurtaracağını düşündüm. Evimde, güçlü duvarların ve kilitli pencerelerin ardında, bana sonsuza kadar bakacağına söz vermiş bir adamın yanında uyurken kendimi güvende hissediyordum.

Bir ev, koruma cephesi sağlar. Sizi dışarıda gizlenen canavarlardan ayıran kutsal bir yerdir. Ama hepsi bu: bir cephe. Evinizin güvenli olmasının nedeni henüz kimsenin içeri girmek istememiş olmasıdır. Ama çok şanssızsanız, hiçbir şey bir canavarın o duvarları aşmasını engelleyemez.

Başlangıçta Carter ve Johnny için endişelenerek zaman geçirdim. Dışarı çıkmaları ne kadar sürdü? Hiç çıktılar mı? Carter'ın okulunun, neden laboratuvarlarına gelmediğini merak etmeye başlayacağını düşünürdüm. Ailem Mısır'dan dönüyor mu? Haberlere mi çıktım?

Bilmiyorum. Bir kara deliğin içindeyim. Zamanla susuzluk ve açlık zihnimde daha belirgin düşünceler haline geldi. Dudaklarım o kadar kuru ki, sanki dilimi zımpara kağıdında gezdiriyorum. Mideme açlıktan kramplar giriyor. Yan yatıyorum, ayakta durmak için çaba sarf edemeyecek kadar güçsüzüm. Cuma geceleri bir gelenek olan Firehouse'da margarita ve hamburger hayal ediyorum.

Beni burada bıraktı ve geri dönmedi. En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Sürekli bir rahatsızlık içindeyim. Her zaman biraz fazla soğuk olan bir yerde çırılçıplak. Kaz sivilceli derimi ovuşturan ellerim tek sıcaklık kaynağım. Susuzluk ve açlıktan zayıfladıkça daha da üşüyorum.

Yine de hâlâ hayattayım. Ve bununla birlikte umut var. Ölmemi isteseydi, beni öldürürdü. Ama o zaman ne istiyor? Bana bir daha dokunmadı. Beni belli bir amaç için kullanmıyor. Belki de beni yavaş, acı dolu, yalnız bir ölüme terk etti.

Sonra, ayak sesleri. Başımın üzerinde birkaç kez gıcırıyorlar, ileri geri, sanki birileri bir şeylerin peşindeymiş gibi. Yardım için çığlık atmalı mıyım bilmiyorum. Ya beni bir yerlerde terk ettiyse ve bu benim keşfedilmek için tek şansımса? Ya bir şey söylersem ve onun gazabına uğrarsam? Şansımı denemekten başka çarem yok.

"H...H...elp." Günlerdir sesimi kullanmamıştım ve ağzım o kadar kireçli ki neredeyse boğulacaktım. "Yardım edin," diye bağıyorum.

Yardım istemek için enerji rezervlerimi kullanırken ayak sesleri devam ediyor. Sesimin duyulacak kadar yüksek olduğunu sanmıyorum.

Ama sonra tepedeki yeni bir alana yaklaşıyorlar ve bir kapının açılma geliyor. Kalbim adrenaline çarpıyor, susuzluk beni ele geçirmeye başladığından beri sahip olmadığım bir enerji patlaması veriyor.

Benden metrelerce ötede bir şey yere çarptı. Çılgınca çırpınarak kişinin nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Dehşet iliklerime kadar işliyor ama hayatta kalma ihtiyacı o kadar güçlü ki felç edici korkunun önüne geçiyor. Bu cesaret değil. Cesaret bir seçim olduğunu ima eder. "Wa-ter," diye törpüledim.

Sessizlik. Tüylerimi diken diken eden bir sessizlik. Sonra bir anda gözbağı yüzümden çekilip alınıyor. Uzun zamandır görmediğim için gözlerim nasıl odaklanacağını unutuyor. Birkaç kez göz kırpyorum, odaklanacak bir şey bulmaya ve görüşümü yeniden ayarlamaya çalışıyorum. İçgüdüsel olarak, bunu benden yaklaşık on beş metre uzaktaki bir su şişesine yapıyorum. Üzerimde yükselen siyah kar maskeli, sağlam yapılı adam hemen dikkatimi çekiyor.

Başımı sallıyorum ve korku içinde bedenimi küçültüyorum. İnsan gibi hissetmiyorum. Daha çok kafesteki bir hayvan gibiyim. Sanki beni öldürmeye gelmiş gibi. Beni dizlerimin üstüne çekti. Etrafıma bakıyorum ve bir bodrumda olduğumu görüyorum. Birkaç kısa, bulutlu, zemin seviyesindeki pencere gün ışığının ipuçlarını getiriyor. İçeri girmeye çalışan ışık sarı bir tonla parlak; dışarıda güzel bir gün olmalı.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama sessizliğini koruyor.

Çenemi kavırıyor ve gözleriyle buluşturmak için yukarı çekiyor. Gözlerinin berraklığı bana çocukken plajda topladığım cam parçalarını hatırlatıyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor.

Uzaklaşıyor ve suyu işaret ediyor. Oynadığımız bu oyunu anlamıyorum. Ama çok susadım.

Umutsuzca başımı sallıyorum. Arkasını dönüyor ve şişeyi de yanına alarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Hayır... hayır," diye yalvarıyorum kısık sesle. Arkasından kapıyı açık bırakıyor ve o kadar umutsuzum ki, güvenliğimi hiçe sayarak peşinden gideceğim ama ayak bileğimden zincirliyorum. Niyetini anlamaya çalışmadan, bir elinde bir kova, diğerinde beyaz bir kâğıt torbayla geri döndü.

Beni anında etkiliyor. Yemek kokusu. Susuzluğa rağmen salyalarım akmaya başladı. O lanet yemek ve su için her şeyi yaparım. İhtiyaçtan deliriyorum.

Kovayı yere bırakıyor ve sanki içine bakmamı istermiş gibi çantayı yüzüme yaklaştırıyor. Bakıyorum. Sanki fantezilerimi okuyor gibiydi. Hamburger ve patates kızartması. Aman Tanrım. Hay sikeyim. Ağlamaya başladım. Bir hamburger için ağladığıma inanamıyorum.

Torbayı çeker ve suyun olduğu yere geri koyar. Kovayla geri döner. İçinde sabunlu su ve bir sünger var.

Önce bunu, sonra da yemeği işaret ediyor.

Vücuduma bakıyorum. Sıyrıklar ve çamurla kaplıydı. Odanın başka bir yerine dışkılamış ve işemiştin ve bunun kokusuna karşı hissizleşmiştim.

"Yıkanırsam beni besler misin?" Durumun sapkınlığına inanan bir umut duygusuyla soruyorum.

Başını sallıyor.

"Tamam. Ellerimi çöz. Çözeceğim. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, kovayı yere bırakıyor ve dirseğine kadar kaslı kolunu içeri sokuyor. Geçen seferki kadar kapalı değil, kollarını gösteren bir tişört ve yırtık, yağ ve boyayla kaplı bir kot pantolon giymiş, sanki inşaatta falan çalışıyormuş gibi. Gözlerim kolu boyunca ilerliyor ve o zaman pazularının dış kısmı boyunca bir dizi şiddetli yara izi fark ediyorum, sanki deri bir noktada koparılmış gibi.

Büyük süngerini çıkarıyor, sabunlu su kaslı ön kolundan aşağı akıp kovaya geri dönüyor.

Kendimi yıkamamla ilgilenmiyor.

Açlığı bildiğini sanıyorsun ama aslında bilmiyorsun. Her şeyin acımasına neden olan türden değil. Yaşam gücünüzün her saat vücudunuzdan çekildiğini hissettiğinizde. Sizi insan yapan ve bir hayvandan ayıran rasyonel yanınızın içgüdüleri tarafından boğulduğu yerde. Sizi nefes almaya devam etmek için ihtiyacınız olan besinleri almaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı en basit yaratığa dönüştürür.

"Tamam. Kavga etmeyeceğim. Beni temizleyebilirsin. Ama lütfen, sadece bir yudum alabilir miyim? Ağzımı ıslatmak için?" Dudaklarım her kelimedede birbirine yapışıyor, korkunç bir emme sesi çıkarıyor.

Süngerini başımın üzerine sıkıyor, böylece su üzerime yağıyor. Sıcak; sıcaklığı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dudaklarımdan akmasına izin veriyorum, içindeki son nemi de çalmaya çalışıyorum. Sabunun acı tadı umurumda değil, ne olursa olsun alacağım.

Beni ayağa kaldırırken sabunun temiz kokusuyla karışan umut verici yemek kokusuna odaklanıyorum. Zorla değil, aslında yumuşak ve başka herhangi bir durumda, biraz baştan çıkarıcı. Bileklerimdeki ipi çözdü. Beni buraya koyarken en azından onları biraz gevşetme merhametini göstermişti. Beni götürdüğü gece o kadar sıkıydılar ki ellerim uyuşmuş ve morarmıştı. O yapmasaydı muhtemelen onları kaybederdim. Ama ham ve kırmızı olan ip yanıkları var. Onları ovmuyor ama yine sabunlu suyu yaraların üzerine damlatıyor.

Kaygan köpükleri vücuduma sürmek için çıplak ellerini kullanıyor. Sabunun kayganlığıyla sert bir tezat oluşturuyorlar. Ürperiyorum. Kim bilir ne kadar zamandır kimseyi görmemiş ya da kimseyle konuşmamıştım. Yalnızlık içinizi kemiriyor. Ve sizi başka birinin varlığına karşı aşırı duyarlı hale getiriyor. Dokunuşu, ihlal edici olsa da, insani. Ve tıpkı beni kaçırdığı gece olduğu gibi, beynim ve bedenim denklemin iki tarafını da uzlaştıramıyor.

Göğüslerime fazladan zaman harcıyor, onlara masaj yapıyor, sert meme uçlarına sürtünüyor. Bunu yaptığında arkamı dönüyorum, maske bana yüzünü hiç göstermiyor. Sadece o gözler ve bir çift dolgun dudak, o gece beni öptüğünde yumuşak ve sert bir tezat oluşturan dudaklar. Bir elini karnımdan aşağıya doğru kaydırıyor, saçlarımdan arasından geçiyor ve oramı okşuyor. Temizliyor, evet, ama aynı zamanda benimle oynuyor, bana tüm kontrolün onda olduğunu gösteriyor. Bana istediği gibi dokunabileceğini.

Ellerinin uyandırdığı cinsel duyguya değil, odanın öbür ucundaki sıcak yemeğin zengin kokusuna odaklanıyorum.

Arkamdan yürüyor, dönmeye çalışıyorum ama yüzümü öne doğru itiyor ve sonra beni belimden bükerek kıcımlı ayırıyor. Süngerle sertçe ovalıyor, benim temizleyemediğim pislikleri temizliyor.

Tekrar öne çıkıyor ve kovadan bir ustura çıkarıyor. Dehşet içinde irkiliyorum. Parmağını dudaklarına götürüp yemeği işaret ediyor ve bana itaatimin nelere yol açacağını hatırlatıyor.

Kendimi sakinleştirirken birkaç damla gözyaşı döküyorum, ama kontrolsüzce titriyorum, bıçakla yaptığı gibi beni onunla keseceğinden korkuyorum. Ama bunun yerine beni tıraş ediyor: bacaklarımı, koltuk altlarımı ve özel bölgemin çoğunu. Havluyla kuruluyor, ıslak saçlarımı fırçalıyor ve fazla suyu sıkıyor.

Şimdi temiz bir kafes hayvanıyım.

Saygınlığımla ilgilenecek vaktim yok. Tek düşünebildiğim yemek ve içmek. Yiyeceklere doğru yürüyor ve poşeti bana doğru fırlatıyor. Su şişesini çıkarıp öfkeyle içiyorum, sonra bir avuç patates kızartması alıp ağzıma atıyorum.

Bir el kolumu sıkıca kavırıyor. Diğer elini kaldırıyor. *Yavaş ol*, diyor bana. Beni kaçıran kişinin ilgilenmesini gerektirecek kadar vahşice yediğim için biraz utanıyorum. Ama ona asi bir bakış fırlattığım ve göz temasını kesmeden bir avuç patates kızartmasını ağzıma tıktırmayı bitirdiğim için çok da utanmıyorum. Tavsiyesine uyuyorum ve bir sonraki ısırıkta . Yemeğin lezzetine odaklandığım için etrafımda yaptığı işe dikkat etmiyorum. Dağınıklığımla temizlediğimi varsayıyorum ama televizyonu önüme koyduğunda gözüme çarpıyor. Kadranı ABC'ye çeviriyor ve anteni ayarlıyor. Görüntü grenli, ekranda aralıklı olarak bir parazit çizgisi beliriyor.

Islak ve çıplak bir halde çömelmiş hamburgerimi ısırırken bunun bir çeşit eğlence olup olmadığını merak ediyorum. Son karşılaşmamızdaki acımasızlığı düşünüldüğünde pek mantıklı gelmiyor ama sunucular hava durumu hakkında konuşmayı bıraktığında bana ne gösterdiğini anlıyorum.

"Ve sırada, Sacramento bölgesinde kaçırılan hemşirelik öğrencisiyle ilgili son haberler var."

Karnım rahatsızlıkla dönüyor ve neredeyse kıymetlimi kaybediyorum.

Yeme

k. "Kimsin sen?" diye

sordum. Cevap yok.

"Bana ne yapacaksın?" Cevap yok.

"Neden benimle konuşmuyorsun?! Sesini zaten duydum."

Dönüyor ve gidiyor, ayağımı zincirli tutuyor, böylece

Kaçış.

Tek başıma bir ziyafet çekme fantezilerim kadar

Küçülmüş midem şimdiden patlayacakmış gibi hissediyor, bu yüzden hamburgeri paketine geri koyuyorum. Bir sonraki yemeğimin ne zaman olacağını bilmiyorum, bu yüzden yemeği atmak aptallık olur.

Saat 6 haberlerinde canlı yayınla karşınızdayız. Cuma akşamı Sacramento'daki evinden kaçırılan ve nişanlısı ile genç erkek kardeşi bağlanarak ayrı odalara kilitlenen hemşirelik öğrencisinin ailesi bugün konuştu.

Mikrofonların önünde hıçkırarak ağlayan annemin görüntüsünü kesiyorlar. Pete ve Carter ciddiyle arkasında durup omuzlarını ovuyorlar. "O iyi bir insan. Hemşire olacaktı. İyi şeyler yapmak için planları var... insanlara yardım etmek için. Lütfen, size yalvarıyorum, bırakın gitsin. Onu bırakıp ortadan kaybolabilirsiniz. Umurumuzda değil. Sadece onu geri istiyoruz."

Bej renkli subay üniforması giymiş bir adam kürsüye çıkar. Kendisini Şerif Andrew Hunter-Ridgefield olarak tanıttı. Beni aramak için ellerinden geleni yaptıklarına dair kısa bir açıklama yapıyor. Pozisyonu için genç görünüyor ve beni bulmak için gerekenlere sahip olup olmadığını merak ediyorum.

Johnny'yi arıyorum ama orada değil. Bunun onun için çok fazla olacağını düşünmüş olmalılar.

Carter'a daha yakından bakmak için ekrana doğru sürünüyorum, ne kadar yorgun olursa olsun yüzünde taşıdığı sevinç tamamen kaybolmuş. Zincir bacağımı çekerek beni ekrandan bir metre uzakta tutuyor, böylece uzanmak zorunda kalıyorum ama ailemi oluşturan piksellere dokunamıyorum. Günler önce beni öz kardeşime annelik yapmaya zorlayan bir annenin yüklerinden yakınıyordum. Neredeyse mükemmel olan ama benim yeterince mükemmel olmadığına inanma cüretini gösterdiğim bir erkek arkadaş. Onun bir canavar hayal ettim ve şimdi bu hayal gerçek oldu. Belki de hak ettiğim şey budur.

Ailemin basın toplantısının görüntüsü kesiliyor ve spikerlere geri dönülüyor.

Polis bu adamı arıyor.

Ekranda neredeyse komik bir taslak var. Siyah maskeli bir adam. İki gözü ve dudakları görünüyor. Siyah beyaz olduğu için gözlerinin rengini gösterecek bir şey yok. Herhangi biri olabilir.

Polis bunun, yaklaşık beş yıldır Kaliforniya'nın merkezine musallat olan ve önce evlere girip yağmalayan Gece Avcısı'nın işi olduğuna inanıyor. Ancak polis şimdi, geçtiğimiz yıl meydana gelen ev baskınları ve tecavüzlerin, giderek daha da şiddete başvuran aynı saldırganın işi olduğuna inanıyor.

Atletik yapılı ve yaklaşık 1.80 boylarında olduğu düşünülüyor. Siyah bir sedanı olabilir. 20'li yaşlarda olduğu tahmin ediliyor. Bu olayla ilgili herhangi bir bilginiz varsa, lütfen Sacramento Şerif Ofisi ile irtibata geçiniz.

Son cümle söylenir söylenmez adam aşağı iniyor ve anteni setten çekiyor. Her şey karla kaplanıyor ve ben çılgınca yalvarıyorum. "Hayır! Hayır!" Farklı haber kanallarını izlemeye devam etmek, ailemi görmek ve unutulmadığımdan sürekli emin olmak istiyorum. Ama onun umurunda değil ve televizyonu ulaşamayacağım bir yere götürüyor.

"Bunu neden yaptın?" Bağıryorum. "Ne anlamı vardı ki? Onları bir daha görebilecek miyim?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ama cebinden bir su şişesi daha çıkarıp tam koyuyor. Varlığımdan daha fazla olmadan pisliğimi temizlemeyi bitiriyor, yerine bir kova ve tuvalet kağıdı bırakıyor. Sonra merdivenlerden yukarı çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni tekrar yalnızlık dünyasına sürüklüyor.

SAM

Annem öldüğünde ve bana bu çiftliği bıraktığında, hayvanların çoğunu sattım. Tüm bunlarla tek başıma ilgilenmek istemiyordum, özellikle de genç yaşta edindiğim popüler olmayan hobime odaklanmak için artık özgürdüm. O hayattayken, her zaman bilme şansı vardı; ikiyle ikiyi bir araya getirecekti. Yaptığımı söylediğim şeyleri her zaman yapmadığımı anlayabilirdi. Ve o yanımdayken, en azılı koruyucumken, kendimi sınırları fazla zorlamamak zorunda hissediyordum. Ama sonra o öldü ve sanki içimde bir conta patladı.

Bastırdığım dürtüler su yüzüne çıktı. Yalnız bırakıldığım için içimde öfke birikti. Onunla birlikte kaçtığım dünyaya, beni hem koruduğu hem de mahrum bıraktığı dünyaya erişmek için can atmaya başladım ama bunu herkesin yaptığı gibi yapamıyordum. Tatmak, koklamak ve hissetmek istedim.

Bu noktaya kadar sadece izlediğim şeyleri. Onun varlığının beni yapmaktan alıkoyduğu şeyleri yapmaya başladım. Hatalarına rağmen beni bir şekilde dizginledi ve o öldüğünde kayış koptu.

Şimdi işin ironik kısmı: Hayvanların çoğundan kurtuldum, ancak kendimi içlerinde en muhtaç olanı tutarken buldum: bir insan kadın.

Titizlikle plan yaparım. Benim bu. Ancak kendimi bir kadınla birlikte buldum ve bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tabii ki ne istediğimi biliyorum. İhtiyaçları olan lanet bir adamım, ama bunu kendi yöntemimle istiyorum. Onu almam için bana yalvardığında, lanet olsun diye düşündüm, o da bunun farklı olduğunu hissediyor. Belki de beni reddeden dünyanın geri kalanı gibi olmadığını ve aramızdaki bağın gerçek olduğunu düşündüğüm bir an yaşadım. Sonra çığlık atmaya başladı ve annemin uyardığı gibi lanet olası bir yalancı olduğunu anladım. Kadınların beni sadece param için kullanacağı konusunda beni uyarmıştı. Aile ismim için.

Artık bir planım var. Birkaç günümü aldı ama bunun bir atı terbiye etmeye benzeyeceğini fark ettim. Önce onu bir hayvana dönüştürmeliyim. Ona güç ve kuvvet veren her şeyi elinden almalıyım. En temel ihtiyaçlarını azaltmalıyım: yemek, su, uyku, seks. İkinci olarak, onu okşamalı, itaatin iyi şeylere eşit olduğunu anlamasını sağlamalıyım. Her hayvanı bu şekilde eğitirsiniz. Ödül olarak yiyecek ve diğer olumlu pekiştirme yöntemlerini kullanacağım. Negatif pekiştirme, o her zaman arka cebimde.

Bodrumdaydı ama ona arazinin daha derinlerinde, kimsenin ayak basmadığı ormanda bir kulübe inşa etmeye çalışıyorum. Onu sonsuza kadar evde tutamam, bu çok riskli. Bu yüzden günlük işlerimin arasında bunun üzerinde çok çalışıyorum.

Tanrım, onu çok fena becermek istiyorum. Ellerimdeki sabunlu amı neredeyse planlarımı tekrar bozmama neden oluyordu, ama onu yavaş yavaş kırmam gerekiyor.

Yulaf ezmeme mutfak masasının üzerinde soğurken, hemen yanındaki gömme masanın üzerinde duran polis telsizini dinliyorum. Belirli sokaklara saldırmak için en uygun zamanları öğrenmek amacıyla devriyeleri izlemek için sık sık kullandım. Şimdi de Vesper'ın davasıyla ilgili ipuçlarını dinliyorum. Sacramento County'nin her yerinde şüpheli kişilerin raporlarında bir artış oldu. İnsanlar diken üstünde. Onun mahallesinde ve benim dolaştığım diğer mahallelerde devriye geziyorlar, tekrar saldıracağımı umuyorlar. Yani onun çoktan öldüğünü ve tekrar dışarı çıkmam gerektiğini düşünüyor olabilirler. Mantıklı. Genelde kadınlar böyle ortadan kaybolduğunda, bu iyi bir şey değildir.

Akşam yemeğimle ilgilenmek için tarayıcıdan uzaklaştığımda, yemek soğuk ve pütürlü oluyor. Bu hafta çok meşgul olduğum için kendimi iyi besleyemedim. Kaşığı soluk yapışkanın içinde döndürürken, dokusunda kayboluyorum. Yulaf ezmesi bana her zaman çocukluğumu hatırlatacak.

"Neden yemiyorsun?" diye soruyor babam. Boğazım düğümleniyor. "Sadece söyle. Söylersen yemen için seni zorlamayacağım. Sadece 'hayır' de. Tek bir kelime söyle!" Sabrını kaybederek tersledi.

"Kes şunu!" diye bağılıyor annem, yanıma gelerek.

"Onu devam edersen asla öğrenemeyecek.

Ona bebek gibi davranıyorsun. Bu yüzden konuşmuyor!"

"O hassas bir çocuk. Hazır olduğunda konuşacaktır." "Gloria, o neredeyse beş yaşında."

"Doktor iyi olduğunu söyledi. Ortalamanın üzerinde bir zekası var. Hatta son derece zeki olduğunu söyledi. Ve sizin onu rahatsız etmeniz durumu daha da kötüleştiriyor. Bu ona kompleks veriyor. Bazı çocukların sözel becerilerini kazanması daha uzun sürer. O özel biri."

"Özel mi? Demek artık onlara böyle diyorlar..."

Tartışmalarını izliyorum. Annem anladığımı biliyor ama bazen babamın söylediklerini anlamadığımı düşündüğünü sanıyorum. Babam bana bakıyor ve gözleri parlıyor. Kaşığı elimden kapıyor. "Ye şunu! Ye şunu!" Yulaf ezmesini dudaklarıma doğru itiyor ama ben dudaklarımı sıkıyorum. Kaşık dudaklarımı ve dişlerimi acıtıyor ama yutmuyorum. Göğsümden bir ses çıkıyor ama dudaklarımla boğazımı birleştiremiyorum. DUR demek istiyorum. Burada, ama çıkaramıyorum.

"Gördün mü? Orada, sadece ona bebek gibi davranmayı bırakmalısın!" "Kes şunu!" diye bağılıyor annem, kolunu çekerek.

Hepimiz girişe doğru baktık. Scooter, ağabeyim, orada duruyor. Babam Scooter'ı benden daha çok seviyor. Mükemmel konuşuyor. Bazen bensiz balık tutmaya gidiyorlar.

Babam iç geçirir. "Hadi Scoot, kahvaltını yap. Her şey yolunda." Rozetini ve silahını almak için mutfak tezgahına döner.

"Tamam," diyor Scooter şüpheyle.

Annem çömeliyor ve önlüğüyle yüzümdeki yulaf ezmesini siliyor. "Gerçekten biraz yemelisin. Sonra acıkacaksın," diye fısıldıyor, dağınık saçlarını gözlerimden silerken.

BOM. BOOM. BOOM.

Ön kapımın vurulması beni düşüncelerimden uyandırıyor. Polis tarama cihazını kapatmak için çabaladım, duvardan çıkardım ve masanın üzerindeki dolaplara yerleştirdim.

Kapıya doğru sürünüyorum, perdelerin arkasından bakıyorum ve Scooter'ın dışarıda olduğunu görüyorum. Şeytanın yumurtasından bahsediyoruz. Onu beklemiyordum ve burada olmasından da pek memnun değilim. Kapıyı açıp mutfak masasına doğru dönüyorum ve Scoot'u beni takip edip kapıyı arkasından kapatması için kendi haline bırakıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Sam."

Bir adım bile atmadan ona tek bir alaycı el sallıyorum.

"Ne zamandır senden haber alamıyorum? Üç hafta mı? Sürekli arıyorum ama cevap vermiyorsun. Bu hafta sonu çiftliğe gidip hayatta olup olmadığına bakacaktım."

Çiftlik. Benim çiftliğim. Oraya öylece gelebileceğini düşünmesinden nefret ediyorum. Özellikle de şimdi.

"Ben f-f-f-ine'im." *Siktir. Kahretsin.* "B-b-b-been b-b-b-b-usy."

Şok içinde çenesini kapatıyor. "Kahretsin dostum, seni son gördüğümünden beri çok daha kötü olmuşsun."

Aynı babamız gibi. Sıfır nüans ve kuduz bir boğanın hassasiyeti. Konuşma bozukluğu olan birine söyleyeceğin son şey sesinin ne kadar kötü çıktığıdır. Şimdiye kadar bunu anlamış olması gerekirdi.

"T-t-t-teşekkürler asssss-h-h-ole."

Sözsüz bir protesto işaretiyle sandalyemi şiddetle çekiyorum ve gümbür gümbür oturuyorum. Yulaf ezmesi orada öylece duruyor, aynı ebeveynlere sahip olmamıza rağmen hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlatan hastalıklı bir leke.

Oturmasına yardım ediyor. "Tamam, bütün zamanını orada yalnız geçiriyorsun. İşinin çoğu burada olduğu için bu hiç mantıklı değil. Bugünlerde hayalet gibisin. Ve kekemeliğin giderek kötüleşiyor..." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi ses tonu değişiyor. "Bu annemle mi ilgili? Biliyorsun, onu kaybetmek benim için de zor oldu."

"Ben-ben-bu sadece bir h-h-h-bizim." Konuşmaya devam etmek için ağzımı açıyorum, ama ağzımın ve boğazımın sıkılması, kelimelerin çıkarken takılıp kalması gibi o tanıdık his durmayacak. Onun tarafından pusuya düşürülmek beni çok geriyor. İçimi çekiyorum ve ayağa fırlıyorum, bir not defteri ve kalemin olduğu tezgâha doğru yürüyorum ve yazıyorum.

Bu konuda konuşmak istemiyorum. İşler nasıl?

Sandalyeme geri yaslandım ve not defterini ona uzattım.

Kendi kendine sırtıyor ve defteri gösterip bana geri itiyor. Bu beni de biraz kıkırdatıyor. Sayfayı değiştiriyorum ve cevabı karalıyorum.

Güzel. Bir sürü topluluk inşa ediliyor. Okullar onarılıyor. Bu noktada işleri geri çevirmek zorunda kaldım.

"Bu iyi haber," diyor. "Çiftliğe gitmeyeli uzun zaman oldu. Üzerinde çalışacak vaktin var mı?"

Scooter çok açgözlü. Annemin çiftliği bana onu kızdırdığını biliyorum. Annem öldükten sonra ikimiz de çok şey aldık, ama o bu küçük şeyi, belki de bir kez olsun çubuğun uzun ucunu benim almamı kaldıramadı. Çiftlik onun için bir sığınaktı, hafta sonları babamla gelip balık tuttuğu ve ata bindiği bir yerdi. Benim içinse o çiftlik bir hapishaneydi. Buna rağmen, onu geride bırakmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Her neyse, Katie akşam yemeğine gelmeni istedi. Yeğenleriniz de amcalarını görmek istiyor."

Keşke bir ipucu almayı öğrense. Not defterine not alıyorum. *Şimdi çok meşgulüm. Bir de bana bak. Her gün boya ve sıva içinde uyumaya hazır bir şekilde eve geliyorum. Projelerimin bitmesi için bana birkaç hafta ver.*

"Bizden kaçmaya devam edersen, akşam yemeği için buraya geleceğiz" diyor. Çok haklı. Ve kendini beğenmiş. Herkes gibi o da benden daha zeki olduğunu düşünüyor çünkü ben aptalca konuşuyorum. Benim gerçekte kim olduğumu bilmemesini seviyorum. Özellikle onu alt etmeyi seviyorum, muhtemelen toplumun tamamından daha fazla.

Scooter'dan daha kötü kardeşler de var ama o da pek iyi biri sayılmaz. Annem öldüğünden ve babam da öleli yıllar olduğundan beri kendini bu ailenin reisi, bizi bir arada tutan yapıştırıcı olarak atadı. Keşke her şeyin dağılmasına izin verse. Biz bir aileydik ama süregelen bir savaşın iki farklı tarafındaydık. Ve silahlar teslim edilse bile, savaş yaraları yok olmaz. Tanrım, babama benziyor. Tavırlarına kadar.

Artık sadece ikimiz olduğumuz için, sürekli peşimde. Birdenbire, her zaman yanımda olmak isteyen bir ağabey oluverdi. Bekâr kardeşini kontrol etme görevini nezaketle kabul eden başarılı bir aile babası.

Kendimi gösterip uyuma hareketi yapıyorum. *Ben yorgunum. Sen, defol git.*

"Tamam, tamam. Seni her hafta kontrol edeceğim. O yüzden beni zahmetten kurtar ve telefonu aç."

Gözlerimi yorgun bir şekilde devirerek başımı sallıyorum. Annemin ölümünün bana özgürlük vereceğini düşünmüştüm ama o annemden de beter. En azından birkaç haftalığına odasına kapanırdı.

Kendimi işaret ediyorum, bir telefon hareketi yapıyorum, sonra onu işaret ediyorum. *Ben, ara*

Sen.

kalkıyorum, başka bir sözsüz işaret (bu konuda çok akıcıyım) ve o takip ediyor.

Çocukken yaşadığımız şehir olan Sacramento'daki bungalovumun mutfağından doğrudan çıkan arka kapıya doğru yürüyoruz. "Katie'ye sana gerçek yemek yapmasını söyleyeceğim. Yulaf ezmesi yediğine inanamıyorum. Bekâr hayatında özlemediğim tek şey bu. Artık anneme göz kulak olmak zorunda değilsin. Dışarı çıkmalısın. Yakışıklı bir çocuksun." Peynir rendesiyle ezilmiş gibi görünmeyen pazumu tutuyor ve sıkıyor. "Paran ve iyi bir işin var. Kadınlar buna bayılıyor... Katie'nin arkadaşları var."

Onun samimiysiz moral konuşmaları hoş karşılanmıyor. Kadınların yanına gittiğimde ne olduğunu biliyor. Tek yapmak istedikleri konuşmaktır. Kadınlara sevişmeleri ve sessiz kalmaları için para ödemeyi tercih ederim. Saçmalıyor ve bunu biliyor.

Bugünlerde ne kadar dışarı çıktığım hakkında hiçbir fikri yok. Ayrıca, benim kadını var. Çorak bir çalılıktan yalnız bir çiçek gibi özenle seçtiğim.

Parmağımı havada sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hayır." Bu tek heceli kelimeyi büyük bir çocuk gibi söyledim.

Pazumu bırakıyor, omzuma çok sert bir tokat atıyor. "Peki, yakında görüşürüz."

Başımı sallayarak onu kapıya doğru yönlendiriyorum. Derin bir nefes almadan önce arabasına binip uzaklaşmasını izliyorum. Eğer bu gece evime dönmeseydim, o lanet olası çiftliğe gidecekti. Bu çok yakın bir karardı. İşte bu yüzden çocuk kaçırmıyorum.

Gittiğinden emin olduktan beş dakika sonra eşyalarımı toplayıp Vesper'ın yeni evini bitirmek üzere çiftliğe doğru yola çıkıyorum.

CHAPTER 6

SAM

Bu sabah adresinde bir müşterinin ön verandası üzerinde çalışırken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

"Awww Sam, bitkin görünüyorsun," diyor Bayan Dawkins. "Sana içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ama sonra parmağımı kaldırıp omuz silkiyorum. *Hayır, teşekkürler. Bekle, fikrimi değiştirdim. Bak ne diyeceğim? Elbette.* Genelde konuşmak için çaba gösteririm ama yıllardır Emilia Dawkins için çalışıyorum ve gerçekten konuşacak enerjim yok. Gergin ya da aşırı yorgun olduğumda kekemeliğim daha da kötüleşiyor. Onun durumunda, bu ikincisi: Bayan Dawkins benim büyükannem olacak kadar yaşlı. Ondan etkilensem bile, asla bir müşterinin peşinden gitmeyecek kadar akıllıyım. Ama normalde, böyle açık bir günde, kocaları ya da erkek arkadaşları isteyken evdeki kadınlara göz kulak olur, kimi avlamak istediğimi daraltmaya çalışırdım.

Ancak Vesper'ı aldığımdan beri avlanan benim. Bayan Dawkin'in evi Vesper'ın evinden arabayla sadece birkaç dakika uzaklıkta. Dönüş yolunda oradan geçmek ve polisin ne yaptığına bakmak için mükemmel bir bahane - evi kanıt için taramayı bitirdiler mi, evin önünde hala devriye arabaları var mı? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sadece beklemeliyim, olayların soğumasını beklemeliyim.

Siktir et. Gerçek şu ki, tek düşünebildiğim Vesper'a geri dönmek. Diğer her şey, polislere göz kulak olmak da dahil, sadece dikkat dağıtıcı. Bütün geceyi onun yeni evini bitirmekle geçirdim. Belki bir saat uyuyabildim.

Sadece son rötuşları yapmam gerekiyor. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Onun için yeni hediyelerim var.

Sokağın karşısında bir okul var ve teneffüse çıkmışlar. Sessiz oyun alanı çığlık atan çocuklarla dolup taşıyor. Bu ses beni hala rahatsız ediyor. Öyle görünmediğini biliyorum, ama Johnny'ye karşı bir zaafım vardı, çünkü onun bir sesi yoktu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. En azından sinir krizi geçirmeye karar verene kadar. Yine de onu suçlamıyorum. Onun yaşında bir Vesper'im olsaydı, ben de onu kaybetmek istemezdim.

Oyun oynayan çocuklara bakıyorum. grup daire oluşturmuş ve aynı yöne doğru koşuyor.

Okul arkadaşlarımdan oluşan bir çemberin ortasında duruyorum. Karnım ağrıyor. Teneffüslerden nefret ediyorum.

"Stu-stu-stu-stuttering Sam!" diye bağırırlar. Sinirle kıpırdanıyorum, gözlerim Scooter'ı arıyor. Kendi arkadaşlarıyla oynuyor. Çoğu zaman okulda benimle konuşmuyor. Bir sürü arkadaşı var; yaşça büyük olanlar. Sanırım benden utanıyor. Bu yüzden öğle yemeklerinde genelde yalnız oturuyorum. Bazıları "Stu-stu-stu-stupid Sam!" diye bağırıyor.

Teneffüse çıkmadan hemen önce Bayan Ardiç yüksek sesle okumam için beni çağırdı. Bana farklı davranmayacağını söyledi. Babamın bu konuda ısrar ettiğini söyledi. Sınıf birkaç cümle kurmamı bekledi. Bu midemi ağrıtıyor. Herkesin önünde işemekten korkuyorum çünkü gergin olduğumda işemek zorunda kalıyorum. Neredeyse her gece yatağa işiyorum ve babam bunu öğrendiğinde çok sinirleniyor. Çocuklar kitap okurken bana kıkırdadıklarında Bayan Ardiç onları azarlıyor ama bu beni daha da utandırıyor. Bekliyorlar ve paragrafı bitirmemi bekliyorlar. Bu sefer teneffüsün beşinci dakikasına kadar bitiremedim. Bu durum çocukları bana çok kızdırıyor. Öğle yemeğinde bana lakap takmayı seviyorlar çünkü hızlı cevap veremediğimi biliyorlar ve zorlandığımı duymak hoşlarına gidiyor. Onları duymuyormuşum gibi davranmak daha kolay.

Teneffüste benimle dalga geçtiklerinde sessizce orada duruyorum, onlar gülüp beni itip kaktıkça karnımdaki ağrı daha da artıyor.

Çemberde bir mola olduğunda, başlıyorum. Hepsi oyun alanında beni kovalıyor ama ben hızlıyım. Bu okuldaki tüm çocuklardan daha hızlıyım, büyüklerden bile. Öğretmenlerin yanından koşarak geçip oyun alanından çıkıyorum. Bir bahçeye girip çitin üzerinden tırmanırken kimse beni yakalayamıyor. Okul bahçesindeki sesler kaybolana kadar koşmaya devam ediyorum.

Birinin arka bahçesinde nefes almak için duruyorum. Kafamı kaldırdığımda bir pencereyle karşılaşıyorum. Bir kadın orada duruyor, kucığında bir bebek var. Kadın

ona bakıyor, ileri geri sallıyor. alırların arkasına saklandım. Beni görüp geri göndermesini istemiyorum.

Beyaz bir elbise giyiyor. Bol ve dizlerinde duruyor. Bir süre sonra üstünü indiriyor. Büyük memeleri var ve karnımda acı olmayan bir Şey hissediyorum. Bebeği onlardan birine doğru kaldırıyor ve bebeğin emiŐini izliyorum. Keşke onun kollarında olsaydım, ama bu da neredeyse onun kadar güzel. Sessiz. Kimse beni konuŐturmuyor. Yalnızım ama yalnız değilim.

"İŞte biraz buzlu ay!" Bayan Dawkins bana bir bardak uzattı. "Şimdi birkaç işimi halledeceğim."

Ona aferin diyorum. İŞimi seviyorum. Ellerimi iyi kullanıyorum ve kendi programımı yaptığım için hobilerimi sürdürmeme izin veriyor. Paraya ihtiyaım yok. Sadece retken olmayı seviyorum. Bu günlerde, bu geliŐmelerde çok fazla yeni inŐaat var, daha büyük őirketler kendi kişisel iŐlerinin yanı sıra benimle sözleŐme yapıyor. İnsanlar iÇime güveniyor ve mükemmel itibarım benden önce geliyor.

İnsanların beni işe aldıkları için iyi hissettiklerini söyleyebilirim. Sanki kekeleyen bir adama yardım ediyormuşum gibi. Çıplak ellerimle bir ev inşa edebilecek olmama rağmen insanlar yavaş olduğumu düşünüyor. Hepsi farklı olduğum için. Bazen insanlar soyadımı tanıyor ve soruyorlar ama ailem hakkında konuşmayı sevmiyorum. Sanırım bazıları vasiyetin dışında bırakıldığımı ve kendi geimimi sağlamak için çalıştığımı düşünüyor. Zaten bu onları hiç ilgilendirmez.

Elbette, eşyalarını tamir etmemden, mutfaklarını yenilememden mutlu oluyorlar, ama o kadar. Ben hala bir yabancıyım. Ben hala çemberin ortasındaki çocuğum, sadece yetişkinler biraz daha medeni davranmak zorunda ve ben bugünlerde daha büyük bir ocuğum.

Bir düdük çalıyor, çocuklar sıraya giriyor ve tekrar okula ynlendiriliyorlar. Sessiz olun.

Şimdi Vesper beni bekliyor, yalnızım ama yalnız değilim.

V E S P E R

İki kez güneş gitti ve bodrum zifiri karanlığa büründü. Adam içeri girip beni temizledikten, karnımı doyurduktan ve bir televizyon ekranından dış dünyayı gösterdikten sonra iki gece geçti. Sonra tek kelime etmeden gitti. Ne zaman döneceğini bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Yemek

ve su çoktan bitti ve bana sadece var olmaya devam edecek kadar enerji verdi. Ama hâlâ aç ve susuzum ve daha fazla yiyeceğe ulaşmamın tek yolu o.

Açlık ve can sıkıntısı çıldırtıcı bir kombinasyon. Sizi yeniden insan gibi hissettirecek birinin varlığı için dua etmenize neden oluyor. En azından o buradayken vücudum adrenalinle doluyor. Beslenmeden kaynaklanan enerjimin olmadığıda kendimi canlı hissetmemi sağlıyor. Beklemek işkenceye dönüştü. -Kaderimi bilmeden, acı çekerek ve zayıflayarak.

Bazen ayak sesleri duyuyorum ve kalbim heyecan ve korkuyla çarpıyor. Ama sonra ev yine sessizleşiyor. Zihnim ve bedenim, beni dehşete düşüren ama aynı zamanda hayatta kalmak için güvenmek zorunda olduğum bu adam tarafından sürekli karıştırılıyor.

Bu kez ayak sesleri kapıya doğru geldiğinde kapı açılıyor. Ağzım, Pavlovcu bir köpek gibi, onun varlığına tepki olarak üretebildiği kadar az tükürük .

Merdivenlerden iniyor, kollarında rastgele eşyalarla dolu bir süt sandığı var. Burnuma anında yemek kokusu çarpıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Gülümsememeye ve çok hevesli görünmemeye çalışıyorum. Bu beni acınası hissettiriyor. Ama gözlerim terden kayganlaşmış çıplak kolları, çıplak bir gövdeyi, kaslı bir boynu ve maskeli bir yüzü takip ettiğinde dikkatimi burnumdan alıyor. Yine kot pantolon giymiş, geçen seferki gibi yırtık. Üzerinde kir ve boya izleri var ve teni güneşte çalışmış gibi kırmızımsı altın renginde. Güneşi tekrar tenimde hissetmek için neler yapmazdım. Bu adamın yaptığı onca korkunç şeye rağmen, gergin ve atletik vücudunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Elinde sabunlu su kovasıyla bir tur daha atıyor.

Beni tanımadan işine devam etmesini şüpheli bir merakla izliyorum.

Yerleştikten sonra, önümdeki bir galonluk su sürahisini kaldırıyor. Neredeyse dans ediyordum. Çılgınca başımı sallıyorum, nem düşüncesi boğazımı sıkıyor.

Yıkama kovasını işaret ediyor.

"Evet-Evet," diyorum tereddüt etmeden.

Elinde kovayla bana doğru yürüyor, sabunu vücuduma sürerken soğuk, altın sarısı turkuaz gözleri benimkilerin üzerinde. Korkuyorum. Kaderimi. Johnny ve ailemin , ama ben korkmuyorum.

Bundan korkuyorum. Bunu daha önce bir kez yaptı ve bana yaptığı en kötü şey değildi. Pis bir bodrumda kaldıktan sonra temiz olmak gerçekten güzel.

Daha rahat olduğum için, bacaklarımın arasını temizlerken bedenim bana ihanet ediyor. Geçen sefer protesto için yüzümü başka tarafa çevirmiştim. Korku ve öfkeyle dolup taşıdığım için fiziksel hisleri görmezden gelebiliyordum. Ama günlerce çıplak ve yalnız kaldığımda, tenime soğuk betondan başka bir şey değmediğinde, onun sıcak elleri dokundukları her yerimi ısıtıyor. Kot pantolonu boya kokuyor ama teninde tuz ve çimenlerin tatlı aroması var ve bu bana Tahoe'daki uzun günleri hatırlatıyor.

Etkilenmemiş gibi davranıyorum, ama kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldığımda, gergin bir şekilde atlıyor.

Her yerimi okşuyor. Vücudum fethedilmiş topraklar; ondan sakladığım hiçbir şey yok.

Yara izlerinin olduğu koluna bakıyorum ve vücudunun o tarafı boyunca, gövdesine kadar görüyorum. Kalın ip izleri boynuna doğru ilerliyor. Vücudunun diğer tarafı tertemiz.

Sabunu durulamak için üzerime bir sürahi ılık su döküyor ve durulamaya yardımcı olmak için ellerini kullanıyor. Beni esir alan kişi tekrar bacaklarımın arasına giriyor ve temiz suyu yönlendirerek tüm pisliğin durulandığından emin oluyor. Daha önce yumuşak ama klinik bir dokunuşla dokunurken, bu kez parmaklarının dış dudakları geçmesine izin vererek ama girişi ihlal etmeden ovuyor. Test ediyor. Alay ediyor. Midem küçümseme ve tahrikle çırpınıyor.

"Kes şunu. Lütfen," diye yalvarıyorum dizlerimin bağı . Birkaç saniye daha devam ediyor, eli içime giriyor ama hâlâ ilk tanıştığımız geceki gibi değil. O gece yaşadığım hisler beni utançla dolduruyor: Bu adamın beni neredeyse orgazma götürmesine nasıl izin verdim ve şimdi, direncime rağmen, tekrar isterse muhtemelen yapabilirdi.

Ama kendi isteğiyle durdu, beni duruladı ve havluyla sildi. Bana suyu uzatıyor ve ben de midem bulanmadan içebildiğim kadar içiyorum. Anında, hayat vücuduma geri döndü.

"Daha fazla televizyon izleyebilir miyim?" diye soruyorum. Cevap vermiyor.

"Sadece kardeşimin iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Basın toplantısında yoktu."

Başını sallıyor. Bugün masada televizyon yok.

Keskin bir hıçkırığı geri çekiyorum, artık onun önünde ağlamak istemiyorum.

Süt kasasına doğru yürür ve kalın bir battaniye çıkarır. Yumuşaklık. Doku. Sıcaklık. Bu gece onun üzerinde uyuyabilmek için neler yapmazdım. Zemin çok soğuk ve acımasız. Yağ kaybettim ve bununla birlikte yastık kemiklerim ağrıyor.

"Ne yapmam gerekiyor? Sadece . Neden söylemediğini anlamıyorum. söyle."

Geldi ve yere bıraktı. Sonra gelip Bana doğru dönüyor, yaklaşıyor ve işte o zaman pantolonundaki şişkinliği görüyorum. Tehditkâr ve korkuyorum ama yine de en son dokunduğu bölge aydınlanıyor. Sertliği beni sıyracak kadar yakınımaya eğiliyor.

"Aminin tadına bakacağım," diye fısıldıyor kulağıma. Sesi sert ve alçak, çakıl taşının işitsel eşdeğeri.

Başımı salladım. Bunu yapmayacağım. Ben böyle biri değilim. Beni soyabilir, aç bırakabilir, tecrit edebilir ama ben hâlâ Vesper Rivers'im.

Omuz silkiyor, battaniyeyi yerden alıyor. Süt kasasına atıyor, büyük bir çıkış için gerekli hareketleri yapıyor. Bu çok adaletsiz, bunların hepsi onun için bir hiç, ama bu bodrum benim dünyam. O battaniye benim yatağım olabilirdi. Çıplak bedenimi koruyabilir, böylece bir parça saygınlığımı koruyabilirim. Bana sarılabilir. Basit bir sarılma, bir battaniyeden bile olsa, şu anda bir can simidi olabilir.

O merdivenlere doğru yürürken içimde bir panik duygusu yükseliyor. Konuşabildiğim ya da dokunabildiğim tek kişi o. Onun gitmesini istemiyorum. Bu sonsuz can sıkıntısı içinde oturmak, ulaşamayacağım kadar uzaktaki küçük pencereden dışarı bakmak istemiyorum. Düşünecek bir şeyim kalmadı. Sayamayacağım kadar çok saat uyudum. Yemek yemeden daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Akıl sağlığıma kıl payı tutunuyormuşum gibi hissediyorum. Beni burada bırakmasına engel olmalıyım.

"Bekle! Pazarlık edebilir miyiz? Bir şey daha alabilir miyim?" Durdu ama yüzüme bakmadı. Dinliyor.

"Yemek. Çok acıktım. Bu şekilde devam edemem. Battaniye ve yemek. Sende biraz olduğunu biliyorum. Kokusunu alabiliyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Muhtemelen düşünmeye çalışmaktan çok benimle dalga geçmek için. Sonra başını salladı.

"Oh hadi ama!" Bağıryorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Böyle sıradan şeyler için ağlamama izin verdiğim için çok kızgınım. En temel ihtiyaçlarım için birine bel bağlayan ve gözyaşları dışında hiçbir şeyle iletişim kuramayan bir bebeğe dönüştüm.

Yanıma geldi ve benden bir adım uzakta durdu. Tek kelime etmeden bana yukarıdan aşağıya bakıyor, çıplak bedenimi bir yemekmiş gibi tarıyor. Çıplaklığa biraz alışmıştım, ama gözlerinin beni taraması banyodan daha rahatsız edici geliyor.

"Battaniye için amını yalamama izin vermelisin. Ama yemek yemek istiyorsan, önce sikimi yutman gerekecek." Aşağı uzanıyor ve pantolonunun fermuarını açarak kalın, şişkin penisini çıkarıyor. Nedense salyalarım akıyor ve yutkunuyorum. Yemek, arkadaşlık, seks, hepsi birbirine karışıyor. Biri diğeriyle ilişkilendiriliyor.

Tahmin etmem gerekirse, günlerdir, belki de haftalardır buradayım. Yüksek kalorili bir öğün yedim ama kalça kemiklerim dışarı doğru çıkıyor. Halsizim. Yorgunum. Sadece hayatta kalmama yetecek kadar su içtim ve böbreklerimin yakında iflas edip etmeyeceğini merak ediyorum. Battaniye güzel. Bu bir lüks. Ama yemek, yemek hayattır. Ve hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Pazarlık edecek ya da konuşacak enerjim kalmadı, sadece başımı sallayarak onaylıyorum.

"Sadece bir ısırık alabilir miyim? Başlangıç için bir şeyler? Başım ağrıyor." Kristal gözleri, güçlü ve tereddütsüz, benim çökmüş açık kahverengi gözlerimle buluşuyor. "Enerjim olursa senin için daha iyi bir iş çıkarırım." Belki insani bir yanı yoktur diye cinsel yanına hitap ediyorum.

Süt kasasına doğru yürüyor, sert aleti hala dışarıda, yürürken zıplıyor ve bir şey çıkarıyor. Heyecanla ayağa kalktım. Bir paket patates cipsi. Açıp bir avuç çıkarıyor, sonra poşeti katlayıp sandığa geri koyuyor ve yanıma geliyor.

Başını bana doğru salladı ve ben de ağzımı açtım. Bana bir cips yediriyor ve ağzım tuzlu güzelliklerle doluyor.

"Mmmm," diye inliyorum utanmadan. Sanırım dudaklarının hızla düzelttiği bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. Bir tane daha. Bir tane daha. On cips alıyorum. On tane muhteşem, tuzlu, çıtır çıtır cips. Zihnimin daha fazla yiyecek aldığını düşünmesine ve ikinci bir rüzgârı tetiklemesine yetecek kadar. Küçük doz ruh halimi değiştiriyor, beni beklenmedik bir atıştırmalık sonrası yüksekliğine sokuyor.

Ancak besleme sadece bir dakika sürdü ve şimdi topladığım peşinat üzerinde çalışmam gerekiyor.

Battaniyeyi işaret ediyor.

Uzanıyorum, üzerimde durup beni çok küçük hissettirmesini izliyorum. Kotunu çıkarmayı bitiriyor ve yere düşmesine izin veriyor. O değil

iç çamaşırı giyyordu ve şimdi tamamen çıplak. Vücudunun üst kısmı kadar bronzlaşmamış olsa da bacakları kalın kaslarla kaplı.

Sen hala Vesper'sın, kendime hatırlatıyorum.

Ama ben öyle miyim? Bir yemek ve battaniye karşılığında cinsel iyilik yaptım. Ben böyle biri değilim. Ailemi ve Carter'ı düşünerek kendimi sıkıyorum. Bunu kabul ederek ihanet ettiğim Carter'ı. Daha fazla mücadele etmeliydim. Şimdi yemekten biraz enerjim olduğuna göre, bu haksız anlaşmayla savaşmalıyım.

Siyah kar maskesi dışında tamamen çıplak olan adam sert vücudunu benimkine yaslıyor. Aleti bana baskı yapıyor ve anlaşmamıza uymak yerine içime girip girmeyeceğini merak ediyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diyorum. "Bu şeylere ihtiyacım yok."

Sözlerimi duymazdan geliyor. "Sana bir seçenek sundum ve sen de bunu yaptın. Tıpkı erkek arkadaşının o gece seni kendisi kurtarmak yerine benim becermemi söylediği gibi."

Soğuk bir su gibi, o anı geri geldi. Doğru olduğuna inanmamıştım. Carter'ın kendisi vurmak yerine davetsiz bir misafirine beni becermesini söylemesi. Ama artık hiçbir şey bilmiyorum. Zayıfım, düşündüğümde daha zayıfım. O cipsler midemde çoktan parçalandı ve kemirici açlık geri döndü. Hiç kimseye duymadığım bir şüphecilik ve güvensizlik beni ele geçiriyor. Belki Carter o gece bana ihanet etti. Belki ben onun için bedenimi ve hayatımı ortaya koymuştum ama o benim için aynı şeyi yapmamıştı. Ve eğer benim için savaşmadıysa, o zaman neden bunun için suçluluk duyayım?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken dudağımı ısıırıyorum. *Lanet olsun Vesper, kendini toparla*. Ama bunu bir arada tutmak için enerjimi korumam gerekiyor. Adam ağlamamı izliyor. Bir damla gözyaşımı yalıyor, sanki üzüntüm onu ayakta tutuyormuş gibi. "Seni ağzımla becereceğim. Seni ağlatacağım ama bu şekilde değil. Seni benim için ağlatacağım."

Titreyen bedenime doğru alçalıyor, dişlerini tenime sürüyor, dokunuşuna karşı tetikte oluyorum. Teni ve ağzı sert betona kıyasla sıcak ve bağışlayıcı. Göğüslerimi emiyor ve kalçalarım dönüyor. Kendime bunun bir direnç olduğunu söylüyorum ama aynı zamanda kontrol edemediğim bir tür tetiği çekiyormuş gibi geliyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama onun yerine kısa, gergin nefesler kaçıyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum ama o görmüyor; tamamen benim geri kalanıma odaklanmış durumda

-Vücudum, tenim, zevkim, göğüslerim. Tamamen imrenilen biriyim. Onun da açlıktan öldüğünü, kendini kontrol edemeyecek kadar derin bir açlık çektiğini fark ediyorum. Doyurmak için her şeyi yapabileceği bir açlık. Beni izliyordu. Beni arzuluyor.

Açlık o kadar şiddetleniyor ki tek düşünebildiği bu oluyor. Tıpkı açlık gibi, onu hissetmeden, sadece tadına bakmak için yapabileceğiniz şeyleri anlayamazsınız.

Karnımı ısıyor, irkilmeme neden olacak kadar sert. İnemelerimi tutuyorum. Ona bir tepki vermek istemiyorum.

"Senin hakkında çok şey biliyorum Vesp," diyor aşağı doğru inerken leğen kemiğime doğru nefes alarak. "Pek çok şey. Ama seni izlemek asla yeterli olmadı. Şimdi nihayet ağzıma boşaldığında amının tadını alabileceğim." Sapkın sözleri şarapnel gibi içimi yakıyor.

Sıcak ağız amıma odaklandığında onu itmek için uzanıyorum, ama elim maskenin tepesine pençe atıyor.

"Sakın deneme bile," diyor ve elimi masaya sabitliyor.
yan.

Ben değildim.

Maskeli kafasını sallayarak diliyle nazik vuruşlar yapıyor.
beni tatma sözünü yerine getirirken.

Etrafında kıvraniyorum, ağzının getirdiği şişkinlik hissiyle savaşıyorum. Zihnim, bedenimin vermek istediği şeye direniyor: Zevk. Rahatlama. Rahatlık.

Ben hala Vesper'ım.

Kıvranışlarım sadece onun daha çok çalışmasını sağlıyor, diliyle klitorisimi buluyor, masaj yapıyor, dudakları yumuşakça emiyor. Nefes nefese kalmam sadece saniyeler sürüyor, vücudum serbest kalma beklentisiyle her kasını kasıyor. Ama birkaç saniye önce durdu, beni nefessiz ve öfkeli bıraktı. Anlaşmayı kabul etmiştim, kendimi olacıklara hazırlamıştım ve şimdi beni isteksiz bırakarak çekip gidiyordu. Bunu istememem gerekiyordu.

"Seni boşaltmamı istediğini söyle bana."

"Hayır," diye itiraz ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Kukun kızarmış ve açık. Kokusunu alabiliyorum.
alabiliyorum." "Siktir git," diyorum.

"İnatçı küçük bir orospu olmak istiyorsan, bana uyar," diyor, geri çekilip önümde diz çöküyor. "Ayağa kalk ve sikimi yala."

Ona dönüştüğüm hayvana yakışır bir hırlama yapıyorum.

"Yemek istemiyor gibisin," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

Tüm bu çarpık anlaşmada elim boş bırakılmayacak kadar ilerledim. Ne olacağını biliyorum ama hareketsiz kalarak itiraz ediyorum. Beni saçlarımdan yakalıyor, köklerimden çekerek dört ayak üzerine yatırıyor.

"Lanet yemeğini hak et, Vesp." Beni tanıyormuş gibi söylüyor. Beni tanıdığını sanıyor. Ama sapkın bir röntgenciden başka bir şey değil. İzlediğinde istediğini görüyor, gerçekte olanı değil.

Aleti yüzümden birkaç santim ötede hazır bekliyor. Onu ısırabilirim. Ama bu sadece geçici bir düşünce. Bundan sağ çıkmak istiyorum, bu acayip güçlü psikopat tarafından kafama vurulmasını değil.

"Ağzına al."

Kukum zonkluyor, dudaklarımı onun geniş şaftının etrafında korkuyla sıkarken vaat edilen tatmin için yalvarıyor. "Sonuna kadar al, Vesp," diye geveliyor, kalçalarını boğazımın arkasına çarpacak şekilde itiyor. Öğürüyorum, bu da onun sert kıkırdamasını tetikliyor. Geri çekiliyor ve sonra tekrar giriyor. Dışarı ve içeri. Dışarı ve içeri. Ağzımı beceriyor.

"Bahse girerim Carter seni hiç sikmemiştir," diye alay ediyor. "O küçük kaltak."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, ama bu noktada gözyaşlarımın boğulma ya da umutsuzluk.

"Kıçın bu açıdan... Siktir, Vesp." Yoğun gırtlak sesinin altında rahatlamış bir zevkin yumuşak uğultusu var.

İtaatkâr bir evcil hayvan gibi dört ayak üzerinde durarak yukarı bakıyorum, o zevk için ağzımı alırken.

"Bir gün o götü sikeceğim ve döllerimin akmasını izleyeceğim. Ve bunun için yalvaracaksın."

Özellikle çenem yoruldukça kendimi çok kötü sıkmak istiyorum. Ama savaşıyorum. Çabalarımın ganimetine ihtiyacım var.

Dalgalı kasları, teri ve pisliği var. Ruhu ya da derinliği olmayan gözleri bir iblisinki kadar net. Yuvarlak dudakları siyah kumaşla çerçevelenmiş. Pek çok kez Carter içimdeyken bunun bir versiyonunu hayal ettim, asla gerçek olabileceğini düşünmedim. Kendi sapkın fantezilerimden güvende olduğumu düşündüm.

İnliyor, boynunu ve kalçalarını uzatıyor, hızını artırıyor. İtişler.

"Lanet olası ağzın," diye , çekip sikini kavırıyor Nasırlı eliyle saçlarımı çekerek beni yukarı doğru kaldırıyor. Daha hızlı sarsılıyor ve yüzüme, boynuma ve göğüslerime boşalırken derin bir inilti çıkarıyor.

Ona karşı koymuyorum, artık bunun için çok geç. Beni temizledi ve şimdi de dölleriyle kirletiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye inliyor. İğneleyici ya da alaycı değil, bir erkeğin sevgilisi makyaj yaptıktan sonra söyleyeceği şekilde söylüyor. "Dudaklarını yala Vesp," diye emrediyor, hâlâ sikini ve saçlarını tutuyor.

"Yala," diye tekrarlıyor, hâlâ sert olan ereksiyonunu dölüyle damlayan meme ucuma sürüyor.

Dilimi dışarı çıkarıp tuzluluğun tadına bakıyorum.

"Biraz daha."

Tekrar yapıyorum, bu sefer biraz daha fazla alıyorum.

Bana saf bir şehvetle bakıyor. Sadece beni gören gözler. Seçtiği ve dölleriyle boyadığı bir kadın. Onun sanatı. Altım acıyor, amım hala sırasını bekliyor. Ama aynı zamanda şu anda tamamen ve mutlak bir öfke dışında herhangi bir şey hissedebildiğim için de acı çekiyorum.

Keşke beni rahat bıraksa. Ondan hoşlanmıyorum. Hayır, ondan nefret ediyorum. Ama tıpkı yemek gibi, sadece nabzımın atmasını durdurmak için ağzını alacağım. Saatlerce ya da günlerce yalnız kalmadan önce birkaç dakika daha başka birinin dokunuşuna sahip olmak için. Tabii ki bu kelimeleri söyleyemem. Söylemeyeceğim.

Ayağa kalkıyor, normalde yere sağlam basan duruşu biraz sallanıyor, yıkama kovaasına doğru yürüyor. Kıcı, ağır şeyler kaldırmaktan çekinmeyen birininki gibi sert. Havluyu alıp bir kısmını sabunlu suya daldırıyor. Yüzümü, göğüslerimi ve boynumu spermelerinden arındırıyor.

Pantolonunu tekrar giyiyor ve kahverengi bir kâğıt torba ile bir sürahi su alıp önüme bırakıyor. Açlığa rağmen sinirlerim yemek yiyemeyecek kadar gergin. Tek düşünebildiğim bacaklarımın arasında bir türlü geçmeyen o his.

Her şeyi topluyor, böylece tek seferde yapabiliyor ve tek kelime etmeden, beni kazancımın tadını çıkarmaya bırakarak merdivenlerden yukarı yürüyor.

Ama yapamam. Uçurumun kenarında olma hissini yok edene kadar olmaz.

SAM

İnatçıdır. Bazen bir kısırak çok sert tekmelediğinde geri çekilmeniz gerekir. Bazen çok fazla itmek sadece direnci artırır. İşini bitirmemi ne kadar çok istediğini anlaması için onu yalnız bıraktım. Bir dahaki sefere daha iyi anlayacaktır.

Kendimi boşaltmadan önce biraz daha beklemek istedim. Onun amındaki dilim bana bir günlük orgazm için yeterince yem verebilirdi. Sorun şu ki, bu kadın planlarıma karşı bir panzehir gibiydi. Bir anlaşma yapmak istedi. Beklediğimden daha hızlı öğreniyor. Ben de yardım edemedim.

Pürüzsüz, lekesiz teninin döllerimle kaplandığını görmek her şeye değerdi. Kokumu vücuduna sürmeye. Bilerek duş almadım. Daha sonra geri gelip onun üzerinde kendimi koklamak istiyorum. Benim olduğunu ve onu işaretlediğimi hatırlatan bir şey.

Beklediğim gibi yiyecek poşetinin ücretini almadı. Sanırım nedenini biliyorum. Bu yüzden yukarı çıktığımda, kendi evimde sinsice dolaşmaya karar verdim, küçük bodrum pencerelerinden birine sürünerek, beni görmeyeceği kadar içeri baktım.

Oraya gittiğimde kendini parmaklamaya başlamıştı bile. Battaniyenin üzerine uzanmış, düzgün bacaklarını açmış, gözleri kapalı. Beni düşünüyor. Kendini istediği şeye bırakıyor. İnatçı olduğu için beni tatmin edemeyecek. Yine de alacağım.

Onun gerçeğini izliyorum. Bu yüzden pencereden bakmayı seviyorum. Baktığınızı bilmedikleri zaman, işte o zaman gerçekte kim olduklarını görürsünüz.

Onun beni düşünerek kendisiyle oynamasını izlemek bana taze bir sertleşme veriyor. Cinsel iştahım güçlüdür, genellikle sadece dürtüleri yatıştırmak için günde üç orgazm gerekir. Sikim, dakikalar önce o dolgun dudaklarıyla emdiği zamanki kadar sert. Aşağı uzanıyorum ve onunla birlikte kendimi boşaltıyorum.

Öyle bir zamanlama yapıyorum ki, nazik parmaklarının dokunuşu altında kıvrılırken, ben de onu görmeye geliyorum.

Benden sır saklayabileceğini sanıyor. Rolünün inandırıcı olduğunu. Bütün bu maskaralıklar onun için, benim için değil.

Pencerelerden görüyorum. Ve onun gerçekte kim olduğunu görüyorum.

CHAPTER 7

SAM

Karar verdim bundan sonra daha az iş alacağım. Yeryüzünden silinip gitmeyeceğim. Hayır, bu çok şüpheli olurdu. Ama param var. Ailemin parası. Çalışmak hiçbir zaman yapmam gereken bir şey olmadı ama babamız bana ve Scoot'a güçlü bir çalışma ahlakı aşıladı. Oturamam. Ama şimdi gözetimim altında biri var, isteyken bütün gün dikkatimi dağıtan biri. Bugün, Vesper'in kendini parmaklarkenki görüntüsünü ve ıslak amının tadını düşünerek neredeyse parmağıma çivi çakacakken, mumu iki ucundan da yakmaya devam edemeyeceğimi fark ettim. Özgürlüğüm en önemli şey ve onu korumak hassasiyet gerektiriyor.

Sonunda Bayan Dawkins'in yeni verandasını bitirip çiftliğe geri dönüyorum. Dönüş yolunda Vesper'in evinin yanındaki blok boyunca ilerliyorum. Haftalar önce olanlara dair hiçbir iz yok. Olay yeri bandı indirilmiş. Dışarıda devriye arabası da yok. Dedektiflerin plakasız araçlarla olay yerini gözlemlene ihtimaline karşı doğrudan onun bloğundan geçmemeye dikkat ediyorum. Vesp hala haberlerde, hala bir arama var. Ama insanların bildiklerini düşündükleri şeyin işaretlerini şimdiden görüyorum: o öldü. Onu kimin kaçırdığı ya da nerede bulacakları konusunda en ufak bir ipucu olduğunu sanmıyorum.

Vesper'a bir gün yetecek kadar yemek verdim. Onu yeniden besliyordum. Çok zayıfladı ve yanaklarındaki kayısı rengini kaybetti. Söz dinliyor. Onu biraz aç tutacak kadar vereceğim ki öyle kalsın.

Ayrıca, ona verebileceğim yeni bir fikrim var.

Çiftliğe girer girmez buzdolabından soğuk bir bira alıyorum ve ayaklarımı sehpaye uzatıyorum. Diğer sorumluluğumla ilgilenmeden önce kendime birkaç dakika dinlenme fırsatı veriyorum. Her zaman onu düşünüyorum. Her zaman. Hiç durmuyor. Şu anda bile oraya gitmek istiyorum. Onu buraya getirdiğimden beri, anlık hazlara karşı sürekli bir savaş veriyorum. Kaybettiğimi hissediyorum.

Ayaklarımın sehpanın üzerinde seğirmesini izliyorum, bir sonraki hediyesine başlamak için sabırsızlanıyorum. Tuzuma şeker. Ama aynı zamanda bunu yapmak için ne yapmam gerektiğinden de korkuyorum. Birinin ağzındaki koli bandını çekip çıkarmak gibi. Yavaş yavaş, yüzündeki her küçük tüyü çekerek, deriyi çekiştirerek, acıyı uzatarak yapabilirsiniz. Ya da tek bir sert çekişle kısa süreli bir acıya neden olabilirsiniz. Ben de cam şişeyi onlarca yıllık şişe lekeleriyle dolu sehpanın üzerine çarparak çekiyorum ve annem öldüğünden beri girmediğim üst kattaki odaya çıkıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve eski pirinç topuzu çeviriyorum. Kapıyı iterek açtığımda menteşeler esniyor. İçeri girdiğimde bayat bir hava esintisi yanımdan geçip gidiyor. Öldüğünü biliyorum ama yine de onu sık sık yaptığı gibi bir köşede otururken görmeyi umuyorum. Bu odayı başka türlü tanımıyorum. Şimdi sadece bir anıt. Onun en iyi ve en kötü yanları hala bu duvarlarda. O ve ben ailemiz tarafından reddedildik. Utanç verici bir sır. Aile adını taşıdığınızda mükemmellik gerekliydi.

Almak için geldiğim şeyler dışında hiçbir şeye bakmıyorum. Yatak odasına bağlı küçük el işi odasına girip, çok güvendiği dikiş makinesini çıkardım. Onun bu makineyle yoktan bir şeyler yapmasını defalarca izlemiştim. Pek konuşmadığım için izlemeyi öğrenmiştim. Çalışmayı. İnsanları. Alışkanlıkları. Görevleri. Onu izleyerek dikiş dikmeyi öğrendim. Parmaklarımı kumaş rulolarında gezdirip Vesper'a uygun bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Onu aldığında giydiği gece elbisesini yırttığım için pişmanım. Mükemmeldi. Hem seksi hem de ağırbaşlı. Tam olarak o beyaz kumaşı bulamadım ama benzer bir şey buldum, en soluk pembede ince bir dantel çizgisi olan gevrek bir pamuklu kumaş. İhtiyaçtan kızarmadan önceki amının rengi gibi.

Üzerinde çalışabileceğim bir şey bulma umuduyla kalıplara bakıyorum. Kısa yapabileceğim daha uzun bir elbise buluyorum, tıpkı onun ağzını tıkadığım elbise kadar kısa. Kumaşı kestikten sonra dikiş makinesinin başına oturuyorum, iplik geçiriyorum ve pedala basıyorum. O ritmik çalkantı kulaklarımı dolduruyor. Bir yılı aşkın süredir duymamıştım ve düşüncelerim unutmaya çalıştığım geçmişe sürükleniyor.

Son on beş dakikadır çim biçen bir adamı izlediğim parka bir eyalet polisinin arabası yanaşıyor. Ses yüksek ve tekrarlayıcı. Hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor. Tüm öfke ve üzüntüyü unutmamı kolaylaştırıyor. Ama arabayı gördüğümde, verdiğim küçük molanın bedelini ödeyeceğimi biliyorum. Babam bana doğru yürüdü. Eskiden koşarak gelirdi. Ama bu onun için yaşlanmaya başladı.

"Gidelim," diyor sertçe, parmağını kıvrarak.

Ona karşı koymak yerine arabaya kadar onu takip ettim ve aramızda metal ızgara olacak şekilde arkaya oturdum.

"Bu boku yapmaya devam edersen Sam, seni okuldan atacaklar. Dayağın faydası yok. Konuşmanın faydası yok. Bu şekilde okuldan kaçmaya devam edemezsin!"

Sessizce oturuyorum. Çoğu ebeveyn karşılık vermeyen bir çocuk ister ama babam için hiçbir şey onu daha fazla kızdıramaz.

"Neden? Nedenini söyle! Tanrı yardımcım olsun, söylemezsen bu gece dayak yersin. Bu boğadan bıktım artık."

Dayaktan hoşlanmam. "T-t-t-they..." Duruyorum. Onun önünde konuşmayı sevmiyorum. Beni kötü hissettiriyor.

Babam şaşkınlıkla arkasına bakar ve kenara çeker.

"Düşünceni bitirene kadar hareket etmeyeceğim. Neden annenle konuşuyorsun da benimle konuşmuyorsun?"

Çünkü bana bir hayal kırıklığıymışım gibi bakmıyor. Sabırsızlanmıyor. Bana vurmuyor. Kekelediğimi fark etmiyor bile ve bu yüzden sadece biz olduğumuzda, neredeyse hiç yok.

Parmaklarımla oynuyorum ve yere bakıyorum. Ona söylemek istemiyorum. Korkak olduğumu düşünecek. Benim babam serttir.

"Anneni delirtiyorsun çünkü sen kötü bir çocuksun. Yaramazlık yapıyorsun, bu onu hasta ediyor. Onu hasta etmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Anlat bakalım."

"T-t-t-hey c-c-c-c-all me n-n-n-n-names."

İç çekiyor. İlk defa benim için üzüliyormuş gibi geliyor. Arka koltukta beni daha iyi görebilmek için kendini ayarlıyor.

"Sam, bu dünyada insanlar seni her zaman farklı görecekler. Kaçabilirsin ya da kalmanın bir yolunu bulabilirsin. Ama ben sana acımayacağım. Seni annen gibi şımartmayacağım. Benim işim seni

Sert. Bir gün seni bir erkeğe dönüştüreceğim. Muhtemelen bunun için benden nefret edeceksin. Ama ihtiyacın olan şey bu."

Arkasını döner ve arabayı sürmeye başlar. "Okul bitmek üzere, bu yüzden seni eve götürüyorum. Annen hasta, o yüzden doğruca odana git ya da bahçede oynat. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Beni bir tehditle evin önüne bıraktı. "Seni bir daha okuldan kaçarken bulmayayım Sam. Tanrı yardımcım olsun."

Eve koşuyorum. Dışarıda cıvıldaayan kuş sesleri dışında içerisi ölüm sessizliğinde. Beni bekleyen atıştırmalıklar yok. Annem ben kaçtığımda yüzünde beliren endişeli ifadeyle oturmuyor. Bazen hastalanıyor. Odasına gider ve uzun süre dışarı çıkmaz. Babam bize yemek yapmak zorunda kalıyor ya da bazen yan komşumuz Waverly'ler yardım ediyor. Ve bazen de annem, bizim heyecan dediğimiz şeyi yaşar. Gözleri büyür, çiftliğe gider ve günlerce banyo yapmadan dikiş diker.

Bir şeyler atıştırmak için buzdolabını açtığımda uluma sesi duydum. Kurt gibi değil. Daha alçak ve bir aşağı bir yukarı gidiyor. Süt bardağını tezgâhın üzerine koyup sesi takip ederek üst kata, annemin odasına çıkıyorum. Uluma daha da yükseliyor, ama ulumadan çok bir hayaletin sesine benziyor. Tüylerim diken diken oluyor. Ama yine de kapıyı açıyorum.

Yatakta tek başına, top gibi kıvrılmış. Ağlıyor. Daha önce hiç ağlayan birini görmediğim gibi ağlıyor. Acı çekiyormuş gibi sesler çıkarıyor. Ama sanırım acısı içinde. Benimki gibi. Ağlaması çok yüksek ve beni korkutuyor. Oraya bakmamam gerekiyor. Hastayken onu rahatsız etmemem gerekiyor. Babam kızacak ve zaten bana kızgın. Ben de aşağı inip fıstık ezmeli ve jöleli sandviçimi yapıyorum ve bir bardak sütümle birlikte yukarı çıkarıyorum. Kapısının önünde yere oturuyorum ve yemek yerken onun ağlamasını dinliyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama içimde bir sıkıntı var ve hala ses çıkardığından emin olmak istiyorum. Eğer durursa, kötü bir şey olmuş demektir.

Sandviçimi yerken alt katın kapısı çarptı. "Sam?" diye bağılıyor babam. Bir süre evde olmaması gerekiyordu ve ben sinirlenip süt bardağımı deviriyorum. Panikliyorum, beni burada görmesinden utanıyorum ama aynı zamanda başımın belaya girmesinden de korkuyorum.

Ayağa kalktım, tabaklarımı toplamaya çalışıyordum ki kapı arkamdan açıldı.

Ben.

"Sam?" diye soruyor annem; sesi boğuk. Yüzü pembe ve şiş. "Ne zamandır buradasın?" Hiçbir şey söylemiyorum ve endişeli gözlerle ona bakıyorum.

"Buraya gel," diyor, küçük elimi tutuyor ve dağınıklığı görmezden geliyor. Kapıyı arkamdan kapatıyor.

Ellerimi ellerinin tutarken eğildi. "Eve erken geldin.

Yine mi kaçırıyorsun?" diye soruyor. "Evet," diye cevaplıyorum.

"Çocuklar sana sataşılıyor mu?" "Evet."

Üzgün bir şekilde başını sallar. "Sen onlar gibi değilsin Sam. Her zaman farklı olacaksın. Benim gibi. Bu dünya çürümüş. Biliyor musun, sen olmasaydın terk ederdim. Sadece uyurdum ve bir daha uyanmazdım. Ama sen onlardan daha zekisin. Daha hızlısın. Ailen önemli. Ve bu onları tehdit ediyor. Bu yüzden zayıflık arıyorlar. Ama ben seni koruyacağım. Göreceksin. Baban bile onlar gibi. Kardeşin bile. Seni bu canavarlardan koruyacağım."

Kapı uçararak açılır. "Kahretsin Sam. Bu karmaşa da ne? Sana anneni rahat bırakmanı söylemiştim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Burada benimle kalabilir."

"Ve bütün gün ağlamayı mı izleyeyim? Hayır Gloria, dinlen ve yatakta beş dakikadan fazla kalmayı başarabildiğinde dünyaya yeniden katılabilirsin."

"Çok zalimsin," diye ağlıyor.

"İşte yine başlıyoruz. Dünya acımasız. Herkes senden nefret ediyor. Onu kendine benzetiyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Benden nefret ediyorsun," diye ağlıyor.

"Çekme şunu," diyor babam. "buradayım, değil mi?"

"Sen sadece parayı önemsiyorsun. Tek bu!" "Tanrı aşkına, berbat durumdasın."

Babam beni omuzlarımdan tutup odadan dışarı çekiyor ve kızın ağlama sesleri arasında kapıyı kapatıyor.

Bana doğru çömeldi. "Böyle mi olmak istiyorsun?" diye soruyor, yatak odalarının kapısını göstererek.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana iyi davranan tek kişi o. Ama kimse bütün gün bir odada tek başına kilitli kalmak istemez. Hayır demek ona sırt çevirmek gibi geliyor.

"İnan bana, bilmiyorsun. O yüzden git elini yüzünü yıka ve ödevini yap." Beni itip kakıyor ve kıcıma bir tokat atarak yoluma gönderiyor.

"Tanrım, burası çok dağınık," diye mırıldanıyor kendi kendine, artıkları topluyor ve arkamda bıraktığım dökülmüş sütle ilgileniyor.

V E S P E R

Son ziyaretinden bu yana sadece bir gece oldu. O gece karanlığında, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi uykumu uyudum. Dolu bir karınla ve sıcacık bir battaniyeye sarınmış bir halde, alacakaranlığın ay ışığına dönüşmesini izledim. Adamın bana yaptıkları zihnimde canlanıyordu, ama uyandırdığı his şaşırtıcıydı. O gittiğinde kendimle oynamak istemedim ama bedenim bunun için şarkı söylüyordu. Dur dediğimde ciddiymdim ama duracağını sanmıyordum. O benim işkencecim. Beni esir alan kişi. Sözlerimin onun için bir önemi olmamalı ama yine de ihtiyaçlarımı önemsiyor gibi görüldüğü zamanlar oluyor. Durduğunda, bunu yapmasını istediğimden emin olmadığımı fark ettim. Gerçekleşmesi gereken fiziksel bir çağlayan başlattı Şimdi, bacaklarımı açtığı, göğüslerimi okşadığı, ıslak ve sabunlu elleriyle vücudumu ovduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama bu mide bulandırıcı his, daha derin bir şeyle bağlantılı - vücudumun karıncalanması, bana ihanet etmesi, doğru olduğunu bildiğim şeye ihanet etmesi hissi.

Yasaklanmışlık hissi. Carter içimdeyken gözlerimi kapattığımda aradığım şey. Yanlış bir şey yapma senaryoları hayal ederdim. Yeni tanıştığım bir adamın beni sormadan almasına izin verdiğimi. Bu sır, tatlı Carter'ımla seksten zevk almamı sağlayan şeydi. Şimdi bu arzu hala bir sır, ama yaşayan bir sır.

Beni esir alan adamın kaslarla kaplı, boncuk boncuk terle parlayan gövdesini düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Onun kokusu, belirgin bir şekilde onun kokusu, içimdeki hayvani bir şeyi nasıl ateşledi. Öyle ki kendimi battaniyeye sardığımda, uykuya dalarken burnuma kadar geliyordu.

Rüyalarımda bile beni takip ediyordu; beni bıçak zoruyla sikerken fanteziyle karışık bir kâbus görüyordum ve uyandığımda elim yine kendimi okşuyordu. Boşaldım. Yine boşaldım. Sonra gecenin geri kalanında huzur içinde uyudum.

Kendimden iğreniyorum. Zayıf irademden. Cinsel eylemleri yiyecek ve kumaşla nasıl takas ettiğimi. Eskiden ailemi tekrar görmeyi arzulardım, ama şimdi onları göreceğim günden korkuyorum. Vesp'i geri alamayacaklar. Vesp'i geri alamayacaklar.

Maskeli bir yabancının yüzüne ve göğsüne boşalmasının ardından kendisiyle oynayan fahişe.

Sadece haftalar geçti ve ben kendimi Carter'dan çok bu adamı düşünürken buldum. Carter artık uzak bir hayal oldu. Bir daha asla göremeyeceğim bir insanın hayali. O artık evde. Johnny'yi düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Çok acı veriyor. Dünyam artık tanımadığım bir insanın etrafında dönüyor. Her temel ihtiyacım onun kaptislerine bağlı. Onu düşünmek, geride bıraktığım dünyadan daha kolay.

Üst kattaki adamın ayak seslerini dinliyorum. Keşke herkes tanrıların sesini duyma ayrıcalığına sahip olabilseydi. Haftalardır gerçek bir konuşma yapmadım ve benimle sadece seks sırasında alay etmek için konuşuyor. Yine de artık kendimi onun arkadaşlığını dört gözle beklerken buluyorum, ne getirirse getirsin. Bana zarar vermiyor. Vurmuyor. İşkence etmiyor. Takas ediyor. Anlaşmalar yapıyor. Bazen bir oyun gibi geliyor. Bu loş, nemli hapisanede günlerimi geçirmek için her şeyi yaparım. Yalnızlık sadece başka bir işkence.

Bodrumun kapısı açıldığında, onunla yaşadığım tüm o huzur duyguları pencereden uçup gidiyor. Ona hâlâ güvenmiyorum ve savaş ya da kaç tepkisi her zaman ilk önce devreye giriyor. Ancak ziyaretinin nedenlerini öğrendiğimde paniği yatıştırabiliyorum.

Ayağa kalkıyorum, ayak bileğimdeki kelepçe şingirdiyor. O bölge her zaman hassastır. Kelepçeyi çıkarmanın pazarlığa bağlı olup olmadığını merak ediyorum.

Her adımında tahta gıcırıyor. Yavaş. Kendinden emin. Buraya daha önce de sessizce gelmişti, bu yüzden adımlarının temposu kasıtlı. Sanki hapisaneme inerken bile zihnimle oynamaya çalışıyor. Bugün gömleksiz değil ama tişörtü ve kot pantolonu yıpranmış. İnşaatta ya da kamu hizmetlerinde çalışıyor olmalı. Şimdiye kadar kimliği hakkında toplayabildiğim tek şey bu.

Battaniyeyi kendimi örtmek için kullanıyorum. Maruz kalmadan önce. Sürekli ona açtım. Hiçbir şey değişmedi ama battaniye bana özerklik yanılsaması veriyor.

Yanımdan geçip atık kovamı bodrumdan alıyor ve geri dönüyor.

Sonra bana yaklaştı ve battaniyeyi üzerimden çekti. Karşı koyuyorum, bir ucundan çekiştiriyorum.

"Benim olduğumu söylemiştin!" Bağıyorum.

Bir kez daha çekip arkamdan yere atarak bu battaniyenin tek bir amacı olduğunu ve onun da kendimi korumak olmadığını işaret ediyor

bakışlarından.

Deniz rengi gözleri bana bakıyor. Onları incelemeye çalışıyorum, altında ne olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama yüzünün büyük bir kısmı siyahla örtülü. Bu adam benden her şeyimi aldı ve ben onun neye benzediğini bile bilmiyorum. Bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Belki de onu teşhis edemezsem gitmeme izin verme ihtimali vardır.

Bana doğru yürüdü, elini sırtımın alt kısmına doladı ve beni kendine çekti. Bana hiçbir şey sunmadı. Belki de sadece almak için buradadır.

Elini sırtımda gezdiriyor ve saçlarımı çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. Burnunu köprücük kemiğime daldırıyor ve derin derin içine çekiyor. Çoktan tahrik olmuş, kalçalarını bana doğru bastırıyor, böylece gelecek olanı hissediyorum.

"Dün seni aınla oynarken izledim Vesp," diyor tehditkâr bir şekilde. Yutkunuyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna hafifçe bastırırken derin bir nefes alıyor. "Artık sırrını biliyorum. Dışarıdan bakıldığında küçük, sevimli bir meleksin. Ama içinde..." Titriyor. "İçinde, döllerimi göğüslerine püskürtmemden hoşlanan bir fahişesin."

Bu sözler bana fiziksel olarak yaptıklarından daha çok canımı yaktı. O anda, o utanç verici hareketi yaptığımda, yalnız olduğumu düşünmüştüm. O zaman bile kendimi kirli hissettim. Ama en azından bir parça haysiyetim kaldığını düşündüm.

Her şeyimi elimden aldı. Sadece sahip olduğum hayatı değil, en temel hak olan mahremiyetimi de. Söylediği şeylerle, bazen aklımı okuyup okuyamadığını merak ediyorum. Belki de bana ait olan hiçbir şey kalmadı.

Bu beni öfkeliendiriyor. Buraya geldiğimden beri hissettiğimden çok daha fazla. Aç bırakıldım ve itaat etmem için tecrit edildim. Bir evcil hayvana dönüştürüldüm. Ama bu insani utanç duygusu bir ateş yakmaya ve Vesper Rivers'ı geri getirmeye yetiyor.

İçim titriyor olsa da, çaldığı itibarın en azından bir kısmını geri kazanmayı umarak cesur bir yüz ifadesi takınıyorum. "Bugün bana ne getirdin?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum. Yüzüme daha iyi bakabilmek için saçlarımı biraz daha sert çekiyor. Gözleri yüz hatlarımda geziniyor ve cevabım karşısındaki şaşkınlığını belli ediyor. "Açık konuşayım: Gördüğünü sandığın her şey senden bir şeyler koparmaya çalışmamdan ibaret. Yüzünü gösterecek ya da benimle konuşacak cesaretin bile yok. Sen sadece öcüsün. Sen bir insan bile değilsin. Bunların hiçbiri gerçek değil," diye hırlıyorum. "Bir kızın sana sakso çekmesini sağlamanın tek yolu çalmak ve rüşvet vermek. Sen zavallı küçük bir ." Bu son sözler

Kelimeler ağızımdan kaçıyor, korkudan nefesim kesiliyor. Karanlık göz bebekleri gözlerinin berraklığına çıktığında, bir canavarı dürttüğümü anlıyorum.

Kendimi nefes nefese, arkamdaki soğuk ve sert duvara yaslanmış halde bulmadan önce bir nefes alıyor. Ciğerlerimden çekilen havayı solumak için nefes nefese kalıyorum, bir yandan da onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum. Geri çekilip kıvranıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama o saçlarımı daha sıkı kavıyor. Soğuk bir bıçak boynuma bastırıyor. Acıyor ve uzun zamandır ilk kez gerçekten dehşete düşüyorum. Sadece arka planda kaynayan sürekli belirsizlik ve korku değil, kalp atışlarını hızlandıran, nefessiz bırakan bir korku.

"Bu lanet oyunu oynamak mı istiyorsun Vesp? Yüzüme karşı yalan söylemek mi istiyorsun? Sana seçenekler sundum. Sana karşı yumuşak davrandım, ama şimdi açık konuşayım: Vücudunu hayal edebileceğim her şekilde kullanacağım. Benim için çılgılık atacaksın. Seni her deliğinden sikmem için yalvaracaksın. Çünkü sen busun Vesp. Hediyeler bunu kabullenmeni kolaylaştırmak için var. Ama bu kaçınılmaz. Bunun üzerinde kontrolün yok, tıpkı havaya ya da suya ihtiyacın olduğu gerçeği üzerinde kontrolün olmadığı gibi. Erkek arkadaşın küçük bir orospu gibi bağılyken ve sen kendi küçük berbat cennetindeyken evine girdim ve seni becerdim. Sana haberlerim var Vesp. Benim gibi kafayı yediğinde cennet ve cehennem çok da farklı değil."

Bana bir kerede söylediği en çok şey bu, her keskin kelimeyle göğsü benimkine karşı titreşiyor, sesi cam kırıkları kadar ısıricı. Anlaşmazlığımıza rağmen, kabaran göğüslerimiz uyum içinde hareket ediyor. Sert aleti -ya etkilenmemiş ya da öfkesinden motive olmuş bir şekilde- karnımı deşiyor.

Gözleri yoğunluğunu kaybediyor, sanki yaptığı küçük konuşmadan dolayı şok olmuş gibi. Sanki kendi koyduğu bir kuralmış gibi bana fazla bir şey söylememeye özen gösteriyor ve sanırım az önce bu kuralı çiğnedi. Geri adım attı ve benden uzaklaştı. Ayak bileğimdeki acıya uzanıp tıslıyorum. Beni ittiğinde hassas derim kırıldı ve cehennem gibi yanıyor. Yüzünü buruşturarak bana bakıyor ve bıçağı hâlâ elinde tutarak bana doğru yürüyor. Hala bunun sonum olabileceğinden korkarak ondan geri çekiliyorum. Diz çöküyor ve cebinden bir anahtar çıkarıp bacağın kilidini açarken onu izliyorum. Ayağımın yan tarafından ince bir kan izi akıyor.

Beni buraya bıraktığından beri böyle bir özgürlüğe sahip olmamıştım. Bileğim yaraya anında hücum eden serin hava yüzünden yanıyor ama aynı zamanda ağır tasmayı kaybettiğim için daha hafif hissediyorum. Kaçmayı düşündüm ama bu adam acayip güçlü ve hızlı. Beni bir paçavra gibi fırlattı ve taşıdı.

Oyuncak bebek. Güvenini kazanmak daha iyi, böylece önümüzdeki birkaç dakika hayatta kalırsam daha iyi bir açılış bulabilirim.

Tek kelime etmiyor, onun yerine gömleğini çekiştirerek çıkarıyor, göğsü hâlâ inip kalkıyor, düzensiz nefesleri bodrumun sessizliğini dolduruyor. Bu gece pazarlık yok. Savaşacak gücüm kalmadı. Buna savaş ya da kaç diyorlar, ama korku o kadar felç ediciyse boyun eğmek gibi başka bir seçenek daha var. Aslında, gücünün sert bir şekilde hatırlatılmasından sonra, kendi öfkesiyle bileğimdeki acıyı dindirmeme izin verdiği için biraz minnettarım. Maskeli adam kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Atletik kalçaları, daha önceki itirazlara aldırmadan dimdik duran sikine kadar uzanan kıllarla doluydu.

Bana doğru geliyor, uzun bıçağını sıkıca kavıyor. Beklentiyle kaskatı kesiliyorum ve beni omzunun üzerinden bir eşya gibi fırlatıyor. Onun pençesinde ağırlıksız ve önemsizim. Beni zincirimle asla ulaşamayacağım bir köşeden geçirip bodrumun aletlerle ve bir çalışma masasıyla dolu başka bir bölümüne taşıyor. Aklımdan işkence düşünceleri geçiyor ve çığlık atıyorum, tekmeliyor ve çırpınıyorum.

"Lütfen bana zarar verme. Ne istersen yaparım." Beni ayağa kaldırıyor ve çalışıyorum ama saniyeler içinde beni belimden sarıyor. Beni çelik çalışma masasına fırlatırken gürültülü bir gümbürtüye neden oldu ve beni yüzüstü soğuk yüzeye doğru eğdi.

Altında kıvranıyorum ama o bir kaya gibi. Yanağımı masaya bastırıyor ve bacaklarımı tekmeleyerek açıyor.

Kollarımı arkamdan çekiyor ve kaşındıran sicim kollarımı sarıyor. Bilekl

er. Ellerimi bağlamaya çalışırken kısık sesle "Bunu hatırlıyor musun?" diye soruyor. Gözyaşlarım metalik yüzeye düşüyor, parlayan bıçak yüzümden bir adım ötede duruyor. Gördüğüm son şey bu mu olacak? Elindeki uzun sicim şeridiyle uzanıyor ve onu enleme doluyor, böylece ellerimle çekersem boynumdaki tutuşu sıkılaştırıyorum.

"Özür dilerim," diye yalvarıyorum. "Bu doğru, tamam mı? Utanmıştım. Ne söylemem gerekiyordu? Hoşuma gittiğini mi? Bu beni berbat yapar."

Ama karmaşık bağlamaları tamamlarken tür öfke transına girmiş durumda.

"Beni istediğin kadar becerebilirsin, ama lütfen öldürme. Lütfen."

Ellerimi ve boynumu bağlayan ipi çekiştiriyor, böylece dudaklarını kulağıma dayaması için yeterince doğruluyorum. "Kapa şu lanet ,

Vesp," diye fısıldıyor.

"Tanrım," diye ağlıyorum.

Diğer elini kığımın üzerine kaydırđı ve acımasızca sıktı. Keskin bir çığlık . Sonra aynı noktaya tokat atıyor, havayı dolduran belirgin bir alkış. O noktada yakıcı bir acı zonkluyor. Kalçalarını şiddetle bana doğru itiyor, sertleşmiş sikini kığıma sürtüyor ve ipi bir atın dizginleri gibi kavırıyor.

"İstedığımı birçok yoldan elde edebilirim. Bunu size hatırlatmama izin verin."

Birkaç parmağını içime sokup geri çıkarıyor ve yarığım boyunca kaydırıyor. Bu çok kolay. Sıkışıp kurumadığım için nefret ediyorum. O bir canavar, çok kötü. Ama sıcak üst bedeni sırtıma bastırıyor ve bodrumun serin havasıyla tezat oluşturuyor. Kalbi benimki gibi güm güm atıyor. O, genellikle tek arkadaşım olan çorak, acımasız, beton kabuktan başka bir şey.

Bıçağı eline alıyor ve keskin ucunu köprücük kemiğim boyunca, sonra da göğüslerime doğru gezdirirken inliyorum. İçime çekilmeye ve bıçakla aramda boşluk yaratmaya çalışıyorum, ancak ucu meme uçlarımdan birinin ucuna bastırıp karnımdan aşağıya ve klitorisime doğru ısı ve korku dalgaları gönderirken işe yaramıyor. Karnımdan aşağıya ve uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor, orada durup bıçağı femoral arterimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Hemşire olduğumu ve bunun gönderdiği mesajı anladığımı biliyor.

Tuzlu gözyaşlarım dudaklarımdan akarken dudaklarım büzülüyor. *Lütfen* yüzeyin hemen altında oturuyor, ama bunun bir fark yaratmayacağını biliyorum. Benden tek bir kelime bile duymadan bıçağı tekrar masaya vuruyor, öyle yüksek bir sesle ki sıcıyorum. Sonra anlık tehdidin ortadan kalkmasıyla omuzlarım biraz rahatlıyor.

"Şimdi söyle bana Vesp, amının nasıl hissettirdiğini söyle" diye emrediyor.

O kadar çok nefes alıyorum ki, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor. Boynumun yumuşak derisini sıkıştıran ipi keskin bir şekilde çekiyor.

Ağzımı açıyorum ama kelimeler inatla çıkmıyor. Boğazımı sıkıyorlar, zihnim bedenimi boğuyor, bu adam bana her dokunduğunda gösterdiği sadakatsizlikle savaşıyor.

Beni tekrar masanın üzerine eğiyor, buzlu yüzey tenimi şok ediyor. Sıcak, yumuşak dili ve dudakları, hiçbir tehdit olmadan beni kölesi yaptıklarında bıçak kadar korkunç bir silah oluyor. İnliyorum ve dilinin ritmik alıştırmalarına ve emişlerine karşı kalçalarımı büzüyorum. Zihnim ve bedenim bir arada erimeye başlıyor, bedenim zihnimin itirazlarını bastırıyor. Burada çok az iyi şey var. Çok az hoşluk anı ya da

zevk. Temas. Sıcaklık. Heyecan. Bu onlardan biri. Bu yanlış. Zayıf fikirli. Ama zihnim ve bedenim yorgun. Sadece huzurlu hissetmenin ve sürekli bir savaş vermemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak . Bu yüzden kendimi tamamen uyarılmış bir duruma bıraktım. Ağzını sadece pasif bir şekilde kabul etmekle kalmıyor, aktif bir şekilde maceralarından zevk alıyorum. Ve tam bunu yaptığımda, onun aslında zihnimi dikizleyebildiğinden emin olduğumu kanıtlıyorum: o

durur ve beni yarıya kadar
yukarı çeker. "Bana
nasıl hissettirdiğini
söyle."

Gururum uyanıyor, başka bir dövüş için hazırlanıyor. Bu zevki sessizce kabul etmek başka bir şey. Bir rüya sırasında kendimle oynamak ya da içimde onun dilinin tadını çıkarmama izin vermek. Bunu söylemek başka bir şey. Duygularımı, gizli düşüncelerimi duymak için kendini zorlamak, röntgenciliğin son noktası.

Amım zonkluyor, yine en dipte olduğum bir zamanda en yüksek zevke yakın oluyorum. Ama yapamıyorum.

İpi aniden bırakıyor, böylece öne, masanın üzerine düşüyorum. Yumuşak ayak sesleri benden uzaklaşıyor. Beni burada bağlı bir şekilde bırakacak, ne kadar süreceğini bilmiyorum. Öyle ki bacaklarımın arasında biriken sıcaklıktan bile kurtulamıyorum.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum. Çıplak, kaslı sırtı ve kızı karanlık alanın gölgeleri tarafından gölgeleniyor. Elinden parlak bir kılıç uzanıyor ve bir an için eski bir savaşçı gibi görünüyor. "Bekle! Bekle! Lütfen gitme."

Yürümeye devam ediyor, köşeye yaklaşp gözden kaybolmak üzere.

"Bu- bu iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor," diye sesleniyorum gergin bir boğazın içinden.

Midem tahrik ve aşağılanma karışımı bir duyguyla burkuluyor. Durdu ama geri dönmedi.

"Amım zonkluyor. Sanki sıcaktan kavruluyorum ve serin bir dalga bana doğru geliyor tam ... tam üzerime düşmek üzere. Ama bunu yapmana ihtiyacım var. Dudakların ve ağzın... O gece evimde neredeyse boşalıyordum. Bu beni korkuttu. Eskiden seni düşünürdüm. Sen olduğunu bilmiyordum. Ama beni kütüphanede gördün, değil mi? Ve senin inanılmaz gözlerin olduğunu düşündüm. Ve Carter'ı becerirken onlara bakmayı düşündüm. Bence sen hasta bir pisliksin. Ama belki de bu konu dışı çünkü ben buradayım ve..." Neredeyse boğuk sesimle kıkırdıyacaktım.

Daha sözümü bitiremeden, bana doğru adım atmaya başladı. Beni ipimden tutup ayağa kaldırıyor ve döndürüyor, böylece o delici gözlerle yüz yüze geliyorum.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldandım.

Başını sallıyor, gözleri kıcıma giren metal masadan daha soğuk.

Bir eliyle sikini kavırıyor. Tıpkı onun gibi, içime vahşice girerken affetmiyor ve acımasız. Kalçalarını pistonlarken içimin derinliklerinden bir çığlık atıyorum. Kollarım bağlı olduğu için minnettarım, çünkü bağlı olmasalardı beni dolduran bu adama sarılırdım - kendim hakkında düşündüğüm her şeye nihai ihanet. Ama bacaklarım serbest ve iznimi almadan bir tanesi onun sıcak çıplak bacağına dolanıyor. Bana sürtünürken kaygan göğsü göğüslerime sürtünüyor.

Kendimi tamamen bırakarak inliyorum. Benden o kadar çok şey alıp götürdü ki, bu noktada onun önünde utanç duymak imkânsız. O benim utancım. Buna da sahip.

Bir isim söylemek istiyorum ama elimde

hiçbir şey yok. "Kimsin sen?" Ağlıyorum.

"Gece," diye mırıldanıyor.

Vücudumun onun içimdeki hissi etrafında çökmesine izin veriyorum, yüzümü boynunun kıvrımına yaslıyorum. Baş döndürücü dozda erkeksilik içeren kokusu beni sarhoş ediyor ve Gece'de tamamen kaybolmamı sağlıyor. İçimdeki şişmiş siki etrafında giderek güçsüzleşirken beni bir arada tutan onun sıkı kolları.

"Geleceğim," diye nefes alıyorum. Dalga tepeye çıkmaya başlıyor. Boyun bağıni kavırıyor ve gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta olacak şekilde geri çekiyor. Ona bu gözlerin sahibinin beni becerdiğini hayal ettiğimi söylemişim. Şimdi bana bunun sadece bir fantezi olmadığını hatırlatıyor. Bu gerçek. Bu bir rüya. Bu bir kabus. Dediği gibi, belki bazen ikisi de aynı şeydir.

Bağlamanın arkasını bükerek nefes borumun etrafını kapatıyor. Dalga üzerime çöküyor. Her santimime zevk püskürtüyor. Her itiş bana çarpan başka bir küçük dalga. Çölde büyük bir rahatlama kıyısına rastlayan biri gibi, tuzlu suyu içiyorum, beni öldürebileceğini biliyorum, ama tek umursadığım şu anın anlık rahatlamaı.

Homurdanıyor ve haftalar önce ulaşamadığı doruk noktasına ulaşarak içime derinlemesine dalıyor.

Sanırım bitti. Aşağı ineceğim ve üvey babamın kirli dergileriyle kendimle oynadıktan sonra hissettiğim suçluluk duygusunu hissedeceğim. Ama beni masaya geri itiyor ve bacaklarımı açıyor. Sperminin sıcaklığı yavaşça damlıyor

Bir canavarın fetih üzerindeki nihai işareti. Bir parmağıyla üzerimden biraz siliyor, kremsi karışımımızı alıp meme uçlarıma sürüyor ve onları pis seksimizle parlatıyor. Göğüslerimi emiyor, pisliği ağızla temizliyor.

Çok pis bir şey. Çok iğrenç ama yine de açgözlülükle izlemekten kendimi alamıyorum. Tüm bu boktan şeyin sunağında tapınmasını izliyorum. Yüzünü kalçalarımın arasına indiriyor ve hala çiçek açan amımı ağızla sikiyor. Tekrar boşalmam sadece saniyeler alıyor. Beni tüketirken kalçalarım Gece'yi sıkıyor.

"Aman Tanrım," diye , burada böyle bir şey olmadığını bilerek. En azından akşam dualarımızı ettiğimiz dua değil. Sadece Gece.

CHAPTER

8

VE SPER

Gece'nin (sanırım bundan sonra ona böyle hitap edeceğim) giyinmesini izlerken sırada ne olduğundan emin değilim. Bağlarımı çözmedi ve az önce yaptığımız şeyin öfkemi dindirmediğinden endişeleniyorum. Belki de bedenimi titreten iki orgazm aynı anda hem zehirli konuşmalarım için bir ceza hem de boyun eğişim için bir ödüldü. Belki de beni günlerce burada bağlı bırakacak, yeni bulmaya başladığımız dengeyi kazanmam için beni yeniden başlamaya zorlayacak.

Akşam çöktü, öyle ki tek gördüğüm maskeli ihlalcinin giyinirkenki gölgeleri. İçimde tiksinti ve cazibe oluşuyor. Gerçi tiksinti sadece ona karşı değil. Başka bir insana karşı hiç böyle bir terk edilmişlik hissetmemiştim. İçgüdülerine güvenen, ahlaktan yoksun iki vahşi insan gibi. Benden her türlü namus duygusunu aldı, öyle ki saklayacak hiçbir şeyim kalmadı. Carter beni seviyor. Nazik biri. Tatlı biri. Beni olduğum gibi kabul ediyor. Yoksa kabul ediyor mu?

Vesper iyi biri olmalı. Nazik olmalı. Herkesle ilgilenmeli. Aksi takdirde onu kim sevebilir ki? Kendi annesi bile sevmedi, babası da onu hiç görmedi. İffetsiz ve kirli bir kızı kim sever ki? Fahişe arzuları olan bir şeytanı? Carter sevmez. O mükemmel Vesper Rivers'ı seviyor. Normal Vesper Rivers. Böyle yakışıklı ve başarılı bir nişanım olduğu için şanslıydım. Daha fazlasını istemek açgözlülüktü. Bunu her zaman anladım.

Belki de Night haklıdır. Belki de hep saklandım, başkalarına ihtiyaçları olanı vererek ve karşılığında hiçbir şey istemeyerek sevimiyi kolaylaştırdım. Bedenimin bana ihanet etmesini başka ne açıklayabilir?

Giyinmeyi bitirdiğinde, Night battaniyemi üzerime atar.

Kafa.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum.

Bana sarıldı ve birkaç metre sürükledi, sonra bunun daha kolay olduğuna karar verdi.

onun yerine geleneksel itfaiyeci taşımalarını yapmak için. Battaniyeye sarılmış ve hala bağlıyken, beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Benimle oyunun sonuna mı geldi? Beni becerdiği için parlaklığımı mı kaybettim? Beni öldürüp yeni, parlak bir oyuncığa mı geçecek?

Beni merdivenlerden yukarı taşırken bedenimin sallandığını hissediyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve üst katın sıcaklığı battaniyenin altında beni anında boğuyor. Süpürgeliklerin altından duymaya alıştığım ayak sesleri. Açılan bir kapının sesi. Sonra bir başkası.

Serin gece havası. Cırcır böcekleri gıcırıyor. Tamamen karanlık. Dışarıdayız.

"Nereye gidiyoruz? Lütfen söyle bana. Lütfen bana zarar verme."

Karşı koymuyorum. Bu pozisyonda zar zor nefes alabiliyorum. Çırpınırsam, ellerime bağlı ilmik sıkılaşıyor. İpuçlarını dinliyorum. Ayakkabılarının altında kırıışan çimlerin sesini. Bazen Gece'nin üzerine sinen keskin doğa kokusu. Biraz hayvan kokusu. Bir çiftlik mi? Bu yüzden mi kot pantolonu sık sık boya ya da yağ lekeli ve yırtık?

Sonra yakalandığımdan beri ilk kez dışarıda olduğumu fark ettim. Esaret altında da olsa tekrar dışarı çıkmanın bir yolunu bulacağımı ummuştum ama nasıl olacağını hiç bilmiyordum. Yine de, bu battaniyeye sarılmış halde, hala bir mahkumum, hala hapsedilmiş durumdayım. Tıpkı o küçük bodrum pencerelerinden sızan güneşe bakmak gibi, kokular ve sesler de sadece bir alay. Günler önce battaniye başıma gelen en güzel şeydi, beni sıcak kucağıyla sarıyor, erotik rüyalara daldırıyordu. Şimdi ise sadece başka bir hapishane, sıcak ve klostrofobiye neden oluyor.

Tam paniğe kapılmaya başladığımda, belki de bu gerçekten katliamıma doğru bir yürüyüş, başka bir kapının açılma sesi duyuldu. Arkamızdan çarparak kapandı.

Gece beni ayağa kaldırıyor. Yüzümü örtmek için battaniyeyi arkadan katlıyor, ancak bağları ortaya çıkarıyor, gevşetiyor ve

kaldırır. Rahatlayarak inliyorum ve kollarımı silkeliyorum. Battaniyeyi çıkarıyor ama o kadar karanlık ki gözlerimi kapatmış olabilirim.

Kıçıma bir tokat atıyor ve kapıyı açmadan önce beni biraz öne doğru itiyor. Başka bir durumda bu şakacı sayılabilirdi ama yaptığı her şey küçümsemek için tasarlanmış. Dışarıya bakmaya çalışıyorum ama siyah bir mürekkep havuzu gibi. Gecelerinizi sokak lambalarının ve komşunuzun penceresinden giren televizyonların ışığında geçirdiğinizde var olduğunu unuttuğunuz türden bir karanlık. Kapıdan gelen cırcır böceği korosuna bakılırsa, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olduğumuzdan eminim.

"Nereye gidiyorsun? Bekle!" Gitmemesi için ona yalvardığıma inanamıyorum, ama o bodrum benim kozamdı ve birdenbire beni o duvarlardan itti ve tek kelime etmeden gidiyor. Bu güvensizlik beni korkutuyor.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce yanındaki düğmeyi çeviriyor. Bunu birkaç kilit sesi takip ediyor. Ani parlak ışık yüzünden nerede olduğunu takip edemeyecek kadar şaşırılmış durumdayım. Ayrıca gördüklerim beni şok ediyor. Küçük, penceresiz bir kulübedeyim. Aslında daha çok bir kulübe gibi ama tahta döşemelerine kadar yeni beyaza boyanmış. Başını ortadaki duvara dayamış, beyaz çarşaflarla tertemiz yapılmış ve pastel tonlarda bir yorganla örtülmüş iki kişilik bir yatakta, kaçırıldığımda giydiğim beyaz geceliğe çok benzeyen soluk pembe bir gecelik var. de onunla birlikte kesmiş ve ağzımı bağlayıp tıkamak için kullanmıştı. Onun yanında iki gazete ve bir not var. Neredeyse o ilk yemekte yaptığım kadar hızlı bir şekilde onlara koşuyorum, yeni çevremi anlamak için çaresizim.

Burası senin yeni evin. Benim için her zaman hazır olabilmeniz için ekteki tesisi kullanarak her gün temizlenmeniz ve bakımınızı yapmanız beklenmektedir.

Evdeki odanı gördüm. Burada o kadar çok şeyin yok, umarım düzenli tutabilirsin. Belki daha az dağınık olsaydın, son gelişimden önceki haftalarda odanı yeniden düzenlediğimi ve eşyalarını aldığımı fark ederdin.

Ay kolyesini ve fotoğrafı hatırlayarak nefes nefese kaldım. En üzgün, en kötü zamanlarımda, açlıktan ölmek üzereyken, büyükannemin aya bakıp beni düşündüğünü söylediğini düşündüm. Hıçkırığa hıçkırığa, keşke o kolyeye sahip olsaydım, beni gerçekten seven tek kişi gibi hissetseydim diye.

bir şekilde hala benimle bağlantılı olduğunu anladı. Bu orospu çocuğu onu almış olmalı. Mücevher kutusunda olduğunu biliyorum. Onu geri almalıyım.

Her zamanki gibi, soğukkanlılığınız ve itaatınız sizin için hoş bir deneyim anlamına gelecektir. Bir sürtük gibi davranmak, durumun böyle olmayacağı anlamına gelir. O zaman yine sert seviyorsun. Umurumda değil. Her şekilde istediğimi alacağım. Kavgaya etmemen hoşuma gidiyor. Yaptığında da hoşuma gidiyor. Bu senin için, benim için değil. Yine de beni orada sana çeken özelliklerin olduğunu kabul ediyorum - yanaklarındaki o kızarıklık, gür saçların, sağlıklı vücudun. Aç ve somurtkan olmamanı tercih ederdim. Ama daha önce deneyimlediğin gibi, bu beni durdurmayacak. yüzden, burada geçirdiğin zamanı en iyi şekilde değerlendirmenin senin yararına olacağı konusunda anlaşalım. Seni ilk aldığım kız gibi tutmak benim de çıkarıma.

Ye. Dinlen.

Yaşam kaliteniz tamamen yaptığınız seçimlere bağlıdır.

İlk öfke anından sonra, nottaki alaycı tona kıs kıs güldükten sonra yatağın üzerine fırlatıyorum. Garip bir şekilde... insani. Bunca zamandır adam kaçıran bir karikatür gibiydi. Sadece bu insan fikrinin unsurları. Ama burada, içindeki gerçek pisliğin bir parçasını duyuyorum. Kendini beğenmiş orospu çocuğu. Notunda bahsetmediği iki gazeteyi hevesle aldım. Bana televizyonda kaçırılmamla ilgili bölümü gösterdiğinden beri ailemin ya da dış dünyanın nasıl tepki verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. O günden bu yana niyetini düşünmek için zamanım oldu. Benimle konuşmadığına göre, en azından normal bir insanın bir başkasıyla konuşacağı şekilde konuşmadığına göre, bunun durumumun vahametini açıklama şekli olduğuna karar verdim. Onun esiri olduğumu, ailemin kim olduğunu bildiğini ve polisin nerede olduğum konusunda hiçbir fikri olmadığını.

Soldaki kağıt kaçırılmamdan bir gün sonrasının tarihini taşıyor. Üzerinde yeni çekilmiş bir fotoğrafım var. Carter birkaç ay önce beni bir gecelik bir gezi için sahile götürmüştü. Bu fotoğraf kayalıklardan birinde çekilmişti. Saçların rüzgarda savrulmuş ve gülümsüyorum.

HEMŞİRELİK ÖĞRENCİSİ DEHŞET SAÇAN BİR EVE KAÇIRILDI
Başlıkta istila yazıyor. Carter'ın domuz bağıyla bağlıyken yeterince kaldırıp kullanamadığını fark ettiğinde yatak odasının kapısını açmaktan nasıl vazgeçtiğini okuyarak makaleye geçiyorum. Çılgılık çılgınlığa bağırması.

Komşular - kaçırıldığımda çığlık atmaya çalıştıklarım - sabah gazetesi için dışarı çıktığında onu duydular.

Yetkililer umutsuzca beni arıyorlardı.

Gece Avcısı'nın kurbanı olduğuma inanılıyordu. O gece haberlerde onu duyduğumu hatırlıyorum, ancak serbest dolaşan bir suçluyla ilgili haberlerin herkeste yarattığı geçici ürperti dışında, onun hakkında fazla düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, haberlerde adı geçen tek kişi o değildi. Güneşli havaya, güzel evlere ve iyi huylu komşulara rağmen Sacramento bölgesi bir süredir başıboş gezenlerle doluydu.

Suçları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama makale ayrıntılara girmiş. İzlediğine inandıkları yol hakkında. Yüzlerce olmasa da düzinelerce evde dolaşmış, evleri yağmalamış, jetonları almış ve yıllarca pencerelerden gözetlemiş ve sonunda yaklaşık bir yıl önce ev sahiplerine saldırmaya başlamış olabilir. *Ateşli gezinti*. Bir hırsız, içinde insanlar olan bir eve girdiğinde buna böyle diyorlar. Bu, birçok suçlunun sahip olmadığı düzeyde bir küstahlık gerektirir. Çoğu suçlu sadece eşyalarınızı ister ve minimum yüzleşme ister. Sinsi sinsi dolaşmak, karmaşayı kışkırtmaktır.

İşlediği suçların acımasızlığından utanıyorum. Bu canavardan herhangi bir şekilde zevk almama izin verdiğim için.

Geceden korkmamızın nedeni o. O, çocukların dolapta ya da yatağın altında hayal ettikleri gerçek canavar. Bu adamla bir şekilde rahat etmenin bir yolunu nasıl bulduğumu düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Sanki içimdeki bıçak kemiğe dayanmış gibi, makalede onun hiçbir zaman adam kaçırdığının bilinmediği, iz bırakmadan kaçmayı tercih ettiği ve bu yüzden polisler tarafından yakalanmasının zor olduğu belirtiliyor. Belki de hiçbir şey söylemeseydim, kaçacaktı. Belki de buna ben sebep oldum. Ama başka seçeneğim yoktu. Johnny onun elindeydi. Hayal kırıklığı içinde gazeteyi yere atıyorum, kendime kızıyorum. Daha dikkatli olsaydım, belki birinin içeri girdiğini fark edebilirdim. O ışığı gözlerime tuttuğunda evin içinde çığlık atsaydım, belki korkar ve giderdi. Carter'ı bağlamam için beni zorlamasına izin verdim. Yol boyunca her şeyi farklı yapabileceğim pek çok an vardı.

Bir sonraki gazeteyi aldım ve tarihine göz attım. Eğer bu bugünün sayısıysa dört haftadan biraz fazla olmuş. Bir ayın çoktan geçtiğine inanamıyorum. Ama içimde bir umut ışığı var - bir ay oldu ve ben hâlâ hayattayım. Bunu atlatabilirim. Bu kez gazetenin manşeti siyasi bir olayla ilgili.

Yarış. Benimle ve dünyanın beni bulmak için nasıl durduğıyla ilgili birçok makaleyi bulmak için sayfaları çeviriyorum. Kısa bir tane bulana kadar birkaç kez geçmem gerekiyor.

SACRAMENTO'DAKİ KAYIP HEMŞİRELİK ÖĞRENCİSİ DAVASINDA YENİ BİR İPUCU YOK

Sacramento Bölgesi Şerif Departmanı Şerifi Hunter-Ridgefield, perde arkasında hala güçlü bir şekilde çalıştıklarını, ancak soruşturmalarını geniş çaplı bir aramadan, olay yerinden elde edilen kanıtlar ve tanık ifadeleriyle eski moda polis çalışmalarına kaydardıklarını ve böylece daha hedefli olabileceklerini iddia ediyor. "Hiçbir ipucumuz yok "un şifresi gibi geliyor. Kulağa alaycı geliyorsa beni bağışlayın.

güncellenmenin dışında pek bir haber yok. Aslında makale, Gece Avcısı'nın polisi bir kez daha nasıl şaşırttığı ve beni kaçırdığından beri bir suç işlediğine inanmadıkları hakkında, ancak uyku dönemlerinden geçtiği biliniyor, bu yüzden çok şey belirsiz. Yine de kalbimin durmasına neden olan bir gelişme var.

Rivers'in annesi, kızının hala hayatta olduğunu düşünüp düşünmediği sorulduğunda, "bu olasılıktan umutlarını kestiklerini" itiraf etti.

Dört hafta. Dört lanet hafta ve beni çoktan ölü ilan etti. Sonunda bu yükten kurtuldu. Komünümüzdeki her erkekle sikişirken planlamadığı kızı. Babamın kim olduğunu tahmin etmek zorundaydı ve o da ihtimalleri bildiği için beni kabul etmeyi düşünmedi bile. O bir hippiydi, ama onun için hiçbir zaman sevgi ve barış söz konusu değildi. Özgürlüktü. Sorumluluktan. Dünyanın beklentilerinden. Şimdi özgür, bir doktorla evli. Tutsak olan benim.

Şimdiden gazetede başyazı olmaya başladım. Çölde bir yerde çürüdüğümü düşünüyorlar. Kimse yaşayan bir kadını aramıyor. Varlığımı bilen tek kişi, çarpık bir şekilde de olsa kimin için önemli olduğumu bilen tek kişi beni kaçıran adam.

Kâğıdı buruşturuyorum ve küçük bir top haline getirirken sinirli bir şekilde bağıriyorum. Sonra onu çekip huysuzca yırtıyorum, yeni evimi düzenli tutma kuralını çoktan çiğnemiş oluyorum. Bunun benim yeni gerçekliğim olduğu gerçeğini kabullenmem gerektiğini anladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Belki bir gün bulunurum ya da kaçırım. O gün yarın olabilir. Ama bu arada, şimdiki zamanı kabullenip uyum , o gün gelmeden aklımı kaybedeceğim. Soluk budaklı çam zemini kirleten kağıtlar gibi yırtık ve buruşuk olacağım.

Gözyaşlarımı siliyor, eğiliyor ve kağıt parçalarını topluyorum. Daha önce zaten tavrımı koymuştum ve sanırım bir gün için bu kadar isyan yeter. Parçaları toplarken, Gece'nin daha önce içimde olduğu andaki acıyı hissediyorum. Ahlaksızlığın hatıralarıyla titriyorum. Onu arzulayarak yaptığım ahlaksızlığa yüzümü buruşturuyorum. Gazete parçalarını alıp yatağın altına saklıyorum, eğer biri burayı bulursa ve ben ölürsem, belki bir zamanlar burada olduğumu hatırlarlar.

Çok küçük bir tuvalet bulmak için küçük bir kapıyı itiyorum. Modern bir tesisat yok. Altında bir kovaya açıldığını tahmin ettiğim derme çatma bir tahta oturak var. Bütün bir bacağın bile sığamayacağı kadar küçük bir delik, bu yüzden büyük bir kaçış düşüncesini aklımdan geçirmiyorum. Su dolu bir leğen ve boş bir leğen daha var. Küçük ahşap bir rafta temiz havlular var. Bir duvarda küçük, soluk bir ayna var, süslü bir şekilde kavisli. Yüzüm beni şok ediyor. İnce ve saçlarım dağınık. Solgun boynuma keskin bıçağı dayadığı andan kalma parlak kırmızı bir çizgi var. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve kanı makyaj yapar gibi yanaklarıma ve dudaklarıma bulaştırıyorum. Bu sadece bıçağın temasından kaynaklanan yüzeysel bir kesik. İz bile kalmayacak. Biliyorum çünkü beni kaçırdığında bunlardan çok vardı ve şimdi hepsi gitti. Hafızamdan silindiler, tıpkı benim de birkaç ay içinde silineceğim gibi.

Bir çekme kordonu var ve tabii ki hiç düşünmeden merakla çekiyorum. Üzerime su yağıyor ve irkiliyorum. Bu bir çeşit derme çatma duş. Su sıcak değil ama yeterince ılık ve zaten çıplak olduğum ve önceki aktivitelerden arınmam gerektiği için kordonu sonuna kadar çekiyorum ve suyun üzerime düşmesine izin veriyorum.

Duş, hatta bu kadar ilkel bir duş bile mutlak bir lüks. Kanı ve yaşadığımız vahşi seksin kanıtlarını yıkıyorum ama ayak bileklerimdeki ve boynumdaki pembe bağ izleri inatla duruyor.

Daha önce havlularla görüşüm engellenen küçük şişeler var. Şampuan ve sabun.

Ilık su tenimden aşağı süzülürken, kendimi içinde bulduğum bu şirin küçük evi düşünüyorum ve içimde bir minnettarlık hissi uyanıyor. Tüm bunlar özenli bir planlama gerektiriyordu. *Dur, Vesper. Bunun bodrumdan ya da kafesten bir farkı yok.* Ama öyle. Beni istediği yerde tutabilirdi. Onun yerine bana bir ev inşa etti. Kendimi temizlemem için bana bir yol verdi. Penceresiz bir yer, yani en azından yalnız olduğumda onun meraklı gözlerinden korunuyorum.

Saygınlığımı elimden aldı ama aynı zamanda küçük parçalar halinde bana geri veriyor. Eğer uslu durursam, bu bende kalabilir.

İşim bittiğinde havluyu vücuduma sarıyorum ve boş leğenin yanında duran küçük antika fırçayı kullanarak saçlarımı tarıyorum. Haftalardır ilk kez kendimi rahat hissediyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama şu anda işler böyle yürüyor. Burada hâlâ varım. Eski Vesper Rivers'ın yenisi tarafından korunarak saklanması gerekecek ki tekrar özgür olduğunda hâlâ bir bütün olabilsin. Bu hayatta kalmaktır.

SAM

O mücevher kutularına benziyor, pastel renklerle çevrili, mükemmel küçük dünyasına hapsolmuş güzel bir kız. Onu hala görebildiğimi bilmiyor. Tabii ki küçük kulübenin her yerine gözetleme delikleri yerleştireceğimden eminim. Ben benim, Tanrı aşkına.

Makaleleri okudu ve ağladı. Şimdi anlıyor. Büyük kaynakların onun araştırmasından çekilmesi an meselesi. Bir yerlerde küçük bir kız kaçırılacak, bir cinayet işlenecek, sonra bir başkası. Ve bunların her biri onu biraz daha geri plana itecek. Bir davanın çözülememesinin babamı nasıl rahatsız ettiğini gördüm ama sonsuza kadar tek bir kişiye odaklanamazsınız. Öyle bir noktaya gelecek ki, onu bulmak için benim bir hata yapmam gerekecek. Ben hata yapmam. Vesper şu anda onunla ilgilenebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor.

Bu sefer onu görebileceğimden bahsetmeyeceğim. İlk seferinde yapmamalıydım. Ama oraya gittim ve kendimi onun teninde kokladım ve inlerken yerde kıvranışının hayalleri içime doldu ve tüm planlarım çözüldü. Zaten bu düşüncelerin ateşiyle yanarken, o akıllı ağzını açtı ve onları ateşledi. Bana yalan söyleme cüretini gösterdi ve ben de onu alçaltmak zorunda kaldım.

Her zaman uçurumun kenarındayım, onu incitmek ve becermek arasında gidip geliyorum. Bu yüzden bıçağı bu kadar sıkı tutmak zorundayım, bu yüzden ona küçük kesikler atıp kan akıtmak için kendime izin veriyorum. Öfkemi yeterince tatmin ediyor, ama kayabilirim ve sonra her şey bitebilir.

Ve öyle olmasını
istemiyorum. Lanet
olsun.

Bir insanı hayatta tutmakla ilgili bir şey bu. Bir bakıma onlar sizin için ne kadar rehineyse siz de onlar için o kadar rehinesinizdir.

CHAPTER 9

VESPER

Tap. Tap. Ta p. Taptaptap.

Yatağımın üstündeki tavan penceresindeki bir kuş beni uyandırdı. Dün fark etmemiştim. Yine de güneş ışığı alacağım. Çok düşünceliydi. Kuşun görünürde hiçbir neden yokken cama saldırmasını izliyorum. "Denemeye devam et kuş, bir anlamı olmadığını göreceksin," diye inliyorum yüksek sesle.

Aşağı bakmazsam ya da yataktan kalkmazsam, beyaz duvarlar ve güneşli tavan penceresiyle, bu neredeyse ormanda bir tatil gibi geliyor. Ama bacaklarımın arasındaki, boynumdaki ve bileklerimdeki ağrılar; ağrıyan kaslar ve beni duvara çarptığı zamanki hassas noktalar, bu anların bir yanılsama olduğunu hatırlatıyor.

Eskiden ev işleriyle dolu bir güne uyanır, sürekli bunalmış hissederdim. Şimdi ise geceyi bekliyorum. Monoton görevler yok, sıradan ayak işleri yok. Hayatta kalmam buradaki en temel eylemlere bağlı. Yemek yemeyi, uyumayı, yıkanmayı, her şeyi seçmek bu güç mücadelesinde hassas bir denge.

İlk başta Johnny'yi düşünmemek için kendimi zorladım. Onun nasıl başa çıktığını, neleri kaçırdığımı düşünmek çok acı veriyordu. Ama son zamanlarda, o aklıma gelmeden günler geçiyor. Hayatta kalmak aşırılığa ya da lükse izin vermiyor. Tüm enerjim şimdiki zamana odaklanmalı. Ancak Johnny gizlice içeri girdiğinde, sadece onu özlediğim için değil, onsuz bir dünyaya alıştığım için hissettiğim suçluluk duygusu yüzünden hala acı veriyor. Acaba kendim mi oluyorum?

anne ve bu beni korkutuyor, bu yüzden Johnny'yi hatırlamama izin verdiğim o giderek seyrekleşen anlarda bile onu uzaklaştırmak zorundayım.

Gözlerimi belli bir şekilde kısarsam her şeyin neredeyse normal görünebileceği bu sabah, onun, onun anılarının yüzeye çıkmaya çalıştığını hissediyorum. Ani bir hareketle dikkatimi dağıtmak için doğruluyorum ve kar maskeli yüzü görür görmez haykırıyorum. Orada, odanın köşesinde, ustalaştığı o mükemmel sessizlikte öylece oturuyor. Ne kadar zamandır beni izlediğini bilmiyorum.

"Oh lanet olsun!" Nefesimi tutarak çığlık atıyorum. Şimdiye kadar hiçbir şeyin beni korkutamayacağını düşünürdünüz, ama bu bok asla eskimez. "Ödümü kopardın!" Sanki eski bir arkadaşımı, umurundaymış, niyeti beni korkutmaktan başka bir şey değilmiş gibi, ona yakın davranırsam beni hastalıklı zevkleri için bir oyuncak değil de bir insan olarak göreceğini umarak söylüyorum.

Yabani bir tutam saçını tarıyorum ve maskesinin arkasından bakan gözlerine kilitlendiğimde kalbim biraz yavaşlıyor.

Ne için burada olduğunu biliyorum. Sanırım kedi fare oyunu dün sona erdi. İçgüdüsel olarak, günler önce oral seks yaparak kazandığım battaniyenin altında bacak bacak üstüne atıyorum.

"Ne zamandır oradasın?" Soruyorum. Anlamsız ama konuşacak kimse olmayınca deniyorsun.

İçeri taşıdığı bir tepsiyi işaret ediyor. Üzerinde meyve, su ve birkaç haşlanmış yumurta var. Açım, ama beni yeterince besliyor, böylece yiyeceklerin yanında başıboş gibi davranmıyorum.

"Teşekkürler," diyorum isteksizce.

Ayağa kalkıyor ve nefesim kesiliyor. Para kullanmıyor olabiliriz ama burada hiçbir şey bedava değil. Bugün iyi giyindiğini fark ettim. En azından onun tişörtüne ve yırtık kotuna kıyasla. Bugün düğmeli bir gömlek, yeni bir kot pantolon ve bot giymiş.

"Hoş görünüyorsun," diye ekliyorum, kelimeler dilimde ekşi süt tadı bıraksa da ona yaranmaya çalışıyorum.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, üzerimde dururken gömleğinin düğmelerini açıyor, o gözler beni felç ederek boyun eğdiriyor. Gömleğini yavaşça arkasındaki yıpranmış tahta sandalyeye dayıyor, altından sadece beyaz bir atlet çıkıyor, kasları üzerimdeki fiziksel hakimiyetini gösteriyor.

Bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken ağır botları ahşap zeminde yüksek sesle gümbürdüyor. Bunu yaptığını biliyorum. Her aracı kullanıyor,

İsteddiği ambiyansı yaratmak için ses de dahil. İsteddiği zaman bir hayalete dönüşebilir.

Ama bugün, her adımın gerginliğini fark etmemi istiyor. O yanımda durmadan önce bu küçük alanda sadece üç adım atmam gerekiyor. Örtüyü çekip çıkarıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Çıplak olmaya o kadar alışmışım ki, bana verdiği küçük pembe gecelik hâlâ örtülü olduğumu unutuyorum. Aşağı uzanıyor, elini usulca elmacık kemiğime götürüyor ve sonra gözlerimi yukarı çevirmek için sertçe kavıyor. Diğer parmağı boynumdaki taze sıyrıklarda geziniyor. Sonra elbisenin yakasında.

Bunu yaparken çoktan sertleşmişti, pantolonundaki şişkinlik yüzümden sadece birkaç santim ötede alay ediyordu.

Bana bir şey göstermek için yakasını biraz çekti. Kan. Kesiklerimden biri uykumda kanamış olmalı. Tüm kuralları ve bunun onu bir tür cezaya neden olacak kadar üzüp üzmeyeceğini bilmiyorum, ama şimdilik geçiştiriyor gibi görünüyor, elbisenin cildime geri düşmesine izin veriyor.

Ani bir hareketle ayak bileklerime uzanıyor, dönüyor ve beni yatağın kenarına çekiyor. Beni dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında karşıladıgında nefes nefese kalıyorum.

"Özür dilerim. Kanamam olduğunu bilmiyordum."

Sözlerime kulak asmıyor, eteğimi yukarı itiyor, parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor, tahrik ve rahatsızlık karışımı bir şekilde kıvrınmamı tetikliyor. Kendime bunu atlatmak için eski beni saklamam gerektiğini söyledim, ama o yüzeye tırmanıyor. Henüz kendimi o anın içinde tamamen kaybetmeme izin vermiyor.

Kaba elleriyle kalçalarımı sıkıyor, disiplinli bakışları her şeyi anlatıyor.

Başımı salladım.

"Kukun nasıl hissediyor?" diye soruyor.

"Umm... dürüst cevabımı mı istiyorsun?" Yarı homurdanıyor.

"Acıyor. Carter'dan daha kalınsın." Gerçek bu, ama egosunu okşamak için bunu da ekledim.

"Sakın bir daha onun adını ağzına alma," diye . "O diye biri yok.

burad

a." Sertçe başımı salladım.

Geceliğimin küçük pembe düğmelerini yavaşça yarıya kadar açıyor. gevşek kumaş açılıp göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

"Göğüslerinle oyna," diye emrediyor. "Tamam."

Gözlerimi kapatıyorum ve onlara uzanıyorum, onları okşarken derin, sendeleyemeyen nefesler alıyorum. İlk başta neredeyse hiçbir şey hissedemeyecek kadar gerginim, ama nefeslerim sakinleştikçe, dokunuşuma kaçabiliyorum.

"Gözlerini aç." O emrediyor.

Takip etmeden önce bir an duruyorum. Tam orada, hâlâ önümde, beni o gözlere bakmaya zorluyor. Her şeyi çalan gözlere. Beni açlığa ve pislığe götüren ve sonra hayata geri döndüren gözler. Beni dehşete düşüren gözler. Tüm bedenimi sarsacak kadar sert boşalmamı izleyen gözler.

Güzel olmalarından nefret ediyorum. Saatlerce bakıp renklerindeki nüansları ve yeşil, mavi ve altın tonlarının ışıqla nasıl değiştiğini inceleyebileceğiniz türden gözler olmalarından nefret ediyorum. Bu kadar uğursuz biri nasıl bu kadar çarpıcı bir şeyle kutsanabilir?

Bir an için onların içinde kayboluyorum, ellerimi yavaşlatıyorum. "Durma Vesp. Sadece ben söyledim."

Kendi bedenimi memnun ederken o gözlere bakmaya devam ediyorum, böylece onları şu anda acıyla değil, sadece cinsel zevkle ilişkilendirebilirim.

Elini cebine atıp bir cam figürü çıkardı. Bacaklarımı daha da açarak beni ona doğru itiyor ve sivri ucunu alıp ıslak etimde gezdiriyor.

"Seni becermemi istiyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde. "Kukun büzüşerek açılıyor. Asla yalan söylemez. Yine döllerimi yutmak istiyor."

Kabin sessiz, bu da beni ağır ve düzensiz olan nefesim konusunda bilinçlendiriyor.

Parmağını girişte gezdiriyor ve kendimi boşlukta hissediyorum. İçimde bir özlem, parmaklarını içeri sokmasını ve boşluğu doldurmasını istiyor.

"Bugün acı çektiğini düşünüyorsan, akşama kadar bekle," diye alay ediyor. "Gözyaşı istiyorum."

Gözümün kenarındaki bir damla yaşı umutsuzca tutarken dudağım titriyor, ama beni yüzüstü çevirdiğinde, onun görüş alanından düşmesine izin veriyorum.

Kıç yanaklarımı açıyor, birkaç kez tükürdüğünü duyuyorum, sonra ıslak ellerini delik boyunca gezdiriyor. Carter bunu hiç istememişti. O bölgeyi hiç keşfetmemiştim. Beni yatağa bastırırken oksijen için mücadele ediyorum. Kollarımı sallıyorum, umutsuzca arkama uzanıyorum ve sadece hava yakalıyorum.

"Ne kadar çok savaşırsan o kadar çok canın yanar. Birkaç nefes al." Saçımdan keskin bir çekişle yüzümü yatağın dışına çıkarıyor.

Duraksıyorum, mücadelenin nafîle olduğunu fark ediyorum. Buna uymak zorundayım. Uyum sağlayan kız olmalıyım. Yaşlı Vesper'ın savaşımaya devam etme ricalarına direniyorum ve titreyen ellerimin yatak çarşaflarını pençelemesine izin veriyorum.

Önce camı girişe girmeden deliğe doğru bastırıyor. Sonra yavaşça cam aleti arka tarafıma doğru kaydırıyor. Basınçtan çarşafıya doğru ağılıyorum. Düşündüğüm kadar acı verici değil, ama istilacılık ruhuma işliyor. Basınç azalana ve his tam olarak tanımlayamadığım bir şeye dönüşene kadar şaşırtıcı derecede nazik davranarak birkaç kez içeri ve dışarı kaydırıyor. Bu tamamen yeni bir şey ve beynim ve bedenim bu karardan emin değil.

"Aferin pis kız," diye homurdanıyor. Bana ilk kez iltifat ediyor ve bu şaşırtıcı derecede güven verici. Onun gözüne girmek için bir şeyler yaptığımı bilmek beni sakinleştiriyor. Night beni tekrar sırtüstü döndürüyor ve ayağa kalkıyor. Vücudu çabalarından dolayı ince bir ter tabakasıyla parlıyor. Aleti pantolonunun içinde hâlâ sert.

"Bunu kışından çıkarmayacaksın, sadece ben çıkaracağım. Ben bugün burada değilken kendini boşaltamazsın. O amı, ağzı ve götü ben sikeceğim. Göğüslerinle oynayabilirsin; boşalmak dışında her şeyi yapabilirsin. Eğer yaparsan, bilirim. Ve kanını akıtacağım."

Orada öylece oturuyorum, şaşkınlığım, içimde bu şey varken bütün gün burada nasıl oturacağımdan emin değilim.

"Beni kabul et, Vesper."

"Evet," diye mırıldandım.

Gözyaşlarıyla kaplı yüzüme bakıyor, daha önceki müdahalenin fiziksel bir tepkisi ve bana yaklaşıyor.

"Bunu seveceksin." Bunu bir teselli gibi söylüyor. Bunu bu geceyi ya da sadece onunla seks yapmayı kastettiği şeklinde algılamıyorum. Tüm bunları kastediyor. Eninde sonunda bu hayatı seveceğim. Hangi deli bir insanı evinden alır ve onun bundan hoşlanacağına inanır? İşte o zaman onun zayıflığını anlıyorum. Bir gün burada olmak isteyeceğime inanıyor ve eğer onu buna inandırabilirsem, o zaman özgürlüğümü yeniden kazanma şansım olabilir.

SAM

"Al bakalım, Sam." Katie yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana soğuk bir bira uzatıyor. Scoot kazandı. Burnunu sokmasını istemiyorum, bu yüzden onu ziyaret etmem ve toplumun mükemmel işleyen bir üyesi olduğuma ikna etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek. Scoot birasını karısının elinden alırken ben de verandadaki salıncağa yaslanıyorum. Katie benim gözümde iyi biri. Kendisinden hoşlanmam için çok uğraşıyor ama benim insanlardan pek hoşlanmadığımı anlamıyor. Bu yüzden onu hor görmediğim gerçeği, benimle olan sınırına ulaştı. "Akşam yemeği harikaydı."

"Benim için zevk. Hemen döneceğim."

Beni ve Scoot'u içkilerimizin tadını çıkarmaları için verandada bıraktı.

"Gördün mü?"

O kadar da kötü değil, değil mi?" diye sorar. "Asla öyle olduğunu söylemedim."

"Seni son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsun."

Çünkü bugün plansız bir kaçırma olayından kısa bir süre sonra beni pusuya düşürmediniz.

Omuz silkiyorum. Ne zaman biri kekemeliğime dikkat çekse, eksikliğini övmek için bile olsa, daha da kötüleşiyor. O ve babam bu çok basit kavramı hiç anlamamış gibiydiler.

Sokağın karşısında bir kadın, minicik bir şort ve yeşil bir bluzla bahçeye çıkıyor. Sütyen giymemişti ve göğüs uçları kumaştan dışarı fırlamıştı.

"Evet," diye iç geçiriyor Scoot. Daha birkaç hafta önce taşındı. Tanrı Amerika'yı korusun."

"Evlendi mi?" Ben soruyorum. Alışkanlık işte, insanlar hakkındaki her küçük bilgiyi bilmek istiyorum. Gece geç saatlerde ziyaret etmek istediğimde geri dönmek üzere zihinsel veri tabanına kaydediyorum.

"İlgileniyor musun?" diye soruyor, şaşırtıcı bir şekilde.

"Hayır. Sadece kocasının kıcımızı tekmelemesini istemiyorum."

Scoot içten bir kahkaha atar. "Bildğin tekniği kullanmalısın, bahçesindeki çalılara bakıyormuş ya da önündeki sokakta oynayan çocuklara hayranlıkla bakıyormuş gibi yapmalısın. Onu çevrenden kontrol et." Birasını tutan eliyle beni dürtüyor.

İnsanları izlemek konusunda *bana* ipuçları verebileceğini sanıyor.

Evet, kırklı yaşlarında bir kadın için çok seksi. O da bunun farkında. Muhtemelen her zaman seksiydi ve bu ilgiden besleniyordu. İzlediğimizi biliyor. Bundan hoşlanan bir kadın. Kıcıyla eğiliyor

biraz daha fazla. Göğsünü çıkarıyor. Gerçekten fark etmeyen birini izlemeyi seviyorum. Aklından geçen hoş bir düşünceye gülümseyeni. Atletinin askısının omzundan düştüğünü bilmeyen. Aynanın karşısında soyunup kusursuz vücudunu inceleyen ve sadece kendisinin görebileceği hatalar arayanları. Mütevazı olanlar bile toplum içinde bir şekilde izlendiklerini bilirler. Bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum, aramızdaki o ekstra öz-bilinç katmanından kurtulmak için. İki insanın birlikte olabileceği en samimi yol, birinin diğerinin izlediğini bilmediği zamandır.

Birden komşu kafasını kaldırdı, Scoot ve ben ustalıkla az önce ondan bahsetmiyormuşuz gibi davrandık.

"Hey!" El sallıyor. Gözleri bana kayıyor, sulama kabını yere bırakıyor ve caddenin karşısına doğru ilerliyor. *Siktir. Hayır. Siktir.*

Dramatik bir şekilde gerildim. Scoot fark etti. "Sorun yok dostum.

Sakin ol. O sadece güzel."

Bana söyleme. Rahatlayamıyorum. Hiçbir zaman çalıştı ama yine beni hep bu imkânsız pozisyonlara sokuyor. "Heeey!

Nasılsın?" diye soruyor Scoot.

"Güzel, Milly. Bahçe mi uğraşıyorsun?"

"Evet, bu gece partiniz başlamadan önce bunu yapabileceğimi düşündüm."

Parti mi?

Scoot utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. "Şey, bu bir parti değil, sadece arka bahçede küçük bir şey..." diye geçiriyor.

"Peki bu kim, dostum?" Abartılı bir cinsellikle parmağını benim yönümde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Bu benim kardeşim Sam."

"Memnun oldum Sam," diyor ve bir hanımefendi gibi tutmam gevşek bir el uzatıyor. Başımı sallıyorum ve nazikçe sıkıyorum.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

Boğazım düğümleniyor, şakağımdan aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor. Bundan kurtulmanın bir yolu .

"Y-y-y-y-evet."

Gülümsemesi biraz azalıyor ve başını eğiyor. "Ooooh bu çok hoş." Gözlerinde görebiliyorum; benim sorunumun ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Benim bir geri zekâlı olduğumu düşünüyor. Tıpkı bütün çocukların bana dediği gibi.

"Birkaç hafta önce Savannah, Georgia'dan buraya taşındım. Büyük bir taşınma oldu," diyerek yumuşak bir geçiş yaptı.

"Milly burada yeni bir başlangıç yapıyor," diye ekliyor Scoot.

Milly dilini sallayarak ve boynundaki görünmez ilmeği çekiyormuş gibi yaparak "Boşanma," diye onaylıyor. "Kaliforniya'nın her şeye yeniden başlamak için gelmek isteyeceğin yer olduğunu söylerler."

"Herkes buraya akın ediyor," diye yanıtlıyor Scoot, konuşmayı benim için yönlendirerek. "Ama bizim ailemiz buranın yerlisi. Nesillerdir buradayız, neredeyse bu eyalet kadar uzun süredir buradayız."

Sohbete bir nebze de olsa katılabilmek için başımı sallıyorum.

"Scoot!" Katie evden sesleniyor. "Seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" "Hemen döneceğim," diye gergin bir şekilde sesleniyor, benim de bir şeyler yapmak istediğimi bildiğinden bu konuşmayı tek başıma sürdürmektense ateşe vermeyi tercih ederim.

Milly kendini ahşap bir desteğe yaslamış, başka bir şey söylememi bekliyor. Ama söyleyemem. Daha da kötüleşecek.

"Scooter beni partiye davet etti ama bir erkek kardeşi olduğundan bahsetmedi!" diyor şakacı bir şekilde dizimi iterek.

Ona utangaç bir kıkırdama veriyorum. Vesper'la birlikte her zamankinden daha sık net konuşur oldum. Artık yeni bir eve girmek için beklemek zorunda değilim, böylece radyoda net bir kanal arayan bir çevirici gibi beni ayarlayan o telaşı hissedebiliyorum. Notalarım her zaman bozuk, kelimelerim sivilceli, ama hayatta kalmaya, sekse ya da öfkeye odaklandığımda, sanki biri ayarlayıcıyı doğru noktaya çeviriyor ve kelimeler mükemmel bir melodi gibi çıkıyor.

"Bahçe işimi bitirsem iyi olacak." Sonunda yumuşadı.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Sonra görüşürüz o zaman?"

Tekrar başımı salladım ve ona dostça bir el salladım.

Topuklarının üzerinde dönüp ellerini cebine sokmadan önce bana bebekçe el sallıyor.

Milly karşıdan karşıya geçerken kalçalarını sallıyor. Yeni boşanmış bir kadın sinsice dolaşıyor. Çaresizliğin kokusunu alabiliyorum.

Hayatımın başka bir noktasında olsaydım, o eve girmek ve onu yalvardığı tüm ilgiye pişman etmek bir plan yapardım. Ama tek düşünebildiğim odasında oturmuş, kışını germiş, onu becermemi bekleyen güzel kız.

SAM

Scoot beni davet ettiği aile yemeğinin bir mahalle partisine dönüştüğünü söylemeyi unuttu. İşte onun özeti bu: hiç umurunda olmadığı halde umurundaymış gibi davranıyor. Beni gerçekten tanımıyor ya da anlamıyor. Dürtmeye ve zorlamaya devam ederse onun gibi olacağımı sanıyor. Bunun benim kabusum olduğunu biliyor. Bazılarıyla hiç tanışmadığım bir grup insanla konuşmak zorunda olduğum bir sosyal toplantı. Ama gidersem özür dilemek için yanıma gelecek ve bu da ihtiyacım olan son şey.

Doğal sefaleti daha da arttırmak için, polis olan birkaç mahalle arkadaşı bu gece burada. Kim olduğumu bilmelerinden endişe etmiyorum. Aslında, bu adamlarla etkileşim kurmak zorunda kaldığımda, hiçbir fikirleri olmadığını bilmekten keyif alıyorum. Kim Scoot'un küçük kardeşinin Gece Avcısı olduğunu düşünür ki? Ama genel olarak polisler bana babamı hatırlatıyor ve onlarla iletişimimi minimumda tutmayı tercih ediyorum. Onların yanındayken konuşmalarına kulak tıkadım ama bir kez iş konusu açıldığında Katie araya girdi ve şakacı bir şekilde iş konuşmamalarını emretti.

Yapılacak şeyin partideki polislerle samimi olmak gibi görüldüğünü biliyorum, ancak onların yanında her zaman çekingen davrandım, bu yüzden davranış değişikliği garip olurdu. En iyisi konuşmamak. Masum görünen herhangi bir bilgi ağzımdan kaçabilir ve ileride beni suçlayabilir. Kendimi belli bir günde bir suç mahallinin yakınına yerleştirebilir ya da Gece Avcısı hakkında sadece adamın kendisinin bilebileceği bir şeyden bahsedebilirim. Bu adamlardan bazıları şahin gibidir, her zaman insanları tarar, her zaman avlanırlar. Herkes içip sosyalleşirken, ben de bir yolunu bulup çocukların oynadığı üst kata saklanıyorum, lanet bir ucube gibi. Şimdi çocukların olduğu partiden saklanan kekeme bir ucubeyim. Kazanamıyorum.

Gökyüzü allık ve umber tonlarında dönmeye başladığında, bu oyunu yeterince uzun oynadığıma karar veriyorum ve hızlı bir çıkış yapmayı umuyorum. Alt kata inip arka bahçeye baktığımda herkesin darmadağın olduğunu görüyorum. Tiki meşaleleri yanıyor. Esrar ve sigara dumanı rüzgarda uçuşuyor. Nöbetçi polisler bu partilerde koku alma duyularını kaybediyor gibi görünüyor. Ve bu banliyö halkı hafta sonları gevşemeyi seviyor. Veda etmeden sıvışmayı göze almalı mıyım diye düşündüm.

"Saaaaam!" Milly mırıldanıyor. Plastik bir gülümsemeyle ona dönmeden önce gözlerimi deviriyorum ve kolunun etrafına sarıldığını görünce şaşırıyorum

Scooter. Bacakları yüksek topuklu terliklerinin üzerinde sallanıyor. Acaba onu çoktan sikti mi?

"Hey, hangi cehennemdeydin?" diye şakacı bir şekilde sorar. "Ben de tam onu eve götürmek üzereydim. Biraz fazla içti. Neden benim için ona eşlik etmiyorsun?" Kızın görüş alanından göz kırpmıyor.

"Ben de tam gidiyordum."

"Hadi ama! Al beni!" diyor ve kendini kollarıma atıyor. "Kardeşin bana senin hakkında çok şey anlattı. Seni şimdiden tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Teşekkürler Sam," diyor Scoot tekrar ve ben itiraz edemediğim parmak tabancasıyla beni vurup geri çekiliyor.

Özensiz bir şekilde sarhoş ve göğüs uçlarının bir kısmı üstünden dışarı sarkıyor. Beni iğrendiriyor. Scoot bana kolay bir iş verdiğini sanıyor ama ben bu artıkları istemiyorum. O sadece çiftlikte sahip olduğum lezzeti geciktiriyor.

Şimdi onunla sıkışıp kaldım ve centilmenlik yapmak zorundayım, bu yüzden onu caddenin karşısına geçirdim.

"Hey, sana bir şey göstermek istiyorum," diyor, şakacı bir şekilde beni yarı batmış güneşin gölgeleriyle karanlık olan evin yanına çekiyor. Duruyor ve bana göstereceği özel bir şey yok, aslında mahallenin çoğu ağabeyimde olduğu için tamamen mahremiyet içindeyiz.

Beni eve doğru itiyor ve ağırlığını bana doğru bastırıyor. Elini cebine atıp bir sigara çıkardı ve yaktı.

", biraz ye," diye fısıldıyor muzipçe.

Ondan alıyorum, biraz emiyorum ama içime çekmiyorum. Şu anda sisli bir zihin istemiyorum.

"Beni vurdu," diye gülüyor ve vücudunu benimkine yaslıyor.

Omuz silkiyorum, bir nefes daha çekiyorum ve dumanı ona doğru üflüyorum. Dudaklarını büzüyor ve içine çekiyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor, ta ki dudakları benimkilere değene kadar. Geri çekiliyor ve sırtıyor. "Gerçekten çok tatlısın. Gözlerini sokağın karşısından gördüm" diye kıkırdıyor. Ellerini sağ kolumda ve yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Sanki buna hakkı varmış gibi bana dokunuyor. Yumruğumu sıkarak elinin boğazını yakalamasını engelliyorum. "Yara izlerini seviyorum. Seni sert gösteriyor. Ne oldu peki? Ağabeyin bir kaza olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi," diye soruyor kemerimi çözerken.

Olanlar onu hiç ilgilendirmez ve yaralarım da yeni değil.

Aletim sertleşti, ama bunun nedeni hala bu sabah Vesp'le başladığım işi tamamlamayı bekliyor olması ve en ufak bir temasta dikkat kesilmesi.

Boynumu öpüyor. "Biliyor musun, Scoot bana kekemeliğinden bahsetti. Kadınların yanında nasıl gerildiğini ve neredeyse seni dilsiz yapacak kadar kötü olduğunu. Anlamıyorum, sen harikasin. Ne söyleyeceğin kimin umurunda? Her neyse, bence dilinin tutulması çok şirin..."

Bunun bir şaka olduğunu sanıyor. Konuşma engelim. Yara izlerim. Sanki bir anda ortaya çıkmışlar gibi. Sanki yara izlerim yoğun acı dolu anılarla birlikte gelmiyor. Ya da bir ömür boyu asla ciddiye alınmadım çünkü zihnimdeki karmaşık düşünceler dudaklarıma ulaştığında parçalara ayrılmış oluyor. Şimdi her iki elim de yumaklanmış ve titriyor, eklemim ucundaki köz sönmeden önce avucumu yakıyor. Vücudunu tembelce benimkine yasladığında nefesim derinleşiyor. Ter kokan parfüm, bira ve sigara kokuyor.

"Biliyor musun, umurunda değil," diyor en dağınık baştan çıkarıcı sesiyle, bir parmağını omzumdaki pürüzlü deride gezdirirken. "Hâlâ seksisin," diye ekliyor pantolonumu indirirken. "Vay canına!" diye gülmeye başlıyor. Sikime gülüyor.

Saçlarını diplerinden tutup "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum. Canavar dışarı çıktı. Çıkmamalıydı. Burada olmamalı. Scoot'un evine bu kadar yakın olmamalı.

Milly'nin vücudu çekişime karşı katılaşıyor. Tembel solunumu aniden durdu.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor ağırbaşlı bir şekilde. "Yani gerçekten güzel. Bilirsin işte, genişliği karşısında şok oldum," diyor, kendini beladan kurtarmaya çalışan bir çocuk gibi.

"Tüm bunların komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ha? Tüm güneyli sosyete arkadaşlarına, kamyonun arkasında sürüklenmiş gibi görünen yirmili yaşlarında kekeme bir adama nasıl sakso çektiğini mi anlatmak istiyorsun?"

"Ben-uh-ben yapmadım..."

"O zaman yap," diyorum, onu dizlerinin üzerine itiyorum ve kendimi ağzına sokuyorum. Bakalım şimdi gülebilecek mi?

İlk başta direniyor ama fazla değil. Dövüşçülerim vardı. Hayır, rahatlıyor ve ağzını aletim boyunca gezdirmeye başlıyor. Bu bir ağız ve iyi hissettiriyor, ama bunu istemiyorum. Mükemmel bir tablo planlamıştım. Beni bekleyen daha iyi bir ağız ve am var. Mükemmel bir tane. Gözleri açık, sarhoş ve pasaklı değil. Mütevazı, her erkeğin onun cinselliğine yaltaklanmasını bekleyen bu sürtük değil. İncelikli ve nüanslı biri, bu lanet olası insan eşdeğeri bir üfleme borusu değil.

"Çekil üstümden," diyorum onu yere iterek.

"Ne?" diye soruyor, tükürüğünü çenesinden silerek. Direniş göstermesine biraz şaşırdım.

"Git Scoot'un sikini yala. İlgilenmiyorum. Yorgun ve zavallısın." Esrarı yüzüne fırlattım.

Tökezleyerek ayağa kalkıyor ve yanaklarından aşağı akan rimeli gördüğüm bir projektörün yoluna giriyor. "Neyin var senin?" diye soruyor. "Bir saniye önce hoş ve utangaçsın. Sonra sapıklaşıyorsun." Biraz yalpalıyor ama sonunda ayaklarını yere basıyor. "Biliyor musun? Bana yalvarmalısın!" diye bağırıyor.

"Kapa o lanet çeneni," diye alay ederek tehditkâr bir parmağımı ona doğru uzattım.

"Siktir git. Acınacak haldesin. Kızlarla konuşamayacak kadar korkaksın," diye alay ediyor bebek sesiyle. "İyi davranıyordum, biliyor musun? Kardeşinin bizi bir araya getirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Siktir git! Seni lanet ucube!"

Uzaklaşmalıyım. Sokağın karşısındaki yemekte görevli polisler var. Ama sanki beni nasıl kızdıracığına dair bir el kitabı var ve her bir kuralı adım adım takip ediyor. Kolundan tutup karanlığa doğru çekiyorum ve onu eve çarpıyorum. Parmaklarım boynuna dolanıyor ve sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor, bana bu ya da bunun gibi bir şey diyen herkese karşı her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Onu susturmak istiyordum. Ondan sessiz olmasını istedim ama o susmadı. Sikimi emmesini istemedim. Ona acımak istemiyorum. Kimsenin acımasını istemiyorum. Onlara acıması gereken benim. Onları ben yönetiyorum. Sokaklarında dolaşıyorum ve bunu bilmiyorlar bile.

İlk başta savaşıyor, pençeliyor, gurulduyor, ama kavrayışımın altında zayıflamaya başlıyor. Karanlıktaki gücüm onu ait olduğu yere, altıma sokuyor. Bana iyilik yaptığını sanıyordu. Sanki muhtaç biriymişim gibi. Ama şu anda onun tanrısıyım, nefesini ellerimde tutuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, kocaman ve yalvaran gözler ve bırakmaya hiç niyetim yok.

Yeğenlerim ve yeğenim evlerinden dışarı dökülüyor ve bu beni trans halinden çıkarıyor. Milly'nin boynundaki tutuşu gevşetiyorum. Nefes nefese kaldı.

"Şşşt!" Parmağımı dudaklarımın üzerine koyarak yaklaşıyorum.

"İyi dinle. Nerede yaşadığını biliyorum. Buralı değilsin ama burası benim evim. Burası benim şehrim. Kim olduğumuzu biliyorsun. Sarhoş bir aptal gibi görüldüğün için kimse sana inanmazdı.

Cookout. Ben bu şehrin bir evladıyım. Ve eğer bu hikâyeyi birine anlattırsan, bir daha hayatta kalamazsın. Anlaşıldı mı?"

Çılgınca başını sallıyor ama onu kontrol etmek için ellerimi boynunda tutuyorum. "Şimdi de kadınlardan korkuyor gibi mi görünüyorsun, sürtük?"

Sanki yeterince hızlı kabul edemiyormuş gibi başını sallıyor. "Şimdi pantolonumu ve kemerimi benim için kapat."

Ben boynunu tehditkâr bir şekilde tutarken o da öyle yapıyor.

Arka kapısına doğru yürüyorum. Ayakta zor duruyor, koparılmış bir tel gibi titriyor. Titrek bir elle kapıyı açıyor.

"Evden çıkarken onu gerçekten kilitli tutmalısın." Alaycı bir şekilde öneriyorum.

Kapıdan tökezleyerek geçiyor ve mümkün olduğunca çabuk arkasından kapatmaya çalışıyor. Elimle hızını kesiyorum.

Gözlerimin içine bakarken vücudu titriyor. Son bir hatırlatma için parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Şışt. Başparmağımla boğazıma bir kesme hareketi yapıyorum ve sırtarak kapının üzerime kapanmasına izin veriyorum.

Avludan çıktım, sımsıkı sarılmıştım. O kadar gergindim ki her an patlayabilirdim. Bu lanet parti, bu fahişe benden daha iyi olduğunu düşünüyor. Aletim öyle sert zonkluyor ki, başım dönüyor. Burada olduğum süre boyunca orada, Vesp'in içinde olmak istedim. Adrenalin ve seksle doluyum ve istemediğim bir şekilde taşmadan önce içimdeki bu yahniyi serbest bırakmam gerekiyor.

Tüm bu insanların canı cehenneme. Evlerini sikeyim. Bahçelerini. Bastırılmış cinselliklerini saklayan küçük ailelerini. Ona benden bahsettiği ve beni acınası bir aptal gibi gösterdiği için Scoot'un canı cehenneme. Beni bu lanet yemeğe kandırdığı için onu sikeyim.

Arabama doğru giderken sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki biri bana dokunsa parmak uçları yanacakmış gibi. Vesper bunu anlayacak. Bu onun hatası. Buraya geldim çünkü onu saklamak zorundayım. Hayatımı zorlaştırıyor. Bir sistemim vardı. Normalde sadece fahişeyi alırdım. Bana sakso çekmesine izin verirdim. İdeal olmazdı ama işimi görürdü. Ama şimdi, başka hiçbir şey yeterince iyi değil. O olmak zorunda. Pasaklı Milly'ye bakarken beni asıl kızdıran şeyin kendimi pasaklı hissetmeye başlamam olduğunu fark ettim. Vesper beni dağınık yapıyor.

Arabama doğru giderken sokakta oynayan çocuklara bir an gözüm takılıyor. Tüm yetişkinler yemekte ve anne ile baba oyun oynayabilsin diye çocukların mesai sonrası dolaşmasına izin verildi. Yeğenimi ata binerken görüyorum.

Bisikletini. Çocukken bisiklete binmeyi çok severdim. Fiziksel uğraşlar her zaman benim gücüm olmuştur. Bedenimi kullandığımda konuşmama gerek kalmıyor. Beynim ağzıma iletişim kurmamı söylemekte zorlanıyor ama vücuduma komut verirken bir kamçı kadar hızlı. Büyürken çocuklar yaptığım her şeyi eleştirirdi ama ben her zaman daha hızlı ve güçlüydüm. Babam bile bununla gurur duyardı. Bana karşı iyi bir ruh hali içinde olduğunda bana Şimşek derdi.

Arabama yaslanırken onu izlemek beni biraz sakinleştiriyor. Herkes küçük James'in açık renk gözleri ve sarı saçlarıyla benim o yaşlardaki halime benzediğini söylüyor. Doğru olduğunu kabul ediyorum. O da hızlı. Ve benim gibi engelli değil. O mutlu bir çocuk. Onu izlemek bazen benim çocukluğumun yeniden yapımını izlemek gibi. Bazen izlemek acı veriyor, bazen de hüzünlendiriyor. Bugün ikincisi. Uzun zaman önce benim yaptığım gibi tek vitesli motoruyla tekerlekleri patlatmasını izlerken gülümsüyorum. Kanım kaynıyor ve derin bir nefes alıyorum. Tam o sırada bir çocuğun koşup onu yandan ittiğini ve bisikletten kaldırıma uçtuğunu görüyorum.

CHAPTER 10

SAM

Kapı zili çalar. Scooter cevap vermek için koşuyor. Benim için değil, asla benim için değil, bu yüzden rahatsız etmiyorum.

", " diyor kapıdaki çocuklara. "Hemen döneceğim." "Anne!" diye sesleniyor.

"Bağırmayı sevmediğimi biliyorsun, buraya gel ve benimle bir beyefendi gibi konuş," diye mutfaktan azarlıyor.

Kaptan Kanguru televizyonda bangır bangır çalıyor ama mutfaktan mızızlanmasını duyabiliyorum.

"Ama mooom. Onu almak istemiyorum. Çok sinir bozucu."

"O senin kardeşin. Asla ama asla başka çocukları ona tercih etmemelisin. Bir gün sahip olduğun tek şey sen olacaksın. Çocuklar ona sataştığında onu koruman gerekiyor. Eğer bu seni üzüyorsa, ondan kurtulamazsın, bu konuda bir şeyler yaparsın."

"artık. Ben normal bir anneyim. Neden sürekli onun eşyalarıyla uğraşmak zorundayım? Sadece arkadaşlarımla takılmak ve onun için endişelenmek zorunda kalmamak istiyorum."

"Scooter, bu konuşma bitmiştir. Ya Sam'le gidersin ya da hiç gitmezsin. Dava kapanmıştır."

Oturma odasına çıkmadan önce bir duraksama olur. Ön kapıyı açar. "Ben de geliyorum. Garajdan bisikletimi almam gerekiyor. Sizinle ön tarafta buluşuruz. Sam de geliyor," diye somurtuyor.

Scoot kapıyı kapattı ve yanından geçerken mırıldandı, "Hadi Sam, bisikletini al, dereye doğru gidiyoruz."

Sesindeki hayal kırıklığını duymamış gibi yaparak ayağa fırlıyorum. Scoot'un beni daha çok sevmesini isterdim ama bazen bana sataşsalar da büyük çocuklarla oynamaktan mutluyum. Benim yaşımdaki diğer çocuklar kadar kötü değiller çünkü Scooter'ı kızdırmak istemiyorlar. Onların yanında fazla konuşmamaya özen gösteriyorum. Sadece yanlarında olmak istiyorum.

Scoot'u takip ediyorum, ama o garaja koşuyor ve aniden bisikletini kapıp üzerine atlıyor ve koşarak uzaklaşıyor. Önündeki çocuklara el sallıyor. "Gidin! Gidin! Gidin!" diye bağılıyor. Hepsi muzipçe gülüyor ve bisikletlerine atlayıp olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorlar.

"Bekle!" Motosikletimden bir şeyler almaya çalışırken seslendim.

Kafam karıştı ama bunu onlara yetişmek için bir meydan okuma olarak algıladım ve pedallara asıldım. Çok önümdeler ve keskin bir sağ yaparak kayboluyorlar. Bunun bir oyun olmadığını anladığımda gülümsemem kaşlarımı çatmama dönüşüyor. Beni kaybetmeye çalışıyorlar. Beni istemiyorlar, Scoot'u bile. Ağlamaya başlıyorum. Gözlerimden teker teker süzülen yaşları rüzgâr yüzümden uzaklaştırıyor.

Ama ben hızlıyım. Hepsinden daha hızlıyım. Onları yakalayacağım ve Scoot'a beni kaybedemeyeceğini göstereceğim çünkü bu işte ondan daha iyiyim. Köşeyi dönüyorum ve onları görüyorum. Kaldıraç olarak pedalların üzerine çıkıyorum, kalçalarım yanıyor, gözyaşlarım kayboluyor. Sertçe itiyorum, ciğerlerim yanıyor. Kazanıyorum. Yaklaşıyorum. Yaklaşıyorum. Benden çok daha iri olan bu çocukların en iyi günlerinde bile beni geçemeyeceklerini bilmenin verdiği hüznün zafere dönüşüyor.

Ben kazanacağım.

Sonra bir çığlık sesi duyulur. Hayır, çığlık değil. Çığlık. Yanık lastik kokusu. Başımı çeviremeden vücudumun metal ve cama çarptığını hissediyorum. İlk başta hissettiğim acı değil, daha çok vücudumda gümbürdeyen bir deprem gibi. İçimin titrediğini hissedebiliyorum. Ön camdan adamın gözlerini görüyorum-şaşkın, korkmuş.

"Oh kahretsin!" Çocuklardan birinin bağırdığını duyuyorum. Adam önce onlara sonra da bana bakıyor. İşte o zaman ağrım başlıyor. Sanırım durup yardım edecek. Şok olduğunu anlıyorum. Ben de şok oldum. Bana doğru koşan çocuklara bakarken inliyorum. Belki de benden nefret etmiyorlardır.

Ama araba geriye doğru yalpalıyor ve ben hareket edemediğim için ön taraftan bir patates çuvalı gibi yere yuvarlanıyorum. Arabayı ileri sürüyor ve etrafımdan dolanıyor, ön tekerlekler kafamı zar zor ısıtıyor. Beni burada bırakacak, ama araba tekrar gıcırdadığında, hareket ettiğimi hissediyorum ve aşağı baktığımda

Pantolonumun paçasının bir şeye, arabanın altına sıkışmış olan bisikletin bir parçasına takıldığını görüyorum. Bisiklet beni asfalt boyunca çekerken kıvılcımlar çıkarıyor.

Bu kez acı anlık, giysilerim kaldırıma sürtünüyor ve hiçbir şeye dönüşmüyor. Ve sonra, vücudumun sağ tarafındaki deri. Nasıl kurtulduğumu hatırlamıyorum. Sanırım ondan çok önce bayılmışım.

SAM

Kendimi oraya doğru yürürken hissetmiyorum. Sadece James'in ağlamasını duyuyorum, kafamın içinde yankılanan bir koro gibi. Tıpkı hastanede ciğ cildimdeki bandajları değiştirdiklerinde kendi ağlamalarım gibi geliyor. Kanaması var ama yanına gittiğim o değil. Bunu yapan çocuk, bisikletli bir çocuğu gafil avlamanın komik olacağını düşünen o küçük hıyar, yarattığı karmaşayla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu için çoktan bir avluyu kesmeye başladı.

Maske elimde. Arabadan aldığımı hatırlamıyorum ama sanırım almışım. Öfke katlanarak artar ve o boktan kabadayı yanlış zamanı ve yanlış çocuğu seçti.

Bu mahalleyi avucumun içi gibi bilirim. Her bahçeyi, her çiti. Burası benim avlanma alanlarımdan biri. Yolunu kesiyorum, yüzüm sefil hayatının geri kalanında onu rahatsız edecek bir maskeyle korunuyor. Cılız tişörtlü, iri yarı çocuğun bahçede yürüdüğünü duyana kadar bir çalılıkta bekliyorum. Yaklaştığında onu yakalayıp yere atıyorum ve ağzını kapatıyorum.

"Dinle seni küçük bok parçası," diye gömleğinin yakasını avucumun içinde kıvırıyorum, onu kaldırıp tekrar yere çarpıyorum. "Eğer bir daha başka bir çocuğu itersen, o küçük aletini keser ve sana yediririm. Anladın mı?"

Görüşüm karanlığa alışıyor ve onun şişkin gözlerinin parlayan beyazlarını görüyorum.

Bir yanıt ya da yardım çığlığı atmaya çalışıyor ama hiçbir şey . Artık o kadar da zor değil.

"Ve eğer bundan birine bahsedersen. Annen, baban, herhangi biri... Bir gece evine geleceğim ve anneni becereceğim. Sikerim.

Ona yardım çığlıkları attırıp babana izlettireceğim. Ben de sana izleteceğim. Anladın mı?"

Şimdi de küçük bir sürtük gibi ağlıyor.

"Bir gün büyüdüğünde benim kim olduğumu anlayacaksın ve bunların boş tehditler olmadığını anlayacaksın. Şimdi evine git, seni küçük pislik," diyorum onu ayağa kaldırarak. Onu itiyorum ve ayağımla poposunu itiyorum, böylece yere düşüyor. "Daha büyük biri tarafından itilip kakılmak nasıl bir duygu?"

O kaçtı ve şimdi plazma sıcaklığından daha sıcak bir haldeyim. Öfke seviyeleri ve bastırılmış cinsel hayal kırıklığı şiddetli bir güveçte birbirine karışıyor. Derin bir nefes alıyorum ve maskeyi çalıların arasına fırlatıyorum. Mükemmel bakımlı çimler ve bakımlı evlerle çevrili kaldırıma geri döndüğümde, yine onlardan biriyim. En iyi korunmanın Scooter'ın evine geri dönmek ve ona soğukkanlı ve sakın bir Sam göstermek olduğuna karar veriyorum. Mutfakta, James'in kafasına buz tutuyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir çocuk onu bisikletinden itmiş. Kafasını çarptı. Kim olduğunu söylemiyor."

"İçimden bir ses bunun bir daha olmayacağını söylüyor," diye mırıldanıyorum.

"Bu da ne?" Scoot özellikle sesimin netliğiyle ilgilenerek soruyor. Sadece nadir anlarda, küçümsediğimde ve tek başıma odaklandığımda ya da sevişmeye hazır olduğumda ortaya çıkan konuşmadaki pürüzsüzlük. Her şey aniden netleşir. Karanlık beni gölgede bıraktığında, kelimeler kesintisiz akıyor.

"Nerelerdeydin?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

James'e başımla selam veriyorum ve yaptığım şeyin çocukların duyabileceği bir şey olmadığını ima ediyorum. Bu teknik olarak yalan sayılmaz.

"Oooh," diye sırtıyor. "Ah, bekâr olmak," diye .

"Oh," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"İyi olacak, bir gün Sam Amca gibi güçlü olacak. Sam Amca evler inşa eder, kütükleri falan kaldırır. Sen de ona çok benziyorsun, yani dört gözle bekleyeceğin çok şey var, ufaklık," diyerek çocuğa güvence veriyor, saçlarını kabalaştırıyor ve onu yoluna gönderiyor.

"Ben eve gidiyorum. Katie'ye teşekkürlerimi ilet."

"Kahretsin, Milly sana ne yaptı?" diyor sözlerimin akışına bakarak. Eğildi, "Seni iyileştirdi mi?"

Kıkırdıyorum, şakası özellikle komik olduğu için değil, bu gece çok saçma olduğu ve daha yeni başladığı için. "Hiçbir fikrin yok," diye takılıyorum.

CHAPTER 11

SAM

Çiftlik evinin araba yoluna giriyorum. Yolculuğun beni serinleteceğini düşünebilirsiniz, ama hayır, o küçük bok parçasını yere sabitlediğimden, o kadının bana bir tür lanet sergi gibi davrandığı zamandan daha sıcak ve daha vahşi bir şekilde yanıyorum.

Eve koşuyorum, gömleğimi çıkarıyorum, başka bir kar maskesi bulmak için çekmeceleri karıştırıyorum ve beyaz bir tane buluyorum. Bu gece hava çok sıcak ve bu lanet şeyi giymek zorunda olmam beni daha da sinirlendiriyor. Yüzümü görseydi dehşet içinde geri çekileceğini hayal ediyorum, yara izlerim asla ait olmayan bir insanın fiziksel tezahürü. En azından kazaya kadar sessiz kalabiliyor ve arka plana karışabiliyordum ama kazadan sonra bu yaralar içime bir bayrak dikti. Beni alay ve meraklı bakışlar için işaretledi.

Yüzünüze gülecekler. Bunu sana onlar yaptı.

Çekmecemden bir bıçak çıkarıyorum. Onunla ilgili planlarımın ne olduğunu bilmiyorum ama elimde olmasını istiyorum, fiziksel ve keskin bir şey olsun ve beni gerçeğe bağlasın çünkü dönüyorum.

Bu duyguyu sevmiyorum. Onun mükemmel bir hedef olması gerekiyordu ve senaryodan çıkıp onu buraya getirdiğim andan beri savaşıyorum. Onu düşünerek. Maskeyi çıkarmak istiyorum. Ona hikayemi anlatmak istiyorum ki neden burada olduğunu anlasın. Neden burada olduğumu.

Ama o bir manipülatör. Çünkü annemin dediği gibi, Milly'nin bugün bana hatırlattığı gibi, ben farklıyım. Asla onlardan biri olamayacağım. En iyi ihtimalle bana acıyacaklar.

Kurbanlarım her zaman tek kullanımlık olmuştur. Bu beni güvende tutuyor. Gerekirse onlardan kurtulabileceğimi bilmek - boğazlarını bıçakla kesmek ya da göğüslerinden tetiği çekmek. Bu beni bir tanrı yapıyor ve o anlarda yaydığım güç o kadar güçlü ki hedeflerim ne dersem onu yapıyor. Ama Vesper'la bunu yapamam. Burada tekrar yalnız kalmayı düşünemem. Sadece pencereden bakabildiğim bir hayatın tadına bakamam. Ve bu da alçakgönüllü bir hemşirelik öğrencisi anlamına geliyor, hükmettiğim ve lekelediğim onca insan arasında beni mahvedebilecek tek kişi o.

Onu geri istiyorum. Yaşam ve ölümün hakemi benim. Ona kontrolün kimde olduğunu hatırlatacağım. Kendime hatırlatacağım. Kadınların sık sık yaptığı gibi benimle oynamayacak ya da beni manipüle etmeyecek.

Ormanda ilerliyorum, dallar , lifleri yırtılıyor, öyle ki kapıya ulaştığımda parçalanmış oluyor. Ağır ağır tahta kalası kaldırıp kapının kilidini açıyorum, öyle ki duvara çarptığında küçük kulübede yankılanıyor. Köşeye büzülmüş, korkudan felç olmuş bir halde otururken gözleri kocaman. Kendime bakıyorum, beyaz tankım kir içinde ve yürüyüşüm sırasında kazandığım çiziklerden dolayı kan lekeleriyle kaplı.

Onlara güvenme Sam. Sana zarar verirler. Seni kullanırlar.

Ben bir canavarım. Canavarlar yatağın ya da dolabın altında yaşamazlar. Bir anda ortaya çıkmazlar. Hayır, canavarlar benim gibidir: sarhoş bir kadını evine bırakan sessiz adam, koruyucu bir amca, verandanızı tamir eden dostça gülümseyen o mütevazı adam. İşimizi karanlıkta yaparız, gölgelerde pusuya yatarız, ama gün boyunca dolaşır, bir sonraki avımızı keşfederiz.

Onun gibi kızlar canavarı istemez. Birinin fikrini istiyorlar. Güvende olmak ve yine de heyecanın tadını çıkarmak isterler. Ama bir canavarla güvenlik olmaz. Çünkü canavarlar tüketir. Bedeninizi, ruhunuzu ve masumiyetinizi alırlar.

Bu şeyi çözerken dikkatli bir oyun oynuyorum. Düşünceli bir şekilde onu en temeline kadar soydum ki onu inşa edebileyim. Ama bu aslında bir eve girdiğimde yaptığımdan farklı değil. İlk başta güvenlerini isterim. Onlara sadece para için orada olduğumu söylerim. Onlara sevgililerini bağlamaları için ip veririm. Sonra onları güvenceye aldığında, artık güvenlerine ihtiyacım yok. Ben alırım. Hükmediyorum. Fethederim.

Bu gece mezun olacak. Kulübesi, yemeği ve küçük pembe elbisesi var. Saygınlığını geri kazandı.

Bu onun son dersi olacak.

Her zaman yaptığım gibi onunla konuşmak için daha fazla öfkelenmeme gerek yok, oh zaten lanet olası zirvede bulunuyorum.

"Defol git," diye emrediyorum.

Şaşkınlık içinde bana bakıyor. Kafasının içinde dönen çarkları izliyorum; kaçmaması hoşuma gidiyor, onu zaten tutuyorum.

"Çık dışarı dedim!"

Zıplıyor, sonra titrek bacakları üzerinde duruyor, yanımdan geçip kapı aralığında onun için bıraktığım dar alandan sürünerek geçiyor.

"Beni terk etmek mi istiyorsun Vesp? Sahip olduğun o mükemmel küçük hayatı mı istiyorsun? O zaman git. Ben seni yakalamadan yola çıkabilirsen, gitmene izin vereceğim. O hayat hala senin içinmiş gibi davranabilirsin."

"A-a-a-ve, ya beni yakalarsan?" diye soruyor, sesi dehşet içinde titriyor. Onun titremesini izlerken içimde bir sızı hissediyorum.

"Zaten biliyorsun."

Hareket etmiyor. Hâlâ emirlerimi bekliyor. Belki de attığımız adımları yeterince takdir etmedim. Belki de beni gerçekten istiyordur.

Yapma Vesp. Bunu yapmama gerek olmadığını göster bana.

"Sana bir vereceğim. Önden koşman için otuz saniye.

Bu sizin eve dönme şansınız."

Kaç Vesp. Kaç ki seni kırabileyim.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor titrek bir sesle.

"Hepimiz öyleyiz," diye cevap veriyorum. "Bu senin tek şansın olacak. Ya kabul et ya da bırak. Seçme şansın var."

Fazla uzağa gidemez. Karanlık ve daireler çizerek koşacak. Burada dönüşlerce el değmemiş orman var. Ama bu konumuzun dışında.

"Teklif iptal edilmeden önce on saniyeniz var."

Dizlerinin üstüne çökmesini istiyorum ki sonunda nefes alabileyim. Kaçmasını istiyorum ki kışına girebileyim. Onu korkutmak istiyorum, ama beni istemesini istiyorum.

Geri sayım yapıyorum. 10...9...8...

Gözleri yerinden fırlıyor, tüm senaryoları gözden geçiriyor. Bu da bana daha yapacak çok işim olduğunu gösteriyor. Çünkü kalmasına izin vermem için bana yalvarmalıydı.

Kaçıyor. Ani oldu ve neredeyse nefesimi kesecekti. Gitmeyi seçtiği için hayal kırıklığına uğradım ama onu avlayacağım için çok heyecanlıyım. Evine girdiğimde ve her şey boka sardığında kaybettiğim o mükemmel geceyi yeniden yaşayacağım.

Bağırmandan yeterince yüksek sesle sayıyorum, böylece geçen her saniyeyi duymasını umuyorum, hala bir parçası olduğunu düşündüğü o dünyaya yeniden katılmaya mı yoksa yeni kaderiyle yüzleşmeye mi bir saniye daha yaklaştığını merak ediyorum.

25 Mississippi...26 Mississippi...

Gecenin zifiri karanlığında tökezleyerek ağaçların arasından geçtiğini hâlâ duyabiliyorum.

30.

Sesleri takip ederken bıçağı kulübenin yan tarafına saplayıp titremesini sağlıyorum. Bu orman benim bir uzantım. Çocukken hafta sonları ve uzun yaz günlerinde burada dolaşırdım ve yaşımla ilerledikçe çiftlik evinden kaçıp sığındığım bir yer haline geldi. Kendime güvenerek yürüyorum ama koşmuyorum çünkü burada tökezlemek çok kolay ve onu duymam gerekiyor.

Bir sıçrama oldu ve tam olarak nerede olduğunu anladım. Koşmaya başladım. Dalların kırılma sesi ve kendi nefes alışım kulaklarımı dolduruyor, böylece onun sesini kaybediyorum. Dereye yaklaştığımda, ay ışığıyla aydınlanmış dış hatlarını görüyorum, ayağa kalkıyor. Tekrar koşmaya başlıyor ama daha üç adım bile atmadan onu yere yapıştırıyorum.

Benimle güreşiyor, sahip olduğunu unuttuğum bir güç sergiliyor. Karnıma tekme atarak feci bir hata yaptı. Kendini çamurun içinde benden uzağa sürüklerken bir anlığına yelkenlerimi suya indirdi. Ama bu tekmenin ona sağladığı o küçük özgürlük anı öfkemi daha da artırdı. Bileğinden tutup onu geri çekiyorum. Parmak uçlarının altında parçalanan çamuru pençeliyor. Toprak ona yardım etmeyecek. Burası, tam burası, doğa. Her şeyin düzeni bu.

Soluk pembe elbisesinden geriye kalanlar ay ışığında parlıyor, ışığın olmadığı yerde ışığı yansıtıyor.

Elbisesini yukarı çekip sırtına biniyorum ama yüzünü görmek istiyorum. Hayalini kurduğunu iddia ettiği gözlere bakmasını istiyorum. Onu sırt üstü yuvarladım. Bana doğru çırpınıyor ve ben de onun iki elini tutup benimkilerden birinin altına sıkıştırıyorum.

"Vesp, beni terk etmeye çalışırsan olacağı budur."

Uzanıp kışına soktuğum tıkaçı arıyorum. Hala onun dar göt deliğine sıkıca yerleşmiş durumda. Götten sikişmenin tek bir yolu var.

ve bu çok zor.

Çıkartıyorum ve inlerken vücudu kasılıyor. Tek düşündüğüm o kış kirazını patlatmaktı. Şimdi tehlikeli bir şekilde bastırılmış durumdayım.

"Lütfen. Kaçmak istemedim. Sen... sen beni..." diye yalvarıyor titreyen nefesler arasında.

"Hayır Vesp, sen istedin. Sana iyi davrandıktan sonra beni terk etmek istedin. Beni istediğini söyledikten sonra. Ama sen bir yalancısın. Bir manipölatör."

"Hayır, hayır, hayır. Bu doğru değil," diye hıçkırıyor.

"Vesp. Kapa çeneni ve cezayı çek." Ellerimin içine tükürdüm ve dokunulduğunda çok sert ve hassas olan sikimi kapladım. "Uzun sürmeyecek ama çok acıtacak."

Mevcut kolumu kullanarak leğen kemiğini kalçalarımın doğru kaldırıyorum. Ve sonra göt deliğine doğru itmeye başladım. Ben içeri doğru iterken inliyor. Çok dar ve sonunda yarısına kadar girdiğimde çılgılık atıyor. Kıpırdanmaya çalışıyor.

"Yapma!" Homurdanıyorum, kalçalarını sabitliyorum.

"Tanrım," diye feryat ediyor ben sonuna kadar iterken. Orada kalıyorum. Aletimin onun bakire kışı tarafından kavrandığı o sonsuz anı yaşıyorum. "Acıyor. Acıyor," diye ağlıyor.

Ağlamaları hafif hıçkırıklara dönüşüyor.

"Hiç götten sikilmedin, değil mi?" Cevap vermeyi reddediyor.

"Lanet olası bir soru sordum." Noktalama işareti için kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Başını sallıyor ve gözyaşlarının parlak izleri ay ışığında parıldıyor.

"Nefes al," diyorum ona. "Ağzını ve amını aldım. Şimdi de kışını alıyorum. Tamamen benim olacaksın Vesp. Her deliğin döllerimle dolacak."

Ellerimi göğüslerinde, omzunda gezdiriyorum ve saçlarını nazikçe okşuyorum.

"Bir gün seni götten sikkem için yalvaracaksın. Ama önce seni alıştırırmam lazım. Yani şu anda her şey benimle ilgili ve nasıl hissettiğin umurunda değil."

Sakinleştirici elimi tepesinden aşağıya, ağzının üzerine kaydırıp bastırıyorum. Gözleri panik içinde büyüyor ve ben çekip tekrar içeri itiyorum.

Ona boyun eğdirmek için sikiyorum. Kalın, titreşimli çığlıkları elimi aşmak için mücadele ediyor. Vesp'in göt deliği sikimi o kadar sert, o kadar acımasızca boğuyor ki, saniyeler içinde içinde titreşiyor, içine kocaman bir yük bırakıyor, başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçasına hükmediyor.

Çekiliyorum ve yanındaki serin çamurun üzerine yuvarlanıyorum. Hareket etmiyor ama inliyor, titriyor.

Zihnim şimdi daha berrak. Ve bir parçam bunun adil olup olmadığını merak etmeye başladı. Umurumda olmamalı ama Vesper bazı şeyleri farklı düşünmemi sağlıyor. Diğerlerinin aksine, o benim sorumluluğumda. O benim himayemde.

Yuvarlanıyorum ve ona zarar verecekmişim gibi ellerini kaldırıyor. "Hayır... hayır..." diye mırıldanıyor.

"Şışt," diyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Kendininkini boynuma doluyor ve göğsüme doğru ağılıyor, vücudu kontrolsüzce titriyor. Onu incittim. Muhtemelen daha önce olan ve onunla hiçbir ilgisi olmayan şeyler yüzünden.

Fişi kıkında tuttu. Daha önce istediğimi yaptı, bu yüzden itaatini takdir ettiğimi göstermek için ona bir şey vermem doğru olur.

Onu kulübeye geri götürdüm ve sandalyeye oturttum. Gördüklerim karşısında şok oldum. Sadece çamur ve yırtık elbise değil. Kan içindeydi, sanki onu bıçakla kesmişim gibi. Yere baktım ve benim de öyle olduğumu gördüm.

Ona işaret ediyorum, öfke ya da seks dikkatimi dağıtmadan, konuşursam sesimin nasıl çıkacağından korkuyorum.

Gözleri boş, sanki hala buraya nasıl geldiğini merak ediyor ve aşağı bakıyor. Elbiseye dokunuyor ve ucuna kadar takip ediyor, parmakları kalçalarında geziniyor.

"Ben... Ben... özür dilerim," diye mırıldanıyor. Bana hayal kırıklığı olduğunu düşündüğü şeyi söylemek için tüm gücünü toplamasını izliyorum. "Regl oldum."

Tanrım. Bunu nasıl düşünemedim? Belki bir kız kardeşim olmadığı ya da bir kadınla hiç yakın yaşamadığım içindir. Ama hayvanlarla birlikte oldum ve kan hayatın bir parçası. Bunun için onu suçlamıyorum.

Ben de bunu bir fırsat olarak kullanıyorum. Ona, eğer kalırsa, bana karşı dürüst olursa ve manipüle etmeye çalışmazsa, o zaman daha nazik bir şey olabileceğimi göstermek için. O bana ihtiyacım olanı verirse ben de ona ihtiyacı olan şeyleri verebilirim.

Elini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Kabindeki ışığı kapatıyorum, böylece göremiyoruz, tek yapabildiğimiz hissetmek. Sonunda, bunu kaldırabilirim

Önünde maske var ki nefes alabileyim.

Önce onun elbisesini, sonra da kendi giysilerini çıkarıp harap olmuş kumaşın yere düşmesine izin veriyorum.

Onu elinden tutup banyoya götürüyorum, basınçlı duşun kablosunu çekiyorum, böylece bugün içine doldurduğum taze su üzerimize dökülüyor. Hala ılık ve soğuk dere suyunun şokuna kıyasla çok rahatlatıcı bir his veriyor. Ellerim vücudunda geziniyor, kanı ve pisliği temizliyor, ellerimi çamurdan tel tel olmuş saçlarında gezdiriyorum.

Ellerimi sabunla köpürtüyorum ve amını temizliyorum. Kıçını temizlediğimde tıslıyor ve sikim o dar alana sıkışmanın son anısıyla seğiriyor. Yine sertleşti. Çok sert. Beni ne kadar sertleştirdiğini göstermek için ona doğru bastırıyorum. Onu her zaman ne kadar istediğimi. Bana benim gibi olmayan şeyleri nasıl yaptırdığını. Bunun gibi, onu kırdıktan sonra düzeltmeye çalışıyorum. Böylece onun en iyi yanlarını koruyabilirim, ama onu tam potansiyelimizden alıkoyan yanlarını öldürebilirim.

Ve şimdi her şeyin net olduğu, bedenimin rahatladığı ve her hecede kekeleyen bir ucube olmadığım o alana geri döndüm. Yine de tek kelime etmemeyi seçiyorum çünkü ne söyleyebileceğime güvenmiyorum. Bunun yerine, elimi tekrar amının üzerine kaydırıp bir parmağımı yumuşak etinde .

V E S P E R

Ne yapacağımı şaşırdım. Oynadığım oyunu anlayamıyorum. Burada geçirdiğim zamanı onun güvenini kazanmaya çalışarak geçirdim ve yemi yutup kaçtım. Elbette bu bir testti. Başka ne seçeneğim vardı ki? Denemek zorundaydım.

Elinde bıçakla odaya daldığında işlerin kötü gittiğini anlamıştım, sanki bir tür savaştan çıkmış gibiydi. Siyah göz bebekleri gözlerinin berraklığını yutuyordu. Her şeyi kabul etmek çok zordu. Belki de beni öldürecek ve hayatımı kurtarmam için bana son bir şans veriyordu diye düşündüm. Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum. Çok hızlı geldi, bir kasırga gibi.

Denedim, gerçekten denedim. Ama karanlıktı, ayaklarım acıyordu ve sürekli bir şeylere çarpıyordum. Özgürlük yerine kendimi yerde buldum.

Beni sodomize ederken ağzımı kapattı. Acı korkunçtu. Bir gün bundan hoşlanmayı öğreneceğimi söyledi. Bu kadar acı veren hiçbir şey iyi hissettiremez.

Şimdi burada, yaralı bir kuşu temizler gibi şefkatle beni yıkıyor. Bunu kabul ettiğim için beni yargılayabilirsiniz ama ben sizin seçenekler dünyanızda yaşamıyorum. Onun nezaketini pekiştirmeye ihtiyacım var. Rahatlamaya ihtiyacım var. Ve bunu bana verebilecek tek kişinin beni inciten kişi olması o kadar berbat bir durum ki. İlk başta, onun dokunuşundan geri çekilmemek zor ve kıcımdaki zonklayan, yanan acı bana az önce gerçekleşen saldırıyı hatırlatıyor. Ama elleri her şeyi silip süpürüyor, sakinleştiriyor. Sakin nefesleri ve tam sessizliği, ani ve sert taleplerde bulunan hırıltılı sesiyle bir tezat oluşturuyor. Sanki burada başka biriyle birlikteyim.

Bir parçası yaptığı şey için üzülüyor olabilir mi?

Kulübe o kadar karanlık ki, vücudunun sadece belli belirsiz bir silüetini seçebiliyorum, ama daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum, saçının ana hatlarını. Serseri. Vahşi. Tıpkı onun gibi. Maskesini çıkarmış. Yüzünü göremesem de, bana bir parçasını gösteriyormuş gibi hissediyorum.

Bacaklarımın arasını okşuyor. Sertleştğini hissedebiliyorum. Bunu istememeliyim. İğrenmeliyim. İğreniyorum da. Ama aynı zamanda onun lütfuna mazhar olmaya da hevesliyim ve bu iyiliği teşvik etme fırsatı, tam bir yenilginin ortasında bir parça umut getiriyor.

Vahşeti bu şefkatle karşılaştırmasını istiyorum. Cezamı çektiğim için her şeyin yeniden yoluna girdiğini bilmesini. Bu kötü durumu katlanılabilir kılmak için. Bağlanmak istiyorum. Onun derinliklerinde yaşadığını bildiğim ruhuyla konuşmak. Başka hiç kimsenin dokunmadığı bir parçama girerken hissettiğim ıstırabın anılarını silmek için. Kısa bir süreliğine de olsa onunla güvende hissetmek.

Başka bir erkekle olsam, kadınlığımın dehşet verici bir şekilde sergilenmesinin onu tiksindirip tiksindirmediğini merak ederdim, ama bu adam öyle değil. O ham - tüm et ve kan, kemikler ve sinirler. Saf bir yırtıcı - sanki toplumdan ve normlarından koparılmış gibi. Sanki sadece bize benzeyecek kadar evrim geçirmiş ama içinde insan olmanın ne demek olduğunu anlamıyor.

Uzanıp parmaklarımın ucunu yüzüne değdiriyorum ama bileğimi yakalıyor ve ben daha onu hissedemeden elimi yanıma koyuyor.

Kelimeleri söylemiyorum. Ona rıza gösterdiğimi bilmek çok acı verirdi. Sessizlik beni eski benin hala derinlerde gömülü yaşadığına ikna ediyor.

Ama bir şekilde iyi hissetmem gerek.

Onun isteği ya da talebi olmadan şaftını kavırıyorum, kaygan bir eli uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Ellerimi önce karın kaslarının tümseklerinde, sonra da omuzlarında gezdiriyorum. Bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı pürüzlü, lekeli deriyle dalgalanıyor.

Yine bileklerimden tutup ellerimi itiyor.

Suyun altında duruyoruz, yüz yüze, bir an bile dokunmadan.

Bir adım daha yaklaşıyor ve ihtiyacı bana baskı yapıyor.

Ağlamaya başladığımda üzerimden bir duygu seli akıyor. Beni gafil avladı. Onu kaybediyorum. Bütün gün içimde yankılanan çelişkili duygularla savaşmaya devam edecek iradesi yok.

Aramızda hiçbir kelime geçmeden beni önce kendine, sonra da duvara doğru çekiyor. Sabun ve nemli sedir kokusu burnuma doluyor. Medeni ve vahşi olanın zıtlığı. Artık her gün bu iki dünya arasında gidip geliyorum.

Kabaca öpüşüyoruz, yüzlerimiz dönüp duruyor, kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Anlamıyorum. Ama her parçam bunu istiyor. Bu kadar güçlü bir şekilde arzulandığımı hissetmek. Önemsenmek. Her zaman onun ilgisinin tek odağı olmak. O acımasız, ama ben onun saplantısının odak noktasıyım. Ne unutulmuş, ne de ikinci planda. Küçüklüğümden beri arzuladığım bir şey bu, istenmek. Carter'la bile, hiçbir şey onun tıp fakóltesi programının önüne geçemezdi. Burada, Gece benim tanrım olabilir, ama ben onun meleğiyim.

Bacaklarımdan birini kaldırırken vücudu sanki bir şeyi tutuyormuş, bir şey kaçmak için mücadele ediyormuş gibi yankılanıyor. Bu dışarıda olduğu gibi kirli ve kötü niyetli değil. Bu başka bir şey.

Aşağı uzanıyor ve parmaklarını içime sokuyor. Karnımda yuvarlanan bir zevk dalgası gönderdiklerinde inliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, bir bacağını omzuna koyuyor ve beni yalayıp yutuyor. Nefes alırken su ve hava yutuyorum, alnımdan, kirpiklerimden ve burnumdan küçük damlalar dökölüyor.

Ben boşalamadan ayağa kalkıyor. Burnu benimkine bastırıyor. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor. Bedenlerimiz tek bir nefese kilitlendi. Ritmik, kalp atışı gibi.

Söz yok. Sadece nefeslerimizin müziği ve ayaklarımızın altındaki tik ağacına çarpan suyun pırtırtısı.

İkimiz de yere doğru kayıyoruz. Hala yüz yüze, bu karmaşık, şiddetli şeyin ağırlığı altında bükölüyoruz. Ben ıslak yüzeye uzanıyorum ve o da beni suyun şırıltısından koruyor.

Keşke onu görebilseydim, rüyalarım ve uyanık olduğum saatlere musallat olan yüz­süz adamı. Görebilseydim, belki onu daha iyi anlayabilirdim. Belki kendimi anlayabilirdim.

Ama o sadece bir gölge. Beni iliş­kimin monotonluğundan kurtarmak için uydurduğum fanteziler kadar gerçek. Ya da herkesin kayasından daha fazlası olmanın nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranmak için.

Su yavaş yavaş akıyor, tıpkı şiddetli bir yağmurdan sonra ağaçlardan düşen damlacıklar gibi. İçime giriyor. Bu bir ihlal gibi hissettirmiyor. Ya da bir pazarlığın parçası. Bunun bir saat önce bana vahşice davranan adamla aynı adam olduğunu kabul etmek zor.

Ama mantığın artık hayatımda yeri yok.

Sessizliği iniltilerimizle bozuyoruz. Ben parmaklarımı onun gergin sırtına geçirirken o içime girip çıkıyor. Ve sadece birkaç saniye sonra onun altında titriyorum, gözyaşlarım düş suyuna karışıyor, böylece hala ağlayıp ağlamadığımdan emin olamıyorum.

İçime boşalırken bir hırıltı çıkarıyor. Bunu her yaptığında, sanki bana hastalığını biraz daha enjekte ediyor, beni biraz daha ona benzetiyor.

Bir süre orada kalıyor, üzerimde geziniyor. Saçının bir teline dokunmak için uzandım. Bunun gerçekten olduğunu, maskenin ardındaki adamın var olduğunu kanıtlamak için. Bana bir süre izin veriyor, ama sonra ayağa kalkıyor, üzerimde ve şu anda sızdıran bir musluk gibi yavaşça üzerine damlayan düş başlığının altında duruyor.

Dışarı çıkıyor ve ben dört ayak üzerinde kapıya doğru sürünüyorum, kayacağını ve yüzünü görebilmek için ışığı açacağını umuyorum, ama sadece kapıyı açıyor. Cırcır böceklerinin sesi kulübeyi dolduruyor. Bir parça ay ışığı kapı aralığından sızıyor, böylece hareketlerini seçebiliyorum. Yerdeki yırtık pırtık kıyafet yığının ve botlarını alıp bu tarafa doğru tutuyor ve sırlıslam ve çıplak bir halde vahşi doğaya doğru yürüyor.

Sonra kapıyı kilitliyor.

PART *TWO*

CHAPTER 12

Öğle vakti, ama ev karanlık. Bütün perdeler kapalı çünkü annem ziyaretçi istemiyor. Hâlâ acı çekiyorum. Yanımdan sıyrılan derinin üzerine yeni deri koydular ve hala iyileşiyor. Hareket ettiğimde acıyor. Annem, babam ve doktor beni komaya sokmak zorunda olduklarını açıkladılar. Komaların hep kötü olduğunu düşünürdüm. Bana neden bilerek koma verdiklerini anlamamıştım. Ama bunun beynimin dinlenmesine ve şiştiği için iyileşmesine izin verdiğini açıkladılar. Sanırım acının çoğunu uyuyarak atlattığım için mutluyum. Yanağım yırtılmıştı, derisi yüzümden sarkıyordu. Scoot bazı çocukların kazaya yetiştiklerinde kustuklarını söyledi.

Adam bir polisin çocuğunu ezdi. Şimdi başı büyük belada.

Hastanede bana yüzümü göstermediler. Eve dönerken, arabanın camındaki yansımama gizlice bakmaya çalıştım ama parlama yüzünden görmek zordu. Eve döndüğümde Scoot'a bana bir ayna getirmesi için yalvardım. Annem hepsini battaniyelerle örtmüştü. Gece gizlice içeri girdi ve bana bir el aynası getirdi. Çok güzeldi, sapı ve çerçevesi sarmaşıklarla oyulmuştu. Yansımayı gördüm. Kulağımdan dudağımın köşesine kadar uzanan kırmızı, çiğ bir yara izi. Dikişler hâlâ yerindeydi ve beni Frankenstein'ın canavarı gibi gösteriyordu.

Bana çok iyileşeceğini ve büyüdüğümde şimdiki gibi kırmızı ve şiş değil, bir çizgi olacağını söylediler. Ama tek hayal edebildiğim çocukların beni gördüklerinde ne diyecekleri. En azından daha önce dış görünüşüm normaldi.

Kapı çalındı. Annem aceleyle içeri giriyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. Ses çıkarmaması için yatak odamın kapısını kapatıyor. Pencerenin önünden geçip bir sandalyeye doğru yürürken çömeldi.

yatağımın yanında. Solgun ve terli ve gözleri sürekli hareket halinde, bir şeyler arıyor.

Geçen hafta eve geldiğimde, bir grup insan yiyeceklerle geldi: kekler, turtalar, güveçler. Bütün bu tatlılara sahip olduğum için heyecanlıyım. Ama annem hepsini incelemeye devam etti. Böcek ve zehir gibi şeyler bulduğunu ve bir daha kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini . Artık komşularımıza güvenemeyeceğimizi söyledi. Beni bir kez öldürmeye çalıştılar ve bir daha olmasına izin vermeyecek.

Kapı tekrar çalıyor ve annem koltuğunda zıplıyor, sanki biri yanında fişek patlatmış gibi.

"Anne, neden bana zarar vermek istediklerini düşünüyorsun?"

"Çünkü büyüdüğünde özel biri olacaksın ve bu gerçekleşmeden önce seni öldürmeye çalışıyorlar," diye fısıldıyor saçlarımı alnımdan uzaklaştırarak. "Sonunda anladım. Seni hastanede gördüğümde..." sesi titremeye başlıyor. Bazen insanlar ağladığında, benim her zaman yaptığım gibi konuşurlar. "Tüm o tüpler ve sen o kadar hareketsizdin ki..." Gözyaşları çarşafplarımın üzerine düşüyor. "Anladım. Alay etmelerini. Seni oraya nasıl çektiklerini. Bu bir tuzaktı."

Bana söylediklerine inanmak çok kolay. Beni istemiyorlar çünkü ben onlardan daha iyiyim. Bir gün ünlü olacağıma. Bunun beni alt etmek için bir yol olduğunu, Joker'in her zaman Batman'i alt etmeye çalıştığı gibi.

"Seni koruyacağım. Bir daha yanından ayrılmayacağım. Artık hastaneye gitmek yok. Bildiğimi biliyorlar. Ve seni korumayayım diye bana unutturmaya çalışıyorlar."

Kapı çalma ve zil sesi kesilir. Pencereye döner ve perdelerin arasından bakar.

"Gördün mü? Biri kapıya bir şey bırakmış. Gidip alacağım ve inceleyeceğim. Zehirleri gizlice sokmaya çalışıyorlar."

"Ama anne. Babam bir polis. Beni kovalayan adamı tutukladı. bitti."

Elimi tutarak tatlı tatlı gülümsüyor. "Ah benim küçük Samuel'im. Bu sadece onun işi. Senin baban da onlardan biri."

Uyandığımda Gece'yi odanın köşesinde oturmuş, sessizce beni izlerken bulduğumda artık irkilmiyorum. Bu sefer saat geç olmuş, yukarıdaki tavan penceresi hala gecenin karanlığında. Genellikle onun girişiyle uyurum. İsteddiği zaman sessiz olabiliyor ama bu gece huzursuzum. Beni izleyen silüetini gördüğümde, uykuya geri dönmeyi düşünemiyorum bile.

Beni kara ormanda kovalamasının, çamura saplamasının ve bana saldırmasının üzerinden haftalar geçti. Beni şefkatle kulübeye taşımasının, düş aldırmasının ve ardından ıslak düş zemininde neden olduğu acıyı dindirmesinin üzerinden haftalar geçti. Bu bir daha olmadı. Hayır, sanki o geceyi hafızamdan silmeye çalışıyormuş gibi sert bir seks oldu. Her zamanki gibi, itaatim ödüllendiriliyor - orgazm, yemek, temiz kıyafetler, temiz su. Yoluma ne asla tam olarak bilemiyorum... boğazıma dayadığı bir bıçak, bağlı ya da gözleri bağlı, ağzı tıkalı ya da bazen sadece çığ. , alıyor, veriyor ve gidiyor.

Bana aylar önce böyle bir şeye alışık olup olmadığımı sorsaydınız, bu fikre güler geçerdim. Hatta belki de dehşet içinde geri çekilirdim. Ama hayır, bu benim hayatım. Bunu kabullendim.

Bir keresinde bana *bunu seveceksin* demişti. Beğenmek bunun için uygun bir kelime değil. Bu tereyağlı tost ya da bir fincan çay değil. Bunu sevmezsin, onu solursun. İçinde yaşar ve büyür. Ondan nefret edersiniz ya da ona o kadar büyük bir özlem duyarsınız ki, onsuz kendinizi saç tellerinizi tek tek kökünden koparmak isterken bulursunuz.

Bir ya da iki gün gelmediğinde endişeleniyorum. O kadar endişeleniyorum ki nefes almakta zorlanıyorum ve geri gelmeyeceğinden ya da onu üzecek ve o gece bana gösterdiği öfkeyi uyandıracak şey yaptığımdan endişeleniyorum. O artık benim tek insanım. Bu yüzden onun varlığına umutsuzca sarılıyorum, fırsat doğduğu anda yaşlı Vesper'ı zindanından çıkaracağımı ve kaçacağımı bilsem bile.

Bana hala yüzünü göstermedi. Ona verdiğim onca şeyden sonra bana bu saygıyı gösterememesini aşağılayıcı buluyorum.

Gece uyanık olduğumu biliyor ama hiçbir şey yapmıyor. Hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyor. Onun bu rutinini bozup bozmadığımı merak ediyorum. Uyanmamı isteseydi beni uyandırır. Bu yüzden, kendi tehlikemi göze alarak, eğer o benim uykumu bölecekse, ben de onun Vesper izleme zamanını böleceğime karar veriyorum.

"Bunu neden yapıyorsun? Beni izlemek için mi?" Hala sırtüstü , tavan penceresine bakarak soruyorum. "Doğru ya, benimle konuşmuyorsun. Konuşuyorsun ama sadece

Beni becermek ya da bana patronluk taslamak istediğinde," diye tersliyorum.

"Şey, konuşmayı seviyorum. Sohbet etmeyi özledim, biliyorsun. Belki bir gün bir tane yapabiliriz?" Duştaki o gece sayesinde, içinde dokunmam gereken bir insanlık zerresi olduğunu biliyorum. Onu böyle nadiren buluyorum. Sakin ve sessiz. Bu yüzden adım atmalıyım.

"Tamam, bunu bu *gece olmaz* olarak kabul ediyorum *Vesp.*" Onun sert sesini taklit ediyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve içten içe onun da bunu istediğini biliyorum.

"Bazen tavan penceresinden ayı görebiliyorum. Teşekkür ederim.

Bu arada, tavan penceresi. Güneşi tenimde hissetmeyi özlüyorum. Sahip olduğum en yakın şey bu." Duraklıyorum, beklenmedik bir şekilde kendimi boğulurken buluyorum. Ağırlığını kaydırırken tahta sandalye gıcırıyor.

"Her neyse, adımın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sanki benimle konuşması için onu kandırabilirmişim gibi bir yanıt bekliyorum.

"Pekala, sana söyleyeyim. Akşam duası." Kibarca duraksıyorum ve sanki bu iki yönlü bir konuşmaymış gibi ona cevap verme şansı tanıyorum. "Annem ve ben yakın değiliz. Hayatımın ilk on üç yılında bir komünde büyüdüm. O her zaman daha çok kendisiyle ilgiliydi. Ben sadece onun keşiflerinin bir ürünüydüm." Son kelimeye tırnak işareti ekliyorum. "O kadar çok ortağı vardı ki, babamın kim olduğundan bile emin değildi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse bu konuda adım atmadı. Yıllar sonra kardeşime hamile kalmış. Komündeki kadınlardan biri -kendilerine tanrıça diyorlardı- ona yardım ederken onu doğurmuş ve çok fazla komplikasyon olmuş. İşte o zaman gitmesi gerektiğini fark etmiş. Onun durumu daha modern müdahaleler gerektiren bir durumdu."

Tek taraflı konuşmalara alışık değilim. Saçmalıyormuşum gibi geliyor. Ama o orada sessizce otururken, beni dinlediğini, hatta ilgisini çektiğini düşünmek istiyorum.

"Bizi Sacramento'ya taşıdı ve bir yıl içinde üvey babamla evlendi. Onda böyle bir şey var. O kadar bencil ki yine de istediğini elde ediyor. Belki de özür dilemediği ya da utanmadığı içindir. Ben, ben bunlarla doluyum..." İç çekiyorum, bunun çok mu fazla olduğunu merak ediyorum. Belki de Night'tan korumam gereken yanlarım vardır. Artık bunun hayatta kalmaya adapte olmuş, mevcut konumunu kabullenmiş yeni ben mi yoksa herkesin sevgisini ve onayını isteyen yaralı bir kız olan eski ben mi olduğunu söyleyemiyorum.

"Küçük kardeşim Johnny'nin bu hali yüzünden bazen ondan nefret ediyorum. Eğer hastaneye daha erken gitselerdi, her şey daha iyi olabilirdi diye düşünmeden edemiyorum.

onun için farklı olurdu." Gözyaşları yüzümün kenarlarından aşağı süzülüyor. İlk birkaç haftadan beri onu gerçekten düşünmemiştim. Çok fazla acı veriyordu. Ama bu gecenin, kendime biraz acımama izin vereceğim gece olmasına karar verdim. "Onunla ilgili olarak benimle olduğundan daha iyi değil. Bu yüzden sevildiğini ve bir yük olmadığını görmesi için çok çabalıyorum. Ve şimdi bana sahip değil-"

Sandalye yine gıcırıyor. Bir düğmeye bastığımı düşünüp duruyorum. Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve gülümsüyorum. "Evet, bu ayla ilgiliydi. Vay canına, orada gerçekten teğet geçtim. Büyükanнем annemden çok farklıydı. Sacramento'da yaşadığı için beni çok sık göremezdi. Ama görebildiği zamanlarda beni bir hafta sonu için alıp götürürdü. Çok sıcak ve nazikti. Özellikle Johnny'ye en çok benzemeye çalıştığım kişidir. Biz komünden ayrıldıktan kısa bir süre sonra öldü. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Sadece bir boşluk. Orada öylece duran bir kayıp. Bana ne zaman ayı görse, ismimden dolayı beni düşündüğünü söylerdi. Ve benim için küçük bir dua ederdi."

İç çekiyorum, yatağında doğruluyorum.

"Sonra bana bu kolyeyi verdi. Güzel altın bir ay kolyesiydi. Bu onun her zaman yanımda olma şekliydi. Kendimi üzgün hissettiğimde ona sarılır ve gözlerimi kapatarak onun hala burada olduğunu hissederdim. Ama artık buna sahip değilim. Artık yok. Artık gerçekten yalnızım."

Kelimeler içimden dürüstlikle akıp gitti. Kendimi kaybettim. Ve ancak o zaman bu hikayeyi paylaşarak ne kadar büyük bir risk aldığımı fark ettim. Onu sadece bir kolyeyi çalmakla değil, varlığıyla yeri doldurulamaz bir şeyi değiştirmeye çalışmakla suçluyorum.

Gölgesi uzadıkça tahta sandalye yerde gıcırıyor.

Nefesimi tutuyorum, onu kızdırıp kızdırmadığımı merak ediyorum. Sözlerimi bir manipölasyon olarak görüp görmediğini ve çaresiz bir kadının aşılabilir koşullar karşısında sadece insan olduğunu düşünüp düşünmediğini.

Bu kez, botları gıcırdayan zemine ağır bir şekilde vururken sessiz değil ve kapıyı çarpıp arkasından kilitliyor.

CHAPTER 13

SAM

adresine bir şeyler söylemek istedim.

O kadar kötüydü ki dudaklarım titriyordu ve zar zor yerimde durabiliyordum.

Ne söylemek istediğimden emin değilim, ama o bana hayatından bahsederken, pencereden bakmanın asla ortaya çıkaramayacağı şeyler anlatırken, onunla konuşmak istedim.

Ana eve geri dönüp üst kattaki yatak odama çıkıyorum ve yatağımın altındaki zeminden bir tahta kaldırıyorum. İçinde şimdiye kadar maske takarak girdiğim tüm evlerden topladığım tüm simgelerle dolu bir kutu var. Her biri o eve, aileye ve evlerinin etrafında yatan ipuçlarına ve pencerelerinden gördüklerime dayanarak onlar için uydurduğum hikayeye dair bir anıyı canlandırıyor.

Benim kadar üretken olduğunuzda, her şey bulanıklaşabilir, ancak bu hediyelik eşyalar hatırlamama yardımcı oluyor. Ama şimdi, yeşim taşından küçük bir fil heykelini elime aldığımda, ne kadar izlersem izleyeyim, bu insanların evlerini ne kadar araştırırsam araştırayım, hayatlarına ne kadar istilacı bir şekilde girersem gireyim, asla bilemeyeceğim şeyler olduğunu fark ediyorum. Evlerinde olduğum, onların bedenindeymişim gibi davrandığım anlarda bile bu hep bir saçmalık. Bu yüzden duramıyorum, çünkü istediğimi asla elde edemiyorum. Mükemmellik için çabalamaya devam ediyorum: her şeyin sorunsuzca yürüdüğü o mükemmel gezinti, ama asla mükemmel değil çünkü bittiğinde, hala buradayım, bir kutu sığ jetonla bir maskenin arkasına saklanan bir adamım.

Bunun farkına varmak beni öfkeliendiriyor. Mantığa aykırı bir şekilde, oraya geri dönüp öfkemi bu insanlardan çıkarmam için beni motive ediyor. Ancak bunu yapmak için duyduğum gerçek arzu -pencerelerden içeri bakmak ve hırsızlık olaylarını koordine etmek- Vesper'ın gelişiyile birlikte yok oldu. Tüm bu olay - planlamadığım bu sözde berbat durum - aramak için evleri ve aileleri parçaladığım şey haline geliyor olabilir.

Soru sormadım. Onu zorlamadım.

Yine de bana kendini gösterdi.

Bahsettiği kolyeyi elime alıyorum. Arkasındaki hikâyeyi anlayınca, elimde altından daha fazla bir şey, onun gözünde paha biçilmez bir şey olduğunu anladım. Alabileceğim onca şey arasından en mükemmelini almıştım.

Hikâyenin bana hissettirdiklerinden hoşlanmadım. Alışılmadık ve rahatsız ediciydi. Bu yüzden bir şeyler söylemek istedim. Ama diğer zamanların aksine, dikkatimi dağıtan ve tek bir noktaya odaklanan bir öfke dalgası hissetmiyordum; ağzımdan sözel oklar çıkıyordu - kesin, yönlendirilmiş, delici.

Hayır, ağzım titriyordu, dilim ağırlaşmıştı ve eğer konuşursam zayıflığımı duyacağını biliyordum.

O bir yalancı, hepsi öyle.

Birkaç hafta önce birlikte duş aldığımızda neredeyse aklıma girmesine izin veriyordum. Bunu onunla oynamanın başka bir yolu olarak başlatmıştım ama yere yığıldığımızda artık neyin gerçek olup olmadığından emin değildim. Kimin kimi oynadığından bile emin değildim.

Kolyeyi ahşap kutuya geri bırakıyorum ve açık döşeme tahtasına bakıyorum. Her zaman uygun bir saklanma yeri gibi hissettirmişti ama şimdi açıkta duruyor. Zaten hiçbir zaman buraya ait olmamıştı. Bu evde bu kutunun gerçekten ait olduğu tek bir oda vardı ve geçen yıl boyunca o odaya giremeyecek kadar dağınıktım. Kutuyu kolumun altına aldım ve merdivenlerden inip kamyonetime doğru koştum. Bir çekiç kadar aletlerimi karıştırdım.

Onu annemin odasına götürüyorum, parlak ve karmaşık duvar halılarından birini kaldırıyorum ve duvardan bir tahta çekip çıkarıyorum. Burası çalıntı anılar kutumun yeni evi olacak.

Vesp kolyeyi geri alamayacak. Sözlerinin benim için bir anlam taşıdığını bilmesine izin vermeyeceğim. Bana kalırsa, o kolye bir tılsım ve onun gücünü elinde tutabilecek tek kişi benim.

Bu sabah penceremin dışında bir gürültü var. Saatime bakıyorum ve daha erken olduğunu görüyorum, yediği biraz geçiyor. Yataktan kalkıyorum ve şeffaf perdenin arkasından dışarıda bir nakliye kamyonu görüyorum. Yaşlı bir kadının yönlendirmesiyle kutu taşıyan birkaç adam var. Perdeyi kenara çekiyorum, böylece yeni komşuma bakabiliyorum, tıpkı annemin yaptığı gibi şüpheyi izliyorum. Bu insanlar beni öldürmek için mi gönderilmişti? İlk başta ona inanmadım. Ama sonra bana bir pastanın içinde bulunduğu usturayı gösterdi. Şimdi bana vuran adamın hapisten kaçıp gelip beni bulmasından biraz korkuyorum.

Babam adamın uzun süre dışarı çıkamayacağını söyledi. Ona baskı yapmıyorum çünkü annem söylediği şeyleri babama anlatamayacağımı söylüyor. Bazı günler ona güveniyor, bazı günler ise ona söylemediği şeyler bildiğini düşünüyor. Onu her zaman sevmem ve saygı duymam gerektiğini ama hipnotize edilmiş olabileceğini söylüyor. Yani şimdilik bu bizim sırrımız.

Merakıma yenik düştüm ve parmak uçlarımla aşağı indim. Scoot ve babam şafak vakti balığa gittiler, yani sadece annem ve ben kaldık. Ev sessiz ve sanırım o hâlâ yatakta. İnsanların hareketlerini yakından izlediğim ön penceremize giderken sesimi çıkarmıyorum.

Bizim bahçeye bitişik olan garaj yolunda ip atlayan bir kız var.

Bir tür şarkı söylüyor, ne söylediğini anlayamıyorum ama neşeli sesini pencereden boğuk bir şekilde duyuyorum. Beyaz fırfırları olan bebek mavisi bir elbise ve yine fırfırları olan güzel beyaz çoraplar giyiyor. Onunla arkadaş olmak istiyorum. Dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu ama yüzümdeki dikişler çıktı ve artık rahatça yürüyebiliyorum. Sadece birkaç çürüğüm kaldı.

Normalde utangaç olurdum ama ip atlarken şarkıyı mırıldanmasında bir şey var, sanki bana farklı davranan tek kişi o olacakmış gibi.

Ön kapıyı açtım ve hala pijamalarımınla dışarı çıktım. Çenem aşağıda, ayaklarımı sürüyerek ona doğru ilerliyorum, ta ki ona yaklaşıp kadar, ama hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim çok hızlı attığı için kelimelerin tuhaf çıkmasından korkuyorum.

"Merhaba," diyor.

Ben de bir şey demedim.

"O evde mi yaşıyorsun?" diye soruyor. Başımı salladım.

Benimle konuşurken sendeleyerek ip atlamayı bırakmıyor. "Büyükanne bu eve taşınıyor ama ben onunla yaşamıyorum. Senin adın ne?"

Dudaklarımı oynatıyorum ve zar zor bir fısıltı .

"S-sam."

"Nasıl oluyor da ve gömleksiz dışarı çıkıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum.

"Büyükanne yalnız olmadığım sürece bisiklete binebileceğimi söyledi. Bisikletin var mı?"

Davet karşısında kalbim küt küt atıyor. Ama tekrar bisikletle sokağa çıkarsam annemin çok kızacağını biliyorum. Özellikle de olanlardan sonra. Yine de, bir bisikletim olduğunu bilmesi için başımı sallıyorum. Gerçekten, o Scoot'un.

Ritmik zıplamaları duruyor ve ne değiştiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kulpları yere bırakıyor. "Yüzüne ne oldu?" diye soruyor.

Şimdi kalbim farklı bir nedenle tekliyor. Konuşmaya çalıştığım da gülecek mi? Bana zarar vermeye çalışan grubun bir parçası mı? Bu bir tuzak mı?

"Bir aaaaa-kaza geçirdim." "Nasıl oldu?"

"Araba bana çarptı."

"Vay canına," diyor, yüzüme dokunmak için uzandığında gözleri kocaman açılıyor. Geri sıçırıyorum. Daha önce hiçbir kız bana dokunmamıştı ve ona izin vermediğim için pişmanım. Ona bana dokunmasını, artık sorun olmadığını söylemek istiyorum ama çok utanıyorum.

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun?" diye soruyor.

Soru çok basit ama sorduğunda kendimi o kadar da kötü hissetmiyorum. Sanki zaten bildiğini düşünmek yerine beni tanımak istiyor gibi.

"Bu bir sp-sp-sp-eech-" Şu anda 'engel' kelimesi supercagafradgulisticespialidotious da olabilir, bu yüzden yön değiştiriyorum. "Ben st-st- st-uter. B-b-b-b-ama bunun için derslere gidiyorum."

"Oh," diye omuz silkiyor. Gülmesini, bana defolup gitmemi söylemesini bekliyorum. "Ee, gezmek ister misin?" diye soruyor.

Bir arkadaş. O kişi olabilir mi? Her zaman dışarıda olduğunu düşündüğüm, bana karşı çete kurmayacak kişi? Ve o çok güzel.

"Sam!" diye sesleniyor paniklemiş bir ses evimin ön kapısından. "Sam!" diyor annem bana doğru yürürken daha sert bir şekilde. "Burada olmaman gerekiyor."

Üzerinde ev ceketi var ve uykulu görünüyor.

"Sam, evde dinlenmen gerekiyor," diyerek ellerini omuzlarıma koydu.

"Ben f-f-f-ine'im."

"Sam, ben sana ne anlatıyordum?" diye fısıldıyor. Bizim küçük Sır.

Kız bir ileri bir geri gidişimizi izliyor.

"Merhaba," diyor annem sesinde gergin bir tatlılıkla. "O çok hasta bir çocuk ve bugün oynayamayacak."

"Oh," diye yanıtıyor adını bilmediğim kız.

Annem beni eve sürüklüyor ve fırfırlı çorapları içindeki güzel kızın gözümün önünden kayboluşunu izlerken kalbim sıkışıyor.

"Anne, ben oynamak istiyorum."

"Ne konuşmuştuk?" diye tersliyor, parmağıyla beni işaret ediyor. "Dışarısı güvenli değil! Yan daireye taşınan o küçük güzel kızın tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? O senin gibi bir çocuk için mükemmel bir bitki."

"Çok güzeldi!" İtiraz ediyorum.

"Sam, tatlım, kızlar bir şeyler elde etmek için sana iyi davranırlar. Para ya da bağlantı elde etmek için seni kullanırlar. Sen özelsin ama onlar bunu anlamıyor. Küçük kızlar sığıdır ve Scoot gibi bir çocukla birlikte olmayı tercih ederler. O basit biri ama herkes gibi. Sen karmaşıksın."

"Bu hiç adil değil!" Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken itiraz ediyorum. "Benden hoşlandığını düşünmüştüm..." Hıçkırık göğsümü titretiyor ve kekemeliğim harekete geçiyor.

"Sam, bu konuda benimle mücadele edemezsin. O insanlar yabancı. Buraya CIA tarafından yerleştirilmiş olabilirler, herhangi biri! Ben seni korumaya çalışıyorum."

"Dışarı çıkmak istiyorum! O iyi biriydi. Benim tek arkadaşım olacaktı!" Bağırıyorum, hayal kırıklığı ağzımdaki ve göğsümdeki kelimelerimi tutan gerginliği kırmanın bir yolunu buluyor.

Bir an şaşırmış ve biraz da üzgün görünüyor.

"İşte bu!" diyor ellerini havaya kaldırarak. "Ben senin annenim ve seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım! Ne olduğu umurunda değil."

Baban öyle diyor. Kimin ne dediğı umurumda değıl. Artık burada kalamayız. Seni bulmak çok kolay. Manipüle edilip oraya çekilmen çok kolay."

Elimden tutup beni merdivenlerden yukarı, annemle babamın yatak odasına çekiyor ve dolaptan birkaç bavul çıkarıyor.

"Ne-ne-ne-nerede?" Ben soruyorum.

Yatağıın üzerine büyük bir valiz atıyor ve klipslerini açıyor. "Çiftliğe. Orada güvende olursun. Sana evde eğitim verebilirim. Kendini koruyacak yaşa gelene kadar orada kalabiliriz" diyor, yüzü ter içinde, gözleri iki ping pong topu gibi zıplıyor.

CHAPTER

14

VE SPER

Bu sabahının farklı olacağını gözlerimi açtığımda ve genellikle Gece'nin oturduğu sandalyenin üzerinde gazeteyi gördüğümde anlıyorum.

Bu monotonluktan kopuşlar, hazine parçaları gibi hoş sürprizler. Onunla konuştuğum ve hışımınla çekip gittiği o geceden beri, etrafta oturup beni pek izlemiyor, bunun yerine sadece benden ihtiyacı olanı almak ya da bana gerekli olanları vermek için geliyor.

Son zamanlarda, kıyafetlerini giymesi için geçen birkaç saniye boyunca, bana uzun vadede yardımcı olacağına inandığım şeyler için ona aceleyle yalvarıyorum: kitaplar, dergiler, müzik, origami gibi herhangi bir şey. Kendimi farklı hissetmeye başlıyorum, sanki aklım bir şekilde kayıyor. Onu becermekten başka bir uyarıcım yok ve sonunda bir şeylerin kırılmasından korkuyorum. Sürekli onu düşünüyorum. Dışarıda ne yapıyor. Hâlâ evlere gidiyor mu? Başka insanlarla birlikte olup olmadığını. Bir kaza geçirip orada ölürse ne olacağını düşünüyorum. Yavaş yavaş açlıktan öleceğim ve kimse bana ne olduğunu bilmeyecek. Zihnim nefes almak, ondan başka bir şeyle ilgili bir dünya görmek zorunda.

Bu ricalara kulak asmadı ve gazete başka bir üstü kapalı mesaj olabilir, ama okuyabileceğim şeylerle dolu.

Dolayısıyla bu gazeteyi gördüğümde, yatağımın başucunda beni bekleyen küçük kahvaltıyı görmezden gelerek içindekileri yutmak için neredeyse yataktan fırlıyorum. Doğal olarak ilk yaptığım şey benimle ilgili bir şeyler aramak oluyor. arkaya, arkadan öne defalarca göz gezdiriyorum. Hiçbir şey, tek bir makale bile. Dayanak

Kâğıdın üzerindeki tarihe göre, eğer bugünün sayısıysa, yaklaşık dört aydır buradayım.

Gözümden bir damla yaş süzülüyor ama sele dönüşmeden siliyorum. Eski hayatıma karşı hissizleştım. Bu noktada sadece bir anı. Her şeyi baştan sona okudum, en sıkıcı finansal saçmalıkları bile okumadan tek bir makale bile bırakmadım. Eskiden okul için okumak zorunda olduğum ders kitaplarından yakınmam çok komikti. Şimdi saatlerimi geçirmek için bir anatomi kitabı için neler vermezdim.

Kağıdı yere bıraktığımda kendimi gurme bir yemek yemiş biri kadar tatmin olmuş hissediyorum.

Ama orada oturup kahvaltımı ederken, yatağıma düşen güneş ışığına bakarken, içimi sıkıcı bir panik kaplıyor.

Gece bugün beni ziyaret edecek mi? Bu duvarlar arasında sessizlikten başka bir şey olmadan hapsedüğüm bir günle daha mı yüzleşeceğim?

Ben de kendi kendime mırıldanmaya başladım. Küçük bir kızken kendime söylediğim bir şarkı.

*Jimmy Crack Corn umurumda
değil, Ole Massa gitti.*

Başım bir o yana bir bu yana sallanıyor, sonra ayaklarıma vuruyorum. Ama bir süre sonra bundan sıkılıyorum.

"Bugün ne bok yiyeceksin Vesp?" diye sordum. "Bu duvara mı bakacaksın? Yoksa bu duvara mı?" Aynı bitişik duvarları işaret ediyorum. "Hayır, burada sinir bozucu derecede mükemmel vücudu ve korkunç öfkesi olan psikopati bekleyeceksin..." Kelimelerin akıp gitmesine izin veriyorum, yalnızken konuşmak sıkıcıdır. Komiklik yapma çabam işe yaramıyor, sadece bana tüm bunların ne kadar trajik olduğunu hatırlatıyor.

Yeni bir şey çıkacakmış gibi küçük ama iyi döşenmiş alana bakıyorum. Tabii ki hiçbir şey olmuyor. O yapmadığı sürece hiçbir şey olmuyor.

Yani bu noktada kendimle yapabileceğim tek bir şey var, boşta kalan ellerimi ve zihnimi eğlendirmenin tek bir yolu.

SAM

Vesper'ı izliyorum, unutulduğunu fark ettiğinde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum. Çantası şimdiden kulübenin arkasından akan dere kadar soğuk. Her ağaca ve telefon direğine zımbalanmış el ilanları solmuş ve yırtılmış. Artık haberlerde nadiren adı geçiyor ya da ara sıra küçük bir makale çıkıyor. Ancak davası ilk birkaç ay manşetlere taşınmış olsa da, rapor edilecek bir şey olmadı. Elllerinde bir ceset yok, ipucu yok ve Gece Avcısı uykuya daldı. Ve eğer yeni bir bilgi yoksa, gazeteye çıkamazsın.

Gazeteyi en son ona verdiğimde küçük bir sinir krizi geçirdi. Annesiyle ilişkisi hakkında şimdi bildiklerimi bildiğimden, sanırım makalenin hangi kısmının onu kızdırdığını biliyorum. Annesinin onu çoktan ölü ilan ettiğini anladığında duygularının farklı aşamalarına hayran kalarak o ham anı izledim.

Dürüst olmak gerekirse ben de tuhaf bulmuştum. Çoğu insan bunun tam tersidir. Sevdikleri ölmüştür ve kendilerini umutlu bir inkârla tedavi ederler. Sonunda kızlarının öldüğüne inandıklarında, bunu kamuoyuna duyurmadan önce genellikle beklerler. Ama annesi, kızını kaçıtır kaçırmaz ondan vazgeçmiş gibi görünür.

Bu sefer gözünü bir kez siler. Sadece bir damla gözyaşı. O gözyaşlarının tadına baktım, kederini tükettim. Artık gözyaşlarını daha az akıtıyor, sevişme anında olmadığımız sürece genellikle taş gibi bir yüzü var. O zaman yüzü zevk, acı ve korkuyla buruşuyor ve canlanıyor. Bir gece bana kolyenin hikayesini anlattığında, bunun arasında bir şey buldum. Hoşuma gitti. Nefret ettim. Beni tekrar böyle etkilemesine izin vermek çok büyük bir kumar.

Bir şarkı mırıldanmaya başlar. Kulübenin duvarlarını aştığında zayıf ve bozulmuştu. Ama yine de bir anı hissi uyandırıyor. Ayrıntıları hatırlamak için zihnimin derinliklerine uzanıyorum ama tam olarak hatırlayamıyorum.

Şarkıyı bıraktıktan sonra kendi kendine konuşmaya başlıyor. Bunu daha çok yapıyor. Bir ileri bir geri volta atıyor, bazen kendi kendine saçma sapan şeyler söylüyor. Yüksek sesle konuşmadığı sürece onu tam olarak duyamıyorum ve bu durumda konuşmuyor. Ama beni güldürecek kadar hareketli. Çıldırması için ona bir şeyler vermeyi düşünüyorum ama yine de ona kendi kendini eğlendirme gücü vermek istediğimden emin değilim. Bunun için onun tek kaynağı olmayı seviyorum. Ona tam olarak sahip olduğumdan emin olduğumda, bunu düşüneceğim.

İzlerken kendimi sakın, neredeyse hipnotik bir duruma kaptırıyorum, çünkü son birkaç haftadır daha az sıklıkta olan müdahaleci düşünceler de öyle,

Sıradan olana sıra dışı bir gözle baktığımda kaybolup gidiyor.

Ama sonra yaptığı şey, beni şiddetle trans halinden çıkardı. Sandalyeme oturdu -öyle diyorum çünkü oturamayacağını söylememe rağmen asla oturmadı- ve ayaklarını yukarı çekip dizlerini ayırdı.

Dolgun memelerinden birini çıkarıyor, defalarca ziyafet çektiğim ama hâlâ doyamadığım memelerini ve tek eliyle masaj yapıyor. Başını geriye eğiyor, pembe dilini dudaklarında gezdiriyor, bir davet ya da alay gibi.

Onu kovaladığım gece parçalanan geceliğinin yerine giydirdiğim küçük geceliğini yukarı çekip traşlı amını ortaya , böylece pembe ıslak dudaklarını görebiliyorum ve kendini parmaklamaya başlıyor.

Birçok insanı mastürbasyon yaparken izledim. Genellikle sessizdirler, birkaç doruğa ulaşan inleme dışında, çünkü gösteri yapacak kimse yoktur. Bu noktaya kadar, izlediğimi bilmediğinden emindim. Ama sesi yüksek çıkıyor, sanki erkeklerin onu izlemesini ve mastürbasyon yapmasını istiyormuş gibi vücudu kaba bir şekilde elini beceriyor. Bu sevimli, masum kadının kendini bu kadar kaba bir şekilde becermesinin tezatlığı aynı anda hem beni çok kızdırıyor hem de sinirli bir şekilde ereksiyon olmama neden oluyor. Kendini bu şekilde eğlendirmemeli. O amcık benim. Onun seksi benim, nokta. Yine de bunu atlatmanın bir yolunu buluyor.

"Seni sinsi küçük orospu," diye dudaklarımı büküyorum.

Sonra adımını inliyor. Sam değil. Ama benim takma adım, ilk kez sikiştiğimizde tesadüfen bulduğumuz bir takma ad. Ben orada değildim ve o hala beni beceriyordu. Öfkem neredeyse onunla birlikte gelme ihtiyacına dönüşüyor, bu yüzden horozumu çıkarıp kavırıyorum, el işimi izlerken kendi inlemelerimi ısırıyorum: sadece birkaç ihtiyaca indirgenmiş bir kadın - ben de onlardan biriyim.

"Becer beni, becer beni!" diyor kalçaları sandalyeye doğru yükselirken, parmağı bronzlaşmış meme ucuyla oynaşıyor.

"Siktir, Vesp," diye homurdanıyorum karnımdan, sikim uçurumun kenarına kadar yükselirken.

Ellerimi onunla buluşmak için daha hızlı hareket ettirdiğimde inlemeleri kabin duvarlarını aşıyor, kabin duvarı döllerimi yakalıyor. Keşke onun amı ya da ağzı olsaydı diye düşünsem de, orada bile olmadan onu boşalttığımı bilmek son derece tatmin edici. Ama yine de yeterli değil. Asla yetmez. Asla yeterli seks yok. Onu dört kez becerdiğim günler oldu ve sonra kışına veya ağzına geçmek zorunda kaldım çünkü amı tüm sikişlerden şişmişti. Yine de, o benim için her zaman hazır. Her zaman geliyor.

Kendimi düzeltiyorum, oraya girmeye ve ona hayalini kurduğu gerçeklikten bir doz vermeye kararlıyım. Ama önce onu incelemek istiyorum. Elbisesini indiriyor, gözlerinde donuk bir ifade var, sanki başına ne geldiğini anlamamış gibi.

Vesper tökezleyerek ayağa kalkar ve pisliğin izlerini silmeye çalışarak kendini düzeltir. Etrafına kuşkuyla bakar, belki de bu o kadar ahlaksızcadır ki Tanrı onu yargılamak için aşağı inmiş olabilir. Derin bir nefes alır ve ellerini alnında gezdirir ve büyük bir iç çekişle başının üzerinden geçirir.

"Vay be," diyor ağzından. "Çok fena sikildim." Gülüyorum. Bazen komik olabiliyor.

Ama sonra, birdenbire yüz ifadesi değişir. Şok yerine şaşkınlık ve tiksinti hakim olur. Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes daha alıyor. Sonra kullandığım gözetleme deliğinden göremediğim su dolabına doğru koşuyor.

CHAPTER 15

VE SPER

Kendimle oynayıp beni esir alan kişiyi düşündükçe hissettiğim rahatlama ve utancın çarpık karışımı ani bir baş dönmesiyle gölgeleniyor. Duvarlar etrafımda dönüyor, zemin ayaklarımın altında hareket ediyor.

Beni öldürmeye çalışıyor. Kahvaltımı zehirledi.

Mideme kramplar giriyor ve minyatür banyoya koşup parmağımı boğazıma sokarak yemeğimi çıkarmaya çalışıyorum. Midem anında rahatlıyor ama sonra olacıklardan korkarak soğuk terler döküyorum. Kapıyı çarpıyorum ve Night'ı asla içeri almamaya kararlı bir şekilde sırtımı kapıya dayayarak oturuyorum. Yeni bir tür dehşetin pençesinde nefes nefese kaldığımda nefesimi tutamıyorum. Öleceğim. Bunu biliyorum. Biliyorum işte. Ona güvenmek için kendime izin vermişim, ona istediğimi verirsem hayatta kalacağıma inanmışım ama o beni öldürmek için hayatta kalmamın anahtarını kullanıyor.

Görüşüm tünelleşiyor, zehir işini yapıyor olmalı ve ben sadece ilerlemesini durduracak kadar kusmuş olmak için dua ediyorum. Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama göğsüm her hava çekişimde biraz daha sıkışıyor.

Sonra ana odada onun ayak seslerini duyduğumda neredeyse nefesim kesiliyor. Hiç düşünmeden dört ayak üstüne düşüp usturaya uzanıyorum. Değersiz bir silah ama tek seçeneğim bu. Tam o kapıyı açmaya çalışırken kendimi banyo kapısına doğru itiyorum.

"buradan!" Ağlıyorum. Bacaklarımdaki tüm gücü kullanarak Onu.

Kapıya vuruyor, her g mb rt de kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.
G   

s. "Siktir git!" Hıçkırıklar ve hiperventilasyon arasında ba ırıyorum.

Kapıyı iterek barikatıma karşı savaşmaya ba ladı.
istikrarlı bir şekilde. Topuklarım umutsuzca yere sürtünürken yanıyor. Ama o çok güçlü ve vücudunu yarıya kadar sokacak kadar açmayı ba arıyor.

"Hayır!"  ı lık atıyorum, dizlerimin üzerine dönüyorum ve kapıya doğru hamle yaparak vücuduna doğru sertçe itiyorum. Homurdanıyor ve kapıyı tek bir patlayıcı hareketle geri itiyor, beni ve kapıyı geriye uçuruyor. Kapı ona doğru sallanarak geri geliyor ve tekrar itiyor, bu sefer o kadar güçlü ki kapı çatlıyor ve parçalanıyor. Yüzüm ona dönük ve k ımın üstünde, kendimi ondan uzağa, karşı duvara doğru itiyorum. Korkutuculu u hiç azalmıyor: güçlü, maskeli bir adam üzerimde tepiniyor. Bir kamp ateşi hikayesindeki herhangi bir canavar kadar anonim ve ruhsuz. Tek yapabildi im kendimi ona karşı desteklemek.

Night beni omuzlarımdan tutup yukarı çekti.

"Seni orospu çocuğu!" Usturayı ona doğru savurarak ba ırıyorum. Bile imden yakalayıp elimden çekip almadan önce belki bir buçuk vuruş yapabiliyorum. Usturayı duvara fırlatıyor ve birkaç kez sektikten sonra ayaklarının dibine düşüyor.

"Beni öldürmeye  alı ıyorsun!" Ba ırıyorum. "Beni öldürmeye  alı ıyorsun!" Her şey elimden kayıp gidiyor. G  s zle ti imi hissediyorum. "Senden nefret ediyorum!"

Kalan tüm enerjimi tekmelemek ve kendimi onun pençesinden kurtarmak için kullanıyorum. Artık iyi besleniyorum ve beni a  bıraktığı ve kendi pisli imde ya adı ım zamankinden daha güçlüyüm, içimde onun zehri varken bile.

"İyi olursam benimle ilgilenece ine söz vermi tin!"  ı lık atıyorum. "İyi davrandım!"

Panik ve ölme hissiyle bo ulmu  bir halde ona bakmadım bile, ama o noktada hayal kırıklı ını fark ettim. Dudakları sanki bir şey söyleme dürtüsüyle sava ıyormu  gibi büzülüyor. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde geniş ve donuktu.

Elinde hiçbir silah yokken ve neredeyse etkisiz hale getirilmi ken, alnımla burnuna vurdum.

"Siktir!" diyor, burnunu tutmak için beni bırakıyor.

Banyonun kapısını çekip açmayı ve ana kapıya ulaşmayı ba arıyorum ama bana verdiği k  k, güzel geceli imden tutup beni geri çekiyor. Hem onun

Yerden kalkıp yatağa çarparken kollar beni sarıyor. Eklemler kuvvetin etkisiyle gıcırıyor ve çatlıyor ve yastıklı yüzey darbenin çoğunu almasına rağmen nefessiz kalıyorum.

Olabildiğince yüksek sesle çığlık atmaya başlıyorum, gücümden boğuluyorum.

Night kolunu geri çekti ve bana tokat attı. Sertçe. O kadar sert ki ben dahil her şey sustu.

Omuzlarımdan tutup beni sallıyor. Birinin dikkatini çekmeye çalışan biri gibi. Gözleri ateşli ama kocaman, yalvarıyor.

Onu okumayı öğrendim, gözleri ve hareketleri kendi dilini oluşturuyor. Sakinleşmemi ve ona bakmamı sağlamaya çalışıyor.

Tokadın etkisiyle alev alev yanan ve zonklayan yanağımı tutuyorum ve feryat etmeye başlıyorum. Bana daha önce hiç vurmamıştı. Sanırım ona güvenmemin ya da inanmamın nedenlerinden biri de buydu. Biliyorum, tüm yaptıklarını düşününce bu çok saçma, ama kesikler, bağlamalardan kaynaklanan morluklar, bunların hepsi istenmeyen sonuçlardı, ya da ben öyle sanıyordum. Ama bu tokat, hayatım boyunca hiç böyle vurulmamıştım. Ve beni içine çekildiğim sarmaldan kurtarmak için bir dereceye kadar işe yaradı.

Beni tekrar sarsıyor, daha az güçlü bir şekilde, ve ben gözlerimi açıyorum, hala yanağımı tutuyorum.

Kafasını sallıyor. Tekrar tekrar. *Hayır.*

Ne yok? Beni öldürmeye çalışmıyorsun değil mi? Beni zehirlemeye çalışmadın mı? Hayır, bir daha bağırma yoksa canını yakarım.

Ama sormuyorum. Cevap istemiyorum. Konuşmak istemiyorum, sadece beni zehirlediğine inanmaya devam etmek istiyorum.

Üstümde kalmaya devam ediyor. İkimiz de hala güreşmekten ve çığlık atmaktan nefes nefese kalmıştık. Zehrin etkisi geçene, görüşüm açılana ve nefes alışım yavaşlayana kadar böyle devam ediyor.

Tekrar kaçmayacağımdan ya da delirmeyeceğimden emin olunca yavaşça üzerimden kayıyor. Night geri çekilip koltuğuna otururken gözlerini hep benden ayırmıyor. Cezalandırılmış bir çocuk gibi yüzünü köşeye dönüyor, başını eğiyor ve maskesini çıkarıyor. Büyük bir iç çekişle ellerini dalgalı açık kahverengi saçlarında gezdiriyor ve sonra ellerini yüzüne gömüyor.

İşte bu kadar. Aylardır birlikte yaşadığım ve seviştiğim kişinin yüzünü nihayet göreceğim. Evime giren, beni gözetleyen, büyükannemin kolyesini çalan, bana defalarca tecavüz eden sadistin. Her gün beklediğim ve özlediğim kişi. Hayalini kurduğum kişi

Onun gibi bir adamı istemenin tüm sonuçlarını anlamadan. O gözleri barındıran yüzü göreceğim, güzel ve şeytani.

Oturup bekliyorum, bakma isteğime direniyorum ve belki de isyan edip kendini tekrar maskeleyesine neden oluyorum.

Ama tam da bana bir mahkûmdan ve hasta, sapkın bir psikopattan daha fazlası olduğumuzu göstereceğine ikna olmuşken, başını ve maskesini tekrar yüzüne çekiyor.

Beklentilerim düşerken hırlıyorum.

Bana sadece bunu verseydi, bana biraz ulaşıyadı, bu sabahın bir hata olduğuna inanabilirdim. Panik atak, gıda zehirlenmesi. Ama o küçük jestiyle benim onun için bir pislik olduğumu açıkça ortaya koydu.

Ayağa kalkar, sandalyeyi düzeltir ve kapıdaki hasarı incelemek için banyoya gider. Sadece birkaç saniye. Çıkarken kullanılmış tabak ve çanakları alır.

Night ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açıyor ve çıkmadan önce dönüp bana son bir kez bakıyor. Okuyamıyorum. Onun dilinde konuşabiliyorum ama akıcı değilim. Dudaklarından ve gözlerinden fazlasını görmeme izin verse belki anlayabilirdim. Ama bunun yeni bir bakış olduğunu hissedebiliyorum. Hayal kırıklığı, belki de pişmanlık dolu bir bakış. Gerçi bunlar onun dilinde kelimeler değil, bu yüzden yansıtıyor olmalıyım.

O gidince kendimi yatağa geri attım. Tıpkı onun gibi, ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdirerek çok sakın başlayan bir sabahın nasıl olup da bir kaos kasırgasına dönüştüğünü anlamaya çalışıyorum. Aklımı kaybediyorum, diye düşünüyorum. Ve o da aklımı korumama yardım etmiyor. Benimle alay etmek, kimsenin umurunda olmadığını hatırlatmak için tasarlanmış bu lanet gazete yeterli değil.

Kafasını kaç kez salladığı umurunda değil. Ne olduğunu biliyorum. Ve onun yemeğini yedikten sonra hissettiğim o hastalık gerçektir.

Ben de benim durumumda olan, zayıf ve elinde boş bir odadan, sırtındaki giysilerden ve bedeninden başka bir şey kalmamış birinin protesto etmek için yaptığını yapıyorum. Sanırım ona minnettar olmalıyım, beni hiç hayal etmediğim bir fiziksel acıya katlanmam için eğitti. Ölmemi istiyorsa öyle olsun, ama bu çabuk olmayacak. Eğer istemiyorsa, o zaman benim lanet taleplerimi dinlemek zorunda kalacak. Beni biri öldürecekse, o ben olacağım.

Bugün açlık grevimin birinci günü.

CHAPTER 16

VE SPER

Sanırım Sam ilk başta bana kızmıştı. İki gün boyunca geri gelmedi. Cezalandırma sanırım. Yemek ya da temiz su yok. Sinirlenmişim çünkü açlık grevi sadece sizi esir alan kişi sizi gerçekten beslemeye çalışırsa işe yarar. Açlık keskindi ama o bodrumda yaşadıklarım gibi değildi. Üçüncü gün, benim için kahvaltı bıraktı. Akşam geri döndüğünde kahvaltıya dokunulmamıştı, huysuzca tepsiyi kaptı ve beni yalnız bırakarak hışımla dışarı çıktı.

Hâlâ hasta hissediyorum. Yemeğime her ne koyduysa, etkisi geçmedi. Genelde yemeğimi getirdiğinde derin uykudaydım ama bu sabah hasta bir şekilde uyandım ve o içeri girdiğinde derme çatma tuvaletin üzerinde kuru kusuyordum.

Mahremiyet için kapıyı kapatıyorum ama tepsiyi bırakır bırakmaz kapıyı iterek açıyor. Her bağımsızlık hareketine karşı koymak zorunda. Sadece bulaşık yıkıyormuşum gibi davranıyorum. Ona bakmıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yatağıma oturuyorum ve tavan penceresinden güneşe bakıyorum.

Night bir kağıt ve defter çıkardığında dikkatimi çekiyor. Kalbim neredeyse sevinçten çığlık atıyor. Ona kızmam ya da en azından kayıtsız kalmam gerekiyordu. Bu yüzden, olası sadistik olmayan etkileşimin ilk işaretlerinden etkilenmemiş gibi davranıyorum.

Hızlıca bir kağıda bir şeyler karalıyor ve havaya kaldırıyor.

Seni ben zehirlemedim.

Olmak zorundaydı.

Alay ettim. "Sana inanmıyorum."

Oflayıp pufluyor ve tekrar bir şeyler karalıyor.

Sen benim için iyi değilsin hasta.

Ne kadar romantik. "Evet, belki de ölmemi istedin ama ben uyandım ve bana verdiğin pisliği kustum. Ve bir daha senin yemeğini yemeyeceğim. Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Gerçeklikle bağını kaybediyorsun.

O "endişeli" notu okuduğumda gülmeye başladım. İlk başta ironik bir kıkırdamaydı, ancak bu ifadedeki ikiyüzlülüğü düşündükçe histerik bir şekilde gülmeye başladım. Onu kızdırmaya ya da onunla alay etmeye çalışmıyorum, ama gerçekten de benim gerçeklikle hareket etmeyen biri olduğumu mu iddia ediyor?

Göğsünü şişiriyor ve ayağa kalkıyor, hayal kırıklığı içinde benden uzaklaşıyor. Gülmeyi kesmeye çalışıyorum. Dehşete kapıldım, gerçekten. Ama bedenim ya da zihnim yoldan çıktı ve kahkahalarım durmuyor.

"Sen-" Tekrar güldüm. "Beni buraya koy, aylardır iki taraflı bir konuşma yapmadım. Ya da kitap okumadım. Ya da televizyon izlemedim. Bir dakika konuşmuyorsun, sonra bana amımın nasıl hissettiğini soruyorsun. Eğer aklımı kaybediyorsam, hepsi senin suçun!" İşte böyle, kontrol edilemeyen kahkahadan manik öfkeye geçiliyor.

Hızlı bir hareketle dönüyor, tepside bir parça tost alıyor ve beni boynumdan tutarak yemeği ağzıma çarpıyor.

"Ye!" diye emrediyor dişlerini sıkarak.

Kolunu pençeliyorum. Çarpmanın etkisiyle ağzım acıyor ve dilime ulaşan küçük tereyağı kırıntıları çok cazip geliyor ama meydan okurcasına dudaklarımı büzüyorum.

Elini çektikten ve ben de elime yapışan ekmek parçalarını tükürdüm.

Ağız.

"Gördün mü?!" Çılgılık atıyorum. "Sana güvenmem mi gerekiyor? Sana güvenmem

Beni her gün azar azar öldürürken beni öldürmek istemediğine inanıyor musun? Beni dövebilirsin, soyabilirsin. Beni ormana atabilirsiniz. Ama yemeyeceğim!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

İtirazımın hiçbir mantığı yok. Bu grev beni hayatta tutmak için başladı ama şu anda beni öldürebilir. Hayır. Bu başka bir şeyle ilgili. Ne olduğundan hâlâ emin değilim. Hayatta kalmak değil, bu kesin.

Tepsiyi alıp odanın bir ucundan diğerine fırlatıyor; meyve suyu, kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurtalar sağa sola saçılıyor.

"Bu lanet oyunu oynamak mı istiyorsun?" diye parmağıyla beni işaret ediyor. "İşlerin ne kadar kötüye gidebileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Tekrar düşünmen için sana bir gün vereceğim. Çünkü eğer bunu yapmazsan, seni öldürmek istememin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın."

Kulübeden çıkıp kapıyı o kadar sert çarpıyor ki, çerçeveyi yerinden oynattığına yemin edebilirim.

Çaresiz bir çılgılık attım. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum. Bu adamın yaşamamı ya da ölmemi umursayıp umursamadığını bilmiyorum. Ve kendi annemden daha fazla umursadığını düşünmek her şeyden çok acı veriyor. Unutulmuşlardan biri olduğumu hatırlatan yazılarla benimle alay eden adam. Beni bir odada kilitli tutan adam. Beni zehirlemeye cesaret edemeyeceğine inanmam mı gerekiyor?

Bıraktığı dağınıklık bana eziyet ediyor. Enkazı karıştırıp yemek istediğim için değil ama midemi bulandırdığı için. Banyoya koşup safra kusuyorum.

"Nononono..." Ani bir farkındalıkla kendi kendime fısıldıyorum, düşünce o kadar travmatik ki, belki de büyük zehirlenme komploları düşünerek kendimi kandırmışımdır.

Hemşirelik okulundayken psikoloji dersi almamız gerekiyordu. Bazen insanların kendilerini gerçekliklerinden korumak için ilişkilerini kopardıklarını öğrendiğimi hatırlıyorum. Yatağa girdiğimde, bu düşünce yüzeyde duruyor. Onu tamamen ortaya çıkarmak ve neden kendimi zehirlendiğime inandırdığımı ve gerçekliğimin tam olarak hangi yönünü maskeleyemeye çalıştığımı incelemek istemiyorum.

SAM

Ona vurmak ya da işkence etmek istemiyorum. Bir süredir iyi bir ilişkimiz vardı. Bir rutin. Birbirimize ihtiyacımız olanı veriyorduk. O şikayetçiydi ve bu durum kabullenilmiş görünüyordu. Sonra bir baktım beni düşünerek mastürbasyon yapıyor, bir baktım onu zehirlediğimi iddia ederek çılgına dönmüş.

Haftalardır benden zihnini harekete geçirecek yöntemler istemişti. Belki de çuvalladım ve ona çok sert davrandım. Ama şimdi, ona bir şey verirsem, rol yapmanın fayda getireceğini düşünecek. Hayır. Dört ay sonra en dönmek zorunda kalacağım. Temas yok. Yemek yok. Su yok. Tekrar kırılanda kadar.

Umarım bu sefer onun için daha da zor olur ve bana ihtiyacı olduğunu anlar. Bunu kabul ettiğinde daha mutlu olur.

Ama hala anlamıyorum. Evet, biraz tuhaf davranıyordu, ama ortalama insanların tek başlarına yaptıklarından çok daha fazla değil. Sıradan insanlar kendi kendilerine konuşurlar, tek başlarına ağlarlar, kimse bakmıyorken her türlü tuhaf şeyi yaparlar. Ölümü çok ani oldu.

Stratejimi yeniden düşünüp duruyorum. Ya açlık ve izolasyon onu tamamen mahvederse ve elimde sadece bir kabuk kalırsa? Hayır, ben onu istiyorum, onun bana uyan parçalarını. Belki de yoluma çıkan parçalarını öldürmeye çalışırken tüm benliği ölüyordur.

Onu zorla beslemeye çalıştığımдан bu yana iki gün geçti ve iletişim kurma çaresizliğimle bir not defteri bile getirdim. Ona bunları yazarken kendimi küçük bir sürtük gibi hissettim. Sanki kendimi açıklamak zorundaymışım gibi. Ama o sadece kafasına takıldı.

Geri dönmedim. Ne onu izlemek için, ne de beslemek için. Onu doğru yola nasıl geri döndürebileceğimi dikkatlice düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ama iki gün boyunca ona dokunamamak, onu koklayamamak, tadına bakamamak bana acı verdi. İpeksi tenine ve uzun, dalgalı saçlarına bir göz bile atamamak. Arkadaş isteyen tek kişinin kendisi olduğunu sanıyor. Onu disipline sokmak benim için bir disiplin egzersizi değil. Ama tek istediğim onların hayatlarının bir parçası olmaktır. Birinin hayatının bir parçası. Vazgeçilmez. Neden birdenbire kaçınılmaz görünen şeyle savaşmaya başladı?

Kulübeye doğru yürüdüm, önce etrafı kolaçan ettim. Yiyecekleri attığım duvara kadar uzanan bir karınca izi var. Çıtaların arasına girip çıkıyorlar, küçük kırıntılar topluyorlar. Çizmelerimi alıp koloniye sürtüyorum. Küçük topluluklarını yok etmek hoşuma gidiyor. Er ya da geç kulübeyi temizlemem gerekecek, kokmaya başlayacak ve inşa ettiğim şeylere özen göstermeyi seviyorum.

Ana odaya bakan gözetleme deliklerinden birine doğru ilerliyorum. Orada değil. Ben de banyoya bakan bir tanesine gittim. İşte orada, solgun ve zayıf görünüyor, kusacakmış gibi atık deliğinin üzerine eğilmiş. Kustu ama geriye bir şey kalmadı. Şimdi neyin önce geldiğini söyleyemem. Belki de gerçekten hastadır ve bu da onu zehirlediğime inanması için gerçek bir sebep veriyordur.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor, gözleri kıpkırmızı. Öğürmekten mi? Ağlamaktan mı? Bilmiyorum. Saçlarını yüzünden çekip ana odaya geri döndü. Başka bir gözetleme deliğine kadar onun izini takip ettim.

Tanrım, berbat bir halde ama yine de ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyorum. Yatağının kenarına oturuyor, başını ellerinin arasına gömüyor ve

Hayır sallanıyor. Bir esinti bana çarpıyor ve kötü bir koku yayılıyor. Yumurtalar. Bu pis kokuyla uyuyordu. Onu buna maruz bırakmak istemiyorum ama bana fazla seçenek bırakmadı.

Derin bir nefes alıyor ve avuçlarını dizlerinin üstüne vurarak dik oturuyor. Gözlerinde yeni bir kararlılık ifadesi var. Ayağa kalkıyor ve sandalyemin olduğu köşeye doğru yürüyor. Bu açıdan göremiyorum ama sandalyeyi yaklaştırdığında görüş alanımda yeniden beliriyor.

"Ne oluyor lan?" Arkasında durup yukarıya bir şeyler mırıldanırken kendi kendime söyleniyorum. Ama bunu anlamlandırmak için fazla zamanım yok, çünkü kendini sandalyenin kenarına bırakıyor ve karnıyla sandalyenin üzerine iniyor.

"Ne oluyor be?" Ayaklarım titreyerek soruyorum, oraya koşmaya ve onun zayıf intihar girişimini durdurmaya hazırım.

Tekrar yapıyor. Çürükten başka bir şey yapmak için yeterli güç olmadığını söyleyebilirim. İnsanın kendine zarar vermesi için gereken güç hakkında hiçbir fikri yok.

Bir hemşireye göre, vücudun nasıl çalıştığına dair inanılmaz bir anlayış eksikliği sergiliyor. Kendini öldürmek için yaratması gereken travma seviyesi... Her şey yerine oturduğunda gözetleme deliğinden sendeleyerek uzaklaşıyorum. Vesper *kendini* öldürmeye çalışmıyor.

CHAPTER 17

VESPER

kulübemde tek başıma oturuyorum. Açım. Ağlamaklı. Eski yumurta ve yapışkan meyve suyu kokuları arasında karıncaların toplanmasını izliyorum. Evimi işgal ediyorlar, ama bu sadece bir ev yanılması. Ev, istediğin gibi gelip gidebileceğin bir yerdir. Yemek pişirebildiğiniz ya da kitaplarla kendinizi eğlendirebildiğiniz ve misafir davet edebildiğiniz yerdir. Hayır, burası ev gibi görünmesi için tasarlanmış bir hapisane. Bu karıncalar, duvardaki bir çitadan diğerine kesintisiz siyah bir iz burayı terk etmeyi çok kolaymış gibi gösteriyor.

Günlerdir Gece'yi görmediğim, banyo yapmadığım ya da yemek yemediğim için her şey bir çeşit meditasyon gibi netleşiyor. Tek içtiğim banyomdaki su ama yine de mide bulantısı ve baş dönmesi her sabah geri geliyor.

Beni öldürmek isteseydi, beni ormanda acımasızca kovalayan, bıçak zoruyla beceren adam, beni öldürmek için zehirden çok daha tatmin edici bir yol bulurdu. Oh, beni zehirledi. Sadece kimyasallarla değil, çok daha sinsi bir şeyle.

Bu gerçeği çiğnemek, acı tadını dudaklarımda hissetmek günlerimi aldı. Bu her ne ise, beni öldürmek mantıklı bir sonuç. Çocuğumun babası olmak akıl almaz bir şey. Ama içinde bulunduğum bu dünya: annemin ve sözde akıllı başında dünyanın benden çoktan vazgeçtiği ve beni çalan adamın çöküşümle sarsılmış görüldüğü - iki günlük tam yalnızlıktan sonra varlığını özlediğim bir adam. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil.

Ama ben hala Vesper Rivers'ım. Yabancı'nın dokunuşuna ve sessiz gölgesinin arkadaşlığına duyduğum fiziksel tepkinin özleminin altında, bu dünyaya bir çocuk getirmenin bu şekilde olmayacağını hâlâ anlıyorum. Bana sahip olabilir. Onun kölesi olabilirim. Onun sevgilisi. İçimde onun gölgesinde yosun gibi büyüyen bir şey var. Ama bir çocuk değil. Bir çocuk, sözsüz bir maskenin ardına saklanan bir babayı tanıyamaz. Acı ve ihlalden zevk alan bir babayı. Ve mücadelenin bittiğini kabul edemem. Çünkü bir araya gelip bir insan yaratırsak -hiç yoktan bir şey- o zaman sonsuza dek birleşmiş oluruz. Benim en büyük eserimde onun da bir payı olacak.

Kendi bedenlerinden kat kat ağır kırıntıların ağırlığını taşıyan karıncaları izlerken, benim de taşımam gereken bir yük olduğunu anlıyorum. Üstesinden gelebileceğimi düşündüğümde çok daha büyük bir yük. Bunun yavaş bir ölüm olmasını istemiyorum. Hemen çıkmasını istiyorum. O zaman, en azından, kendimi ilk hasta hissettiğim o sabahtan önceki halimize geri dönebiliriz; bir çocuğun getireceği bu karmaşık felaket değil, sadece basit bir felaket.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, beslenme eksikliği ve yaklaşan görevin ağırlığı yüzünden kendimi ağır hissediyorum. Bunu yapmanın yollarını düşündüm. Arkasında asla dayanıksız plastikten başka bir şey bırakmaz. Ben de sandalyede karar kıldım. Babası bir sandalye kullanarak kendi hayatını kurtaran birini tanıyordum. Evde tek başına boğuluyordu ve biftek parçasını nefes borusundan fırlatacak kadar büyük bir güçle kendini sandalyenin kenarına attı. O bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Bu işe yaramazsa, o zaman başka bir şey bulurum. Bir yolunu bulacağım.

Odanın köşesinden Night'ın sandalyesini çekiyorum. En son ona dokunduğumda, bacaklarımı açarak üzerine oturmuş ve onu düşünmeye başlamıştım. Onun adını utanmazca haykırarak doruğa ulaştığım o an tatmin ediciydi. Ama doruğa ulaştığımda, utanç dalgası üzerime çöktü. Kendimi hasta hissettiğimde ve Gece içeri girdiğinde, yaşlı Vesper tutunduğu yerden fırladı, isyan etmek, bu canavarın içeri girip kurtarıcısı gibi davranmasına izin vermemek istiyordu.

Belki de ölmesine izin vermek daha kolay olur. Aynı anda iki savaşa devam edemem: biri kendimle, diğeri onunla. Ve ondan kurtulamam.

Kendimi sandalyenin üzerine itiyorum, canım acıyor ama bir mobilyaya çarpmaktan daha fazla değil. Kendimi o sınırı geçmeye zorlayamıyorum.

fiziksel travma uygulamak. Bu hâlâ aklımın başında olduğuna dair bir işaret olmalı. Ama bunu yapmak zorundayım. İçimdeki bu büyümeyi istemiyorum. Bu büyümenin, güneşin yüzünü öpmesinin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek bir ruha sahip bir insana dönüşmesini istemiyorum.

Kendimi tekrar sandalyeye itiyorum, daha sert ama mideye atılan vasat bir yumruktan fazlası değil.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

Onu öldürmek zorundasın. Öldürmek zorundasın.

Bir kez daha denemek için güç topluyorum ama ayak sesleri başlıyor. Sert ve hızlı. Tıpkı terli, kirli ve kızgın bir şekilde gelip beni götümünden siktiği geceki gibi. Hatırası ve dehşeti midemi yakıyor. O kapının mandallarını açarken sandalyeyi önüme anlamsız bariyer olarak yerleştiriyorum. Kapıyı açıyor ve vahşi gözleri etrafa fırlıyor, alıştığım koku maskemi buruşturuyor.

Sandalyeyi işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, ne yaptığıma dair bir açıklama için oyalanıyorum.

Sandalyeye doğru yürüyor, onu benden uzaklaştırıyor ve aramızda tutarak öyle bir kuvvetle indiriyor ki bir bacağı kırılıyor.

Sandalyeyi açıklamamı istiyor. Tabii ki beni izliyordu. Elbette izliyordu. Ama kelimeleri bulamıyorum. Her zaman Carter'a sevinçle söylenen sözler olacağını düşünmüştüm. Bu bir korku.

Gözyaşları içinde başımı sallayıp duruyorum.

"Vesp, sakın söyleme bana-" diye kısa kesiyor, dudakları öfkeyle büzüşüyor. Sadece ona ve bana indirgemeyi başardığı bu dünyanın bir anda bu kadar büyümüş olmasını o bile kabullenemiyor.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Sanırım... belki," diye hıçkırıyorum.

Sandalyenin arkasındaki mengene gibi tutuşunu bırakır ve adım adım uzaklaşır. "Hayır... hayır..." diye homurdanır. "Siktir!" diye duvarı yumrukluyor. Dönüyor

ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Seni küçük yalancı amcık! Seni zehirlediğini söylüyorsun. Ne için Vesp? Ondan kurtulmak mı istiyorsun? Sen bilirsin. Aslında, bundan emin olacağım," diye tersliyor. "Bensiz böyle bir karar veremezsin. Aynı sayfada olduğumuz için şanslısın."

Kapıya doğru yönelir ama aniden fren yapar. Dönmeden konuşur. "Çocuğumu doğurmak için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, konu bu değil. Bu benim seni paylaşmaya hazır olmamamla ilgili. Sana yapacaklarıma daha yeni başladım." Ve bununla birlikte kapıyı çarptı.

Arkasında, beni bir sonraki adımın ne olacağına dair korkunç hayaller kurmaya bıraktı.



"Burada yaşayamazsın!" dedi babam anneme. Yatağında olmalıydım ama uzaktan arabasının ışıklarının parladığını gördüm. Gittiğimiz için kızgın olabileceğini düşündüm ve ne diyeceğini duymak istedim.

"Sam'e bir daha bir şey olmasına izin vermeyeceğim. O burada daha güvende." "Peki ya okul? Scoot? Biz!"

"Zaten bizim yaptığımız gibi hafta sonları gelebilirsin. Scoot iyi . O güçlü bir çocuk. Yazın ve okul tatillerinde hep burada kalabilir. Biz hala bir aileyiz. Ben sadece yapmam gerekeni yapıyorum."

"O benim oğlum. Nerede yaşayacağına ben karar veririm."

"ama, ona hep bir yükmiş gibi davrandın. Heyecanlanacağını düşünmüştüm."

"Bu adil değil Gloria. İşleri yapmak için farklı yöntemlerimiz var. Ben sadece onu güçlendirmeye çalışıyorum. Buna ihtiyacı var." "Olması gereken bu."

"Dinle, dinlenmen gerek. Çok yorgunsun."

"Bana patronluk taslamayı bırakın. Hepiniz beni bu yerlere göndermeye devam etmek istiyorsunuz. Ben deli değilim! Ben sadece bir şeyler biliyorum ve sizin beyninizi öyle yıkamışlar ki gerçekte neler olduğunu bile göremiyorsunuz."

"Madem onu korumakta bu kadar iyiydin, neden senin gözetimindeyken ezildi?"

Bir duraklama var. Ben bile biraz hasta hissediyorum. Bu onun suçu değil. "Bu ne cüret!" diye bağılıyor.

"Gloria-bekle-ben öyle demek istemedim."

"Muhtemelen ölmüş olmasını diliyordunuz. O zaman beni uzaklara gönderebilirdin. Böylece ailelerimiz ben , o gibi davranabilirdi. O zaman bu görkemli mirasa leke sürmemiş olurduk."

"Kes şunu," diye iç geçiriyor.

"Onu anlayan, farklı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi benim."

"Tamam, şimdi eve gidiyorum diyelim. Sana ihtiyacım var. Scoot'u sabah okula nasıl götüreceğimi ya da akşam yemeğini nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum... Peki ya

Sam mi? Okula gitmesi gerekiyor."

"Her gün kaçtığı yerden mi bahsediyorsun? Onu dinliyor musun ki? Hiç mi? Yoksa ona sadece kendi iradeni mi dayatıyorsun?"

"Mantıklı ol."

"Ona evde eğitim verebilirim. Sadece giysi ve yemek katlamakta iyi olduğumu düşünebilirsiniz ama ben Bryn Mawr'a gittim."

İç çekiyor. "Ne var biliyor musun? Burada onunla yaşamak istiyorsan, tamam. Daha iyi bir iş yapabileceğini düşünüyorsan, tamam. Seninle ve onunla savaştıktan bıktım. Paranoyandan bıktım. Seni seviyorum ama bunu yapmaya devam edemem."

"Ben de seni seviyorum. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Umarım neye kör olduğunu görürsün."

"Evet. Yarın Yarın Scoot'u arayıp geri gelmeyeceğini açıklamalısın."

"Onunla konuşacağım. Ve onu bu hafta sonu göreceğim. Biz hâlâ bir aileyiz." "Hı hı," dedi babam.

Paravan kapı gıcırdayarak açıldı ve çarparak kapandı. Pencereme koşup ışıkların karanlık tarım arazisine doğru gidişini izliyorum. Bir yıldız kadar küçük bir benekten başka bir şey olmadığında, yatak odamın kapısına geri dönüyorum. Birkaç dakika sonra dikiş makinesi çalışmaya başlıyor. Dikiyor, dikiyor ve dikiyor. Koridordan odaya doğru yürüyorum. Kapı aralıktı, ben de içeri baktım. Oda eskisinden farklı görünüyor, duvarlar ve pencereler artık onun yaptığı yorganlarla kaplı. Bir tanesinin üzerine birkaç gazete kupürü iliştilmiş. Kazamla ilgili olduklarını fark ediyorum.

Beni içeri bakarken yakaladı.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye soruyor. Omuz silkiyorum.

"Baban geldi ve her şey yolunda gidiyor. Hafta sonları Scoot'la gelecek. Sanırım bizim tarafa geçecek."

Kapıyı itip açıyorum ve duvardaki makaleleri gösteriyorum.

"Oh. Bu sadece üzerinde çalıştığım küçük bir proje. Kaza hakkında kanıt toplamaya, olaya karışan farklı kişiler arasında bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ama bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Bu annenin ilgilenmesi gereken bir konu."

"Pencereler mi?"

"Oh, burayı göremediklerinden emin olmak için," diye kesin bir dille cevap veriyor.

CHAPTER

18

SAM

Eve hışımla girmeden önce maskemi çıkarıp atıyorum, adımlarken havayı içime çekiyorum, yumruğumu sıkıp alnıma tekrar tekrar vuruyorum. *Düşün. Düşün. Düşün.* Ama onunla birlikte düşünmüyorum. Kontrollü gibi görüldüğüm anlar oluyor, ama bu hayatımı kurtarmak için bir çıkıntıya tutunmak gibi bir şey. Ve sonra daha fazla tutamıyorum ve kayıyorum. Zayıflık gösteriyorum. Bu -hızlı bir vuruş olması gereken şeyde onu yakalamadaki dürtüsellik, sonuçlarını düşünmeden onu tekrar tekrar becermek- bir plan yapmadım. Bir şeyleri yamayıp duruyorum. Bu karmaşanın büyümesine izin veremem. Bırakın bir çocuğu, Vesper için bile zar zor plan yapabiliyorum.

Bir çocuk.

Pencerelerinden içeri baktığım, hareketli bir portre gibi, pencereleri tarafından çerçevelenmiş aileler gibi değilim. Ben reddedilmiş biriyim ve başka bir ben yaratmak istemiyorum. Bir şeyleri geri çekip bir hayat kurmak için çok uzaktayım.

Farkına vardığımda yere çömeliyorum. Annem haklıydı. Asla normal olamayacaktım. Hepsi benden kaçacaktı. Benden nefret ederlerdi. Doğuş şeklim yüzünden değil. Ya da konuşma şeklimden. Ya da dünya beni öldürmek için komplo kurduğu için. Hayır... Bunu ben yaptım. Onun kehanetini gerçekleştirdim. O kadar insanlık dışı bir şeye dönüştüm ki, peşinde koştuğum şeye asla sahip olamayacağım. Onu kovalama, onu zorlama eylemi, onu asla ve asla kavrayamayacağım bir şey haline getirdi.

Bu çocuğun eve dönecek hiçbir şeyi yok. Vesper'ı benim yapma hayallerim, kendimi Carter'ın yerine koyarken kurduğum tüm o fanteziler

ayakkabılar, sadece zihnimin gözünde yaşamaları gerekiyordu.

Ben her zaman yaraları olan kekeme bir ucube ve arkamda çığlık atan kurbanların izi olacağım. En değerlim, bu çocuğun annesi olmak.

Başımı eğip derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkıyor ve kulübeye doğru ilerliyorum. Bir emme hortumu bulana kadar aletleri karıştırıyorum. Uzunluğunu incelemek için çekip düzeltiyorum ve tatmin olduğumda bir atölye süpürgesi ve biraz bant alıp ana eve geri dönüyorum. Telaşla koli bandını alıp hortumu vakum makinesine yapıştırıyorum. Bir an arkama yaslanıp yaptığım işe bakıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, sadece kadınların yaptıklarını duymuştum.

Daha ileri gidmeden yardıma ihtiyacım olduğunu fark ettim. Mutfığa dalıp dolapları karıştırıyorum. Genelde bira içen biri olarak, saklı viski şişesini arıyorum ve cömert bir yudum alıp, yanma hissiyle başımı sallıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Bir yedek plan. Alt kattaki dolaba koşuyorum ve metal askıdan bir ceket çıkarıyorum. Uzun ve keskin olması için çözüyorum ama kancayı sağlam tutuyorum. Eldivenler. Viski. Vakum. Askı. Jeneratör için yakıt. Kablolar. Yağ.

Bu bir plan.

Terli ve sarhoş bir halde hızla kulübeye döndüm. Bu kontrolden çıkmayı durdurmalıyım. Özgürlüğüm en önemli şey. Ve bir bebekle, bunu kaçınılmaz olarak kaybedeceğim.

VESPER

O gelmeden Night'ı duyuyorum. Benim bilmemi umursamadığı zamanlar genelde böyle olur. Ölçülü bir şekilde hareket ediyor, sahte bir sakinlik yayıyor. Sahte, biliyorum, çünkü açıkta duran köprücük kemiğinden düşük askılı kot pantolonuna doğru ter damlıyor. Göğsünün inip kalkması bana kalbinin hızla çarptığını söylüyor. Elinden sarkan viski şişesi bana korkacak hiçbir şeyi olmayan, nefesinde alkol kokusuyla beni hiç öpmemiş bu adamın sinirlerini yatıştırmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Maskesi -onun yüzü olarak tanıdığım karanlık yüz- terden sıırıslam olmuş ama inatla çıkarmıyor.

Tek kelime etmeden şişeyi yere bırakıyor ve arkadan bağlıyor. Tanrım, bu. Hamile olduğumu öğrendiğinde olmasından korktuğum şey. Çok büyük bir sorumluluk haline geldim. Bu yüzden vücudumun duymam için haykırdığı değişiklikleri kabullenemiyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Lütfen. Hayır. Ondan kurtulacağım. Bir tane bulacağım. yol."

Dışarı çıkar ve elinde bir süpürge sopasıyla geri döner. Yakalar Ayaklarımdan birini tutup geri çekiyorum, tekrar tutup zorla sopaya doğru çekiyor ve ayağımı ona bağlamak için karmaşık bir düğüm atıyor. Sonra diğerini yapıyor, böylece bacaklarım zorla açılıyor.

"Lütfen, bana neler olduğunu anlat," diye hıçkırıyorum, tüm endişemin sıcaklığı terin vücudumun her yerinde boncuk boncuk olmasına ve soluk pembe elbisemden ıslanmasına neden oluyor.

"Lütfen!" Çığlık atıyorum. Yalvarıyorum, umutsuzca içindeki bir şeye ulaşmaya çalışıyorum. Kendisinin de çocuk olduğu bir zaman olmalı. Masum. Dünyadan ve hatta erkekliğin bazen getirebileceği korkunç değişimlerden etkilenmemiş.

"Çok korkuyorum," diye ağlıyorum, Tanrıma bir itirafta bulunuyorum. Alkol şişesini aldı ve dudaklarıma bastırdı. "Hayır!" İtiraz ediyorum.

Yüzümü tutuyor ve yanaklarımı sıkarak içine döküyor. Ağzım baharatlı sıvıyla dolunca lıkırdıyorum. Tüm çabalarımın rağmen biraz içmeyi başarıyorum. Ve işe yarıyor, kollarımdan ve omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor, ama sadece bir an için. Elbisemi yukarı kaldırıp viskinin bir kısmını karnıma ve mahrem yerlerime dökerken adrenalin donuk sıcaklığın içinden kükrüyor.

"Ne-" Sorgulamayı bırakıyorum, aniden ne olacağını anlıyorum. Tanrım, bunu yapmaya çalışacak. "Eğer bunu yapacaksan, lütfen, ben bir hemşireyim -neredeyse. Nasıl? Lütfen söyle bana!" Bağırıyorum ama o işine odaklanmış durumda ve bana alkol servisi yapmak onun tüm merhametini alıp götürmüş durumda.

Tekrar gitti. Çığlık atmayı bıraktım. Onun yerine bekliyorum, kesik kesik hıçkırıklarımla göğsümün düzensiz ritmiyle senkronize oluyor. Emme hortumuna bağlı bir süpürgeyle döndüğünde dehşet içinde inlemeye başlıyorum. Duvara doğru kayabildiğim kadar kaydım.

"Beni... öldüreceksin..." diye hıçkırıyorum. "Kan kaybından... öleceğim," diye yalvarıyorum boğulma sesleri arasında.

Süpürge sopasını çekerek beni yatağın kenarına çekti.

"Gerekirse seni bayıltırım. Seçim senin" diye tehdit ediyor.

Onun için her zaman en kolay yolun bu olduğunu anlayarak itaat ediyorum. Bunu ben istedim. Bu bebeğin benden çıkmasını istedim. Belki onu kurtarmak için yalvarsaydım sonuç farklı olurdu ama mücadele etmedim. Bu ölümü kulübeye davet ettim.

Bir süreliğine dışarı çıkıyor ve geri dönüp süpürgeyi . Kulakları sağır eden vınlama sesi odadaki kaosu noktalıyor. Duyulmak için çığlık atmaktan başka çarem yok.

Hortumun üzerine viski döküp ucunu kayganlaştırıcıyla kaplarken "Lütfen, başka bir yolu olmalı" diye feryat ediyorum. Boğazıma kaçan kusmuğa karşı koyuyorum, dehşet beni bayıltmakla tehdit ederken dumanlı bir manzara görüşümü bulanıklaştırıyor.

Sandalyeyi yatağın ayak ucuna çekiyor. Kendimi uzaklaştırmak için bir girişimde daha bulunuyorum ama beni yakınında tutmak için süpürge sopasını kavırıyor. Odayı aydınlatan lamba, vakum enerjisini çaldıkça gidip geliyor.

"Tanrım," diye yalvarıyorum nefesimin altında. Bir embriyodan temizlenmeme saniyeler kaldı. Bunun için savaşmadım. İçimde olduğunu fark ettiğim anda tüm umudumu yitirdim. Belki de yanlış yaptığım yer burasıydı. Tek seçeneğimin kendimi bu parazitten arındırmak olduğunu düşünerek. Belki de bu bir lanet değildir. Ya da Gece'nin zehri. Belki de bir şekilde önümdeki bulmacanın kilidini açmanın anahtarıdır.

"Lütfen!" Bağırıyorum. "Bebeği istiyorum. Onu istiyorum," diye histerik bir şekilde hıçkırıyorum, yüzümden ter ve tükürük damlıyor. Küçülmüştüm. Gururum ve gücüm yok oldu. Bu bebek sahip olduğum tek şey. Tek aracım. Tek umut vaadim. Her şeyimin alınmasının ortasında bana bir şey verildi.

"Bende kalmasını istiyorum. Bebeğini istiyorum," diye bağırıyorum, daha yüksek sesle, vakum cihazının gürültüsünden beni duyamayacağından korkarak. "Yapabiliriz-" Kendimi durduruyorum. Bizden hiç yüksek sesle bir birim olarak bahsetmemiştim. Bir takım. Hiç ortak bir amacımız olmadı. İkimizin de istediği ve uğruna pazarlık yaptığı şeyler vardı. Çocuğunu aldırıldığını fark ettiğinde hissettiği ihaneti hissedebiliyordum. Onun sözel olmayan ipuçlarını okumakta çok iyiydim. Benim onu hayal ettiğim gibi o da beni hayal ediyordu. Benimle bir hayat hayal ediyordu. Çocuğu bireysel hedeflerimiz için bir engel olarak görüyorduk. Ama ya bu çocuk bize ikimizin de istediği şeyi sağlayabilirse? "Bir aile kurabiliriz," diye hıçkırdım.

Tüpü tutuyor, çok yakın, titreyen kalçalarım çok tehlikeli bir şekilde yakın. Vücudumda çırpınmak ve paniklemek isteyen her kası geriyorum. Ama o düşünüyor ve ben onu isyana teşvik edemem.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca bir resim gibi hareketsiziz. Gece karanlığın içinde kayboluyor ve ışık her kaybolup geri geldiğinde yeniden ortaya çıkıyor. Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Işık. Işık her yanıp söndüğünde, vakumun vızıltısı, çarpık bir plak gibi kaybolur ve güçlenir.

O ayağa kalkıp süpürgeyi düğmesini çevirene kadar titreyerek kararı bekliyorum. Kükreme sessizleşiyor. Birkaç saniye önce bu duvarlarda yankılanan çığlıkların ve makinelerin çığlığına kıyasla derin ve akıldan çıkmayan bir sessizlik. Tüm vücudumla hıçkırarak hıçkırarak ağlarken rahatlayarak arkama yaslanıyorum, öyle çok ağlıyorum ki canım acıyor. Yaşayacağım ve bu adamın çocuğunu doğuracağım. Önceki hayatıma döneceğime dair tüm hayallerim kül oldu. Elbette bir zamanlar olduğum kişiye geri dönme şansım hiç olmadı ama bu onun resmen öldüğü an. Ve ben Vesper Rivers'in yasını tutuyorum. Ben ağlarken, Gece her bir uzvumu nazikçe çözüyor. Gölgesi ışığı gölgeliyor ve gözlerimi açtığımda onu başımda dikilirken buluyorum. Gömleksiz, pırıl pırıl, gözleri hiç görmediğim kadar yumuşak. Başparmağının ucunu gözyaşlarımdan birine sürtüp dudaklarına götürüyor, dişlerini ve dilini hüznün üzerinde ustaca gezdiriyor. Sakinleşiyorum, gözlerinin berraklığını inceliyorum ve orada durma şekli, rahat duruşu bana bugün beni incitmeyeceğini söylüyor. Gözlerimi ondan ayırmıyor, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için titrek nefeslerle bekliyorum.

Yatağa girmesini ve beni duşa taşıdığı gece yaptığı gibi bana sarılmasını istiyorum. Sebep olduğu acıyı dindirmek için.

Bana bu çocuğu doğurmamı istediğini ve artık bize iyi davranacağını söylemesini istiyorum.

Beni tekrar zehriyle doldurmasını istiyorum. O benim üzüntümün tadını seviyor ve ben de onun bana zehrini enjekte etmesini seviyorum.

O benim tehlikem, en büyük tehdidim. O benim yanımdayken, güvende olduğumu biliyorum.

Bu yüzden bekliyorum, bana ondan, onun tarafından korunduğuma dair daha büyük bir işaret vereceğini umuyorum.

Bacaklarımı ayırıp bakacak mı? Ya da sikini çıkarıp gerginliğini azaltmamı mı sağlayacak?

Bekliyorum.

Sonunda hareket etti. Aşağıya, yüzüne uzanıp maskesini yukarı çekerken, yaz mevsiminde kumsalın renklerine bürünen gözleri benimkilere takılı kalıyor.

CHAPTER 19

VESPER

Night'ın yüzünü o kadar çok inceliyorum ki, bir kerede algılamak neredeyse çok zor. Hareketli görüntüler kırmızılar, yeşiller ve mavilerden oluşan küçük kareler haline gelene kadar televizyon setine çok yaklaşmak gibi. Kızarmış teni ve kaşları karşısında gözleri daha da parlak. Genellikle maskesinin ağız deliğinden sadece kısmen görünen dudakları yuvarlak ve somurtkan. Çenesi açılı ama keskin değil, hâlâ genç. Görünürde kirli sakal izi yok. Kahverengiye karışmış altın sarısı saçları maskeden dolayı dağınık. Parçaları birleştirirken bir adım geri çekilip onu yeni duş almış ve saçları taranmış olarak hayal edebiliyorum. Zararsız bir genç adam gibi görünürdü. Şaşırtıcı derecede yakışıklı, zararsız bir genç adam. Meşhur komşu çocuğu. Ama sanki bedeni yırtılmış ruhunun fiziksel bir tezahürünü sergiliyor gibi, normalde tertemiz olan yüzünde göze batan bir kusur var - ağzının sağ köşesi boyunca, kulağından yukarı ve sonra şakağına doğru uzanan kalın bir yara izi var. Yanağı boyunca bir fay hattı gibi ilerlese de, soluk ve düz olması bana bunun eski bir yara izi olduğunu söylüyor. Çoğunlukla benden saklanan o taraftaki boynu, düzensiz deri ve pürüzlü yara izlerinden oluşan bir koleksiyon.

Nihayet geri çekilip yüz hatlarının ve kusurlarının toplamına - kırmızılar, yeşiller ve maviler- bakabildiğimde, karşımda fiziksel olarak güzel bir adam . Yara izi fikrimi değiştirmek için hiçbir şey yapmıyor; bunun yerine, buz gibi gözleri ve su yıkadığında kum gibi pürüzsüz bir cildi olan birine bir doku ve entrika katmanı ekliyor.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm bu zaman boyunca onun anonimliğini, bunların hiçbirinin gerçek olmadığının bir işareti olarak tuttum. O beni görmüyor

Onu, beni tanıdığı kadar tanımaya layık görmüyordum. Maske bana güvenmediğini söylüyordu. Maske bana bir mahkum olduğumu hatırlattı. Bana burada sadece bir misafir olduğumu hatırlattı. Ama şimdi onu görüyorum. Kendini bana açtı ve neredeyse keşke açmasaydı diyeceğim. Çünkü gördüğüm şey güvenebileceğim bir yüz. Yaptığı her şeyi yalanlayan bir yüz. O bir insan. Bir insan. O bir canavar değil.

Ve şimdi bu genç adamın tüm resmini gördüğüm için, yaralarını, hepsini, içini ve dışını bilmek istiyorum.

"Neden şimdi?" Mırıldanıyorum.

Bana boş boş bakıyor, sanki kendisi de emin değilmiş gibi.

Gözlerimin onun yüzünden ayrılmasına izin vermeden doğruluyorum. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Maskeyi tekrar takabilir ve o zaman buradaki tek kişi yine ben olurum.

"Artık savaşmayacağım," diyorum hâlâ titreyen sesimle. Bitirdim. Hem ona hem de kendime karşı savaşmaya devam edemem. Kazanmanın kaybetmek, kaybetmenin de kazanmak olduğu bir savaş.

Yine sadece , ama göğsü ölçülü bir şekilde çöker.

Nefes ver.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben sadece senden bir şey söylemeni istiyorum.

Bana. Nasıl olacağını söyle. Aklında ne olduğunu söyle. Neden durdun? Neden maskeni çıkardın? Bunu istiyor musun?"

Konuşmayacak. Zaten çok fazla şey gösterdi. Ama bu diyalogu açık tutmak zorundayım. Ben onun için kabul etmek istediğinden daha fazlasıyım ve bunu ona hatırlatmalıyım. Ve eğer değilsem, bundan kurtulabileceğime inanmak için kendimi buna ikna etmeliyim.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece neredeyse yüz yüze geliyorum.

Onu.

"Aklını okuyamam. Adını bile bilmiyorum. Ama hissediyorum ki Seni, senin beni tanıdığın gibi, tanıdığım herkesten daha iyi tanıyorum."

Titreyen elimi yüzüne, uzun zaman önce incinmiş olan tarafına götürüyorum. Bu bir risk. Tüm bunlar korkunç bir şekilde geri tepebilir ama başka bir yol bilmiyorum. Ben sadece insanlara nasıl bakacağımı bilirim. Bu her zaman benim içgüdüm olmuştur. Şefkatin gücünü gördüm. Eğer içinde bir parça ruh varsa, derinlerde bir yerde bunu arzuluyor. Belki de beni bu yüzden aldı: tüm düşmanlığın altında, sadece o pencerelerin her birinden gördüğü şeyi isteyen biri vardı.

Elimi o kadar yavaş hareket ettiriyorum ki, ona ulaşım ulaşamayacağımı merak ettiğim anlar oluyor. Elimi tokatlayıp gitmesini ya da beni yüzüstü yatırıp istediğini almasını bekliyorum. Ama avuç içim ve parmak uçlarım yanaklarında dururken donup kalıyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Lütfen bana istediğini söyle. Çünkü bunu istememem gerekiyor ama yüzün..." Dudaklarım onunkileri sıyırın diye yaklaşıyorum. "Beni korkutuyorsun ama yine de bütün gün sana bakabilirim..."

Yastık gibi dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sertleşiyor ve yanıt vermemesiyle kafam karışarak kaskatı kesiliyorum.

"Hayır," diyor.

"Oh, ben-" Sözlerimde tökezliyorum. Utanmış ve açığa çıkmış hissediyorum. Beni çalan adam tarafından reddedilmiş. Belki de içinde umduğum gibi ihtiyaç duyulmayı arzulayan bir şey yoktur.

Elimi çekiyorum ama bileğimi yakalıyor. Nefesim kesildi.

"Hayır-" Beni keskin bir hareketle kendine doğru çekiyor, böylece nemli geceliğin serinlettiği bedenim sıcak göğsüne bastırıyor. Sikini bana bastırıyor, sözlerine rağmen vücudundaki her şey *evet* diyor. "Ben... ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Kıçımı öyle sert kavırıyor ki nefesim kesiliyor, beni yataktan fırlatıp kollarına . Bacaklarımı ona dolayarak beni yataktan uzaklaştırmasına izin veriyorum. Erkek, seks ve viski kokusu, odanın karşısındaki eski kahvaltının kokusunu bastırıyor. Teninin, saçlarının ve gözlerinin renkleri keskinleşirken soluk duvarlar ve zemin bulanıklaşıyor. Beni öyle sert öpüyor ki dudaklarım acıyor ve ben de aynı sertlikte karşılık veriyorum, bana hissettirdiği acıya karşılık vermeye çalışıyorum: Zevkle karışık acı. Kurtuluşla harmanlanmış günah. Esaret, bu duvarların dışında hiç yaşamadığım türden bir özgürlüğe yol açıyor.

Kendimi ona sarıyorum, ona dokunuyorum, ona olabildiğince yaklaşmaya çalışıyorum, böylece onun bir parçası olabilirim, asla yok edemeyeceği bir parçası, ama aynı zamanda onu izlemeye devam etmek istiyorum. O maskenin altında kimin olabileceğini düşündüğümde hayal ettiğim fantezilerden daha fazlası. Yüzü bir hikâye anlatıyor. Bunu bilmek istiyorum. Onu tanımak istiyorum. O zaman tüm bunlara bir anlam verebilirim.

Boynumu ve omzumu ısırp emerken beni duvara doğru itiyor, göğsümdeki nefesi dışarı atıyor. Dudaklarımı dudaklarına, yanağına, şakağına sürüyorum, yazdan kalma pırıl pırıl teninin tuzu her öpücüğü tatlandırıyor. Dağınık ve çaresiz, ama onun üzerinde olmak çok güzel.

yan. Beni istediğinde, tamamen ve bütünüyle istiyor. Sevilmenin en tatmin edici duygu olduğunu sanırdım. Hayır, takıntılı olmak. Birinin sana sahip olmak için her şeyi riske atacak kadar aşık olması. Bu aşkın ulaşamayacağı bir yüksekliktir. Aşk yavaş yavaş yanar, kalbi yumuşatmak için kaynayan bir tencedir. Ama bu bir anlık seldir, bir biftek kızgın tavaya düştüğünde çıkan duman gibidir. Tehditkârdır ama şiddeti tam da aşkın sulandırdığı şeydir.

Sanki transa geçmiş gibi ani bir nefes alarak kabaca geri çekiliyor.

Nefesimi tutarken ona sorgulayan bir bakış atıyorum. Ama bir saniye bile geçmeden beni duvara doğru döndürüyor ve öyle sert çarpıyor ki yanağım çarpmanın etkisiyle zonkluyor. Her şeyi eski haline getirmeye çalışıyor. Duştaki o geceden öncesine ya da birkaç dakika önce bana yüzünü gösterdiği ana. Bunu inkar etmeye çalışıyor. Birçok kez direnmeden onun iradesine boyun eğdim. , emdim, ağzımı tıkadım ve destek oldum; şehvetinin esiri olarak pasif bir katılımcıydım. Boşaldım, bunun hayalini kurdum, ruhumu parçalayan yalnızlık saatleri boyunca bunu bekledim. Bunun bir kısmı eski Vesper'a tutunmamı sağladı. Her şeye rağmen, o aldı ve ben de gönülsüzce uydum diyebilirim. Ama o artık yok. Daha fazlasını istiyorum. Sonunda bunu itiraf edebilirim. Gerçekten hayatta kalmak için, her şeyimi ortaya koymalıyım. Tüm bu şeylerin dış görünüşünü aşmalıyım. Bana sakladığı elini göstermesi için, benim de ona kendi elimi göstermem gerekecek.

Nemli elbiseyi arkamdan sıyrırken, duvardan uzaklaşıp tekrar onunla yüzleşiyorum. Görüntümü yansıtmayacak kadar net gözlerine dik dik bakıyorum. Bu isyan hareketi, onu yakalayıp kendime çekmeme ve dudaklarına dudaklarımla saldırmama yetecek kadar geri çekilmesine neden oluyor. Bir an için karşılık verirken ağır bir nefes alıyor ama sonra tekrar geri çekiliyor. Bunu hissedebiliyorum - kasları kavrayışımın altında geriliyor, neredeyse titriyor, kendini yoldan çıkmaktan alıkoymaya çalışıyor. Birbirimizi gerçekten gördüğümüz yola.

Beni tekrar çeviriyor, bu kez ön kolunu sırtımın üst kısmına bastırıyor, diğer eliyle çılgınca kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Ama ben onun hapsiyle boğuşuyorum, kaygan tenim kayarak dışarı çıkmama izin veriyor, tekrar ona dönüyorum. Kolunu yana doğru itiyorum ve elimi saçlarının arasından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum.

"Hayır-" diyor.

Kelimeyi ağızımla boğuyorum. Tekrar sertçe çekilmeden önce öpücüğün içinde kıvrılıyor ve inliyor. Bu sefer beni kaldırıyor ve yüzüstü yatağa atıyor.

Ben kararlı bir kadını. Bu şekilde olmasını istiyorsa beni bayıltması gerekecek. İçten içe istemediğini biliyorum. Çılgın öpücüklerinde bunun tadını alabiliyorum. Altında kıvraniyorum ve o kendini dışarı çekmeye çalışırken sırtüstü dönüyorum.

Bu sefer gitmeme izin veriyor, sadece pantolonunu çıkarmak için kendine yeterli zamanı vermek için, böylece bir dahaki sefere benim için geldiğinde iki eli boş olacak. O anlarda ayaklarımın üzerinde debeleniyorum. Saniyeler içinde karşımda duruyor, yatak bizi ayırıyor. Tamamen çıplak, bronzlaşmış, kaslı kıvrımları sinirli bir ereksiyona yol açıyor. Daha önce birçok kez gördüğüm bu başsız vücut, şimdi bir insanın parçası olduğu için çok farklı görünüyor. Parlayan, kabarık figürü, saldırmak için bekleyen bir orman kedisi gibi pusuda bekliyor. Ama bu sefer onu beklemek yerine yatağın üzerinden ona doğru koşuyorum, korkusuzca üzerine atılıyorum, öyle ki beni kollarıyla yakalamaktan başka çaresi kalmıyor. Dönüyor ve tökezleyerek yatağa, altıma düşüyor. Elbisemi çıkarıp zaten şişmiş olan göğüslerimi ona gösteriyorum. Ayağa kalkıyor, bir eliyle beni sarıyor, diğer eliyle de ağırlığımızı yatağa dayıyor.

"Yapma," diye fısıldadım. "Seni görmeme izin ver."

"Hayır..." diyor, sesinde bir parça kırılmalık var. Normalde sikişirken çok sözlüdür, bu çılgınlık sırasında neredeyse sessizdir.

Dilimi çocuksu dudaklarının arasından geçiriyorum ve onu içime alıyorum. Aynı anda hem zahmetsiz hem de nefes kesici. İkimiz de birbirimizin ağzına nefes veriyoruz. Bacaklarımı onun etrafına dolayarak onu kendime sabitliyorum ve inatla buna karşı koymaya çalışmasına karşı zafer kazandığımı iddia ediyorum.

İçime bir erkeğin girebileceği kadar derin giriyor ve amımın acıyla dolmasından dolayı yüzümü buruşturup inliyorum.

"Tanrım," diye ağlıyorum. "Bu çok fazla, o çok içerde benden."

Kalçaları benimkilere değerken, ellerini ensemden yukarı kaydırıyor ve saçımı çekiştirip beni ondan uzaklaştırıyor. Bir an için son saniye manevrasıyla gelip beni yüzüstü yatırıp kıcımdan sikeceğini ve ceza olarak orgazm olmadan bırakacağını düşünüyorum. Ama bunun yerine beni izliyor - yüzümü, vücudumu- ona binerken. O anda, sadece onun bana , tek başıma imrendiğim o ürpertiği yaşıyorum. Ben

Dünyadaki tek kadın. Ben onunum. Onun bakışları için hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle yarışmak zorunda değilim.

Daha uzun oturuyor ve iki elini kıçımın altından geçirerek beni yukarı kaldırıyor, böylece göğüslerime tapabiliyor. Dudakları hassas meme uçlarımda kayarken nefeslerim kesiliyor. Acıyorlar, ama ağzı onları rahatlatmanın ve zevk almanın bir yolunu buluyor. Göbeğimin derinliklerindeki titreşim kreşendoya doğru büyürken daha fazla dayanmak imkansız. Kollarımı başının etrafına dolayarak, yüzünü göğüslerime bastırarak bir dizi feryat koparıyorum. Aleti spazm geçiren duvarlarıma karşı kalınlaşıyor ve sıcaklığının bir seli içimde serbest kalıyor. Altıma yığılıyor. Vücudum yumuşuyor, sanki ölüm anına kadar kavranmış ve daraltılmış ve sonra başka bir gün görmek için serbest bırakılmış gibi. Onun üstünde soluyorum, ten tene. Bedenlerimiz tek bir canlının iki parçası gibi nefes alıyor.

Başını benden başka yöne çeviriyor. Kafasının karışık olduğunu biliyorum. Bu gece her şeyin bu noktaya gelmesine izin verdiği için üzgün olduğunu biliyorum.

Uzanıp dallarıyla oynuyorum. Aylardır onun tamamını görebilseydim ne yapardım diye merak ediyorum. Tek yapmak istediğim bu basit ritüel, bu kadar yoğun ve kafa karıştırıcı bir şeyden sonra bağlı kalmanın bir yolu. Bu noktaya kadar, beni her becerdiğinde çekip gitti. Sanki denize atılıyormuşum, sert ve affetmeyen bir denizde kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakılıyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu küçük hareket beni suyun üstünde tutuyor. Ve eğer içgüdülerim doğruysa, onun için de aynısını yapıyor.

V E S P E R

O hâlâ burada. Saatler önce maskeli korkunç bir kâbustu ve şimdi yanımda yatıyor, uyuyor, altın sarısı saçları ve nazik ifadesi yaralı bir meleşinki gibi bir çatlakla gölgelenmiş. Ne kadar zaman önce onun yanında uyuyakalmıştım, emin değilim ama kolunun gövdemin etrafında bir yol bulması beni uyandırdı.

İlk sersemlik geçtikten sonra kulübenin kapısının kilitli olmadığını fark ediyorum. Sadece dışarıdan kilitlenebilir ve o hâlâ burada benimle birlikte. Bu benim için bir şans olabilir, onun altından sıvışmak için. Eğer irkilirse, ona sadece tuvalete gittiğimi söyleyebilirim. Eğer kendimi onun elinden kurtarabilirsem, sessizce kapıdan çıkıp bir adım öne geçebilirim.

Ama bir şey beni . Pek çok şey.

Geri döndüğümde ne yapacağım? Artık bu bebekten kurtulmak istediğimden o kadar da emin değilim, ama başka bir adamın çocuğuyla dünyaya -Carter'a- bakma fikri, hiçbir ilişki bunu kaldıramaz.

Suçluluk duygusu. Yanımda, aniden çok savunmasız görünüyor ve - bunu söylediğime inanamıyorum- sonunda bana güvendi. Onu görmeme izin ver. Ve ben ona ihanet etmiş olurum. Eğer beni yakalarsa, ki büyük ihtimalle yakalayacak, onunla bir daha asla böyle bir şansım olmayacak.

Ama burada beni nasıl bir hayatın beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Elbette hiçbir şey kesin değil ama sonsuza kadar bu kulübede kalamam. Benim bir beynim var. Bir önemim var. Bu benim hayatım olamaz. Belki dün gece bir şeyleri değiştirmiştir. Bu küçük savaşı kazanabilirsem, bundan sonra ne yapmak istediğimi bulana kadar küçük savaşları kazanmaya devam edebilirim.

Kapıya bakıyorum, tamamen parçalanmış, korku ve kararsızlıktan felç olmuş bir halde. Gitmeliyim, ama gidersem aptalca bir iş yapmış olurum. Fazla uzağa gidemem ve bir mucize olsa bile eski hayatımla yüzleşmeye hazır değilim. Daha iyi bir zaman olacak.

Yine de denemek için yavaşça kolunun altından kayıyorum. İrkilmedi bile. Ancak banyoya doğru süründüğümde ve zemin gıcırdadığında, işte o zaman ayağa fırlıyor. Yatağı benim için hissederken çılgın silüetini zar zor seçebiliyorum.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, elimi usulca omzuna koyuyorum. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Kıpırdamıyor ama yüzünün detaylarını göremiyorum. El fenerini buluyor ve odanın etrafını tarıyor.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Yanımda uyuyan birinin olması güzeldi.

Cevap vermiyor.

"Kalmalısın. Zaten çok geç oldu."

Işığı bir aşağı bir yukarı bana tutuyor, gözlerimi siper ediyorum, sonra yerdeki pisliğe tutuyor. Alkol kuruduğu için leş gibi kokuyor. Ben alıştım ama anlaşılan o alışmamış.

"kullanabiliriz. Onu buraya kadar getirdin."

Hiçbir şey söylemiyor ama el fenerini bana uzatıyor ve elimi pisliğe doğru yönlendiriyor. Emme hortumunu çıkarıyor ve çalıştırıyor. Önce ışığı pisliğin üzerine tutuyorum ama şakacı içgüdülerim devreye giriyor. yerlerde espri anlayışı olmalı. Ben de ışığı poposuna tutuyorum.

onun yerine. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, odaklanamadığım için beni azarlamak üzere döndüğünde beni kıkırdarken buldu. Aşağı bakıyor ve ışığın nereye doğrultulduğunu görüyor. Gözlerini deviriyor ama gerçekten kızgın olmadığını anlayabiliyorum ve tekrar dağınıklığı işaret ediyor.

"Tamam," diyorum.

Tekrar başladığında, ışığı ağır penisine doğru hareket ettiriyorum, süpürgeyi manipüle ederken bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Tekrar durur, gözlerini genişletir ve ellerini dağınıklığa doğru uzatır.

"Ne? Çok güzel!" Kıkırdıyorum.

Bana donuk donuk bakıyor, sanki şu anki toyluğuma inanamıyormuş gibi.

"Fiiiine," diye iç geçirdim. "Killjoy."

Işığı dağınıklığın üzerine tutuyorum. Başını sallıyor ve işini bitirmeden önce *teşekkür ediyor*.

İşi bitince eşyalarını topladı. O sırada bana bir torba bir şey uzattı. Jerky. O işini bitirirken ben de onu yedim. Gideceğinden eminim ama kalmasını çoktan önerdim ve yalvarmayacağım. Eşyalarını kapının önüne yerleştiriyor ve el fenerini benden alıyor. Işığı yatağa, bana, yatağa tutuyor.

İçeri gir.

Yatağa kayıyorum.

El fenerini yatağın diğer tarafına doğru tutuyor.

Kenara çekil.

Benim var.

Yatağa giriyor. Şok olmamış gibi davranıyorum. Sadece yorgun ve geri dönmek istemiyor. Kapıya doğru bakıyorum. Eşyaları bir abluka. Gitmeyi planlamıyordu.

Uzanıyorum ve karanlık tavan penceresine bakıyorum. Bu sefer kolunu bana doluyor. Uyku sırasında tesadüfi bir hareket değil, bilinçli bir seçim. Kendime bunun şefkat olduğunu söyleyebilirim ama daha iyisini biliyorum. Bu sefer, eğer hareket edersem, anında uyanacak.

CHAPTER 20

İki gündür annemin odasında duruyoruz. Gitmeme izin vermiyor. Bazı haftalar normal davranıyor, bazı haftalar ise bir sinyal alıyor ve saklanmak zorunda kalıyoruz. Sonra dikmeye devam ediyor. Bir keresinde nedenini sorduğumda, artık tek yapabildiği şeyin bu olduğunu ve onu daha az korkuttuğunu söyledi. Dikiş makinesinin her şeyi bastırdığını söylüyor.

Sakin olduğunda bana kitap okuyor, matematik ve tarih çalıştırıyor, tıpkı okuldaki gibi. Dışarıda, ormanda saatlerce oynayabiliyorum. Ama böyle olduğunda, insanlar yaklaştığında, bana sadece kitap veriyor ve beni köşede yere oturtuyor, böylece kumaş ve kağıttan görebiliyorlarsa, yine de pencerelerden beni görmeyecekler.

Babam Scoot'la her hafta sonu gelirdi. Ama daha çok tartışmaya başladılar ve şimdi sadece ayda bir geliyor.

"Anne, ben açım."

"Hâlâ yemeğin var, değil mi?" diye soruyor başını kaldırmadan. Yanımda kırıntılarla dolu yere saçılmış tabağa bakıyorum. "Kendine dikkat etmelisin!"

"Sıkıldım."

Dişlerini emer ve makineyi durdurur. "Sıkıldığınız için üzgünüm. Ama bazen yapmak istemediğimiz şeyler yaparız ve bu da o şeylerden biri."

Bazen insanların beni almaya geldiğine inanamıyorum. Bir yıldır buradayız ve kimseyi görmedim ya da duymadım. Arkadaş edinmeme ya da komşulara gitmeme izin vermiyor. Çiftlikten çıkmama izin verdiği birkaç seferde de onunla birlikteydim ve kimseyle konuşmuyoruz, sadece ihtiyacımız olan şeyleri almak için mağazalara gidiyoruz.

"Hayvanlar, anne. Onlara göz kulak olunması gerekiyor."

"İyi olacaklar. Şimdi al, kitabını oku" dedi ve bana Yeşil Yumurtalar ve Jambon'u uzattı. Eskiden en sevdiğim kitaptı. Yatmadan önce bana okurdu ve "Sam benim" deme sırası bana geldiğinde burnumu gıdıklardı. Kekelemeden sonuna kadar yüksek sesle okuyabildiğim ilk kitaptı. Ama şimdi, sadece sessiz olmamı istediğinde bana veriyor.

Sayfaları çeviriyorum ve gözlerimi deviriyorum. Kitabı tersten ezbere okuyabiliyorum ve artık okumak anlamsız. Sinirlenmeye başlıyorum. Çıglık atmak istiyorum. Dışarı çıkıp oynamak istiyorum. Bu hiç adil değil.

"Bu odadan hoşlanmıyorum. Yerde olmasından hoşlanmıyorum. Artık bundan hoşlanmıyorum!" Çıglık atıyorum.

Annem koşarak yanıma geldi ve yanıma oturdu. "Şşşşt! Sessiz olmalısın." Gözyaşlarımı sildi. "Heeey, orada yaptığın şey çok iyiydi. Bunu az önce mi uydurdun?"

Başımı salladım.

"Güzel bir şiirdi!"

"Scoot ne zaman geliyor?" Soruyorum, ağzım titreyerek Hıçkırıklar.

"O-oh hayır," dedi, ayağa fırladı, gözlerini tüm malzemeleri. "Kompozisyon kitabın burada mı?" diye soruyor.

Ona veriyorum. Takvimdeki günleri sayarak arka tarafa gidiyor.

"Kahretsin. Bugün geliyor." Saate bakar. "Bir saat içinde burada olacak. Yardıma ihtiyacım var Sam, bu karmaşayı düzeltmemiz ve her şeyi normale döndürmemiz gerekiyor," diyor.

Babam ve Scoot geri döndüğü ve odadan çıktıkları için mutluyum, bu yüzden artıkları temizlemeye başlıyorum. Annem saklandığımız zamanları babamın bilmesinden hoşlanmıyor. Kızıyor ve beni Sacramento'ya geri götürmekle tehdit ediyor. Ama asla yapmayacağını biliyorum. Beni böyle sürekli etrafında istemiyor.

Evin içinde koşturuyoruz, temizlik yapıyoruz, süpürüyoruz. Çizmelerimi giyip atlara ve keçilere bakmak için dışarı çıkıyorum. Ortalığı dağıtmışlar ve yiyecekleri bitmiş. Ahırlardan çıkarken babamın kamyonetiyle geldiğini ve yolcu koltuğunda Scooter'ın oturduğunu görüyorum. Elimde bir kovayla orada durup onları bekliyorum. Babam arabayı durduruyor ve Scooter arabadan atlayıp bana doğru koşuyor.

Yaklaştığında omzuma yumruk attı. "Ewww, sen kokuyor."

"Ben-ben-ben-o ami-ami-ani-mals," diyorum. Babam için mükemmel görünmek istiyorum ama bu beni hep daha kötü yapıyor.

Babam geliyor. Bugün üniformasını giymemiş, sadece mavi bir kot pantolon, çizgili bir gömlek ve bot giymiş. "Hey, oğlum," diyor başımı okşayarak. "Annem içeride mi?"

Başımı salladım.

"Görünüşe göre seni çalıştırıyor, bu iyi bir şey. Bütün gün tek başına kitap okuyamazsın. Projemiz üzerinde çalışmaya devam etmeliyiz, tamam mı?"

"Ne projesi?" Scoot soruyor.

Babam sırtını sıvazlıyor. "Git anneni getir, olur mu?" Bize şüpheyle bakıyor ama eve doğru koşuyor.

"Annem nasıl? Garip davranıyor mu?"

Başımı sallıyorum. Bizi casuslardan korumam gerekiyor. "Burada senin için endişeleniyorum."

Ayaklarıma, üzerlerine yapışmış gübre parçalarına bakıyorum.

"Pekala, seni buradan zorla çıkarmayacağım. Ama bir şey saklıyorsa bana söylemelisin."

Kimin tarafında olduğunu söyleyemem.

"Hadi eve girelim. Banyo yapman lazım. Yemek yedin mi?"

Başımı salladım.

"O zaman senin de yemeğe ihtiyacın var. Bu gece için alabileceğin tüm enerjiye ihtiyacın olacak."

V E S P E R

Beni yine içeri kilitledi. Banyo kapısındaki çatlak dışında odada bir önceki haftanın deliliğine dair hiçbir iz yok. En azından zırhını kırdığımı sanıyordum ama onun için her gün yeni bir gün gibi. O kapıdan kimin gireceğini asla bilemiyorum. Ama içinde bulunduğum durumu daha fazla analiz edemedim. Açlık karnımı yakıyor. Bana verdiği kurutulmuş et torbası geceyi geçirmeme yetecek kaddı. Her zaman olduğu gibi, hiçbir şey bilmiyorum. Bir sonraki yemeğimin ya da ziyaretimin ne zaman olacağını bilmiyorum. Burada zaman diye bir şey yok.

Banyoya doğru ilerliyorum. Bir gün önce suyum bitmişti ve bir anlık hüsnü kuruntuyla duşumun zincirini çektim,

Bir damla umuduyla. Suyun beni ıslatmasını beklemiyordum. "Kahretsin!" Geri sıçrarken tıslıyorum. Yine de bu iyi bir şey. Su stoklarımı doldurdu!

Çıplak bedenime bakıyorum ve işi bitirmem gerektiğine karar veriyorum, kordonu sonuna kadar çekiyorum ve suyun akışını umuyorum. Ağzımı açıyorum, kendimi ve bebeğimi suluyorum.

Benim bebeğim. Bizim bebeğimiz.

Zihnimi bu düşünceden arındırıyorum. Üstlendiğim sorumluluktan. Bu çocuğu kendi hayatta kalmam için nasıl bir araç olarak kullandığımı düşünmek istemiyorum. Ya da onu korkunç ve belirsiz bir dünyaya nasıl getirdiğimi. Ahlaki belirsizlikle uğraşmayı göze alamam. Sadece hayatta kalmak için ne yapılması gerektiğine odaklanabilirim.

Ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kapatıp suyun sıcaklığını içime çekiyorum. Duymamı istiyor. İsterse lanet bir ninja olabilir, bu yüzden onu duyduğumda ya alay ediyordur, ya umursamıyordur ya da belki bu durumda (umarım) benim alanıma bir tür saygı gösteriyordur.

Durulanırken dışarı bakmak için kapıyı ayak parmaklarımla itiyorum.

Tüm ihtişamıyla orada, yüzü açık, yıpranmış bir tişört ve kot pantolon giymiş, masaya bir tepsi yemek koyuyor. Midem bulanıyor, dün gecenin sonra onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum. Şimdi yüzünü görebiliyorum, o kadar insan ki, sanki onu yeniden tanıyor gibiyim.

İzlediğimi biliyor olmalı ama beni tanımıyor. Belki bu onun için de gariptir. Sonra görüş alanımdan çıkıyor. Bu kadar çabuk gidiyor olamaz. Duşu kapatıp havlumu kapıyorum ve meraklı bir köpek yavrusu gibi kapıya doğru koşuyorum. Çoktan gitmişti.

Hayal kırıklığıyla iç çektim. O duvarlarını tekrar dikmeden önce dün gecenin üzerine inşa etmem gerekiyor. Ama kapı yeniden açılıyor ve bu sefer elinde başka bir küçük masayla geri dönüyor.

Donup kalıyorum, orada dikiliyorum, sırlıslıkla, ince havluma sarınmış, onun ayrıldığı kapıya bakarken yakalandım.

"Günaydın..." diyorum beceriksizce, bir gece önce ilk kez öpüştüğü çocuğu gören kız gibi.

Başını sallıyor. Onu ilk kez gün ışığında görüyorum. Kalın yara izlerinden bazıları tavan penceresinden sızan güneşle neredeyse opalesan bir renk alıyor. Ama güneş diğer yüz hatlarını da aynı parlaklıkta aydınlatıyor ve düşündüğümünden çok daha yakışıklı.

Masayı duvara dayıyor ve geri çekiliyor. Elinde ne olduğunu merak ederek sabırla bekliyorum. Bu sefer elinde bir plakla döndü.

Oyuncu. Bir plak çalar!

Büyükannem on yaşımdayken bana Disneyland gezisi sürprizi yaptığından beri böyle hissetmemiştim. Umutsuzca soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama bir gülümseme yüzeye çıkmak için savaşıyor ve sonra aptal gibi sırtıyorum.

Bir albümü oynatıcının arkasına, duvara dayıyor. Saturday Night Fever filminin müziği. Bu onun kim olabileceğine dair küçük bir ışık. Bu sabah gidip satın alacak vakti olduğundan şüpheliyim, yani kendi koleksiyonundan olmalı. Asla tahmin edemezdin.

Plak çalara doğru koşuyorum, ama koluma nazik bir el koyuyor ve diğer masayı işaret ediyor.

Ye.

Tabii ya. Heyecan bana bir an için acıyı unutturmuştu. Tabak meyve ve domuz pastırması -nadir bir ikram- haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek, yulaf ezmesi ve posalı portakal suyu ile doluydu. Bu, buradaki standartlara göre bir ziyafet. Önce tost aldım ve birkaç hevesli ısırık aldım.

"Teşekkür ederim," diyorum dolu bir ağızla.

Hiçbir şey söylemiyor ama göz ucuyla neredeyse nazlı nazlı bana bakıyor. Yulaf ezmesini ağzıma atarken, bana verdiği küçük zevki gözlemliyorum. Belki de dün gece bir şeyler değişmişti.

Diğer beslenmelerimden farklı olarak gitmiyor, onun yerine plak çaları kurup sandalyesine oturuyor. Karnımda yavaşlamama yetecek kadar yemek olduğunda, ikimiz için de bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm.

"Bee Gees'i sever misin?" diye

sordum. Omuz silkti.

"Filmi izledin mi?" Başını

sallıyor.

"mi?" Omuz

silkiyor.

"Arkadaşlarımla birlikte izledim" - Carter'dan bahsetmeden önce kendimi durduruyorum- "arkadaşlar. Eğlenceliydi. Aslında filme kafayı takmış bir arkadaşım vardı. John Travolta'ya aşık. Sanırım on kez izlemişti. Bir gece, ders çalışıyorduk ve dikkatimizi dağıtmamız gerekiyordu, bana dans figürlerinden birini öğretti."

Kaşlarını biraz kaldırıyor, ilgileniyormuş gibi mi yapıyor yoksa değil.

"Senin için bir isim bulmak güzel olurdu, biliyor musun?" Ben bir." soruyorum. "Gerçek bir

Sandalyesinde kayıyor ve isteğini kabul etmiyor.

Yemeğin son lokmasını da alıp yatağa uzandığımda domuz gibi tıka basa doymuştum. "Ugh, sanırım patlayacağım," diyorum. Yeni arkadaşım sabah bulantısı geri dönmeyen önce yemeğin verdiği tatmin sadece saniyeler sürüyor. "Olamaz," diye hayıflanıyorum, banyoya koşarken ağzımı kapatıyorum. Çöp deliğinin üzerine eğiliyorum ve neredeyse tüm o lezzetli yiyecekler benden boşalıyor.

Ağzımı çalkalıyorum ve ayaklarımın titrediğini hissederek banyodan çıkıyorum. Ona bakmıyorum. Çocuğuyla ilgili herhangi bir konuyu onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum, bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranmak benim için daha kolay. Pikaba doğru yürüyorum ve plağı kılıfından çıkarıyorum. Şarkının başlamasını beklerken plağın bulanık sesi içimde çocuksu bir neşe yaratıyor.

Onu arkamda hissediyorum. Hâlâ havluyla örtülü, ne istediğini biliyorum. Elini omzuma koyuyor. Neredeyse şefkatli. Ona bakmak için dönüyorum, havlumu bırakmaya ve getirdiği hediye saklamak için izin vermem gereken şeyleri bana yapmasına izin vermeye hazırım, ama turkuaz gözlerine baktığımda, yatağa doğru kayıyorlar. Orada bir çanta var.

"Benim için
mi?" diye
sordum. Bir kez
başını sallıyor.

İçine dalıyorum ve birkaç güzel elbise çıkarıyorum. Bazıları uzun, bazıları kısa, hepsi dökümlü ve çiçekli. Uzun zamandır neredeyse aynı elbiseyi giyiyordum. Endişelerimin en küçüğü gibi görünüyordu, ama hepsi benim için olan bu güzel elbiselere sahip olmak bana dışarıda özlediğim küçük şeyleri hatırlatıyor.

"Çok güzeller," diyorum. "Onları deneyeceğim."

Geri çekiliyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, soluk pembe ve mavi çiçekli, yere kadar uzanan hafif beyaz bir elbise giyerken beni izliyor. Eteği uçuşsun diye etrafımda dönüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye
sordum. Kaşlarını çatarak
onaylıyor.

How Deep is Your Love çalarken elbiseleri yatağın üzerine seriyorum. Güzel kumaşları tüm ihtişamlarıyla uzatırken şarkıya mırıldanıyorum. Bir an için kendimi iyi hissetmeme izin veriyorum. Bir gecenin ve hamileliğin bu bebek yüzlü teröristi değiştirebileceğini düşünmek. Ve o anlık huzur anında, arkamdan geliyor.

"Şşt..." diye fısıldıyor kulağıma, bir kolunu koluma sararken.

Bel.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum, rahat tavrım çoktan titreyen bir dehşete dönüşmüştü.

Tek kelime etmiyor ama gözlerime koyu renk bir bez yerleştiriyor ve başımın arkasına bir düğüm atıyor.

CHAPTER

21

", " diye fısıldıyor babam beni sarsarken.

Gözlerimi ovuşturuyorum, etrafta bir ateş ya da gecenin bu geç saatinde beni uyandırması için başka bir neden arıyorum. Ama karanlık ve sessiz. Hiçbir tehlike işareti yok. Acil bir durum yok.

"Bunları giy," diyor ve bana pantolon, bot ve bir sweatshirt uzatıyor.

"Wh-wh-wh-"

"Şşşt! Anneni ya da Scoot'u uyandırmak istemiyorum. Dışarı çıktığımızda açıklayacağım. Dışarı çıkana kadar botları giyme, çok gürültü yaparlar."

Emirlerini yerine getiriyorum, parmak uçlarımda merdivenlerden inip verandanın basamaklarına oturuyorum. Gökyüzü açık, ay ılık ılık parlıyor ve bu gece birkaç cırcır böceği dışında ortalık sessiz.

"Gidelim," diye beni ayağa kaldırıyor. Karanlık otlak boyunca ve ormana doğru onu takip ediyorum. Oraya yaklaştığımızda duruyorum.

"Hadi, Sam."

"Ne-ne-ne yapıyoruz?" Diye soruyorum. Bana ormanda bir şey inşa ettiriyor. Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu. Ama bugün yanında hiçbir alet ya da malzeme yok. Orman daha önce olduğundan daha karanlık ve korkutucu görünüyor. Bu gece farklı hissettiriyor.

İç çeker ve tek dizinin üzerine çöker. "Annen seni burada istiyor. Söz konusu sen olduğunda, her zaman elde etmiştir. Onunla birlikte olmak biliyorum, bu yüzden seni almayacağım ama bir erkek olmanı sağlayacağım. Babamın bana öğrettiği şeyleri öğreneceksin. Sana karşı çok yumuşak davrandım ve sertleşmen gerek. Ve burada yaptığımız her şey gibi, bu da bizim sırrımız. Kimseye söylemeyeceksin. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Ciddiyim Sam. Annene söylersen, bu sorun yaratır. Strese girdiğinde neler olduğunu biliyorsun. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Her zaman ona sahip olamayacaksın ve kendi başının çaresine bakmayı öğrenmelisin. Şimdi gidelim."

Beni çekiyor, sonunda bir el feneri parlıyor. Yürüdük, yürüdük, derenin yanından geçtik, böylece nereye gittiğimizi biliyordum. Göle ulaştığımızda durdu.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Hareket etmiyorum.

"Yap," diyor, daha yüksek sesle.

İç çamaşırlarıma kadar

soyundum. "Bu gece on tur

atmak istiyorum."

Suya bakıyorum, birkaç gümüş ay ışığı şeridi dışında simsiyah. Soğuk görünüyor ve sanki altında milyonlarca canavar varmış gibi. Beni öldürmeye çalışıyor, tıpkı annemin düşündüğü gibi.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Atla!"

Başımı sallıyorum.

Kolumdan tutup beni suya sürüklüyor, kendisi de kalçalarına kadar suya giriyor ve pantolonu sıırıslam oluyor. Su buz gibi, beni uyku sersemliğimden uyandırıyor.

"Gerekirse bütün gece burada olacağız Sam. Diğer tarafa geçip geri döneceksin. On kez ve eğer zaman varsa, tekrar uyuyabilirsin. Şimdi git!" diye bağırır.

Ağlamaya başladım. Bunu yapmak istemiyorum. Evde olmak istiyorum, annemin güvenli olduğunu söylediği yerde.

"Gözyaşların bende işe yaramayacak. Sorun tam olarak bu. Sen bir korkaksın, Sam! Ama seninle işim bittiğinde bir erkek olacaksın."

Üzerimde duruyor, kollarını kavuşturmuş, affetmeyen dev bir gölge. Yüzmek zorundayım yoksa beni asla eve geri götüremez. Bu gölde pek çok kez oynadım. Ama çok büyük ve hiç ara vermeden yüzmek zorunda kalmadım, hele on kez hiç.

Suyun altına dalıyorum, tekmeleyerek ve çekerek, tekrar tepeye ulaşır hava emene kadar. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Ne zaman diğer tarafa ulaşacağımı düşünsem, zar zor ilerleme kaydediyorum. Diğer tarafa ulaşana kadar itmeye devam . Durmak ve kayalıkların üzerinde dinlenmek istiyorum.

ama durursam kramp girecek diye korkuyorum. Geri dönüyorum ve ona kadar geliyorum. Bu sefer ayaklarının dibinde nefes nefese dinleniyorum.

"Ben...yapamam..." Pürüzsüz çakıl taşında yuvarlanırken yalvarıyorum. "Bir tane" diyor sadece.

"Puh-puh-lease."

"Bir."

Ayağıyla beni dürtüyor, böylece su çeneme gelene kadar sürünerek geri çıkıyorum. Tekrar yüzüyorum.

İki.

Üç.

Dört.

Beşinci kez ona ulaştığımda, her bir uzvum yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. Yüzerken soluduğum kirli suyu öksürerek çıkarıyorum. İçimde daha fazlası yok. Ama o sadece "altı" diyor, ben bunun bir seçim olmadığını anlayana kadar tekrar tekrar.

Gölün karşı tarafına geçtiğimde kendimi kayalıklara yaslıyorum, her yerim ağrıyor, ciğerlerim yanıyor, başım dönüyor. Diğer taraftaki ışık noktası dışında her şey karanlık: babam bir işaret feneri gibi bir el feneri tutuyor. Derin bir nefes alıyorum ve suya karşı, onun ışığına doğru kulaç atıyorum.

Keşke ölseydi, diye düşünüyorum kendi kendime, bedenim durmam için yalvarırken. Ve sonra aniden, sanki bir dev bacağımı tutmuş ve olabildiğince sert sıkmış gibi, kilitleniyor. Kazadan hatırladığımdan daha kötü bir acı bacağımın arkasına vuruyor. Çığlık atıyorum ve bir ağız dolusu su yutuyorum. Acı tüm vücudumda alarm veriyor ama hareket edemiyorum. Ay küçüldükçe ben batarken kollarımı çırpıyorum. Yukarı çıkmaya çalışıyorum ama bacağımın arkasındaki nabız atışları arasında bunu sadece bir saniyeliğine yapabiliyorum. Daha fazla su yutuyorum. Burnumdan yukarı ve boğazımdan aşağı akıyor. Gittikçe daha aşağıya batıyorum. Nefesimi tutuyorum, annemin cesedimi gördüğünde ne yapacağını merak ediyorum. O haklıydı.

Ay burada gri. Suyun dalgalarını izliyorum. Çığlık atmama rağmen sessiz. Sesler çıkmıyor, sadece baloncuklar. Havayla dolu boş kelimeler. Kelimelerim her zaman benim zayıflığım olmuştur.

Sonra suyun içinden büyük davullar gibi güçlü bir şeyin sesi geliyor. Bir kol etrafımı sarıyor ve ben

Bir roket gibi yüzeye. Nefes almaya çalışıyorum ama yetmiyor. Her nefes almaya çalıştığımda hırıltıyla boğuluyorum.

"Sakin ol," diyor babam beni yolun ikinci yarısında kıyıya doğru sürüklerken. "İyi olacaksın."

Beni bırakıyor ve kendimi dizlerimin üzerinde su ve kusarken buluyorum. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Her şey bitti. Demek istediğini anladım. Kafam her zamankinden daha karışık. Beni öldürmek isteseydi, boğulmama izin verirdi.

Sırt üstü yuvarlandım, nefes nefese kaldım, titriyordum, üzerimde beyaz külotumdan başka bir şey yoktu.

"Eve gitmek istiyorum," diye hıçkırıyorum.

"İyi olacaksın evlat," diyor babam, ben hıçkırırken saçlarımı yüzümden çekerek.

"Gördün mü? Sen güçlüsün. İçinde var. Annen öyle olmadığını düşünmeni istiyor. Ama sen güçlüsün."

Sözleri içime işlemiyor, yağmur damlaları gibi üzerime düşüyor. Onları hissediyorum, duyuyorum, amaçlarını anlıyorum ama yüzeyden süzülüp gidiyorlar. Şu anda tüm bunlara bir anlam veremiyorum.

"Pekâlâ, ayağa kalk," diyor ve beni ayağa kaldırıyor. Sendeleyerek ayağa kalktım, neredeyse boğuluyordum, hâlâ sersem gibiydim. Kıyafetlerimi bulmak için yeri tarıyorum.

"Bu taraftan," diye suyu işaret ediyor. "Yedi."

Ona inanamayarak baktım. Onu doğru duymamışım. İmkânı yok.

"Yedi," diye tekrarladı.

V E S P E R

Yalvarışlarıma ve sorularıma cevap vermeden beni ormana doğru götürüyor. Küçük bir dala ya da taş a her bastığımda ayağım takılıyor ve acı içinde kıvranıyordum, ta ki sonunda beni yerden kaldırıp taşıyana kadar. Kucağına aldı. Beni bu şekilde taşıdığı tek zaman, neredeyse gitmeme izin verdiği gece beni bu ormanda kovaladığı zamandı.

"Puh-puh-lütfen. Sadece bana zarar vermeyeceğini söyle," diye yalvarıyorum panikle aldığım nefesler arasında.

Beni sertçe susturuyor.

Ona sarılıyorum, onunla yapacağım her yolculuğun son yolculuğum olabileceğini biliyorum ve yine de beni kollarında koruyarak tutan o, öyle ki onu kavramak

İçgüdüsel.

Sonunda duruyoruz. Beni indirdiğinde ayaklarım nemli çakıllı toprağa basıyor. Ayak parmaklarımı serin çamura sokup ipucu arıyorum.

Göz bağıni çıkarıyor. Önümde bir göl ya da büyük bir gölet var. Sığ koy, ayaklarımdan sadece birkaç santim ötede, ileri ve geri salınırken ayak parmaklarımı daldırmam için beni nazikçe çağırıyor. Etrafı ormanla çevrili. Aylardır gündüz saatlerinde dışarı çıkmamıştım. Beni götürdüğü günden beri güneşi doğrudan tenimde hissetmedim.

Yüzümü ona dönüyorum, bu jesti nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Bir bit yeniği olmalı, her zaman vardır.

"Neden buradayız?" Her zamanki gibi bir cevap beklemeden soruyorum. Ama cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir not defteri ve kalem.

Zihnini için.

Yanıtına gönülsüzce kıkırdıyorum ama o gülmüyor.

Kalp atışları normalde dönerken açık alanı tarıyorum. Şu anda kendimi çok özgür hissediyorum, rüzgar elbisemin eteğini yakalarken kıyı şeridinde duruyorum.

"Açıktayız. Buraya başka insanlar da geliyor mu?"

Parmaklarıyla büyük bir daire çiziyor, sonra da kendini işaret ediyor.

"Bunların hepsi senin mi?" diye soruyorum.

Başını

sallıyor.

"Vay

canına."

Omuz silkiyor, bulunduğu mevkiden etkilenmemiş gibi. Ama bu benim merakımı körüklüyor. Yüzünde ve vücudunda yara izleri olan, Bee Gees'i seven, büyük bir mülke sahip olan, evlere girip kurbanlarına korkunç şeyler yapan bu genç adam - akla yatkın gelmiyor. Yine de soramıyorum, en azından şimdilik. Şimdilik bu küçük ekmek kırıntılarını bırakmasını tercih ederim.

Suya dönüp temiz havayı içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum, böylece güneşin tadını tenimde çıkarabiliyorum.

Bir taş alıyor ve suyun üzerinde sektiriyor, çıkardığı ses beni meditasyonumdan koparıyor. Çok...*insan* gibi görünüyor.

Beni onu izlerken yakaladı. Sanki ondan saklayacak bir şey varmış gibi gözlerimi kaçırıyorum. Dikkatimi tekrar çekmek için elini havada sallıyor.

"Hmmm?" Ben soruyorum.

Beni ve suyu işaret ediyor.

"İçeri girmemi ister misin?"

Kıkırdıyorum. Omuz silkiyor. *Eğer*

istersen.

Ben istiyorum. Hem çok. Vücudumu dalgalı suya daldırmayı.
Zonklayan göğüslerimin ağırlıksız hissetmesini.

"İçeri mi giriyorsun?" diye

sordum. Başını sallıyor.

"İçeri yalnız girmek istemiyorum!" İtiraz
ediyorum. Beni başından savıyor. *Git hadi. Git
hadi. Git. Git.*

Dudaklarımı şüpheli bir şekilde ısırıyorum. "Ah, ne olacak . Dışarı
çok sıcak

Burad

Suya doğru yürüyorum ama elbisemin etekleri ıslanınca, "Elbiseyi
a."

ıslatmak istemiyorum," diye yakınıyorum.

dur. Bana ukala bir bakış attı ve eliyle bir süpürme hareketi yaptı.

kendi gövdesinde yukarı doğru. *O zaman çıkar şunu!*

Burası farklı. Güneşin altında, gün ışığında. Hepsi psikoloji ama. Var
olduğunu bile bilmediğim parçalarımı gördü. Ruhumun derinliklerine
gömülmüş raflarda istiflenmiş kutuların içindeki kutulara sıkışmış parçalarımı.
Çıplak tenim sadece başka bir örtü. Sakinleştirici bir nefes aldım ve çıkardım.
Kalçalarım kadar uzanan serin suya giriyorum, uysalca göğüslerimi
avuçluyorum. Ona bir kez daha bakıyorum, dişlerim takırdıyor, ondan bir
gülümseme koparabileceğimi umuyorum. Onu kendime sevdirmeliyim.
Aramızda ne kadar çok an yaratırsam, beni o kadar az tutsağı olarak görebilir.

Ama gülümsemiyor. Hayır, beni izliyor, kotunun belini ayarlıyor.
Şimdiden bana yapacağı şeyleri düşünüyor. Cinsel iştahı doyumsuz, agresif,
her zaman mevcut.

Yolun geri kalanına dalıp, yüzebildiğim suyun altında yüzmeye karar
veriyorum. Göle daldığım o anlarda, bu karanlık suların direncinde yavaşlamış
gibi görünen anlarda özgürüm. Bu yüzden her kulaçta nefesimi koruyarak
olabildiğince uzun süre suyun altında kalıyorum. Yüzeye çıktığımda, su
saçlarımdan yüzüme doğru akarken nefes nefese kalıyorum. Gölün içinde
düşündüğümünden daha uzaktayım. Ona bakıyorum, bir taş daha alıp gölün karşı
tarafına geçiyorum. Oraya ulaşabilirim. Birkaç kayaya tırmanmam gerekecekti
ama büyük bir avantajım olacaktı.

Tekrar dalarım, daha uzağa yüzerim. Sınırlarımı ve onunkini test
ediyorum. Artık nefesimi tutamadığım noktada tekrar ortaya çıkıyorum. Bu
sefer bana el sallıyor, şimdi kot pantolon ve tişört giymiş bir adamın küçük
şekli. Diğer uca doğru bakıyorum. Belki dört ya da beş güçlü yüzüşten sonra
diğer tarafa ulaşabilirim.

"Hadi ama!" Şakacı bir şekilde bağıyorum, karşıya geçemezsem diye izlerimi kapatıyorum.

Tekrar suya dalıyorum ve çocukken yüzmeyi öğrendiğim Tahoe'ye yaptığım gezilerde yüzdüğümde daha sert yüzüyorum. Kolyeyi neredeyse kaybediyordum. Hâlâ onda olan bir kolye. Ne kadar elbise, rekor ya da göl gezisi olursa olsun, hâlâ onun tutsağı olduğumu hatırlatan bir kolye. Bu yüzden daha sert vuruyorum, daha sert kulaç atıyorum.

Sınıra ulaşırsam ne yapacağımı bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Savaşmayacağımı söylüyorum ama içimde hâlâ ölmek istemeyen, artık dış dünyayı tam olarak istemeyen ama bunu da istemeyen bir şey var. Burada, bu gölün tam ortasında sonsuza kadar ağırlıksız kalabilseydim, Sam taşları sektirirken beni izleseydi, yapardım.

Bu kez, su tabakasını yarıp geçtiğimde, gölün kenarında duran kimse yoktu. Sadece soluk sarı ve maviden oluşan küçük bir yığın var - onun tişörtü ve kot pantolonu. Gözlerim sudaki hafif çalkantıya takılıyor. Küçük ritmik sıçramalar giderek büyüyor ve bana doğru geliyor. İnanılmaz hızlı bir yüzücü. Suyu zorlukla yarması ya da hava almak için yükselmesi bana onun sınırını bulduğumu haber veriyor. Bağışlanma ya da yalvarma isteğimi bastırıyorum. Vücudumdaki tüm ilkel içgüdülerin kaçmamı emretmesine rağmen nefes alıyorum ve canavara doğru yüzüyorum. Bu sefer serin suda süzülüyorum, onun yerine vücudum kurşun gibi ağır geliyor. Ne kadar sert vurursam vurayım, sanki zar zor ilerleme kaydediyormuşum gibi geliyor. Korku gerçek. Sadece bir fikir değil. Ağır bir şey. Devasa. Yoğun. Beni ağırlaştırıyor ama onu ve kendimi ona doğru sürüklüyorum. Birkaç metre uzaklaştığında suya basıyorum ve altında nasıl titrediğimi gizleyeceğini umuyorum.

"Boo!" Başını ve omuzlarını arabadan dışarı fırlattığında kıkırdıyorum. Su.

Saçlarını geriye doğru savururken su tabakaları yüzünden aşağı süzülüyor.

Gözleri. Nefes nefese, gözleri odaklanmış ve gergin, göz bebekleri buza batmış iki küçük siyah nokta.

Korkuyla tepki vererek canavarı beslemiyorum. Özür dilemek ve yalvarmak bir itiraf olurdu. Sadece onunla dalga geçiyordum. Buraya gelmiyordu, bu yüzden onu buraya getirmenin bir yolunu bulmalıydım. Şakacı aşıklar gibi.

Sanki öfkesini alevler gibi dağıtabilecekmişim gibi ona doğru sıçradım. "Sen hızlı bir yüzücüsün!" Çırpınan suyun üzerinden bağıyorum.

İşe yaramıyor. Kollarımı tutuyor. Sahte gülümsemem eriyip gitti.
yüz.

"Ne yaptığımı biliyorum," diye homurdanıyor. Ne zaman ne yapacağını
asla bilemem

Ama konuştuğunda da nadiren iyi konuştuğunu biliyorum.

Ellerimi çalışıyorum ama elleri .

"Sadece buraya gelmeni ve biraz gevşemeni sağlamaya çalışıyordum,"
diye dudak büktüm. "Ne yapacaktım ki? Buradan çıplak mı yüzecektim? Ne
yapacaktım? İçimde senin çocuğunla eve mi dönecektim?" Öfkeyle
bağırıyorum. "Artık dışarıda bir hayatım yok. Bunu anlamıyor musun? Sen, bu
bebek, şu anda sahip olduğum tek şey bu. Annemin beni çoktan öldü bildiğini
biliyorsun. Ve Carter, ona geri dönemem. Yaptıklarımızdan sonra olmaz.
Biz...biz onunla sahip olmadığım bir şeye sahibiz."

Bu sadece bir konuşma, diye düşünüyorum kelimeleri okurken. Benim
yanımda gardını indirmesi için bir yol. Ama bu sözleri asla planlamadım,
bazen kendimden bile sakladığım o gizli kutulardan birinden geliyorlar. Onları
söylerken, yalanlarla gerçeğin nerede ayrıldığından emin olmadığımı bile
biliyorum.

"Beni istedin. Beni hayal ettin. Evime geldiğin gece bana söyledin.
Beni becermek hakkında. Bana sahip olmaktan. İşte ! Ama benimle
konuşmuyorsun. Bana lanet adını söylemiyorsun. Bir an bana kız
arkadaşınmışım gibi davranıyorsun, sonra beni tehdit ediyorsun. İstedığın şeye
sahip olmanı engelleyen tek kişi sensin."

Bu sefer ellerimi çektiğimde gitmeme izin verdi. Kıyıya doğru
yüzüyorum, küçük uyumumun işe yaramasına şaşıyorum. Bu kez geri
yüzüşümü hızlandırıyorum, koştuktan ve kulaç atmaktan bitap düşmüş bir
halde. bakmıyorum, onun tepkisini görmekten korkuyorum. Kenara
yaklaştığımda, omuzlarımın sudan çıkabileceği kadar derin bir yerde
duruyorum ve arkamdaki suyun oyulmasını dinliyorum. Göletten ayrılmak
istemiyorum. Dışarı çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, sergilediğim
görüntüye rağmen beni buraya getirdiği için minnettarım.

Onun için arkama bakmıyorum. Hâlâ gerginim. Onunla bunca zaman
geçirdim ve hâlâ tepkisini tahmin edemiyorum. Bu bana çocukken oynadığım
vals oyununu hatırlatıyor, küçük valslerin yerde beklenmedik bir şekilde
zıplamasını. Ona ne zaman bir şey fırlatsam, nasıl düşeceği hakkında hiçbir
fikrim yok.

Bana yaklaştığında gözlerimi kapatıyorum ve rahatlatıcı bir nefes
alıyorum. Kolumdan tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. Yüzünde hâlâ öfke ve
güvensizlik var ama bir yumuşaklıkla boğuşuyor. Bu yumuşaklıktan bıkmış
olabilir.

sürekli niyetimi sorguluyor. Ama o beni yaklaştırdıkça, karanlık beni ele geçiriyor.

Beni sertçe öpüyor, dudağımı ısıyor, öyle ki bir eşek arısının iğnesi gibi acıyor. İnleyerek geri çekiliyorum ve sonra kanın tadına bakarak aynısını ona yapıyorum. Dudaklarımız metalik kıızılla kaplanıyor, bacaklarımı ona sararken sessiz bir kan yemini ediyoruz. Kıçımı tutup ayağa kalkıyor, beni kıyıya kadar götürüp altımızdaki pürüzsüz kayaların yatağına indirirken sarmaş dolaş bedenlerimizden su damlaları dökülüyor.

Ağırlığını üzerime bastırıyor, yüzümü elleriyle sıkıyor, dudakları seyreltilmiş kanla renkleniyor. Dişlerini gıcırdatarak, zonklayan sikini bana bastırarak itiraf ediyor: "Eğer gidersen seni öldürmek zorunda kalırım Vesp. Bunu yapmak istemiyorum. Bana bunu yaptırma."

Beni binlerce farklı şekilde öldürdü. Sayısız nefesimi ve umudumu çaldı. İyi bir doktorla evlenmeyi planlayan kızı katletti. Yaşamak için insanlara yardım etme hayalini öldürdü. Onu küçük kardeşinin hayatından çekerek ruhunun bir parçasını söndürdü. Gururunu yağmaladı. Ve bu küçük ölümlerden başka biri doğdu. Tehditlerinin altında kırılganlık olduğunu gören biri. Gitmemem için bana yalvarıyor. Romantik ya da şurup gibi tatlı sözlerle süslü değil. Hayır, dikenli tellerle sarılmış ve tehditler savuruyor. Ama merkezinde koruduğu bir şey var, yol boyunca kesilmek ve iğnelenmek anlamına gelse bile ulaşmanın ve dokunmanın bir yolunu bulduğum bir şey.

"O zaman bana kim olduğunu söyle-göster," diye cevap veriyorum dudaklarına karşı. Islak saçlarımı kavırıyor ve boynumun gerilmesine neden olacak şekilde . "Ben

-" Boynumu, köprücük kemiğimi, omzumu ısıyor. "Ben-" Dilini meme ucuma doğru kaydırıyor, şişmiş tomurcuğu dişleriyle sıyrıyor. "Ben-" karnıma doğru ilerleyerek dişlerini ve dudaklarını yaratılışımızı barındıran noktaya geçiriyor.

Klitorisim zonklıyor, bir sonraki olmayı umuyorum. Sıcak ağzının, hassas etimden buharlaşan soğuk suyla tezat oluşturduğunu hissetmek.

Bacaklarımı çekerek açtı. "Ben-" iç uyluğumu ısıyor, merkezime doğru şiddetli bir acı gönderiyor ve ardından elektriksel artçı şoklar geliyor.

"Söyle bana," diye emrediyor, "kim olduğunu," ağzını amımın üzerinde gezdiriyor. Benimkiyle eşleşen ağır nefeslerle alay ediyor.

Artık kim olduğumu bilmiyorum. O kadar çok parçalandım ve tekrar bir araya getirildim ki, bir kıyıda çıplak yatan, bir orman hayvanı gibi terk edilmiş bir şekilde sevişen bu hamile kadını tanıyamıyorum.

Bu yüzden emin olduğum tek şeyi söylüyorum. Şu anda tamamen doğru olan tek şeyi. Kabul ettiğim gerçek. Belirsiz olan pek çok şey var ama kesin olan tek bir şey var.

"Ben seninim," diye mırıldandım.

Dudaklarımdan birini çeğiştiriyor, dolgun ve kalçalarımlın arasında oluşan gerginlikten kurtulmayı bekliyor.

"Yine," diye
homurdanıyor.

"Ben seninim," diye
nefes nefese kaldım.

Kelimeler onu bir fitil gibi yakıyor ve dilinin ucunu açıklığımlın eşiğı arasında kaydırarak mülküyle oynuyor.

"Yine," diye mırıldanıyor.

"Ben seninim," diyorum nefes nefese.

Dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Bir inilti çıkarıyorum, o da tekrar yapıyor. Bacaklarımlı onun etrafına sarmaya çalışıyorum, ama bana kimin kime ait olduğunu hatırlatarak onları tekrar açıyor. Onları geri itiyor ve alt yarımı tamamen ona gösteriyor. Bir şişin üzerindeki et gibi, tüketmesi için ona sunuluyorum.

Dudakları ve ağzı beni kucaklıyor, ağzının beni becerirken çıkardığı sesler arka plandaki doğanın desenlerine tezat oluşturuyor.

Yüzünü kıcıma ve amıma gömerken inlemelerim yükseliyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Ve sonra rahatlamama ramak kala durdu.

Dizlerinin üzerine kalkıp, aleti dimdik ve hazır bir şekilde beni belimden tutup karnımın üzerine çevirirken çaresizce onu izliyorum. Soğuk, pürüzsüz çakıl taşları göğüslerimin ve karnımın derisini sarsıyor. Beni dört ayağımlın üzerine çekiyor, sert kayalar dizlerime çarpıyor ve avuç içlerime batıyor.

"Haklısın Vesp. Seni gördüğümden beri istiyorum. Ağzıma almadan önce amının tadını alabiliyordum. Seni sikmeden önce sikimin etrafına sarıldığını hissedebiliyordum. Daha dölleriimi yutmadan önce, ağzın aletimin etrafındayken bana güzel gözlerini görebiliyordum."

Aletinin başını amıma sürüyor, zaten onun için çiçek açıyor, kalp atışı gibi atıyor.

"Sana bir kez sahip olursam açlığım geçer sanmıştım. Ama her doz seni daha çok arzulamama neden oluyor. Ve ne kadar çok alırsam o kadar çok istiyorum."

Başının ucunu içime bastırıyor ve dışarı çekiyor. İkimiz de inliyor ve gelecek olanın vaadiyle birlikte kabarıyoruz.

"Kontrolümü kaybediyorum, Vesp." Elini bacaklarımın arasına sokup kendi sikini ovuşturuyor, kremimi kullanarak kendini okşuyor.

"Ben kimim?" diye soruyor o kirli ve kırık sesiyle. "Ben senden başka kaybedecek bir şeyi olmayan kişiyim."

Kendini içime itiyor ve ben hazır olmama rağmen o kadar ani ve sert oluyor ki nefesim kesilirken neredeyse ağlayacaktım.

"Ben sana sahip olmak için her şeyi riske atan bir adamım." Yavaşça çekiliyor ve tekrar içime dalıyor.

"Tek şey sensin Vesp."

Kendini dışarı çekiyor ve gömülüyor. "Ve *sen...* benim saplantımsın."

Onun saplantısı. Aranıyordu. İhtiyacı vardı. Arzulanan. Onun dünyasındaki en önemli kişi. Gözleri benimkilerle ilk buluştuğunda hissettiğim şey buydu. Size değerli olduğunuzun söylenmesi en heyecan verici şeydir. Sizi tehlikeye atacak kadar değerli olduğunuzun söylenmesi. Bu dünyada hiçbir şey fırtınaya neden olmadan var olamaz. Bir adam bir şeye bu kadar göz dikmişse, o şey onun için en büyük tehdittir.

Kendini içimde derinlerde tutuyor, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni yukarı çekiyor. Bir göğsümü tutarken diğeri rahmimin yanından geçip klitorisime doğru iniyor. Kalçalarını benimkilere doğru örüyor, göğsümdeki eli bir yılan gibi boynuma doğru ilerliyor, parmakları narin ensemin etrafında kıvrılıyor.

Sıkıyor; zevkle karışık tehditler. Koruyucum ve takipçim. Sevgilim ve düşmanım. Bir yabancı. Çocuğumun babası.

"Sana her şeyi hissettirmek istiyorum Vesp," diye kulağıma homurdanıyor.

"Öyle," diye , şimdiden sayısız zıt hissediyorum. "Hepsini bana ver," diye yalvarıyorum. Kavrayışını o kadar sıkı kapatıyor ki başka bir kelime konuşamıyorum. Kaslarım sikiinin etrafında kilitleniyor ve onun etrafında patlıyor, bacaklarımdan ve karnımdan titreşen dalgalar gönderiyor. Boynumdaki boğucu tutuşuna karşı hırıldıyorum ve bu vücuduma yayılan patlamaların yoğunluğunu uzatıyor. Sıcaklığı içimi doldururken homurdanıyor, bir eli boynumda kalırken diğeri beni ona karşı sıkıca sabitliyor. *Onun.*

Night içimden kayarak çıktı, ayağa kalktı ve Ben.

"Göster bana," diyor, aleti hâlâ yerine oturmamış. Onun ihtiyaçlarını zaten biliyorum. Ben de benimkileri biliyorum.

Saçlarımı usulca okşarken, karışımımızla kaplanmış kalınlığını yalıyorum. Beni izliyor, puslu gözleri sergilediği cinsel hâkimiyete ihanet ediyor.

Tatmin olduğunda çekiliyor ve tazelenmek için göle doğru yürüyor. Onu izliyorum, cırılçıplak, dizlerim kıpkırmızı ve kaya girintileriyle işaretlenmiş, döllerim içimden aşağıdaki taş ve çamur karışımına damlıyor. Gölün karşısına bakıyorum. Fiziksel olarak yüzmek mümkün ama bu ormanın ötesindeki dünya başka bir boyut gibi görünüyor.

O kabin ile Sacramento arasında bir dünya var mı bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var: İkimiz de umutsuzca birbirimize bağlıyız, birbirimizi su üstünde tutuyoruz. Ve eğer birimiz ipi koparır ya da batarsa, diğeri boğulacak.

CHAPTER 22

VE SPER

yıkandıktan sonra Night göz bağına uzanıp cebine koyuyor ve başıyla geldiğimizi varsaydığım yere doğru işaret ediyor.

"Ben, uh... eğer bunu tekrar yapacaksak, ki çok isterim, ayakkabıya ihtiyacım olacak."

Başını sallayarak onaylıyor ve not defterine uzanıyor.

Geri dönmek ister misin?

"Lütfen," diye rahatlatarak iç geçirdim.

Beni ıslak kayaların üzerinden kaldırıyor, uzun beyaz çiçekli elbisem yere dökülüyor. Kollarımı ona doladım. Buradaki yürüyüşün aksine korkmuyorum ya da güvensiz değilim. Aç ve yorgunum, vücudumdaki hormonların etkisiyle her zamankinden daha fazla, bu yüzden elimde olmadan burnumu onun boynuna sokup gözlerimi dinlendiriyorum.

"Neden," diye esneyerek soruyorum, "sadece bazen konuşuyorsun?"

Soru karşısında vücudu geriliyor. Ve her zamanki gibi cevap vermiyor. Verdiği tepki, paylaştığımız onca şeyden sonra bile böyle otomatik olması, sonunda bunun psikolojik bir savaş olmadığını anlamama yardımcı oluyor. Bu bulmam gereken başka bir ekmek kırıntısı. Orada bir hikaye var.

Kollarında, bedenlerimizin arazide hafifçe sallanmasıyla uyukluyorum ve sonunda kendimi yatağa indirilmiş hissediyorum. Tamamen bitkinim ve o üzerime bir çarşaf sererken derin bir uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra kapının kilitlendiğini duyana kadar . Onu özlediğimi fark ettiğimde midem bulanıyor. Sonunda

Onu keşfetmek ve yeni gizemleri ortaya çıkarıp çıkaramayacağımı öğrenmek için onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Tavan penceresine bakıyorum, gökyüzünde tozlu mavi ve turuncu bir pus dönüyor. Arkasında bıraktığı yiyecekleri fark ettiğimde midem yüksek sesle gurulduyor. Birkaç sandviç, çay, süt. Ama dikkatimi çeken yanındaki şey oluyor: Yeşil Yumurtalar ve Jambon'un bir kopyası. Eski, kenarları ve sırtı soyulmuş ve yırtılmış. Belki de çocukluğunun bir hatırasıdır? Neredeyse ona doğru koşuyorum, başka bir kırıntıyı merak ediyorum. Kitap, bir notun olduğu yere düşüyor.

Bu soruyu bana bir daha sorma. Asla bir cevap alamayacaksın. Ama işte sana vereceğim bir şey var. Küçük kağıdı ters çeviriyorum. Başka bir yazı yok. İlk başta kitabın kendisine atıfta bulunduğunu düşünüyorum. Belki de onu bir hediye olarak görüyordur. Ama notun sıkıştırıldığı sayfalara baktığımda, sanırım bana vermek istediği cevabı görüyorum. Siyah mürekkeple daire içine alınmış "Sam benim."

O artık "Gece", "Esirim" ya da sadece "O" değil.

Sam.

Çok masum ve nazik bir isim. çocuğuna yakışan bir isim. Bir canavarın adı değil.

Bana verdiği her yeni yapboz parçasıyla, onun yeni bir resmini inşa ediyorum. Beni inciten sözsüz, maskeli hayvanın üzerine. Yavaş yavaş bu yeni imge eskisinin üzerinde büyüyor ve onu hatırlamayı zorlaştırıyor.

SAM

Onu neden aldım?

Çünkü onu istiyordum. Daha önce kimseyi istemediğim kadar. Çünkü her ne kadar kendime onun da onlardan biri olduğunu söylesem de, Johnny'ye nasıl davrandığımı gördüm ve onda daha fazlası olduğunu biliyordum. Bunu yaptım çünkü ona sahip olmak iyi hissettirdi. İyiden de öte. Evine girmek ve ona sahip olmak zanaatımın zirvesiydi.

Eğer ona sahip olmak her zaman istediğim şeyse - uğruna evleri ve kişisel eşyaları taradığım şeyse - neden bununla savaşıyorum? Eğer ben açgözlüysem ve o benim düşkünlüğümse, neden ondan son damlasına kadar emmeyeyim? Ona sahip olmak için her şeyi riske attım, bu yüzden hepsini almalıyım.

Göl, onu suda izlemek, hava ve güneşten yanaklarının pembeleşmesi, çok hoşuma gitmişti. Çıldırmadan önce bir an için kayaları atlayıp onunla birlikte olmak güzeldi. Ama onun bana zarar vermek için yola çıkmış pek çok kişiden biri olmadığına tam olarak inanamayan o parçam şiddetle uyandı. Onu tehdit etmek, gözlerindeki sakinliğin korkuya dönüşmesini izlemek zorundaydım. Korku bizi bir arada tutan tutkaldır.

Ama onu burada tutabilecek başka şeyler de var. Bebek. Seks. Ve başka bir şey. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirim. Kimse onunla benim ilgilendiğim gibi ilgilenmedi.

Zaten başka seçeneği de yok.

Savaşmaktan yoruldum. Sadece iyi hissettirmesine izin vermemekten. andan itibaren, bana bir sebep vermezse, masaya korku getirmeyeceğim. Her zaman kılıfımda olacak ama idareli kullanacağım. Ne de olsa amaç buydu, onu parçalamak, zevklerim için saklayabileceğim bir oyuncak bebeğe dönüştürmek. Ama o bir kabuğa dönüşmedi, sadece bu durumdan sağ çıkabilecek bir şeye evrildi, en iyi yanlarını korudu ve iğrenç dünyanın yanında taşımaya neden olduğu pisliklerden kurtuldu. Orada sessizce oturduğumda, ağzım ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim kelimelerle dolduğunda, soyulmanın ben olduğumu hissediyorum.

Eğer savunmasız olduğum bir anda onunla konuşmaya çalışırsam, sesimi duyacak ve kelimeler sendeleyecek, bu da benimle ilgili yanılsamasını mahvedecek. Ama ona başka bir şey vermeye karar verdim. İsmimi. Bu şimdiye kadarki en büyük risk. Ama bu bir taahhüt. Bu bilgiyle, asla dünyaya geri dönemez. Bu beni rehavete kapılmaktan alıkoyacak. Ve onun benim adımı söylediğini duymak istiyorum.

Kulübesine götürmek için birkaç plak daha çıkardım. Teşvike ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı. Bence bunu hak ettiğini kanıtladı. Ve ona iyi davranmanın onu bana ne kadar çabuk sevdirdiğini gördüm. Müziği seviyorum ve bunu onunla paylaşmak güzel olacak.

Kapıdan çıkarken telefonum çaldı. Telesekreterin açmasını bekledim.

"Hey Sam, benim," diyor Scoot. "Fırsatını bulduğunda beni ara. Sana bir şey sormam gerek."

Bunu hep yapar, geri aramam için belirsiz bir mesaj bırakır. Omuz silkiyorum ve evden çıkıyorum.

Ormanda yürüyorum, el fenerim küçük beyaz kulübeye giden yolu aydınlatıyor. Geceleri, penceresiz ışıksız, neredeyse görünmez oluyor.

Orada. Ama gözüm kapalı bulabilirim.

Kapıya doğru yürüyorum, hazırlanmak için bir dakikası olsun diye sesimi duyuruyorum ve mandalları çekiyorum. Kapıyı açtığımda yatakta oturuyor, loş lambası üzerine ışık saçıyor. Sahip olduğu tek plak arka planda belli belirsiz çalıyor. Arkada bıraktığım kitabı tutuyor, sıkıca kavlıyor. Sanki bütün akşam benim ona gelmemi beklemiş gibi.

Beni böyle beklediğini bilmek iyi hissettiriyor.

Altın sarısı kahverengi gözleri beklentiyle bana bakıyor. Şu anda parlıyor. Beyaz bir kutunun içinde benim küçük meleğim. Tohumum onun içinde büyüyor. O, üzerinde bir hayat büyütebileceğimiz saf, verimli bir toprak. O her şeyim. Vesper kitabı göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Sam?" diye mırıldandı.

Dudaklarından bir lütuf gibi dökülen ismim midemi ürpertiyor.

Başımı salladım.

"Bu senin mi?" diye soruyor, kitabı bana doğru eğerek.

Başımı sallıyorum.

"Çocukluktan mı?"

Başımı salladım.

"Keşke çocukken benim de adımın yazılı olduğu bir kitabım olsaydı. Dışarıda çok fazla Vespers yok," diye söyleniyor.

Sen tek şeysin, Vesp.

"Geri istiyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, elimi cebime atıyorum. Bazen bir şeyler yazmak, kelimeler üzerinde tökezlemek kadar yorucu olabiliyor, bu yüzden söylediklerim konusunda tutucu davranıyorum. Bu beni kelimelerimi akılcıca seçmeye teşvik ediyor.

Bebek için alıyorum.

Bu sözler üzerine gözleri parlıyor.

"Teşekkür ederim Sam," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Elimdeki plakları hatırlıyorum ve ona uzatıyorum.

"Bunlar harika şeyler," diyor kolları karıştırırken. "Kalıp benimle dinler misin?"

Tabii ki, ama ona davetin benim için ne kadar önemli olduğunu göstermemek için sadece omuz silkiyorum. En sevdiklerimden biri olan Pink Floyd albümünü çıkarırken sandalyeye doğru ilerliyorum.

"Gel benimle yatağa otur," diye ısrar ediyor. Onu izlemeye çok alıştım. Pencereleden, gözetleme deliklerinden ve evin köşesindeki sandalyelerden

oda. Günlük ritüellerine asla katılmadım, her zaman bir izleyiciydim, sadece izlemekten memnun olmadığım tek şeyi almak için bu engeli aştım. Ben içinde olmadığım zaman dünyanın farklı olduğunu düşünürdüm hep. Herkesin benden sakladığı bir sır olduğunu ve varlığını bilindiğinde insanların farklı davrandığını. Ama Vesper'ı çok iyi tanıyorum ve izlediğimi bildiğinde de bilmediğinde de pek farklı değil.

Mkemmek nişanlısı Carter, onu benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Sadece göstermek istediğı güzel yanlarını biliyordu. Ben onun her şeyini biliyorum: güzelliğini, çatlaklarını, gücünü ve zayıflığını, pisliğini.

Ben de sandalyeden kalkıp duvara yaslanarak onun yatağına oturuyorum. Albümü başlatıyor, ilk şarkıya bir o yana bir bu yana sallanarak eşlik ediyor.

Yatağın karşı tarafına oturuyor, yüzü bana dönük. Sırt st yatmış, dizlerini bkmş, mziğı dinliyor. Tabii ki ona hiçbir şey söylemiyorum. O da bir şey söylemiyor. Beni neden burada istediğini merak ediyorum. Neden benim yaptığım şeyleri yapmış birinin burada kalmasını istesin ki? Eskiden bunun onun için sadece cinsel arzularla, başka bir yerde tatmin edilemeyecek kadar ahlaksız şeylerle ilgili olduğunu düşünürdüm. Ama şu anda bunların hiçbiri yok. Sadece en masum halimiz var.

Bu onu istemediğim anlamına gelmiyor. Elbisesi kalçasına kadar kaymış, pürüzsüz kıvrımlı bacağını ortaya çıkarmış. İçimde her zaman çalkalanan bir şey var. Hiç bitmeyen bir arzu. Her zaman peşinde olduğum bir ejderha. Boşalmanın heyecanını ilk keşfettiğimde, bu bir saplantıya dönüştü. Evime kapandığımda, arkadaş edinmeme veya çiftlikten ayrılmama izin verilmediğinde, aletim çiğ olana kadar mastürbasyon yapardım. Ve diğerk eğilimlerimle birlikte büyüdü. Yeterince besleyemediğim bir canavar. Bu yüzden ona burada ihtiyacım var. Beni doyurabilecek tek kişi o. Beni kaçınılmaz felaketten alıkoyacak kişi.

Ama ilk defa bu drtm kontrol edebiliyorum. Nedenini aıklayabileceğimden emin değilim ama sanırım ilk kez birinin yanında olmak da iyi hissettiriyor.

Bu, yabancılardan raflarındaki fotoğraflara baktığım hayat olabilir. Pencereleden izlediğim. Her hafta burada yatarız ve karnı biraz daha byrd. Ve benim fiziksel yeteneklerim, onun konuşma yeteneğı ve mütevazı gzelliğıyle bir bebeğı olacaktı. Ve ben her şeye yeniden başlayabilecek, maskemi emekli edebilecek ve her zaman bu kadar öfkeli olmayacaktım.

"Sanırım ateşim var," diye söze başlıyor, hızla doğruluyor.

Hastalığını nasıl ele alacağını düşünmeden pikaba doğru koşuyor ve albümü çıkarıyor. *O* tür bir ateşten bahsediyor.

Night Fever'a başlıyor.

"Sanırım arkadaşımın bana öğrettiği dansı hatırlıyorum" diyor ve kendini nakaratın başlaması için hazırlıyor.

Dans etmeye başlar. Hatırladığım kadarıyla, tıpkı filmdeki gibi görünüyor. Dudağını ısıırıyorum. Gülümsediğimi görmesini istemiyorum. Yüzümün ve ağzımın köşesinden uzanan ip gibi yara izinin dikkat sevmiyorum, o kadar kalın ki dudaklarımı büktüğümde köşesinden çekildiğini hissedebiliyorum. Ve Vesp hala bir tehdit olduğumu anlamak zorunda, ama Tanrım, bazen onun yanında gülme dürtüsünü tutmak çok zor. Çoğu insan çekilmezdir, bu yüzden genellikle suratımı asmamak kolaydır.

Rutini bir kez geçtikten sonra Vesp bana doğru dans ediyor.

"Hadi ama! Gevşe!" diyor ellerimi tutarak.

Hayatta olmaz. olmaz.

Başımı sallıyorum ve ona sanki bok yemeyi tercih ediyormuşum gibi ekşi bir bakış atıyorum ama o çekmeye devam ediyor. Sonunda protesto etmek için geri çekiyorum, böylece üzerime düşüyor, bacaklarımın arasına iniyor, böylece yüz yüze geliyoruz.

İçimde huzursuz bir his var. Normalde bunu durdurmak için onu yüzüstü çevirirdim ama bu sefer sadece içinde kalıyorum. Bu eli nasıl oynayacağını görmek istiyorum.

Gözlerini önce benimkilere ama sonra yüzümde gezdiriyor. Yara izlerine bakmaması için başımı eğiyorum. Genelde bana orada olduklarını unutturur.

"Keşke senin bu kadar güzel olduğunu düşünmeseydim," diye mırıldanıyor. "Bu bana deli olduğumu düşündürüyor."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Ancak son zamanlarda daha sessiz olan sesler hatırlatmalarına başladığında bu hassasiyet kayboluyor.

Seninle oynuyor.

Sen bir ucubesin.

Bunu sadece istediğini elde etmek için söylüyor.

Elini sıkıca tutup çekiyorum ve başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Sam." Adımın dudaklarından dökülmesi beni bir an için şaşırtıyor.

"Bu doğru."

Ayağa kalkıyorum, bana ulaşmaya çalışmasındaki ısrarından dolayı hayal kırıklığına uğradım. Beni güçsüzleştiriyor. Ben de gücümü geri kazanmak için bildiğim tek şeyi yapıyorum. Dürtülerimi dinliyorum. Yüksek işlevli saçmalıkları bırakıp bedenimi dinliyorum.

Onu duvara çarpıyorum. Kayıt ve aynı dizede takılıp kalıyor. Sarsıcı ve rahatsız edici.

"Burada güzellik yok," diye fısıldıyorum sıkı dudaklarımın arasından, onu dizlerinin üzerine doğru iterek. "Sikimi yala," diye homurdanıyorum.

Ama beni şaşırtan, bunu yapmaktaki hevesi. Elbisesini aşağı çekip şişmiş memelerini ortaya çıkarması, meme uçlarının kabarık ve tetikte olması. Bebek gözlerinin şehvetle kapanması. Aletimi ağzıyla kaplamadan önce ucunda yumuşak bir dil gezdirirken onları benimkilere kilitlemesi.

Eskiden bir kavga vardı, sonunda karanlık sırlarına cevap vermesine izin vereceği bir kavga. Ama şimdi, hiç çekinmiyor. Bunu gerçekten yapmış olabilirim. Dışarıdaki saçmalıklardan gerçekten kurtulmasını sağladım. Belki de bu onun bir oyunu değildir. Şu anda, sıcak ağzı sikimden zevk alırken, umurumda bile değil.

Ağzına boşalıyorum ve onu eğittiğim gibi, döllерimin her bir parçasını emip yutuyor. Ayağa kalkıyor ve tekrar gözlerimin içine bakıyor, kontrolü yeniden ele alma çabalarım onu yıldırmıyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, tıpkı kız arkadaşlarının erkek arkadaşlarına yaptığı gibi.

"Bu doğru," diyor. "Benimle yatağa gel, Sam."

Suratının ismime yaptığı masajla midem bulanıyor. Böyle mi hissettiriyor? Onlardan biri olmak?

Elimi tutuyor ve beni yatağa çekiyor. Gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarıyorum, ama kapıya gidip bizi içeride tutmak için bir asma kilit takmadan önce değil. O kadar da aptal değilim.

CHAPTER

23

gün boyunca, özellikle de hava güneşliken, suda olmak çok farklı hissettiriyor. Kendi küçük cenneti gibi görünüyor, gördüğümde kalbimi hızlandıran bir yer değil, kaslarıma kramp girene ve su ciğerlerime sızana kadar içinde hapsolacağımı biliyorum. Kıyıda dinleniyorum, güneşin tenimi ısıtmasına izin veriyorum, ta ki huzursuzlanıp bir taş alıp suyun üzerinde sektirene kadar. Atlayışları sayıyorum. En fazla on tane yapabildim.

Aniden, dürtü beni vuruyor. Bu her zaman oluyor. Tek düşündüğüm sikişmek ve boşalmak. Scoot şimdi üniversitede, bahse girerim her zaman kızları beceriyordur. Ama ben burada sıkışıp kaldım. Belirli bir iş için ayrılmama asla izin verilmiyor. Annem buranın benim dünyam olduğu konusunda kararlı. Bu mülkte ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Kendimi dışarı çekiyorum, her zaman var olan ihtiyacı susturmaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve meme ve amcık görüntüleri kaşlarıma çatarak bana bakıyor. Beni geri istemiyorlar. Bu yüzden kendimi onları tutarken hayal etmek zorundayım. Boşalmam uzun sürmüyor. Gölde yıkanıyorum ve eve geri dönüyorum, atların ve keçilerin bakıma ihtiyacı var.

Ahıra geri döndüğümde yüz metre kadar ötedeki evimi görüyorum. Annem mutfakta bir ileri bir geri volta atıyor. Son bir yıldır biraz daha sakin, belki de 16 yaşında, ondan daha uzun ve güçlü olduğum için. Ama ne zaman Scoot'u okulda ziyaret etmekten bahsetsem hastalanıyor, ben de konuyu kapatıyorum.

Eskiden bindiğim atı göle götürüp bir yalağa geri getiriyorum ve ben diğerlerini almaya giderken onu emniyete alıyorum.

Uzaklarda bir toz bulutu görüyorum, bir araba bize doğru ilerliyor ya da uzun bir araba yolu. Kalbim küt küt atıyor. Babam ve Scoot dışında ziyaretçimiz olmuyor. Annemin insanların benim ölmemi istediğine dair düşüncelerini düşünmeye başladım.

Ama ziyaretçinin bize doğru geldiğini gördüğümde içimi bir korku ve güvensizlik duygusu kaplıyor.

"Anne!" Eve doğru koşarak bağıyorum. "Biri geliyor!" Saniyeler içinde verandaya çıktım ve onunla kapıda buluştum.

"Hadi, içeri gir!" Beni içeri soktu. "Üst kata çık. Dikiş odamda saklan. Bu her kimse bırak ben halledeyim. Ne duyarsan duy, sakın dışarı çıkma."

"Anne, ben bizi koruyabilirim," diyorum.

"Sadece dediğimi yap!" diye azarlıyor. Merdivenlerden yukarı koşuyorum ve dikiş odasına giriyorum. Ama kapıyı kilitlemek yerine, dinlemek için aralık bırakıyorum.

Bir dakika kadar sonra erkek sesleri duydum. Ne dediklerini anlayamadım. Ama birkaç saniye sonra annem "Hayır!" diye bağıyor.

Odama koşup bir sopa kaparak ona yardım etmek için merdivenlerden aşağı inerken verdiği tüm talimatlar önemsiz hale geliyor. Ama onu mutfak masasında oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlarken, başında duran iki üniformalı memur ve birinin elini nazikçe omzuna koyduğunu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Sormak için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bir hece bile çıkmıyor.

Memurlardan biri annemin dikkatini çekmek için "Hanımefendi," diyor. Başını kaldırıp bakıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş. Beni işaret ediyor. Gözleri açılıyor, beni saklı tutma içgüdüğü hissettiği diğer duyguların önüne geçiyor.

"İkiniz de gidebilirsiniz. Teşekkür ," diyor.

Birkaç güvence verdikten sonra gidiyorlar, çıkarken her biri şapkasını bana doğru eğiyor, kasvetli yüzleri zaten bildiğim şeyi onaylıyor.

"Sam... baban." "Öldü mü?" diye sordum.

"Rutin bir duruş yaptı ve bir araba ona çarptı. Tanrım," diyor ve yere yığılıyor, ben de onu yakalamak zorunda kalıyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Scooter... henüz bilmiyor. Çok yakınlar..." diye ağlıyor. "Ben onu ararım," diyorum ve onu bir sandalyeye götürüyorum.

"Az önce polis geldi. Babama araba çarpmış. Ölmüş." Scoot'a böyle söylüyorum. Çok açık ve netti. Hissettiğim uyuşukluk mu yoksa huzur mu emin değilim ama içinde bulunduğum bu trans, kelimelerin pürüzsüz çıkmasını sağlıyor. Scoot'a haberi veren kişi olduğum için içimde bir tatmin duygusu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu, acıları iletirken yaşadığım heyecanın ilk tadı.

onun gibi insanlara. Scoot önce kıkırdıyor. Ama ben itiraz etmiyorum, o bana bunun bir şaka olup olmadığını sorup dururken sessizce ahizeyi tutuyorum. Ta ki sormayı bırakana kadar. Ta ki perişan çığlıkları kulağımı yakana kadar. Feryatlarını dinliyorum. Hiç doğmamış olmamı dileyen bir adama değer veren insanlarla dolu bu ailede kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Bana işkence etmek için yıllarca yatağımdan sürükleyen, kusana kadar koşturan ya da sırtım düzinelerce kesik ve kıymıkla olgunlaşsın diye bitmemiş kütükleri taşıyan adam. Scooter gibi olmadığım için bana bağırان adam. Bana hayal kırıklığıyla bakan adam. Utanç duyduğu için bu çiftlikte yaşamama seve seve izin verdiğini bildiğim adam. Nesiller boyu başarılarla dolu bir ailede, ben bir başarısızdım.

Tek bir damla gözyaşı bile dökemiyorum.

Scoot geniş aileyi aramayı kendine görev edindi. Küçükülüğümden beri görmediğim insanlar, annem ve ben bir kenara saklanmış ve unutulmuştuk, onun hastalığı kapalı kapılar ardında saklanması gereken bir şeydi. Önde gelen bir senatör olan öz kardeşi, biz buraya taşınmadan önce onu ziyaret etmemişti. Scoot bir sonraki otobüse binecek ve yarın sabah erkenden bize ulaşacaktı.

Onca gözyaşından sonra annem yatağına bir avuç hapla giriyor. Ailemiz tuhaftır, ama engellere rağmen ve belki de yapmamaları gerekirken bir arada kalmanın bir yolunu buldular.

Hayvanlarla ilgileniyorum ve güneş batarken verandada oturuyorum. Onun zorbalığı ya da odaya girdiğinde midemde oluşan o rahatsız edici his hakkında endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Kızgın olmadığı zamanlarda bile beni yargıladığını hissedebiliyordum.

o zaman bana bıraktığı hediyeği fark ettim. Beni geceyle tanıştırdı. Dünyanın sessiz ve sakin olduğu ve insanların konuşmalarını duyması konusunda endişelenmeme gerek olmadığı zaman. Annem uyku haplarını alıp yatağına yattığında, onu endişeden hasta etmekten endişe etmem gerekmiyor. Eskiden o buradayken geceden korkardım ama artık geceyi onunla paylaşmak zorunda değilim. Hepsi benim.

Yarı yolda durduğumda gölete giden ormana doğru ilerliyorum. O ormanda sayısız kez bulundum. O sulara yüzdüm, o çalıların arasında koştum, o ağaçlara tırmandım. Yeni bir şey görmek istiyorum. Yasaklanmış bir şey. Bisikletimi kaptığım gibi, çeyrek mil boyunca kıvrıla kıvrıla giden uzun araba yolumuzdan aşağı, arazimizin sonunu gösteren posta kutusuna doğru sürüyorum. Bisikleti sert sürüyorum, ciğerlerim hava pompalıyor, bacaklarım yanıyor, tıpkı arabanın bana çarptığı öğleden sonraki gibi. Hapishaneden kaçan bir mahkum gibi olabildiğince hızlı sürüyorum, ama araba yolunun sonuna yaklaştığımda

Midem acıyla kasılıyor. Bulantı hissini görmezden geliyorum, pedalları pompalıyorum, posta kutusu yaklaşıyor. Onu geçiyorum. Yol sadece on metre kadar, ama ona ulaştığımda frene basıyorum, lastik kromu yakıyor. Bisikleti yan çeviriyorum, böylece tutamağın üzerinden uçup gitmiyorum, araba yolunun yolla birleştiği yerde duruyorum.

Orada durmuş, nefese kalmış, görünmez bir bariyer tarafından hapsedilmiştim. Annemin bunca yıldır beni burada tutmasının nedenlerine inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum ama yine de donmuş durumdayım. Güvende olduğum yer orası. Sesim ya da görünüşüm hakkında endişelenmediğim yer. Ama her yıl, dışarıda olanlara olan susuzluğum daha da artıyor ve burada sıkışıp kalmasaydım yaşayacağım her şeyi hayal ediyorum.

Nefes alışım sakinleştiğinde, ortalık sessizleşiyor. Tabii ki cırcır böcekleri cıvıldıyor ama hayatı boyunca burada yaşamış bir çocuk için bu sadece beyaz gürültü. Yeni ay dışında hiç ışık yok. Yol siyah ve keşfedilmemiş. Gece yaralarımı örtebilir. Beni gizleyebilir, böylece buranın nasıl bir yer olduğunu, insanların beni görüp değişmeden önce nasıl davrandıklarını görebilirim.

Bisikletimin yere düşmesine izin verdim. Herhangi bir araba gelirse yoldan . Sağa doğru koşmayı seçiyorum, sadece yavaş bir koşu. Babam beni ormanda ağaçların ve dalların arasından kilometrelerce koştururdu. Yüzüme çarparlardı, keserlerdi ve düşerdim. Beni ayağa kaldırır ve devam ettirirdi. Annem bazen izleri fark ederdi ama bunların ormanda yalnız geçirdiğim günlerden kalma olduğuna inanırdı.

Tek ışığı yanan küçük bir eve gelene kadar yarım saat koşuyorum. Sanırım bunlar daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen en yakın komşularımdan bazıları. Kalbim daha hızlı atıyor, koşu yüzünden değil, başka birinin hayatının bir parçası olmanın verdiği heyecan yüzünden.

Birinci kattaki pencereye doğru sürünüyorum, orada bir ışık yanıp sönüyor, loş ve mavi, sanki bir televizyondan geliyormuş gibi. Bir adam kanepede bir kadınla oturuyor. Ailemden biraz daha yaşlı görünüyorlar. Beni göreceklelerinden korkuyorum, bu yüzden birkaç saniyede bir eğiliyorum ve içeri baktığımda sadece üst yarılarını görüyorum.

Kadın ayağa kalkar ve oturma odasından çıkar. Görünüşe göre adama bir şey söylüyor. Kadın odadan çıktıktan sonra başka bir ışık yanıyor. Onu mutfığa kadar takip ediyorum, orada buzdolabından iki bira alıyor. Oturma odasına geri dönmeden önce ışığı kapatıyor. Bütün gün hayatlarının sıradanlığını, diğer insanlarla sahip olmayı dilediğim küçük etkileşim anlarını izleyebilirdim. Kadın tam , ışıklar

Bir araba köşeyi dönerken evin önündeki yola bakıyorum. Bir araba evin önüne yanaştığında görüş alanımdan çıkıyorum.

"Biraktığın için teşekkürler!" diyor bir kız, arabanın kapısını arkasından çarparak. Üzerinde kısa bir elbise ve topuklu küçük botlar var. Saçları düz ve dirseklerini geçecek kadar uzun. Koşarak eve giriyor. Oturma odasına girip anne ve babasını öptükten sonra tekrar gözden kaybolduğunu görecektir kadar bakıyorum. Saniyeler sonra üst katta bir ışık yanıyor. Bir köpeğin önünde sallanan taze et gibi, karnımı doyurmalıyım. Koşarak geri dönüyorum, yukarıda ne olduğunu daha iyi görebilmek için bir ağacın arkasına saklanıyorum. Pencerede onun ipuçlarını görüyorum ama çok aşağıdayım. Daha iyi görebilmek için çaresizce, olgun dalları evin yakınına kadar uzanan devasa ağaca tırmanıyorum. Bir tanesini seçip üzerine park ediyorum, sık yapraklar tarafından gizleniyorum.

Üzerinde hâlâ elbisesi var ama botlarını çıkarmış. Telefonda biriyle kıkırdıyor, yatağında uzanırken uzun kabloyu parmağının etrafında döndürüyor. Ne söylediğini ve diğer hatta kimin olduğunu merak ediyorum. Bir kız mı? Bir erkek arkadaş mı? Benim hiç arkadaşım olmadı. Kesinlikle bir kız arkadaşım olmadı. Bana bir şans verirse iyi bir erkek arkadaş olabilirim. Diğer hattaymışım gibi davranıyorum, ona bir şeyler mırıldanıyorum ve pencereden gördüğüm tepkinin sözlerime olduğunu farz ediyorum.

"Neden seni yarın sinemaya götürmüyorum?" "Önce akşam yemeği yeriz. Nereye gitmek istersen?"

"Bana yapmak istediğin bu mu? Ama ailen evde olacak." Yukarıda bu güzel kızı izlerken, yalnızlığı . Bunun bir kitap açmaktan ya da televizyonu açmaktan farkı yok. Bu doğru değil, daha iyi. Bu deneyim türünün tek örneği ve ete kemiğe bürünmüş hali.

Telefonu kapatana kadar zaman burada kayboluyor ve konuşmayı bitirmek zorunda kalıyorum. Bu durum beni kendime getiriyor ama bir sonraki adımın ne olacağını bekliyorum.

Oturup makyaj masasına bakıyor, aynanın kenarları geniş sosyal çevresinin polaroidleriyle çevrili. Fermuarına uzanmak için arkasına dönüyor. Kalbim ve midem gösteriyi beklerken dans ediyor. Sonunda parmak uçları fermuarı buluyor ve aşağı çekiyor. Elbise küçük sırtını gösterecek şekilde parçalanıyor ve elbiseyi çıkarmak için eğiliyor. Altında dantelli bir sütyen, küçük göğsünü örten iki küçük ince üçgen var. Altında ise soluk sarı bir külot var. Bir çekmeceyi açıyor ve eski bir tişört çıkarıp yatağın üzerine koyuyor. Sonra sütyeninin klipsini açmak için arkaya uzanıyor. Göğüslerini ortaya çıkardığında bir nefes alıyorum. Scooter'ın bana verdiği dergilerde göğüslerini görmüştüm ama hiçbirisi gerçeğine benzemiyordu.

Onunki küçük, çok küçük, göğsünden zar zor çıkıyor, ama meme uçları kabarık ve onları görünce sikim ağrıyor. Kalça kemikleri külotunun belinden görünüyor. Çok narin ve pürüzsüz. Elimde olsa bu vücuda yapabileceğim her şeyi biliyorum. Ama yanılısana ne kadar tatmin edici olursa olsun, yine de gerçek değil. Oraya girip onun küçük memelerini ememem. Bunun yerine, hiç susmayacakmış gibi görünen dürtüye uzanıp onu yakalıyorum. Nefesimin altında, ben bitirene kadar tişörtünü giymeyi beklemesini söylüyorum. Sanki düşüncelerimle bağlantılıymış gibi aynanın önünde duruyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. Kendi vücuduna hayranlıkla bakarken, bir eli küçük göğsüne gidiyor ve kendi meme ucunu usulca çimdikliyor. Kızların bunu yaptığını bilmiyordum. Erkeklerin yaptığı gibi kendilerine dokunduklarını. Diğer elini külotunun üzerine koydu.

Aletim geriliyor, inlememek için dudağımı ısıırıyorum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en yoğun duygu. Yüzlerce kez otuzbir çektim ama bu farklı. Yalnız değilim.

Düşmemek için diğer elimle ağaca tutunarak sikimi sarsıyorum. Boşalmaya çok yakındım. İşte o zaman duruyor ve bir şey sezmiş gibi kaşlarını çatıyor. Ellerini bıraktı ve pencereden dışarı bakmak için döndü. Gözlerini kısıyor, yaklaşıyor. Ağacın beni koruyacağını umarak donup kalıyorum. Ama gözlerimiz kilitlendiğinde, karanlıkta yavaşça dış hatlarımı seçtiğini görebiliyorum.

Avazı çıktığı kadar bağılıyor. Korku filmi gibi bir çığlık. Ağaçtan olabildiğince hızlı iniyorum. Daha ne olduğunu anlamadan bahçelerinden geçip ormana doğru ilerliyorum. Yabani ağaçların ve devrilmiş kütüklerin arasından koşuyorum, babamın beni zorladığı birçok gece, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir ders. Onun niyetinin bu olmadığını bilmek beni tatmin ediyor. Bu benim isyanım.

Arazimize geri dönene kadar koşuyorum, koşuyorum ama eve yaklaştığımda bisikletimin yolun hemen yanında olduğunu hatırlıyorum. Polis gelirse, şüpheli olabilir. Geri dönüp bisikleti alıyorum ve evime kadar sürüyorum. Nefesimi sakinleştirmek için verandada birkaç saniye bekliyorum. Annem dışarıda olduğumu bilmemeli. Ön kapıdan geçip, başka birinin gıcırdamasına neden olacak eski merdivenlerden çıkıyorum, ama ben değil, sessizce nasıl hareket edeceğimi öğrendim. Yatağıma giriyorum ve uzandığımda gerginlik başlıyor. Bunu başardığım için kendi kendime gülüyorum. Kalbim hala heyecandan titriyor. O kızın kendine dokunma görüntüsüyle. İşi bitirmek için sikimi tutuyorum, hala maceranın etkisindeyim.

Babam gittiğine göre, gece benim.

V E S P E R

Bu hamilelik hiç kolay olmadı. Sabah bulantılarım şiddetli ve amansızdı. Göğüslerim ısrarla zonkluyor ve her zaman bitkinim. İronik bir şekilde, Sam benimle ilgilenen kişi oldu, geceleri burada geçiriyor ve fırsat buldukça beni gölete götürüyor. O serin suda yüzmek zorlu sabahları atlatmama yardımcı oluyor gibi görünüyor. Gözlerimi bağlamıyor ve onunla birlikte yürüyebilmem için bana bir çift ayakkabı verdi. Dikkatli bir şekilde patıkaya dikkat ettim. Her seferinde yolu biraz değiştiriyor, bazen bizi daireler çizerek yürütüyor ama her gün suya nasıl ulaşacağımı bulmakta biraz daha başarılı oluyorum.

Bazen beni saatlerce yalnız bırakıyor ama şimdi nedenini notlarla anlatıyor: iş. Dışarıda, dünyanın içinde, çalışıyor, muhtemelen insanlarla etkileşim halinde ve onların onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yok.

Ama o her zaman şefkatli bir baba ve sevgili oldu. Yemeklerimi hazırlıyor, akşamları benimle birlikte plak dinliyor. Bize ve bebeğe yüksek sesle okuduğum kitaplar getiriyor. Çocuklar bozuk olanı düzeltmez derler, ama onun çocuğunu taşımam burada işlerin yolunda gitmesinde sismik bir değişimi tetikledi. Belki de geleneksel bilgelik, geleneksel olmayan düzenlemeler için geçerli değildir.

Bugün, on dört hafta önce başlayan rutinin diğerleri gibi bir başka sabahı.

Sam yataktan kalkıyor, sırtı bana dönük. Çıt çıkarmıyorum ama onu ve hemen yanından, duvarın dibinden, bir gece önce bana ettiği beşiği izliyorum. Enfes bir şey. Bunu yapmaktan gurur duyduğunu belli etmek istemişti ama bu konuda pek iyi değildi.

Aslına bakarsanız, notu bana uzatmadan önce yere bakarak, gerçekçi bir şekilde getirmesi çok hoştu. *Henüz bitmedi. İstedğin renge boyayacağım. Bana haber ver yeter.*

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. Başını salladı.

Parmaklarımı yeni zımparalanmış sarı ahşap üzerinde gezdirirken, "İnanılmaz," diye mırıldandım.

Alçakgönüllülükle omuz silkti.

"Aslında, böyle kalabilir mi? Oda çok beyaz, ahşabı ona karşı seviyorum."

Bana yarım bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Güneş tavan penceresinden çıplak ve gergin bedenine vuruyor. Güneşte geçirdiği günlerden dolayı pürüzsüz ve bronz olan teni, sol tarafında aniden şiddetleniyor ve lekeleniyor. Birbirine uymayan parçalardan oluşan bir yapboz gibi. Yakışıklı ama yaralı. Zeki ama hayvani. Hikayelerle dolu ama suskun.

Ekmek kırıntıları. Bana adını verdiğinden beri onlarla pek ilgilenmiyor. Gerçi birkaç gün önce göle giden yeni ve daha uzun bir patikada yürürken eski ahşap yapılara rastladık. Aşırı büyümüş ve bakımsızdılar ama şekillerini hala seçebiliyordum. Bir duvar, sütunlar, yatay kirişler. Eğer yanılmıyorsam, bir tür engelli parkura benziyordu.

"Bunlar da ne?" Yıkıntıları işaret ederek sordum.

Bir an sessiz kaldı. Neyi paylaşabileceği konusunda içsel bir tartışma yaşadığını görebiliyordum. Sonunda durdu ve bir not defteri çıkardı.

Burası bir oyun alanı. Eskisi.

"Oyun alanı mı?" Şüpheyle sordum. Cevabı bir şeyler saklıyormuş gibi geldi ama şüpheciliğimi kabul etmedi, ben de bunu kırıntılar listesine ekledim. Ayrıca, kendimi burada bulmam durumunda gölle olan ilişkisine odaklanmanın çabalarımı daha iyi kullanacağıma karar verdim.

Sam sanki başından beri izlediğimi biliyormuş gibi sertçe dönüyor.

Not defterine bir şeyler karalıyor. *Bugün iş var. Önce sana bir şey göstermek istiyorum. Önce kusman mı gerekiyor?*

Onun nezaketsizliğine kıkırdıyorum. Ama hayır, bu sabah kendimi şaşırtıcı derecede dengeli ve meraklı hissediyorum.

, elimi yüzümü yıkadım ve elbiselerimden birini giydim.

"Hazır!" İlan ediyorum.

Dar bir şerit halinde katlanmış bir bandanayı kaldırıp gözlerini işaret ediyor. *Gözlerini bağlayacağım.*

"Neden?" İtiraz ediyorum, içim yeni nedenlerden dolayı daralıyor.

Gözlerindeki bakış bana bunun tartışmaya açık olmadığını söylüyor. Son zamanlarda bana karşı çok iyiydi, aniden beni incitmek istemedi. Bu beni yeni bir yere götürdüğü anlamına geliyor olmalı. Ben de ellerimi havaya kaldırdım ve vazgeçtim. Bu başka bir ekmek kırıntısı olabilir. Potansiyel olarak büyük bir tane.

"Tamam, ama bu aptalca."

Bana söylediği gibi sırtına tırmandım. İlk fark ettiğim şey, kulübenin dışında sağa dönmek yerine sola döndüğümüz. Ama gözlerim bağlı olduğu için mesafeyi ve mekânı unutmam uzun sürmüyor. Kapı gıcırdayarak açılırken aniden burnuma bir koku çarpıyor, eşiğin ötesinden bir keçinin meleme ve oflama sesi geliyor.

Beni ayağa kaldırdı. Arkamdan kapatırken kapı yine gıcırıyor. Sonra göz bağınyı çıkardı. Küçük ahırın etrafına bakıyorum. Ahırın bir ucunda bir at bağlı. İki küçük keçi bize doğru geliyor.

"Aman Tanrım!" Bir tanesi elbisemin eteğini kemirmeye çalışırken uluyorum. Ona vuruyor ve tıslama sesi çıkarıyor.

"Hayvanlarınız var mı?"

Bana cömertçe sırtıyor ve başını sallıyor.

"İsimleri var mı?"

Başını sallıyor, defterini çıkarıyor. *Küçük keçi, Trixie. Diğer, Hilda. At, Beverly.*

"Woowowow," diye soluyorum, artık kıyafetlerimden beslenmeye çalışmayı bırakmış olan keçileri okşuyorum. Ahırından çıkmasına izin vermeden önce nazikçe okşadığı ata doğru eliyle işaret ediyor. At biraz oflayıp pufplayarak enerjisini dışarı atıyor. Onu eyerliyor ve binmem için işaret ediyor.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

Daha güçlü bir şekilde işaret ediyor. *Evet, et.*

Ata doğru gidiyorum ve kendimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Karnım çok büyük değil, ama dengemi korumanın ve onun etrafında çalışmanın ne kadar zor olduğu şaşırtıcı. Ben geri düşerken beni yakalıyor. İkinci seferde bana güçlü bir destek veriyor ve vücudumu beceriksizce Beverly'nin sırtına kaydırmayı başarıyorum. Arkamdan hızlı bir hareketle ona biniyor ve bana göz bağınyı göstermek için üzerime uzanıyor. Tekrar takmak zorunda. Bunu yaptıktan sonra, kalçasına hafif bir tekme attığını ve bizi ahırdan dışarı çıkardığını hissediyorum. Bir süre yavaşça tırıs gidiyoruz, bu garip arafta bana başka bir parçasını uzatırken, koşullarım hakkında gerçek bir bilgiden beni hala koruyor.

Ama atın hafifçe sallanması, rüzgârın saçlarımı okşaması güzel bir his. Nasıl oluyor da şu anda, önceki güvenli hayatımda hissettiğimden daha rahat hissediyorum?

Birkaç dakika sonra göz bağınyı çıkardı. Ormanda bir patikadayız. Açık araziye çıkıyor. Kilometrelerce uzanan tarlaları görebiliyorum. Sonra ağaçlı tepeler. Yol yok, ev yok. Gölün ötesi burası mı? Kaçış planım umutsuz bir çaba mı?

Panik yapmamaya çalışıyorum. Bu başka bir yön olabilir. Bu bölgeye nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Umudumu korumanın bir yolunu bulmuşken umutsuzluğa kapılamam. Bunun yerine, yanaklarımı yakan parlak sarı güneşi ve altımızdaki Palomino'nun ara sıra çıkardığı hışırtıyı takdir etmeyi seçiyorum. Bir zamanlar dünyam sadece 14'e 10'luk bir kutuydu. Şimdiden çok daha büyük hale geldi.

İşimiz bittikten sonra gözlerimi bağlıyor ve beni kamarama geri götürüyor, artık bana taze bir yemek yapamadığında beni mutlu etmek için düzenli olarak temel yiyeceklerle dolu.

Akşama döneceğini söyledi.

Onu gülümseyerek uğurluyorum ve o da kapıyı arkasından kilitliyor. Sabah aklımı kaybetmeden bir şeyler yiyebileceğim nadir fırsatlardan birini değerlendirerek bir kutu kraker ve bir elma alıyorum ve sürekli büyüyen plak koleksiyonumu dinlerken bunları atıştırıyorum. Burada zamanımı bekliyorum, ancak itiraf etmeliyim ki, akıl sağlığımı kaybetmeden beni eğlendirecek şeylere sahip olsam bile, o burada olmadığına aynı değil. İnsan arkadaşlığı hava, su ve yemek kadar gerekli.

Sonunda, atıştırma ile karnımı doyurduktan sonra yorgunluk vuruyor ve Carole King'in sesleriyle uyuyakalıyorum.

V E S P E R

Karnımdaki şiddetli ağrı beni uykumdan uyandırıyor. Gerçi bu bir uykudan daha uzun sürmüştü, çünkü çatımdan parlak gökyüzünün karardığını görebiliyordum. Panikle karnımı tutmaya çalışıyorum.

Hamileliğimi öğrendikten sonra çoğu zaman bu bebeği umursamadım. O bir zorunluluktur. Bir araçtı. Ama içime bir korku düştü ve birdenbire onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim, sadece kendimi korumak için değil, bu bebek bana umut verdiği için. Onu daha yeni tanımaya başlamıştım. İçimde bir şeylerin büyüdüğünü hissetmeye başlıyordum. Onun varlığının bir canavarı, beni sürpriz bir at gezintisine çıkaracak bir adama dönüştürmesini izlemek. Beni bırakamaz. Bütün gün bir kulübeye hapsedilmiş bir kız ile dışarıda, onu hiç istemeyen bir anneyi memnun etmeye çalışan bir kız arasındaki o hayata bir göz attıktan sonra olmaz.

Kendime geçeceğini sylyorum. Ben (neredeysel) bir hemşireyim ve karın ağrısının birçok nedeni olduğunu biliyorum. Ama i organlarımın kasıldığını hissettikçe en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kulübenin kapısına doğru koşup avucumu olabildiğince sert bir şekilde kapıya vuruyorum. "Sam! Sam!" Sesimin ağaçların arasında yankılandığını bilerek haykırıyorum.

CHAPTER

24

Dikiş makinesinin sesinin kesilmesi için adresinden annemin yatak odasının kapısını dinliyorum. O uyuduktan sonra, neredeyse bir yıldır yaptığım şeyi yapacağım, gecenin içine karışıp ikinci bir hayat yaşayacağım. Güneş doğup parladığında, annemin kalan tek akıl sağlığı kırıntısı evde onunla birlikte olduğumu bilmekten kaynaklandığında yaşayamadığım hayatı. Babam öldüğünden beri, yatak odasının duvarlarının içindeki küçük dünyada daha çok, duvarların dışındakinde ise daha az yaşıyor. Ben bütün gün çiftlikle ilgilenmek, okumak, ata binmek, aç zihnimi meşgul edecek şeyler yapmak gibi işlerle uğraşırken, gündüzleri giderek daha az, geceleri ise daha çok yaşıyorum.

Annemi gündüzleri yerel bir üniversiteye gitmemin güvenli olacağına ikna ettim. Artık güçlüyüm, ondan daha güçlüyüm. Ama eve dönmekte bir dakika bile geç kalsam, bu onu çılgına çeviriyor. İlaçlarını alıp derin bir uykuya daldığında bu konuda endişelenmeme gerek kalmıyor. Zamanım yine bana ait.

Vızıltı durur.

"Sam! İlaçlarımı alıp uyuyacağım!" diye sesleniyor, odamda olduğumu sanıyor. Birkaç dakika bekledikten sonra kapısını açtım.

"İyi geceler," diyorum. Babam öldüğünden beri kekemeliğim evde daha da arttı. Okulda sessiz kalıyorum, içime kapanıyorum. Arka tarafta ya da avludaki bir bankta oturup diğer herkesi izliyorum. Sosyalleşiyorlar, gülümsüyorlar, iletişim kuruyorlar. Her şey onlara çok kolay geliyor, kelimeler ağızlarından dökülüveriyor. O gittiğinden beri boğazımda hissettiğim sürekli gerginlik azaldı. Sanırım bunu yapabilirim. Kekeleyerek de olsa sözcüklerin ağızımdan çıkabileceğini düşünüyorum ama bunu denemeye cesaret edemiyorum. Bir arkadaş edinmeye çalışmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, bunu düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına ve avuçlarımdan terden yapış yapış olmasına neden oluyor. Bu yüzden

İzle. Evde yalnız olmaktan daha iyi. Konuşmalarının bir parçasıymışım gibi davranarak boşlukları uzaktan dolduruyorum.

Dün de öyle yapıyordum, bir erkekle konuşan sevimli bir kızın hareket eden dudaklarıyla hipnotize olmuşum ki biri adımı seslendi.

"Hey, Sam!" Ses uzak, sanki boğucu bir yastıkla boğulmuş gibi. İzlediğim şeye kendimi o kadar kaptırmışım ki, bunun fantezinin başka bir parçası olduğunu sanıyorum. "Sam!" ses şimdi tam yanımda ve bir el sırtıma tokat atıyor. Kendimi savunmak için ayağa fırlıyorum. Annemin inançları ruhumun derinliklerine o kadar işlemiş ki, şimdi bunların hiçbirinin gerçek olduğundan emin olmasam bile kimseye güvenmiyorum.

Bana saldıran kişiyle karşılaşmak için arkamı dönüyorum. Scoot. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Burada bir kızla görüşüyorum. Eskiden benim yanımdaki okula gidiyordu ama nakil oldu. Burada ne işin var?"

"Ders alıyorum."

Sanki şaşırmış gibi çenesini biraz içeri çeker. Scoot babam öldükten birkaç hafta sonra okula geri döndü. Her hafta evi arıyor ama ona bundan hiç bahsetmedim. Neden bilmiyorum.

"Bu harika. Ne için?"

"Elektrik mühendisliği düşünüyorum," diyorum. "Annem eve geleceğini söylemedi."

Göz temasını keserken Scoot'un gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşür. "Ona söylemedim. Biliyorsun, sadece bir geceliğine ziyarete gidiyordum. Olay yaratmak istemedim."

Bir şey var. Annem benim taşımam gereken bir yük. Scoot bizi rahatsız etmemek için elinden geleni yapıyor. Tıpkı ailenin geri kalanı gibi. Tek fark, en azından haftada bir aramaktan başka çaresi yok.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Scoot saatine bakar. "Kahretsin, şimdiden geç kaldım. Bu hafta içinde ararım." Omzuma bir tokat attı. "Senin adına sevindim dostum. İyi görünüyorsun, iyi konuşuyorsun."

Ona güven verici bir baş selamı veriyorum ve koşarak uzaklaşmasını izliyorum.

Annem yattığına göre kalbim beklentiyle çarpıyor. Sabırlı olmalıyım, derin uykuda olduğundan emin olmalıyım. Ama bu ritüel bana daha önce hiç tatmadığım türden bir heyecan hissettiriyor.

Duşa giriyorum, zaman geçirmek için verimli bir yol. Tam ıslak vücuduma bir havlu sararken, ev telefonunun çaldığını duyuyorum.

"Kahretsin!" Tıslıyorum. Uyanması pek olası değil. Ama gece geç saatte bir telefon annemi paranoyaya sürükler. Hem bu saatte kim arıyor ki? Bu evi kimse aramaz, özellikle de sekizden sonra.

Telefona koşuyorum. Lanet telefondan nefret ediyorum. Beni en büyük zayıflığıma indiriyor.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Sam, benim," diye cevap verir

Scoot. "Oh, bir sorun mu var?"

diye soruyorum.

"Hayır, yani ciddi bir şey değil. Bu gece için bir planın var mı?"

Hayır dememi bekliyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Ve bu, açıkça ifade edebileceğim planlar kadar doğru.

"Annem uyuyor."

"Güzel. Dinle, bugün seninle karşılaştığımda tanıştığım kız var ya, bu gece onunla çıkmak istiyorum. Ama üçüncü teker olmak istemeyen bir arkadaşıyla plan yaptı. Bana bir iyilik yapıp bu gece dışarı çıkar mısın?"

Bir randevu. Arzuladığım bir şeydi. Kardeşim gibi adamlar için nasıl bir şey olduğunu bilmek. İnsanları izlerken, kendimi onların hayatlarının Sears kataloğundaki enstantanelerine yerleştirirken hayal ettiğim şey bu. Ama şimdi burada, bana sunuldu, bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Düşüncelerimde yüz yüze olduğumdan çok daha iyiyim. Düşüncelerimde kelimeler zahmetsizce akıyor. Meraklı yara izlerim yüzümden kayboluyor. Sessizce alay edildiğime dair içimi kemiren his kayboluyor.

"Hadi Sam. Sonunda dışarı çıkıyorsun. Okula gidiyorsun. Her zaman annenin istediğini yapamazsın. Seni kontrol etmesine izin verme."

Kontrol. Bu kelimeyi duyunca göğsüm sıkışıyor. Annemle ilgilenmek ve onun beni koruması olarak gördüğüm şeyin, belki de beni burada, ağaçlar ve hayvanlardan başka bir şeyle çevrili tutmanın bir yolu olduğunu ancak son birkaç yıl içinde fark etmeye başladım. Güvenlik bir hapishanedir.

"Uh...tamam," diyorum.

"Güzel. Aslında sana Sacramento'dan daha yakın oturuyor. Seni almaya geleceğim."

"Tamam. Araba yoluna çek. Seninle orada buluşuruz."



Cindy'nin evinin önüne geldiğimizde kıpırdanmamak elde değil. Arkadaşının adı bu. Arabayı park eder etmez ön kapı açılıyor ve iki kız zıplayarak dışarı çıkıyor, uzun saçları bir o yana bir bu yana savrulurken bize doğru zıplayan adımlar atıyorlar. Gecenin karanlığında yüz hatlarını seçmek zor ama şekiller görüyorum. Kıvrımlar ve eğimler. Sert ya da keskin bir şey yok. Yuvarlak kenarlarla noktalanmış kıvrak uzuvlar. Arabaya yaklaştıkça anlamsız konuşmaları daha da artıyor.

"Hey çocuklar!" diyor kızlardan biri arka kapıyı açarken.

"Hey Cindy," diyor Scoot şakacı bir şekilde. Keten rengi saçları var. Uzun ve dağınık, öyle ki ışık vurduğunda bir hale gibi görünüyor.

Diğer kız onun arkasından içeri giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. "Merhaba," diyor daha az tanıdık bir tonda.

"Bu kuzenim Phoebe," diye ekliyor Cindy.

Scoot'un arabasının sınırları dar ve bir göz atmak için tamamen dönmenin çok mu fazla olduğunu merak ediyorum.

"Merhaba, ben Andrew, ama herkes bana Scooter der. Bu da benim kardeşim,

Sam."

"Sam'in eğlenceli bir lakabı yok mu?" Cindy şakacı bir şekilde sorar.

"Sanırım babam ona hiç vermemiş..." Scoot yüksek sesle düşünüyor.

Bunu arkamı dönmem için bir işaret olarak alıyorum. Ve Phoebe'yi gördüğümde, sanki

üzerime bir kova buzlu su döküldü. Neredeyse bir yıl oldu ama izlediğim ilk kızın yüzünü asla unutmayacağım. Minik göğüsleri olan zayıf kız. Ama bu yıl biraz daha dolgunlaşmış, üstünün düşük yakasından görebildiğim göğüsleri filizlenmişti.

Sanırım yüzümdeki ifadeyi görüyor, ya da belki hepsi görüyor. Ya da belki hepsi bakıyor çünkü bir şey söylemem gerekiyor ama söylemiyorum. Sıra sende Sam, bir şey söyle. Hepsi bekliyor. Ama dünyalarımın çarpışmasının şoku, babamı son gördüğümünden beri hissetmediğim bir şekilde boğazımı geriyor. Bu yüzden tek yaptığım dostça başımı sallamak.

Lanet olsun. Çoktan .

"Umarım parti yapmak istersiniz," diyor Cindy, küçük bir şalvarı havada sallayarak.

Geceleri buralarda yapacak pek bir şey yok. Şehre geri döneceğimizi düşünmüştüm ama onun yerine Scoot radyoyu açtı ve evimize doğru geri döndük.

Ben hala Phoebe'nin daha iyi baktığında beni tanıyıp tanımayacağını anlamaya çalışırken, Cindy nereye gittiğimizi soruyor.

"Ailemin burada bir arazisi var. Bir gölet var ve polis ya da başka bir şey hakkında endişelenmeden parti yapabiliyoruz. Bir gün polis olmaya çalışıyorum, başımı belaya sokamam."

Onları buraya geri getirme fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Burası benim evim. Benim toprağım. Scoot her zaman sadece bir ziyaretçiydi. Sormamasını sevmiyorum. Benim sıfır noktamı, dünyanın geri kalanının var olmadığı yeri nasıl işgal etti.

Üzerinde İzinsiz Girilmez yazan bir kapıya açılan toprak bir yola giriyoruz. Kapıyı açarken kendi kendime, onlar izinsiz girmişler, diye düşünüyorum. Arka erişim yoluna olabildiğince yaklaşıyoruz. Ama yürüyerek gitmek için yaklaşık çeyrek mil kaldı.

O arabadan iniyor ve hepimiz onu takip ediyoruz.

"Bunun için giyinmedim!" Cindy gülüyor.

Scoot sürüye liderlik etmeden önce "Bana elini ver," diye teklif ediyor.

Hemen Phoebe'nin karanlık ormanda, gözlerim kapalı koşabildiğim yeşilliklerin arasında mücadele ettiğini görüyorum. Teklif etmeliyim ama konuşmak istemiyorum. Şu an çok gerginim çünkü bu çok gerçek. Pencerenin arkasına saklanan adam olmak daha kolay, ama o beni görebiliyorsa, kendimi nasıl idare edeceğimi bilemiyorum.

"Sakıncası yoksa...?" Phoebe bana doğru uzanırken nazlı bir şekilde soruyor. Başımı sallıyorum ve kolumu ona veriyorum. Hiçbir fikri olmamalı.

Şimdi bana dokunuyor ve daha önce hiç bir kız bana dokunmamıştı. Ten tene değil. Zihnimin gözündeki düzinelerce gerçek kadına dokundum. Onları en mahrem anlarında izledim ve dilimi ıslak am dudaklarında aşağı yukarı gezdirdiğimi hayal ettim. Ama bu farklı. Çünkü o, kimse bakmıyorken olduğu kişi değil. Kimse bakmıyor. Bu farklı katmanlarla uğraşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Kafamı karıştırıyorlar. Beni çok fazla düşündürüyorlar. Sonra aniden boğazım düğümleniyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve ben yara izleri olan lanet bir aptal oluyorum. Yüzümü gördü mü ki? Yani gerçekten gördü mü, yanağım boyunca uzanan ip gibi kalın yara izini? Ya da tutmadığı kolumdaki sert işaretli deriyi? Hayatımın değiştiği zamanın kanıtı. Kafam kaldırıma çarptığında ve haftalar sonra başka biri olarak uyandığımda.

Kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, yürüyüş sırasında o sadece bir aksesuar. Suyun olduğu açıklığa geldiğimizde, bıraktığında zar zor fark ediyorum.

Cindy esrar çekerken Scoot'un getirdiği fenerin etrafında oturuyoruz. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Bunların hiçbirini yapmadım.

Elden ele dolaştırıyor ve bana geldiğinde ben de pas geçiyorum. "Pek konuşmuyorsun, değil mi?" Cindy soruyor.

Kardeşime bakıyorum.

"O gizemli bir tip," diye söze karışıyor.

"Bu komik, çünkü konuşmayı çok seviyorsun Scooter."

Phoebe esrarı alır ve birkaç nefes çeker.

"Sen gizemli olmaktan çok daha fazlasısın," diye ekliyor. . Bir şey mi biliyor? "Senden tek bir kelime bile duyduğumu sanmıyorum."

Scooter artık beni koruyamaz. Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Ormanın sessizliği, ki aslında hiç de sessiz değil, sadece boşluğu daha da büyütüyor. Konuşmak zorundayım.

"H-h-h-h-h-h-he t-t-t-t-t-t-t-konuşuyor f-f-f-f-veya..." Kahretsin, bu çok kötü. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar kötü olmamıştı. Ama çok uzaktayım ve bu cümleyi bitirmek zorundayım. "T-t-t-t-t-b-b-b-b-b-b-ikisi de o-fffff usssss."

Beklerken bir an sessizlik oluyor, midem endişeyle dönüyor. Boğazımın arkasına doğru yükselen kusmuğu tutuyorum. Bunu yapamam. İzlemeyi tercih ederim. Katılmak çok acı verici. Bu lanet kızların işi çok kolay. Eminim herkes onlara tapıyordur çünkü güzeller ve insanlığın lağım çukuruna tam uyuyorlar. Ve gerçek şu ki, Scoot gibi uyum sağlayabilen biri olmaktan başka bir şey istemiyorum ve bunu bu kadar çok istemek beni tam olarak bu hece ve ünsüzler karmaşasına dönüştürüyor.

Dakikalar gibi gelen o bir saniyeden sonra, çarkları dönüp karşılarındaki bu beceriksizin kim olduğunu anlamaya çalıştıklarında, Cindy bir gülümseme patlatır ve bunu görünce rahatlamış görünen Phoebe'ye bakar. Ve gülmeye başladılar. Şaka yaptığımı düşünüyorlar.

Aşağılanma ve öfke birbirine karışıp bir kasırganın oluşumu gibi hızlanırken Scooter'a bakıyorum. Scoot olmasaydı o sürtükleri burada öldürebilirdim.

Benim için, onlar için utanmış görünüyor. Ama biriyle yatmak istiyor, o yüzden onlara karşı yumuşak davranmak zorunda.

Birkaç saniye sonra kızlar benim gülmediğimi ve Scoot'un sadece rahatsız edici bir şekilde gülümsediğini fark ettiler.

Cindy'nin kıkırdaması yavaşça durur. "Aman Tanrım, çok özür dilerim," diyor. "Scoot bana söylemedi."

Başımı sallıyorum, özrü sadece yüzeysel olarak kabul ediyorum. Phoebe kelimeleri toparlayamayacak kadar mahcup görünüyor.

"Bu inanılmaz derecede garip," diye iç geçiriyor Scoot. "Hadi buzları yeniden eritelim mi?" Bir torba hap çıkarır.

İkisi de bir tane patlattı. O kadar kızgınım ki ne olduğunu bile bilmiyorum ama alıyorum. Sadece duvarlar olmadan kaybolmanın bir yolunu bulmak istiyorum.

Gece hızla uyuşturucu dolu bir kaosa dönüşüyor. Cindy ve kardeşim sevişmek için kıyıda karanlık bir yer buluyorlar. Karanlığa rağmen, ay ışığı iç içe geçmiş vücutlarının dış hatlarını göstermeye yetecek kadar ışık sağlıyor.

Phoebe göletin kenarında oturuyor, göz kapakları zar zor , vücudu sallanıyor. Çok sigara içti ve çok hap aldı.

Ona bakıyorum. Hayal kırıklığını hissedebiliyorum; bir güç alanı gibi etrafında süzülüyor.

"Cindy, işlemem lazım!" diye bağırtıyor.

"Ne?" Cindy sesleniyor.

"Benimle ormana işlemeye gel. Dışarısı korkutucu."

Cindy ve Scoot'un dış hatları ikiye ayrılır. Scoot onu tekrar kendine doğru çekiyor ve o da çekiştirerek uzaklaşıyor. Cindy gelip Phoebe'nin kalkmasına yardım ederken sessizce izliyorum.

"Acele edin," diye inliyor onlar ormanın içinde dolaşırken. Yolda Cindy bana zoraki bir gülümseme veriyor.

Scoot'a bakıyorum. Bitkin bir halde yerde yatıyor, yatağının dönmesini bekliyor. Gittikleri ormana doğru bakıyorum. Arzuluyorum. İzlemek için. Dinlemek için. İzlediğimi bilmediği halde Phoebe'yi görmek için. Yaklaşık 20 metre içerideler. Varlığımdan tamamen habersiz kıkırdadıklarını duyabiliyorum.

"Öyle mi?"

"Hiç sanmıyorum. Scooter onun normal olduğunu, sadece sesinin böyle olduğunu söyledi. Geri zekalı falan olduğunu sanmıyorum. Sence seninle çıkması için bir gerizekalıyı getirir mi?"

Phoebe güler. "Ah, onu öldürebilirim. Dürüst olmak gerekirse o gerçekten sevimli, arabaya bindiğimde oldukça heyecanlıydım, ama ağzını açtığında bu heyecan hemen kayboldu. Peki ya yüzü? Scooter'a sordun mu?"

"Ben bilmiyordum ama kekemeliğini açıklarken bana anlattı. Bir araba tarafından ezildiğini ve caddede sürüklendiğini söylüyor. Bir arabanın içindeymiş.

Koma ve her şey," diyor Cindy yavaş bir tempoyla. Kendileri bu kadar özensizken benim konuşmamla alay etmelerindeki ironi.

"Aman Tanrım. Bu çılgınlık. Şimdi kendimi kötü hissediyorum." "Onunla yatmalısın. Bunu bir hayır işi olarak düşün."

"Toplum hizmeti. Bakire olduğunu mu düşünüyorsun? Belli ki kadınlarla arası iyi değil."

"Ona güldükten sonra en azından bunu yapabilirdin."

"Ben mi? O sendin! Önce sen güldüğün için ben güldüm!"

İkisi de sanki bütün bunlar bir şakaymış gibi gülmeye başladılar. Sanki ben bir

Şaka.

"Bunu yapacağım," diye ilan ediyor Phoebe. "Geldiğinde kekelediğini kelime.

"mi düşünüyorsun?" demesine bile gerek yok. Cindy kıkırdar.

Phoebe kıs kıs güler. "Geliyorum!" der boğuk bir sesle. "Tamam, geri dönelim. İkinci raundu istiyorum," diyor Cindy.

Onlar kendilerini toparlayıp benim oturduğum yere otururken ben de kendime bir avantaj sağlıyorum.

daha önce, kaynayan ama endişeli. Ben bakireyim. Ve her ne kadar Phoebe denen kızın boynunu kırmak istesem de, bana verirse amını alacağım.

Çalıların arasından çıkıyorlar ve Cindy nazlı nazlı el sallıyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler!" diyor ve el sallarken parmaklarını havalandırıyor.

Cindy karanlıkta başka bir şekle dönüşürken Phoebe ve ben sessizce oturuyoruz. Ama bu sefer daha yakın.

"Bu yüksekliğin boşa gitmesine izin vermemeliyiz."

Ona bakıyorum. "Hadi o zaman." Konuşma tarzımdaki bu büyük değişim karşısında kendime bile şaşıyorum. Daha birkaç saat önce bir cümle kurmakta zorlanırken, şimdi kendimden emin bir şekilde Phoebe'yi ormana davet ediyorum. Ve sanırım nedenini biliyorum. Artık kontrol bende. Dinlediğimden haberi yokken onun sözlerini duydum. Ne olacağını biliyorum. Kızgınlım ve kontrol bende. İnsanları pencerelerinden izlediğimde hissettiğim duyguların zıtlığına benzer sakın bir öfke üzerime çöktü.

Gözleri şaşkınlık ifade ediyor. "Tamam."

Ayağa kalkıp elimi uzatarak onu Scoot ve Cindy'den uzaklaştırıyorum.

"Alçakgönüllülük. Bunu sevdim," diye flört ediyor.

bir ağaca doğru itip öperken başka bir kelime söylemesine izin vermiyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor ama sonra hakimiyetime boyun eğiyor. Biliyorum ki

sikişmek istiyor. duydum.

"Sen de kimsin?" diyecek kadar uzaklaştı,
Sam?"

Kaltak, en ufak bir fikrin bile yok.

Elbisesini çıkarıyorum ve o orada, tıpkı onu izlediğim zamanki gibi, Ona dokunabilmem dışında. Kelimeleri söyleyebilirim. Ama tek istediğim beni hatırlamasını sağlamak. Beni düşündükçe hıçkırığa hıçkırığa ağlasın. Beni düşündüğünde bir daha asla gülemeyecek.

Sikimi pantolonumdan çıkardı ve bir bacağını bana doladı. Gergin değilim. Onu memnun etmek umurumda değil. Performansım umurumda değil. Bu benimle ilgili. Kendimi ona doğru itiyorum ve bu iyi hissettiriyor. Çok iyi hissettiriyor.

"Siktir! Sam!" diye haykırıyor. Adımı söyleme şeklini seviyorum. Şaka gibi değil, sanki onun efendisiymişim gibi. Yine de yeterli değil. Kafam uyuşturucularla ve söylediği sözlerle dönüyor. Kahkahaları. Acıması. Beni taklit edişi. Sikim tıpkı öfkem gibi kabarıyor.

"Yani, bunun hayır işi olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay ediyorum.

Uyuşturucu ve seksle kaplanmış gözleri farkındalıkla berraklaşıyor. "Bunun acınası bir sikiş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Altımda kıvranmaya çalışıyor ama kendimi sıkıca içinde tutuyorum. "Acımaya ihtiyacı olacak tek sensin," diye homurdanıyorum, her hece, her kelime, bunca yıldır içimde derinlerde sakladığım öfke kadar berrak.

Ondan ayrıldım ve onu ağaca doğru döndürdüm. "Şimdi benim için kötü mü hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Sam, dur! Özür dilerim," diyor. Devam edemedi ağzını kapatıyorum.

"Ne? Ben sadece lanet bir gerizekalıyım. Zararsız, küçük bir gerizekalı. Ne yaptığımın farkında değilim."

Elime doğru homurdanıyor ve çığlık atıyor, kelimeler avucumun içinde dağılıyor. Diğer elime tükürüyorum ve sikimi götüne sokuyorum. Çığlığı avucumda titreşiyor, yüksek sesle, bu yüzden daha sert bastırıyorum. Orası çok dar. Zar zor sokabildim. Evcilleşmemiş bir at gibi kişniyor, ama o sıska küçük bir şey ve babam beni güçlü yaptı.

Kıçına boşalana kadar birkaç kez pompaladım. Vücudumdaki tüm enerjinin patlaması gibi bir his. Geri çekiliyorum ve o dönüyor. Karanlıktı ama yüzündeki gözyaşlarının parlaklığını görebiliyordum.

"Gidebilir miyim?" diye sorar. Sahte cazibesi ve küstahlığı onu tamamen terk etmiştir. O sadece titrek, korkmuş bir kız. Şimdi acıma nesnesi olabilir.

Bileğini yakaladım. "Kimseye söyleme. Kimse sana inanmaz, değil mi? Sen aklını . Ve ben zararsız küçük Sam'im. Tek kelime bile edemiyorum, değil mi?"

Güç. Beni başka bir şey yapıyor. Beni düşüncelerimde duyduğum kişi yapıyor. Ve artık sadece kafamda var olduğunu düşündüğüm kişi olmanın sırrını bildiğime göre, asla durmayacağım.

CHAPTER 25

SAM

spagetti ve köfte yapıyorum. Aklıma koyduğumda ve kilerden annemin eski tozlu yemek kitaplarından birini çıkardığımda yemek pişirebiliyorum. Vesper'ı sağlıklı ve çekici tutmak için genellikle iyi beslerim ama hamile bir kadının da canının çektiği şeyler vardır ve eminim ki bu onun neşesini yerine getirecek bir şey olacaktır. Bu yüzden çıkmadan önce ihtiyacım olan malzemeleri not ettim ve eve dönerken aldım. Bu jesti takdir edecektir. Beni takdir edecektir.

Köfteleri ve spagettiği servis tabağına atarken telefon çalıyor. Telesekreterin açmasına izin verdim.

"Selam Sam, ben Scoot. Sonunda geri aradığın için teşekkürler. Tabii ki Pazar sabahıydı ve kilisede olduğumuzu biliyorsun. Her neyse, beni ara. Sadece konuşmak istiyorum, tamam mı?"

Telefonlarına çıkmıyordum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden Pazar sabahı aradım. Muhtemelen kilisede olacağını biliyordum. Böylece aradığımı söyleyebilirdim, hayatta olduğumu bilirdi ve belki de benimle uğraşmaya biraz ara verirdi. Aradığında soracağını bildiğim tüm gerekli bilgileri verdiğimden emin oldum: İyiyim, çok çalışıyorum, meşgulüm. Bu onu uğramaktan alıkoymaya yeter. Acil bir durum olduğunu düşünmediği sürece bir saatlik yolu gitmek çok fazla çaba gerektirecekti. Son zamanlarda bir düzene girdim. Huzurun bir versiyonu olan bir zihin durumu buldum, en azından buradayken. Müdahaleci düşünceler sürekli benimle alay etmiyor ve şimdiye kadar bir arkadaşsa sahip olduğum en yakın şey olan güzel bir kadını var.

Birlikte müzik dinliyoruz, bana kitap okuyor, gölde yüzmeye gidiyoruz. İlk defa ihtiyacım olan her şeye sahip olabilirim. Scoot beni aşağı çekiyor; onunla konuşmak istemiyorum.

Bir çift fırın eldiveni ile güveç kabını alıp evden çıkıyorum. Uzun bir iş gününün ardından kulübeye doğru yürürken, o sakinlik beni ele geçiriyor. Dışarıdayken kendimi hiç rahat hissetmiyorum. Ben bir sahtekârım ve bu çok yorucu bir iş. Ama Vesp ile, o her şeyi biliyor. Dışarıda olmasını istediğim şeylerin ve gerçekte olduğum kişinin bir birleşimi.

Ama eve yaklaştıkça üşümeye başlıyorum. İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Her zaman içgüdülerimle uyum içinde olmuşumdur, bu kadar uzun süre yakalanmamı engelleyen şey de buydu. Sanırım bu yalnızlık içinde çok zaman geçirmekten kaynaklanıyor. Vesper ise ayarlarımı bozan bir güç alanı gibi. Onu almak, tutmak, bunlar içgüdülerime ters düşüyordu. Ama şimdi, ormanın karanlığında, güçlüler ve göz ardı edilemeyecekler. Hızımı artırıyorum ama koşmuyorum. *Umurumda değil. O sadece bir tutsak.* Kendime bunları söylemek zorundayım. Çünkü onu kendimin önüne koymayı göze alamam. Eğer yaparsam, hapse girerim.

Kapıyı açtığımda, içgüdülerimin beni yanıltmadığı açıldı.

Vesper yere çömelmiş, kollarını karnının önünde kavuşturmuş. Yüzünü buruşturuyor. Beyaz elbisesinin kasık bölgesi kanla kıpkırmızı olmuş.

Kan.

Bebek.

Ölmüş.

"Sam?" diyor zayıfça.

Güvecin yere düşerken paramparça olduğunu duyuyorum ama ellerimden ayrıldığını hissetmiyorum.

Vesp'le çocuk sahibi olma fikrine ne kadar bel bağladığımı fark etmemiştim. Aptalca bir fanteziye kendimi kaptırmaya ne kadar izin vermiştim. Normalliğin tadına varabileceğimi. Bunların herhangi birinin beni düzeltebileceğini.

Yerdeki dağınıklığı görmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Ona doğru sürünüyorum ve tam ortasında, yerde yatan küçük şeyi görüyorum. Orada yatan küçük çocuk şok edici. Küçük bir vücudu var, gözleri kapalı.

- Minik ayakları, kulakları, dudakları ve parmakları şekillendi. Dünyaya gelmeye hazır değil, hala yarı saydam, hala birçok yönden yabancı. Yine de mükemmel. Deforme olmuş ya da parçalanmış değil, kanlar içinde uyuyor gibi görünüyor.

Ben doğru olanı yaptım. Onu aldırmadım. Onu besledim. Onu meşgul edecek şeyler verdim. Temiz hava alabilsin diye onu göle götürdüm.

Bunu o yaptı.

Kendini aç bıraktı. Rahmini sandalyeye vurdu. Eminim hepsi onu yakalamıştır. Ya da daha kötüsü, belki de yalnız kalması için ona güvendim ve o da benimle oynuyordu. İçindeki benden kurtulmak için kendi yolunu bulmaya çalışırken duygularımı çarpıtıyordu.

Bu onun suçu.

Vücudum öfkeyle titrerken yumruklarımı sıkıyorum.

"Sam?" diye tekrar soruyor, bu kez sesinde korku var. Ona doğru hamle yapıyorum ve korkup geri çekilince duruyorum.

Sen bunu bilerek yaptı. Seni hiç istemedi.

Senin çocuğunu asla istemez.

Ona vurmak istiyorum. Onu kanatmak ve içimde hissettiğim gibi görünmesini sağlamak istiyorum. Kan ve doku karmaşası içinde uyumasını istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. Çünkü içimde bir şey büyüyor. Arındıramadığım ya da iptal edemediğim bir şey. Ve bu beni değiştiriyor. Ama her şey değişmiyor - konuşmaya başladığımdan beri içimde yavaş yavaş yaşanan öfke. Kontrol edemediğim dürtüler, çünkü o araba bedenime çarptığında ve kafam o kaldırıma çarptığında bana bir şey oldu. Duygular, çünkü sevgi nefrettir - bana gururla bakmasını umutsuzca istediğim zalim babam, beni bu lanet ucubeye çevirecek kadar önemseyen annem - bu yüzden ikisi arasındaki farkı anlayamıyorum. Tüm bu enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor. İçimde kalamaz. Dışarı çıkmalı. Transfer edilmeli.

Ondan uzaklaşıp sandalyeyi -benim sandalyemi- tutuyorum ve kaldırıp yere çarpıyorum.

Çığlık atıyor ve kendini köşeye doğru itiyor, yerde küçük bir kan izi bırakıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum, hırlıyorum, çığlık atıyorum, ta ki sandalye ellerimde iki kopuk kol haline gelene kadar. Onları yere fırlatıyorum, ama doymuyorum.

"Bunu sen yaptın!" Onu işaret ederek bağıríyorum. "Hayır...hayır!" diye bağıríyor.

Ama önemli değil. Bunu yapmak zorundayım. Başka bir yol bilmiyorum. Ona zarar vermeye çalıştığımı düşünüyor ama bu patlamanın onu güvende tuttuğunu anlamıyor.

Pikabı kaptığım gibi duvara fırlattım. Plastik, metal ve ahşap şiddetle patlıyor. Banyo kapısını tekmeleyerek açıyorum, böylece menteşeleri kırılıyor ve parçalanıyor.

"Özür dilerim!" diye
ağlıyor. "Kapa
çeneni!" Bağırıyorum.

Dönüp beşige bakıyorum, acınası gösterime. Ne kadar enayi olduğumun bir sembolü. Defalarca tekmeliyorum, tahta parçalanıyor ve ayaklarımın altında bükölüyor. Her yeri yırtıp atıyorum. Bu illüzyonu. O beni istemiyor. Bunların hiçbirini istemiyor.

"Ben yapmadım, Sam! Düşük yaptım. Ben de istedim," diye feryat ediyor.

Ama ben körüm. Hiçbir şey öfkemi dindirmiyor. Kan istiyorum. Kana kan. Öldürmek istiyorum. Ve onu öldüremem. Öldüremem.

Barakadan sendeleyerek çıktım ve ana eve doğru yürüdüm. Artık tamamen içgüdüselim. Hayır. İçgüdü hayatta kalmakla ilgilidir. Ben kuduzum. Yabaniyim. Acı istiyorum.

Ahırın kapısını açıp Hilda'ya doğru atıldım. Başka zaman olsa, keçilerim yerine bir insanı öldürmeyi seçerdim.

Ben Hilda'yı ahırın diğer ucuna sürüklerken Hilda ve Trixie çılgınca meliyor. Beverly oflayıp pufluyor. Buradaki enerji çılgınca, sanki olacak her şeyi biliyorlarmış gibi.

Hilda'nın bacaklarını bağladım ve onu astım.

Boğazını kesmek için bıçağı havaya kaldırıyorum, ama onu oymak yerine, tereddüt etmeden bıçağı kendime çeviriyorum, bıçağı ön kolumdaki çok sayıda kalın yaradan birine yerleştiriyorum, kesiyorum ve eski yaranın yeniden açılmasını izliyorum. Hilda'yı dilimlemek ihtiyacım olan çözümü getirmeyecek. Birinin bu gazabın muhatabı olması gerekiyor ve bir keçi bile buna layık olamaz. Ama ben layıkım. Önce hiç kan akıyor, sonra bir anda kıpkırmızı bir nehir gibi bileğime, avucuma, oradan da ahırın zeminine akıyor. Ahırda asılı duran birçok alete doğru yürüyorum ve bir orakta yıpranmış yansımanı buluyorum.

Bir sonraki yarayı buluyorum. Bıçağı bastırıyorum ve kesiyorum. Bunu içimdeki canavarı beslemek için yapıyorum.

Başka bir yarayı kesiyorum. Keskin kenarın sineği kestiğini hissediyorum. Acı verici olduğunu biliyorum, ama vücuduma eklediğim her yaradan kaçmaya çalışan içimdeki yanan ateşle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Derimin renginin kızıla dönüşmesini, terin parıltısının kanın parıltısına baskın gelmesini izliyorum.

Hayvanlar benden sızan öfkenin kokusunu aldıkça ağlıyor ve hışırıyor. Çılgınları döngüyü besliyor. Bu kesiklerle duygularımı dağıtmaya çalışıyorum ama her yeni kesikte kan görüyorum ve yerde yattığını düşünüyorum. Karnında taşıdığı fanteziyi, sahip olduğu tüm gücü ve onu incitmek istiyorum. Bu yüzden tekrar yapmak zorundayım.

Hiç rahatlama yok. Hâlâ hissediyorum. Hâlâ öfkeleniyorum. Hâlâ inciniyorum.

Gövdem ve ellerim daha fazla yara izi bulamayacak kadar kanla ıslandığında, hiçbir kesiğin ellerimin acıtma dürtüsüyle titremesini engelleyemeyeceğini fark ettiğimde duruyorum.

Hilda'ya doğru yürüyorum ve ipi kesiyorum. Yere yığılıyor ve ayağa kalkana kadar yan yatarak kıvranıyor. Sendeleyerek Trixie'ye doğru gidiyor, dehşet içinde çılgık atıyor.

Başka bir şey olabileceğime inanmak için kendime izin verdim ama sonu hep böyle oldu. Çılgınlarla. Korkuyla.

Tek istediğim o. Bu acıyı durdurabilecek tek şey kaynak. Bir sisin dağılması gibi, onu hatırlıyorum. O yanımdayken kim olduğumu anlayamayacağım şekilde beni karıştıran kızı. Tüm bu uyumsuz parçalarımı uzlaştırabileceğimi hissettiriyor. Onu hatırlıyorum. Yerde kıvrılmış, korkmuş. Kana bulanmış beyaz elbisesi içinde, yüzü dehşet ve kederle işaretlenmiş, gülümseyen küçük sevimli bebek.

Onu orada bıraktım.

Tek başına.

Terörize edildi.

Ve kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyorum.

V E S P E R

İnanamayarak evime bakıyorum. Etrafım paramparça olmuştu. Sanki küçük bir kasırga geçmiş ve bir şekilde bana zarar vermemişti. O kapıdan içeri girdiğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Hamile olduğumu öğrendiğinden beri farklıydı. O bebek benim can simidimdi, bunu biliyordum. Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım, o ve ben kendi yolumuzu buluyorduk. Ben iyi bir kızdım, insanlığı bulmak için onun derinliklerine ulaştım. Bulduğumu sandım ama bulduğumda kendimi kaybetmeye başladım. Bunun neresi hayatta kalmaktı, neresi beni esir alan kişiye aşık olmamdı? Ne olduğunu söyleyemedim.

artık fark etmiyordu. Okyanusun ve kıyıdaki altın benekli deniz kabuklarının rengindeki o gözlerle baktığımda değil. Yatağımda yanımda çıplak yatan o zayıf ve bronzlaşmış vücutla değil. Bana yeni bir rekor getirdiğinde ya da benimle soğuk gölde yüzdüğünde değil. Ya da ben yüksek sesle kitap okurken yanımda uzandığında. Ve özellikle de utangaç bir şekilde kendi yaptığı beşiği getirdiğinde değil, o kadar düşünceli bir jestti ki bu, çoğu normal insanın uzatmayacağı bir jestti.

Onun kim olduğunu unutmuştum. Ama burada otururken, hala çocuğumuzun kalıntılarıyla ıslanmışken, hatırlıyorum. Öfkeyi gördüm. Beni aç bırakan ve bir bodruma kilitleyen canavarın bakışlarını gördüm.

Yine de kapı kendiliğinden gıcırdayarak açıldığında, öfkesinden kapıyı arkasından kilitlemeden çıkıp gittiğini fark ettiğimde, kaçmıyorum. Bekliyorum. Bundan daha fazlası olmalı. Bir bit yeniği olmalı. Bir süre hafif esintide ileri geri sallanıyor ve geri gelmeyeceğini anlıyorum. Hem de hemen. Bu benim kaçma şansım. Her şeyi sıfırlamak için. Bebeği kaybettim. Artık her şeyi geride bırakabilirim. Yavaşça ayağa kalkıyorum, ara sıra gelen kramplar yüzünden irkiliyorum. Neyse ki kanama kendiliğinden durmuş gibi görünüyor ve kanamam yok. Öyle olsaydı, muhtemelen ciddi bir tıbbi müdahale olmadan geceyi atlatamazdım. Kapıya yaklaşırken, beni her suya götürdüğünde saydığım adımları hatırlamaya çalışıyorum. Rotayı birçok kez değiştirdi ama sanırım bunu yapabilirim.

Ayakkabılarımı alıp giyiyorum ve koşmaya başlamadan önce dışarı bakıyorum. Kapıda duraksıyorum, en son koştuğum zamanı hatırlıyorum. Beni ormanda kovalarken yaşadığım korku ve acıyı. Çılgılık atmıştım. Merhamet için yalvarmıştım. O kişi, son ayları birlikte geçirdiğim adamdan çok uzak görünüyor. Ona acıma duygusuyla savaşıyorum. Bebeği kaybettiğimizi anladığında gözlerinde beliren, akıtmak istemediği gözyaşlarıyla parlayan bakışı tekrar hatırlamamaya çalışıyorum. O çocuğu istiyordu. Benim can simidiydi ama onun da can simidiydi.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum ve yola çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum. Adrenalin kalbimi o kadar hızlı pompalıyor ki kulaklarımda güm güm attığını duyabiliyorum. İyi davrandım ve ödüllendirildim. Uzun zamandır beni cezalandırmak zorunda kalmamıştı. Ama bu -o kriz geçirirken kaçmak-benim için sakladığı şeyden sağ çıkamayabilirim.

Tüm planlamaya ve adımları saymaya rağmen, panikle ve bu karanlık gecede kayboldum. Ama koşmaya devam ediyorum, bir şey göreceğimi umarak, yönümü yeniden bulmama yardımcı olacak herhangi bir şey. Dallar, budaklar ve örümcek ağları arasında ilerliyorum, korku acıyı uyuşturuyor, ta ki daha önce sadece bir kez ve sadece gündüz saatlerinde gördüğüm bir şeye rastlayana kadar.

Geceleri o kadar ürkütücü oluyor ki beni durduruyor. Terk edilmiş engelli parkur, ya da bana söylediği gibi "oyun alanı". Orman kalıntıları gibi sarmaşıklar ve otlarla kaplı. Ona bunu sorduğumda yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Acı verici bir şey saklıyordu. Burası mutluluktan yoksun, boş bir yer gibi geliyor. Birdenbire anladım ki, eğer bu onun çocukluğunun bir parçasıysa, o zaman onunki bir neşe kaynağı değildi.

Ama etrafımdaki uzun, çürümüş yapılar ne kadar ürkütücü olsa da, bu bir hediye. Nerede olduğumu biliyorum. Bugün erken saatlerden beri aklımda hala taze. Onun sesini dinliyorum. Ölümcül derecede sessiz olabileceğini bilsem de, hiçbir şey duymadığımda rahatlıyorum. Nefesimi tutuyorum ve göle doğru son bir koşu yapıyorum. Sığınağıma. Akıl sağlığım. Beni dünyanın geri kalanından ayırdığına kendimi ikna ettiğim yer.

Oraya varmak beklediğimden daha uzun sürüyor, ama hiç vakit kaybetmeden suya giriyorum, beyaz elbisemin eteği akik cam gibi yüzeyde sürükleniyor. Belime kadar derine indiğimde kendimi suya bırakıyorum ve kara uçuruma doğru yüzmeye başlıyorum. Karşıya geçmemin ne kadar süreceğini çok iyi biliyorum. Burada geçirdiğimiz süre boyunca çok çalıştım. Tıpkı burada yüzmeme izin verdiği ilk seferde olduğu gibi, ciğerlerim bir saniye daha dayanamayana kadar yüzüyorum ve yükseliyorum.

Arkana bakma. O benim Sodom ve Gomorra'm. O benim günahım. O benim en karanlık arzum. Arkamda bıraktıklarım üzerine düşünmek çok cazip geliyor. Arzulandığım bir hayat. Ben onun dünyasıyım. Benimle ilgileniyor. Beni memnun ediyor. Ben onun hazinesiyim. Dışarıdaki hiç kimse bana sahip olmak için onun aldığı riskleri almaz. Bu gece bana vurabilirdi ama yapmadı. Sopayı esirgedi. O değişiyor. Ben onu değiştirdim.

Yüzmeye devam et.

Ne kadar ileri gidersem o kadar güçlü çeker. Ama bu benim tek şansım. Onun gibi insanlar asla gerçekten değişmez. O kırılmış. Ama ben de öyleyim. Belki onun gibi değilim, ama kırık parçalarımız bir araya gelerek gölde yüzmelerden, geç saatlere kadar müzik dinlemekten, ona kitap okurken yüzündeki -hem mükemmel hem de hasarlı- dingin ifadeden, orgazm üstüne orgazmdan, bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde hissettiğim o pislik ve uyarılma girdabından, bana herhangi birinin söylediği herhangi bir kelimedenden daha yüksek sesle konuşan sessizlikten oluşan bir mozaik oluşturuyor. Ve her yerindeki yaralar. Farklı türlerde. Bazıları kalın ve uzun. Diğerleri kısa, bir tablodaki dalgalı fırça darbeleri gibi. Hikayesinin bir tablosu gibi, onun bir parçasını kaplıyorlar. Kendini ne kadar susturmaya çalışsa da saklayamadığı bir karanlık. O incinmişti. Ve onu tekrar incitmiş olurdum. Onu

Hapishane. İnsanlara yardım ediyorum. Onlarla ilgileniyorum. Johnny'nin bile bana Sam kadar ihtiyacı yoktu.

Ama geri dönemem.

Onun kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını. Bu beni ne yapar?

Hava almak için yukarı çıktım ve kendimi gölün orta noktasında buldum. Sonsuza kadar kalmak istediğim yer. Her iki dünyadan da en iyi parçalarımı saklayabileceğim yer. Ben de onun en iyi yanlarını.

İlk yüzüşümden beri ulaşmayı arzuladığım gölün kenarını inceliyorum. O dünyaya geri dönemem. Ben artık o değilim. Sadece onun adına, tenine, gözlerine ve saçlarına sahibim. Ama ruhum? Tamamen değişti. Saflığını karanlığıyla lekeledi.

Geldiğim kıyıya doğru dönüyorum, bir yanımda beni geri dönmeye zorlamak için orada olacağını umuyor, ama orası hareketsiz ve sessiz. Özgürlüğümü barındıran diğer tarafa bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Suyu basmayı bırakıyorum ve kendimi çok kolay geliyor. Bedenimin boşluğa gömülmesine izin vermek. Ben karanlığa inerken ayın gümüş çemberinin küçülmesini izlemek. Artık o kadar ağır hissetmiyorum. Herkesin yoluna devam etmesine izin verebilirim. Sonsuza dek burada, iki dünya arasında kalabilirim.

Karanlığın altına girdiğimde beni sarıyor. Bu özgürlük. Kendimden başka kimse bana sahip olamaz. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Ciğerlerimdeki su, huzur yerine beni şok ediyor. Gözlerim kocaman açılıyor ve bu çaresizlik transından uyanarak sarsılıyorum. Burada, iki dünya arasında, en derin noktasında, her şey netleşiyor. Tüm bunlardan önce sahip olduğum hayat anlamına gelecekse özgürlüğü istemiyorum. Sam'in var olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum. Bu en büyük sınav. Yeni özgürlüğümün anahtarı. Ona seçme şansım olduğunu ve onu seçtiğimi göstermek için.

Siltli dibi itiyorum ve bilincimi kaybetmeden önce yüzebildiğim kadar hızlı yüzüyorum. Yüzeye çıktığımda nefes nefese kalıyor ve su tükürüyorum. Hırıltılı ve soluksuz seslerim ormanın gece sesini bastırıyor. Kıyıya doğru yüzüyorum, öksürüyorum ve içime çektiğim suyu kusuyorum ve nemli çakıl taşlarının üzerine yığılıyorum, nefesimi toplarken sırt üstü yuvarlanıyorum.

Beni arıyor olmalı. O bana gelmeden önce ben ona gitmeliyim. Bunun benim seçimim olduğunu anlamalı. Ayağa kalkmak için yalpalıyorum, o beni bulmadan Sam'i bulma ihtiyacıyla doluyorum. Koşuyorum, bu sefer yönümü daha iyi buluyorum ve gölü bulmaya çalışırken sahip olmadığım bir zihin açıklığına sahibim. Kulübeye dönüş yolunu bulmam dörtte bir zamanımı alıyor. Kapı hâlâ açık. Birkaç adım öteden içeri baktım, hâlâ ne olduğunu anlayamamıştım.

Her şeyi altüst eden olaya doğrudan bakmaya kendimi zorlayamazdım. Burada bekleyebilirim. O gelene kadar ön tarafta oturabilirim. Ama bekleyemem. Burada öylece pasif bir şekilde oturamam. Bu bir seçim. En başından beri bana seçenekler sundu. Ya da seçenekler yanılması. Ama bu sefer, hepsi benim. Seçenekleri belirledim ve en karanlık suların derinliklerinde tek başıma geri dönme kararını verdim. Burada oturup onun bana gelmesini beklemeyeceğim.

Kararı ben verdim. Ve taleplerim var.

Ahırın olduğunu bildiğim yöne doğru koşuyorum. Oraya nasıl gideceğimden emin değilim, ama muhtemelen kulübeme yaptığı günlük yolculuklarda kolaylık sağlaması için açılmış, aşınmış bir patikaya rastlıyorum. Nefes nefese, çılgınca koşuyorum.

Beni son gördüğünde çok korkutucuydu. Ama artık korkmuyorum.

Korkum tükendi. Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum, belki de benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla. Uzakta parlayan soluk kehribar rengi bir yarık gördüğümde histerik bir rahatlamayla gülüyorum. Yaklaştıkça karanlıkta ahırın dış hatlarını görüyorum. Oraya vardığımda ne bulacağımı bilmiyorum.

Ya da orada olup olmadığını. Ama oraya doğru koşuyorum, elbisem ıslak ve vücuduma yapışıyor, saçlarım nemli ve yüzüme ve omuzlarıma yapıştı.

Neredeyse adını söyleyecektim ama hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Burada yalnız olduğunu varsayıyorum. Hiç yakın komşusu olmadığını. Ama tek bildiğim kapıyı açtığımda ahırda bir grup insan bulabileceğim. Daha fazla düşünecek vaktim yok, çünkü kapı pat diye açılıyor ve Sam dışarı fırlıyor.

Ağır. Terli. Yırtık bir kot pantolon giymiş gömleksiz vücudu kanla parıldıyor. Altın sarısı saçları gelişigüzel kızıl darbelerle geriye doğru taranmış. Berrak gözleri karanlık geceye ve yüzünü maskeleyen kızıl çizgilere karşı parlıyor.

O bir canavar. Ve ben onun pençelerine geri koştum.

CHAPTER

26

SAM

Ahırın kapısını çılgınca itip açtığımda görmeyi beklediğim son şey Vesper'dı. Onu avlamaya hazırdım. son ağaca kadar yıkmaya. Onun peşinden gidecektim. Ama işte karşımda.

Vesp onunla göz göze geldiğimde keskin bir şekilde durdu. Bakışları hızla üzerimde gezinirken donup kalıyor ve tekrar benim bakışlarımla buluşuyor. O kadar gerginim ki neredeyse canım yanacak. Vücudumdaki her kas düğümlendi. Kalbim aşırı hızda atıyor. Zihnim, beni takip eden kadını avlamak isteyen düşüncelerle dolu.

O da nefes nefese. Koşuyordu. Saçları sıırılsıklam. Beyaz elbisesi sıırılsıklam, öyle ki sıkılmış meme uçlarının kumaşa baskı yaptığını görebiliyorum. Çamur izleri tenini ve elbisesini lekeliyor. Kan. Kaybın koyu kırmızı lekesi, hala orada, suya girdiği için biraz seyrelişmiş.

Su.

Gitmeye çalıştı. Ama şimdi burada. Ve ben anlamıyorum.

"Ne yaptın sen?" diye sorar, sesi dehşetle sarılmıştır.

Kendime, derimi kaplayan kanıma bakıyorum. Her tarafımdaki küçük kırbaçlar gibi kesiklerin yanmasını hissediyorum. Gördüğü şey benim kim olduğum. Sorduğu soru karşısında başımı hafifçe sallıyorum, sanki kafama silah dayamış ve her an ateş edecekmiş gibi her kasımı gergin tutuyorum.

"O bir insan değil miydi?"

Başımı sallıyorum.

Başını sallayıp ahıra doğru bakıyor.

"Hayvanlardan biri miydi?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Bu kan... senin mi?"

Zar zor başımı sallıyorum. Görebildiğinden bile emin değilim. Kolumu kaldırıp aşağı bakıyorum, kolumdaki kan tabakası kalın ve elma şekeri kabuğu gibi parlıyor.

Bana bakıyor, sanki namluyu kafasına dayayan benmişim gibi avuçlarını hafifçe, yumuşak bir şekilde kaldırıyor.

"Buradayım," diyor sesi titreyerek ve zayıf bir şekilde. "Buradayım Sam," diyor daha emin bir şekilde.

Ama sözleri bir bok ifade etmiyor. Kelimeler hayatım boyunca bana ihanet etmekten başka bir şey yapmadı.

"Gitmeye çalıştım. Gittim de. Ama geri döndüm. Çünkü bir seçim yaptım. Ben..." başını öne eğiyor ve hıçkırıklarını bastırıyor. "Nedenini bilmiyorum. Ama bebeğe zarar vermedim. Kulübede seninle vakit geçirmek hoşuma gitti. Zorlamak zorunda değilsin. Ben buradayım. Buradayım.

Yaptığımız şeyi yapmaya devam edebiliriz. Hiçbiri durmak zorunda değil. Ama bunu istiyorsan. Kaçıp kaçmayacağımı merak ederek omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacağın bir hayat istiyorsan, o zaman beni eski halime geri götüremezsin. Sadece her şeyin eskisi gibi kalmasını istiyorum."

Her düşünce bana bunun bir şekilde hala bir yalan olduğunu söylüyor. Her güzel jest, her gülümseme beni kandırmanın bir yolu. Beni kim ister ki? Yara izleriyle kaplı bir iblis, her sözümle mücadele ediyorum. Normal olmayan şeyleri arzuluyorum. Bunu biliyorum. Annem de biliyordu. Bu yüzden beni burada tuttu. Beni kendimden koruyordu.

Ama Vesp burada. Onu ben ezmedim. O bana geldi. Ödüllendirmeli miyim yoksa cezalandırmalı mıyım? Bazen her şey o kadar net değildir. Belki bunu anlamıştır.

Yani ikisini de yapmak zorundayım.

V E S P E R

Bu bir hataydı. Buraya geri gelmek. Onu değiştirdiğimi düşünmek.

Sanki bir büyü'nün etkisi altında ve ben onun beni hala duyabilen o küçük parçasıyla konuşmaya çalışıyorum. Onu gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. O

Bir bıçak tutuyordu. Vücuduna vuran ışık ve gölgelerin karışımından ilk başta onu göremedim bile.

Bana ne olduğunu kimse bilmeyecek.

Hikayemi asla bilmeyecekler.

Ve bir gün beni bulsalar bile, geri döndüğümü bilecekler miydi? Hayatta kalmak için bir şansım olduğunu ve onun yoluna geri döndüğümü?

Kelimelerim tükeniyor. Ona ulaştığından bile emin olmadığım kelimeler. Daha önce insanlığını ortaya çıkarmak için kullanmışım. Ama karşımdaki kişi sersemlemiş durumda. Vahşi. Dilin ötesinde.

Bir süre bana bakıyor. Gözlerimi aya dikiyorum ve eğer gitmek zorunda kalırsam büyükannemi göreceğimi umuyorum. O zaman belki ölmek o kadar da kötü olmaz.

Oyalanıyor. Gecenin içinde bir dağ aslanınıninki gibi parlayan yoğun gözleriyle beni yakarken, çenesini aşağıya doğru eğmiş, anı uzatıyor. Keşke bu dünyadan ayrılmadan önce onun sırlarını bilseydim. Onları öğrenemem hiç adil değil.

"Lütfen..." Kekeliyorum. Keyfi bir şey. Bana yardımcı olacağını sanmıyorum ama yine de söylüyorum.

Sonra bir şey yapıyorum. Bu bir hesaplama değil. Önümdeki adam kadar hayvani, kolundaki ve göğsündeki yaralardan etkilenmemiş. Dilin ötesinde. Hapsettiği parçasıyla konuşsam da şu anda burada olan parçasıyla konuşabilirim.

Dizlerimin üzerine çöküp başımı eğiyorum. Bu bir çatışma değil. Bu bir savaş değil. Bu bir kabullenme. Her iki taraf için de geçerli olması gereken bir kabullenme.

Elimi uzattım, yukarı bakmadan. Kabul edeceğini umarak. Taleplerimin meydan okuyucu değil, alçakgönüllü olmasını. Bekliyorum ama hiçbir şey yok. Tam kolumu bırakacakken, kaba, sıırıslık bir el kolumu sıkıyor.

Şok içinde soluk soluğa kaldım. Dehşet ve rahatlama içimde boğuşuyor, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Beni ayağa kaldırırken başımı kaldırıyorum ve bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Gözlerim diğer elindeki bıçağa kayıyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Bıçağa bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor ve beni ahıra doğru sürüklüyor. Beni ahşap dış cepheye çarpmadan önce bıçağı eski, çatlak tahtaya saplıyor.

"Bunu yaptım..." diye mırıldandı dudaklarıma karşı, "seni kurtarmak için." Kana bulanmış ellerinin arasında yüzümü kavrayarak ağzını yüzüme bastırıyor. Öfke ve teslimiyetle dolu kindar bir öpücük. Kan ve ter tadında. Zaferin tadı hiç bu kadar acı olmamıştı.

Ama öpücüğü bana doğru ittiği kadar güçlü bir şekilde geri çekiyor.

Sam eteğimi tutuyor, ormandaki gezintimden kalma küçük bir yırtık buluyor ve yırtıp açıyor. Bir elini kumaşın üzerine silerek temizliyor. Parmaklarını içime sokuyor, sonra daha iyi görebilmek için parmaklarını yüzüne götürüyor. Taze kan yeni parmak uçlarını parlatıyor - birlikte yarattığımız hayatın kalıntıları hala benden yavaşça damlıyor.

"Seni ilk kaçtığımda aldığım gibi alacağım," diye kulağımı tırmalıyor. Bu kez nedenleri farklı. Sam elbisemi yırtarak açmayı bitiriyor, böylece sıcak gece havası nemli tenimde nefes alıyor ve ağzını gövdemde gezdiriyor, bana dokunduğu her yerde dağınık bir kan izi bırakıyor. Demir ve ter kokusu burnuma kadar geliyor ve ete duyulan özlem gibi bir açlık uyandırıyor. Parmaklarımı onun nemli saçlarına doluyor, kan lekelerinin arasından geçiyorum. Bu beni rahatsız bile etmiyor. Uzun zamandır ölüme çok yakındım, artık bu sadece hayatımın bir parçası.

Tekrar ayağa kalkıyor, keskin ve sabırsız nefesler alıyor. Sert göğsü her nefes alışında benimkini itiyor. Aşağıya uzanıyorum ve onun güçlü ihtiyacını hissediyorum. Kot pantolonunun yere düşmesine izin veriyor, böylece sadece bir erkek oluyor - ten, saç, kan, kas, ter. Bir saniye bile kaybetmeden beni yakalıyor ve ahıra doğru sürüklüyor.

Çok hızlı, ama kan izlerinin ters yöne, göremediğim bir yere, daha önceki şiddetinin yattığı yere doğru gittiğini görüyorum. Bana boş bir kabini gösteriyor.

"Vücudunu ışıқта görmek istiyorum," diye homurdanıyor ve beni ince saman tabakasının üzerine itiyor. "Seni bir hayvan gibi becereceğim."

O bana binerken kaşındırıcı saman ıslak tenime yapışıyor. Havada, kendi doğal miskimizle karışmış, hayvanın misk kokusu dolaşıyor.

İçeri zorla giriyor. Nazik değil. Beni açarken çılglık atmama izin veriyor, ilk hamleleri yavaş. Benim rahatım için değil, o anın uzun sürmesini istediği için. Bu, onun çevresi etrafında rahatlamamı ve kışkırmadaki horoz hissinin tadını çıkarmamı sağlıyor. Ve tam bu rahatlığı bulduğumda, atına biner gibi saçlarımı çekerek daha sert pompalıyor.

İçime girerken homurdanıyor ve inliyor. Bu benim cezam.

Bu benim ödülüm.

Sonunda, benden bir parçayı alıp yerine kendisini koyduğu tüm o zamanlar bu noktaya geldi. Çünkü bundan saf, lekesiz bir zevk alıyorum. Suçluluk yok. Utanç yok.

Kalmakla doğru kararı verdim. Bu en yüksek bahisli bir kumardı ve karşılığını aldım.

Altına uzanıp klitorisimle oynuyorum, tam o güçlü bir inilti çıkarırken kendimi doruğa çıkarıyorum, siki kıcımların sıkı kavrayışı içinde titreşiyor. Onun dolgunluğu ve orgazmımın yankılanan yankıları, karnımdaki kayıptan kaynaklanan donuk krampları bastırıyor.

Benden kurtulup sırt üstü yuvarlandı. Bir şeyler değişti. Gözleri yine insan gibi. Vücudu o kadar katı değil.

Bir şey söylemesini beklememeyi daha iyi biliyorum, o yüzden söylüyorum.

Dizlerimin üzerinde, ona doğru dönüyorum. Merakla bana bakıyor. "Buradayım," diyorum bir kez daha, yanına uzanıp yüzümü ona dönmeden önce

cenin pozisyonunda. İlk birkaç saniye tepki vermiyor, hâlâ kararsız. Ama sonra yaklaşıyor, kolunu altına uzatıyor ve beni kendine çekiyor.

Parmaklarımı kolundaki ılık, kaygan kanda gezdiriyorum. Kanla hiçbir zaman bir sorunum olmadı, hemşirelik için cesaretli olduğuma karar vermemin nedenlerinden biri de buydu. Parmağım açık bir yarada durana kadar ilerliyorum, sonra bir başkasında.

"Sam..." Ağıt yakıyorum. Bu gece kendini birçok kez incitti ve ben onun için üzülüyorum. "Bunlarla ilgilenmemiz gerek. Sana dikiş atabilirim."

Cevap vermiyor, ki bu beklenen bir şey, ama teyit etmek için başımı kaldırdığımda çoktan uyumuş olduğunu görüyorum. Yüzü kan lekelerinin altında huzurla örtülmüştü.

İkimiz de düşene kadar onun samanla kaplı kanlı gövdesine yaslanıyorum.

Uyuyor.

CHAPTER 27

VE SP ER

Güneş ışığı tahta duvarların arasından süzülerek gözlerime vuruyor ve beni uyandırıyor. Kıpırdanışım bana sarılmış olan Sam'i uyandırıyor. Bunun sevgi mi yoksa güvensizlik mi olduğunu hâlâ anlayamıyorum.

"Günaydın," diye irkildim. Tüm gece uyumuş olmama rağmen, vücudumun çektiği çileden dolayı hâlâ bitkinim ve canım biftek istiyor.

Ayağa kalkıyor, gerinirken kan lekeli çıplak bedeninden ahır enkazı dökülüyor. Bana sertçe başını salladı. *Sana da günaydın.*

Vücudundaki kan kurumuş ama yaralar hâlâ pıhtılaşmış kanla parlıyor. Hareket ederken zorlukla irkiliyor. Acıyla nasıl bu kadar iyi başa çıktığını bilmiyorum. "Yaralarına dikiş atmamız gerekiyor. Bu pisliğin içinde onları temizlemeden uyudun. Enfeksiyon kapacaksın. Ben de açlıktan ölüyorum. Demire ihtiyacım var. Ete ihtiyacım var, lütfen," diye teklif ettim.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Tamamen çıplak olduğumu hatırlayarak ayağa kalkıyorum. Alçakgönüllülüğün burada yeri olmamalı, ama dün gece ona işlerin büyümeye devam etmesini istediğimi söyledim. Bu yüzden onu test ediyorum.

"Burada hiç kıyafetim yok."

Parmağını yukarı kaldırarak yerimde kalmamı işaret ediyor. Kot pantolonunu giyiyor ve gözümün önünden kaçarak kabinden çıkıyor ve tişörtüyle geri dönüyor. Tişörtü bana vermeden önce üzerindeki samanları temizliyor.

"Teşekkür ," diye nazıkçe teklif ediyorum.

Beni dün ilk kez gördüğüm pitoresk çiftlik evine doğru götürüyor. Ama oraya yasak bir kale gibi davranmak yerine, beni merdivenlerden yukarı çıkarıp ön kapıdan içeri sokuyor.

Her şeyi içime çekmek istiyorum. Antika mobilyaların toplanmadığını, nesillerdir bu evde yaşadığını söyleyebilirim. Bir zamanlar çerçevelerin asılı olduğu yerler yıllarca asılı kalmış ve kaldırılmış, duvarda sadece dış hatlarının izi kalmış. Ama beni o kadar hızlı banyoya götürüyor ki, onun bu parçalarını özümsemeye ve yorumlamaya ancak zaman bulabiliyorum.

Banyoda kocaman, pençe ayaklı, dökme demir bir küvet ve etrafına sarılmış soluk sarı bir duş perdesi var. Suyu açtı ve önce benim girmemi işaret etti. Ben gömleğimi, o da kot pantolonunu çıkarıyor ve birlikte giriyoruz.

Pislik ve çamur vücudumuzdan akıp kanalizasyona karışıyor. İşte o zaman hasarı tam olarak görebiliyorum, derin kesikler, muhtemelen bir düzine, hepsi kalın yara dokusuna oyulmuş.

Ama taze yaralarına rağmen, kanı durulandığında, bir canavara değil, yara izleriyle pürüzlü, ama gizemini artıracak kadar yakışıklı genç bir adama benziyor. Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Beni ya da herhangi bir kadını elde etmek için yaptığı şeyleri asla yapmak zorunda kalmamalıydı. Gerçi artık bunun seksle bir ilgisi olmadığını biliyorum.

O benim saçımı temizliyor, ben de onunkini. Daha önce benim için pek çok kez yaptığı bir şey, ama hiç karşılık verme şansım olmamıştı. Aramızda sessizlik vardı. Sadece küvete ve vücutlarımıza çarpan duş suyunun serpintisi.

"Burada mı kalacağım?" Ben soruyorum. İkimiz için de konuşmaya alışkınım.

bizde

n. Omuz silkiyor. Bunu planlamamıştı.

Duş perdesini çekerek açtı ve bana son bir kez baktı.

Arkasından kapıyı kapatmadan önce çıplak vücudundan damlıyordu. İşimi bitirip havluyla kurulandım, nereye gittiğini merak ediyordum. Birkaç saniye içinde elinde bir iğne takımı, iplik ve ispirto ile geri döndü.

Omuz silkerek bana uzattı. *Bu olur mu?*

Başımı sallıyorum ve küvetin kenarına oturması için onu yönlendiriyorum. İğneyi geçiriyorum ve derin bir nefes alıyorum, yaraya alkol sürüyorum ve iğneyle ipliği solüsyona batırıyorum.

İğneyi kesik tarafına batırdım. Tıslıyor.

"Özür dilerim!"

Başını sallayarak etmem için beni cesaretlendiriyor. Kesiklerin üzerinden geçiyorum. Bunlar küçük çentikler değil ve deri mevcut yara dokusundan dolayı kalın, bu yüzden onun tarafında muazzam bir acı toleransı gerekiyor.

Bu deneyim onun için o kadar tatsız ki, dün gece nasıl ve neden kendi etini bıçakla açan kişi olduğunu anlayamıyorum.

"Ne oldu? Ahırda mı?" Burada çırlçıplak, kalemsiz ve deftersiz otururken cevap veremeyeceğini bildiğim için sormak zorundayım. Soruyu kabul etmedi. Zaten bu kadarını bile beklemiyordum.

Sam'in küçük bir molaya ihtiyacı olduğunu düşündüğümde, genellikle bir yarayı sardıktan sonra, ancak bir sonrakine geçmeden önce, saçlarını yumuşak bir şekilde okşuyorum ve o da gözleri kapalı bir şekilde bana yaslanıp rahatlamamı kabul ediyor. Sonunda işim bittiğinde, siyah dikişlerle kaplanmıştı, tıpkı onlarca yıl sahiplenildikten sonra bir arada tutulan eski bir oyuncak ayı gibi.

"Bez bebek gibi görünüyorsun," diye gülüyorum.

Kıs kıs gülerek lavaboya gidiyor ve suyu buhar çıkaracak kadar sıcak akıtarak yüzünü yıkıyor. O bunu yaparken ben de onun üzerinde çalışırken yaptığım küçük dağınıklıkla ilgileniyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve arkamı döndüğümde Sam'in gittiğini ama lavabonun hala aktığını görüyorum. Lavabonun üzerindeki büyük, buğulu antika aynada benim için parmakla yazılmış bir not var: *Teşekkür . Sen olmayasın diye ben olmalıydım. Et almaya gidiyorum. GÜVEN.*

V E S P E R

Evin içinde dolaşıyorum, önce ahır kokulu tişörtümden başka giyecek bir şey arıyorum. Yatak odası banyonun hemen yanında, bu yüzden arama kısa sürüyor. Oda seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve düzenli. İkiz yatak ve köşedeki ahşap masa, uzun zamandır burada pek bir şey değişmediğinin ipuçlarını veriyor. Yatağın üzerindeki rafta ve bitişik duvardaki kitaplıkta kitaplar sıralanıyor. Hayal dünyasına kaçan biri. Küçük bir kapağını açıyorum, içinde birçok tişört ve birkaç düğme var. Hiç şaşırmadım. Ama en uçta birkaç takım elbise var. Onlara dokunuyorum; kumaşları ucuz değil. Parası olduğunu biliyorum ve bu gerçek gizemi daha da arttırıyor.

Omzumun üzerinden bakıp sesleri dinliyorum, sadece burada olmadığından emin olmak için parmak uçlarımla masanın çekmecesine yaklaşıyorum. Yavaşça çekip açıyorum ve birkaç kalem ve bir not defterinden başka bir şey yok. Bu odanın sadece uyumak için olduğu açık, bu yüzden dışarı çıkıp yan odayı deniyorum. Kapı kilitli. Odadan odaya geçip üst kattaki ipuçlarını arıyorum ama onları o kilitli odaya saklamış gibi görünüyor. Bu çiftlik evi, yatakların üzerindeki çiçekli örtüler, uçuşan beyaz kuşgözü perdeler ve eski ahşap mobilyalarla masum, tatlı bir mesken gibi görünüyor. Ancak her oda, yaşanmış bir evin o yıpranmış görünümünden yoksundur. Diğer yatak odalarında kişisel eşyalar yok. Burada sadece Sam yaşıyor ama sanki o burada değil.

İlk kata iniyorum. Üstünkörü bir arama bana bunun hiçbir yere varmayacağını ve her an ortaya çıkabileceğini söylüyor. Gömleğime bakıyorum ve Sam'in öfke nöbetinden kurtulmuş olabilecek tek şeyin elbiselerim olduğunu fark ediyorum. Sonra keder kalbimi sıkıştırıyor. Bebek. Ona bakmaya dayanamıyordum. Bu kadar ilerlemişken muhtemelen cinsiyetini söyleyebilirdim ama hiçbir fikrim yok. İçimde büyüyen çocukla ilgili hep çelişkiler yaşadım. Tutsaklığımın bir sembolü. Kaybın. Ama aynı zamanda yeni bir hayatın. Bir lütuf. Umut. O bebek buradaki her şeyi dramatik bir şekilde değiştirdi. Belki de amacı buydu, buradaki şeyleri dönüştürmek, yaşamak değil.

Buraya geldiğimden beri acıyla yaşamayı, onun içinden geçmeyi öğrendim. Ondan saklanmayı ya da etrafından dolaşmayı değil. Ve oraya geri dönmek sadece bu. Yaşamak zorunda olduğum başka bir acı.

Bir kağıt ve kalem buldum ve ona bir not bıraktım.

Bütün gün tişört giymek istemiyorum, bu yüzden elbiselerimi almak için kamarama geri döndüm. Hemen döneceğim. İçgüdüünün beni kovalamak olduğunu biliyorum. Kovalayabilirsin de. Ama beni sadece en sevdiğim şeyleri ararken bulacaksın. Unutma, GÜVEN.

Kulübeye giden yolu güvenle takip ediyorum ve rekor sürede oraya ulaşıyorum. Bir hayvanın kuru eşyalarımı ve düşürdüğü tabağı karıştırdığını anlıyorum ve midem bulanıyor. Bebeğimiz. İçeri koştum ama gitmişti. Kan lekesi hâlâ orada ama sanki biri temizlemeye çalışmış gibi yayılmış. Kendime Sam'in hallettiğini söylüyorum. Bir hayvanın buraya gelip minik cesedi yediğini düşünmeme izin veremem. Başka bir zaman olsa, böyle bir şeyi düşünmek bile beni gözyaşlarına boğardı ama artık daha güçlüyüm.

Hayvanların işemediğini umarak eşyalarımı ciddiyetle karıştırıyorum. Enkazı karıştırıyorum, plak çaların ve yırtık pırtık

Kitaplar. Ama tüm elbiselerimi enkazdan çıkarmayı başardım. Bazılarının temizlenmesi gerekebilirdi ama iyi durumdalar. İçlerinden rastgele birkaç şeyin tozunu alıyordum ki, ışık bir şeyin üzerinde parladı. Bee Gees plağı. Bana getirdiği ilk şey. Plak çaları tutan masanın arkasındaki yere zararsızca kaymış gibi görünüyor, şimdi yan yatmış durumda. Gülümsedim ve aldım. Her şeyin iyiye gitmeye başladığının bir göstergesi. Kendi kendime, ona dansı öğreteceğimi düşünüyorum. Ve belki bir gün birlikte sinemaya gideriz.

Baştan başlayabiliriz. Buradan ayrılabiliriz ve o zaman beni saklamak zorunda kalmaz. Geçmişimizin gölgesi üzerimizde dolaşmadığı sürece ikimizin de olmak istediği yere ulaşamayız.

Plağı elimde tutuyor, tuhaf -ya da o kadar da tuhaf olmayan- teklifimi düşünüyorum. Düşüncelere dalmışken, Sam'in tanıdık ayak seslerinin kapımın önündeki basamaklara dağılmış yiyeceklere çarparak çıtırdadığını duyuyorum.

Sam beni tam da söylediğim şeyi yaparken bulduğu için memnun bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Güvene ne oldu?" O içeri girdiğinde, sırtım hâlâ kapıya dönükken soruyorum.

Ayaklar hareket etmiyor ve o sessiz. Ama ben buna alışkınım. Jestler ya da notlar aracılığıyla iletişim kurmak için ona bakmak , bu yüzden topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Ama önümdeki kişi Sam değil.

Donmuş gibi görünen saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. O da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

Hâlâ içimde yardım isteme içgüdüğü var ama Sam'i ve bunu yaparsam ona ne olacağını düşünüyorum. Tüm bunlardan sonra, ihanet etmiş gibi hissediyorum.

Tanıdık yüze bakarken, hafızamda onun kim olabileceğini araştırıyorum. Uzun zamandır Sam'den başka kimseyi görmemiştim ama bu adamın yüzü nispeten yeni gibi geliyor. Sanki onu ilk kez o kadar uzun zaman önce görmemişim gibi.

Büyük bir yudum alıyor; konuşmakta zorlanmasından ağzının kuruduğunu anlayabiliyorum.

"Sen... Vesper Rivers mısın?" diye sorar.

Ben miyim? Onun yüzüne, vücuduna, saçlarına ve gözlerine sahibim ama aylar önce kaçırılan kız ben miyim? Artık bilmiyorum. Eğer beni kurtarmak için buradaysa, onu değil, bir yabancıyı geri getirmiş olur.

Ama yalan söylemek bir seçenek gibi görünmüyor ve tereddütle başımı sallıyorum.

Ağır bir nefes veriyor ve t kezeleyerek geri çekiliyor. "Ben...    r dilerim," diyor ve dışarı çıkıp kapıyı arıyor.

"Kimsin sen?" Umutsuzca soruyorum, kafam karışmış ve tepkisinden korkmuş bir halde.

"Ben... Gitmeliyim," diye kekeleyerek kapıyı kapattı.

"Bekle!" Bağırıyorum, o kapıyı kilitlerken kapıya vuruyor ve itiyorum. "Kimsin sen?" diye bağırdım. Ama alışık olduğum gibi sessizlikle karşılaşıyorum.

Yüzünü bulmaya çalışarak bir ileri bir geri yürüyorum. Çok tanıdaık geliyor. Sonra, bir yıldırımın şiddetiyle bir anda her şey yüzüme çarpıyor. Sam'in benimle alay ettiği zamanlardan birinde yırttığım haber kupürlerinin parçalarını bulmak için eşyalarımı karıştırıyorum. Bazılarını toplayıp daha önce yatağımın altına saklamıştım.  lm ş olsaydım ve biri burayı bulsaydı, bir ipucu olurdu. Onları dağınık yatağımın üzerine sa tım ve çılgınca bir araya getirdim. İşte o zaman içgüdülerimin zaten bildiği şeyi doğruladım. Basın toplantısının bir görüntüsü var. Altında da soldan sağa doğru basın toplantısına katılanlar sıralanmış. Beni kulübeme geri kilitleyen adam, beni kurtarması gereken adam: şerif Andrew "Scooter" Hunter-Ridgefield.

CHAPTER

28

SAM

Kasaptan dönerken kamyonetimde beklenmedik bir sakinlik var. Özgürlük böyle bir şey mi? En son ne zaman dürtülerimin esiri gibi hissetmediğimi hatırlamıyorum. Dün gece, bunun olabileceğini fark ettim. Diğer ayakkabının düşmesini beklemenin sürekli gerginliğiyle yaşamak zorunda olmayabilirim.

Ayrılmadan önce on beş dakika boyunca evi izledim. Güven, tamamen saf olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ama Vesp gitmedi. Pencerelerden onun odadan odaya geçtiğini görebiliyordum. Bunu bekliyordum. Benim hakkımda daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyor ve bu beni üzmüyor.

Eve giden uzun araba yoluna girdiğimde, bu kısa yolculuk sırasında hissettiğim kısa süreli özgürlük hissini bir korku duygusu gasp ediyor.

Her şey bıraktığım gibi görünüyor ama bir şeyler ters gidiyor. Keskin içgüdülerim alarima geçti. Benimle oynadı mı? Her şeye rağmen gitti mi? Kayalık araba yolunda hızla ilerliyor, engebeli yolda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorum. Taksiden inip evin ve ahırın bulunduğu geniş açık alanı inceliyorum.

Evin önündeki çimenlerde yeni lastik izleri var. Nereye gittiklerini görmek için onları takip edebilirim ama önce evi kontrol edip hâlâ burada olup olmadığına bakmalıyım.

Ön kapıdan içeri girdim ve orada oturuyordu, bir elinde viski şişesi, diğer elinde bana doğrultulmuş bir silah.

Bu yavaş bir intihar oldu. O ağaca ilk tırmandığım gecedan beri yaptığım her eylem. Vesper'ı almak, onun beni

. Sonunda tetiği çekmeye cesaret edebildim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi bildim bileli ona taktığım isimle Scoot'a soruyorum. Şerifliğe adaylığını koyarken daha halktan biri gibi görünmek için kullandığı lakap. Ama çoğu insan onu Şerif Andrew Hunter-Ridgefield olarak tanıyor.

Kaşları tiksintiyle çatılıyor.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor, sesi öfke ve umutsuzluk karışımı.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Bilmek istemez miydiniz? Merak etmeyin, süvariler henüz buraya gelmeyecek."

İş o noktaya gelirse kafasına vurabileceğim her şeyi düşündüm. Ama yapmayacağım. Kardeşimden ne kadar nefret etsem de, tüm bu saçmalıkların altında yatan bir sadakat duygusu var.

"Seni birkaç hafta önce aradım. Sonra tekrar ve tekrar. Cevap vermedin. Hiç cevap vermedin," diye homurdanıyor gergin dudaklarının arasından. "Barbeküden sonraki sabah Milly'nin bavullarını toplayıp gittiğini gördüm. Sabah kahvemi içerken onu izledim. Belki de şehir dışına çıkıyordur diye düşündüm. Ama ben lanet bir polisim, Sam. Yardım edemedim ama yüzündeki ifadeyi fark ettim, sanki şeytanı görmüş gibiydi." İki eliyle yüzünü ovuşturarak silahın bana doğrultulmasını geçici olarak engelliyor. "Ama bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünmedim bile. Çünkü sen benim kardeşimsin dostum. Bu saçmalığın beni etkilemesine izin verdim. O yüzden etrafa sorduktan sonra geçiştirdim. Kimse bir şey bilmiyordu. Ama o yeni. Belki de bir grup yabancıya işini anlatmak istememiştir."

Bir an için duraksıyor. Geçmişimizdeki her şeyi katalogladığını, deneyimli bir subayın yapacağı gibi bağlantılar kurduğunu görebiliyorum. Tıpkı babam gibi ve bu beni hasta ediyor. Sanki babam hala burada, hala beni yargılıyor, hala bana bir hayal kırıklığı gibi bakıyor.

"Meşgulüm. Bu yüzden fazla düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, seni kovalamaktan, hoş karşılandığını hissettirmeye çalışmaktan o kadar sıkıldım ki, seni rahat bırakabileceğimi düşündüm. Seni birkaç kez daha aradığımda bile sadece kardeşimi kontrol etmek istemiştım ve Milly gelirse ne âlâ. Ama hiç geri dönmemesi beni rahatsız etti. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. Ta ki dün bir nakliye kamyonu ve eşyalarını taşıyan bir ekip görene kadar. Sonunda ortaya çıktı. Boş verebilirdim. Beni ilgilendirmediğini söyleyebilirdim. Tanrım, keşke öyle yapsaydım. Ama caddenin karşısına geçtim ve dostça Milly'nin yanına gittim. Bana baktığında, gözlerinde bir *bakış* vardı.

Önce korku, sonra öfke. Fark etmemiş gibi davrandım, neden hareket ettiğini sordum. Sadece dostça bir konuşma. Bana cevap vermedi, eşyalarını arabasına taşımaya devam etti. Ne yaptığımı merak ederek ısrar etmeye devam ettim, ta ki beni tersleyene kadar. 'Neden kardeşine sormuyorsun?' Söylediği buydu."

Böyle kontrolümü kaybettiğim için kendimden nefret ederek iç çektim. Şerif ağabeyinizin oturma odanızda size silah doğrultmasına neden olan şey işte bu küçük hatalar.

"Bu beni derinden yaraladı, biliyor musun? Çünkü bunu hiç söylemedim Sam. Ve bunu göstermeye çalışıyorum. Ama olayların oluş şekli yüzünden kendimi bok gibi hissediyorum. O arabanın sana çarptığı gün küçük bir pislik olup kaçtığım için. Bektan bir ağabey olduğum için büyüdüğümde mesafeli davrandığımı düşündüğünü biliyorum, ama bunun nedeni senin üzerindeki yara izlerini her gördüğümde suçluluk duygusuyla midemin bulanmasıydı. Ve ben çok çabaladım. Tüm kendini beğenmişliklerine, öfkeli bakışlarına ve her türlü kaçınma taktiğine rağmen. Bunu söylediğinde yine midem bulandı. Çünkü bilmek istemediğim bir şey olduğunu biliyordum."

Boğazım düğümlenmeli. Dudaklarımdan dökülecek herhangi bir kelimedenden endişe duymalıyım. Ama sonunda bir sırrı paylaşmak büyük bir rahatlama. Sonunda kendim olabileceğimi hissediyorum. Birden boynumu kavrayan görünmez el serbest kalıyor.

"Sana sonsuz minnettarlığımı borçlu olduğumu düşünmene sevindim çünkü bir gün uyandın ve bir horoz olmamaya karar verdin."

"Tanrım, tam bir pisliksin," diye inliyor Scoot. "Senin 7/24-365 acıma partinden bıktım usandım. İnanılır gibi değilsin. Şu anda bana yalvarıyor olman gerekirdi."

"Hiçbir fikrin yok!" Bağırıyorum. "Benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Özgür olmak zorundaydın. Babam seni gecenin bir yarısı uyandırıp boğulana kadar yüzdürmedi çünkü senden nefret ediyordu. Çünkü annemin sanrılarının daha da kötüleşmesinin sebebinin senin doğumun olduğunu düşünüyordu. Annemi haftada sadece birkaç saat görüyordun ve sonra ikiniz de gidiyordunuz ve ben buradaydım! Burada esir tutuluyordum."

"Bu saçmalıktan bıktım Sam!" Scoot ayağa fırlarken tabancasını havaya kaldırarak bağırıyor. "Kimsenin sana söylemeye cesaret edemediği bir şey var. Babam hariç ve ondan bu yüzden bu kadar nefret ediyordun. Sen lanet olası garip bir çocuktun. Hep öyleydin. Tuhaflığını hepimiz gördük. Sen doğru değildin. Hiçbir zaman doğru olmadın. Ve farklı olan ilk kişi sen değilsin, biliyorsun. Annemi, babamı ya da beni suçlayabilirsin."

hep oradaydı. Annem bunu biliyordu. Belki de bu şekilde görmeyi kendine yediremedi. Ama işte bu yüzden seni buraya getirdi ve işte bu yüzden babam bunun olmasına izin verdi!"

"İşte bu," diye kıkırdıyorum. "Tüm bu ilgi ve kontrollerin altında, gerçekten böyle hissediyorsun. Bu hoşuma gitti! Saçmalık yok. Bu babamın yeniden doğuşu."

Scooter bana doğru bir adım atıyor, hareket etmemem için silahını bana doğrultuyor.

"Sen hasta bir pisliksin. Seni burada vurmalıyım. Buraya Milly'nin neden bahsettiğini öğrenmek için geldim. Aradığımda telefona cevap vermeyeceğini biliyordum. Burada değilsin ve bütün resimler gitmiş. Sonunda annem gibi kendini kaybettiğini düşünmüştüm. Bir şeyler ters gidiyordu. Ahıra gittim ve bir kan gölü gördüm, kan izleri ahırın her yerine yayılmıştı ve dışarı çıkıyordu. Kendi kendime, belki ölmüştür, belki biri buraya gelip bunu ona yapmıştır dedim. Çünkü çok garip biri ama psikopat değil. İçgüdülerim bana ormana giden patikayı takip etmemi söylüyor. İyi aşınmış. Bugünlerde çok kullanıldığını söyleyebilirim. Yol boyunca dallar kırılmış, sanki biri koşuyormuş gibi. Seni orada bulabileceğimi düşündüm. Ve sonra onu gördüm. Tüm haberlere konu olan, ofisimin duvarına resmini yapıştırdığım, elimizde hiçbir şey olmadığı için uykularımın kaçtığı, seri bir ev istilacı ve tecavüzcü tarafından kaçırılan o lanet olası kızı gördüm ve beynim patladı çünkü birden her şey netleşti..." Scoot bir feryat koparır, acı o kadar güçlüdür ki fizikseldir. "Bu sensin. Tüm kutuları işaretledin. Babam ve benim sayemde polis nasıl çalıştığını biliyorsun. İşin seni hareketli tutuyor. Güçlü ve atletiksin. Kimse gece gezintilerini fark etmesin diye izole edilmişsin. Ama anlamadığım bir şey vardı... Hiç kimse kekemeliğinden bahsetmedi. Birinin ilk bahsedeceği şeyin bu olacağı açık. Seninle ilgili herhangi bir şey gerçek mi?"

O ukalay bu kadar uzun süre kandırdığım için içimde bir tatmin duygusu hissederek ona ters ters bakıyorum. "Oh, çok gerçekçi."

"Seni öldürmeliyim!" diye bağıyor, silahı bana doğru tutuyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Kendimi destekliyorum, ama bunu ona yapamayacağım gibi, onun da tetiği çekemeyeceğini biliyorum.

"Kimin kanıydı o? Ahırdaki mi?" diye sorar. "Üzerinde bir çizik bile yoktu. Başkaları da var mı?"

"Hayır."

"O zaman bu kimin kanı!" diye sorar.

Oyalanırken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Bunu anlamayacaktır ve ben de açıklama yapacak durumda değilim. Gömleğimin kısmen kıvrılmış kolları, bazı dikişleri görmesine yetecek kadar hareket ediyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor. "Gömleğini çıkar," diye emretti. Hareket etmiyorum.

"Yap şunu!" Silahı bana doğru salladı.

Üzerimdeki tişörtü protesto edercesine iç çekiyorum, altımdaki tişört kollarımdaki çeşitli iplik izlerini gizleyemiyor.

"Bunu o mu yaptı?"

"Hayır. Bendim. Ona asla zarar vermedim."

Birkaç saniye şaşkın şaşkın bana baktı. "Sen yemişsin, adam.

" Kıs kıs gülüyorum.

"Geri hiç düşündün mü? Aile ismi mi? I belediye başkanlığına, hatta belki bir gün valiliğe aday olmak istiyordum. Bu yüzden babamın ayak izlerini takip ettim, paraya rağmen herkes gibi zor işleri yapabileceğimi göstermek için. Hayalimin bu olduğunu biliyordun. Kariyerim bitecek! Bu ortaya çıkarsa adımız çamura bulanmış olacak. "

Eğer. Servet ve gücün kendini koruması her şeyin üstündedir.

"Yok ettiğin onca hayat. Peki ya ailemiz? Tommy Amca ne olacak?"

Amcamız, senatör.

"Burada güzel ve sessiz kalmamızı sağlayan aileyi mi kastediyorsun? Bir tanesi bile ziyaret etme zahmetine katlanmadı, biliyor musun? Annem öldüğünde bile hastaneye bir kişi bile gelmedi. Sadece annemin sessiz olmasını sağladılar. Paranın akmasını sağladılar. Ailemizi utandırmadığımızdan emin oldular. Evet, Hunterlar ve Ridgefieldlar, harika Amerikan aileleri! Paranoyak bir kadın ve onun geri zekalı oğlu tarafından lekelenemezler! Onlara ne olacağı umurunda bile değil!" Vahşi gözlerle bağıriyorum.

Scoot bir süre bana bakıyor, sanki sonunda içimdeki canavarı görmüş gibi.

Kronik küçümsemeler ve manipölasyonlar altında sakladığım kişi.

"Yardım için yalvarmadı, biliyor musun? Sanırım beni sen sandı ve şirin bir tonda bu yorumu yaptı. Onu ormandaki o küçük kulübede buldum. Sanki içinden tren geçmiş gibiydi. Ona ne yaptın?"

Bir şey söylemeyi planlamıyorum ama yine de beni durduruyor.

"Biliyor musunuz? Bilmek istemiyorum. Tek kelimesini bile duymak istemiyorum. Yeterince biliyorum. Zaten ne yaptığını biliyorum seni hasta herif."

Ona ters ters bakıyorum. Bu sözler boş. Bu konuda ne yapacağını bilmek istiyorum. Bu bir son mu? Bunu duymam gerek.

"Peki şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

Avuçlarının içiyle şakaklarını ovuşturarak dolambaçlı bir şekilde adımlıyor, silah hâlâ elinde. Rengi hastalıklı bir şekilde soluk yeşil ve her an bayılacakmış gibi görünüyor.

Kıs kıs gülüyor. "Hayatımı mahvettin. Bunu biliyor musun?" diye sorar. "Ne yaparsam yapayım, hayatımı mahvettin. Oğluma her baktığımda..." sesi zayıflıyor, "gözleri, gülüşü, gülme şekli, seni göreceğim. Sana kadar çok benziyor ki sana dönüşecek mi diye merak ediyorum. Senin boktan hastalığına sahip olup olmadığını. Ama senin aksine ben ailemi seviyorum ve onlara bunu yaşatmayacağım... Onlar için her şeyi yaparım." Oturdu ve başını ellerinin arasına gömdü, sanki söylemek üzere olduğu şey için bana bakamıyormuş gibi. Sanki muhtemelen bir daha asla kendine bakamayacakmış gibi.

"Şehri terk etmeni istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Benim ve tüm aile üyeleri için öldün sen. Vakfın, hisse senetlerin, gayrimenkullerin var - istediğin yerde çalışabilirsin, bu lanet çiftliği bolca satabilirsin. İstemiyorum, burada olanlardan sonra olmaz. O zaman işimiz bitti. Sana bir borcum var. Belki de benim yüzümden böylesin. Doktorlar kafanı vurduğun için farklı olabileceğini söylediler. Ama kimse sana doğrudan söylemedi. Görmezden gelebileceğimizi ve sorun olmayacağını düşündük. Zaten garip biriydin. Ama iyiydin. O komadan sonra farklıydın. İyiydin. Belki bir şekilde bunda benim de payım olduğunu kabul ediyorum. Ama o zaman ödeşmiş oluruz. Ve sen benim için hiçbir şeysin."

Belli etmiyorum ama karardan daha mutlu olamazdım. Artık onunla rol yapmak zorunda değilim.

"Ve ondan kurtulmalısın." "Ne?"

Şak diye söyledim.

"Beni duydun. Onu yanınıza alın demiyorum. Yani ondan bir iz kalmamalı. Hikayesini anlatma ihtimali. Yüzümü gördü, Sam."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Eğer bu senin efendinse yaparsın. planı."

"Bu senin pisliğin, sen lan!" diye bağırıyor.

Buranın bir demokrasi olmadığını hatırlatmak için biraz daha yukarıya.

Yüzümü inceliyor, konuşmamız boyunca ustalıklı koruduğum taş gibi ifade kaybolmuş olmalı.

"Oh, seni pislik. Onu sevdiğini mi sanıyorsun? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Onu evinden çaldın. Onu hayatından, ailesinden kopardın. Eminim ona sayısız kez tecavüz etmişsindir. Diğerlerine yaptığın gibi. Belki de ona işkence ettin? Oooh, ama bu seferki farklı," diye alay ediyor. "Bunun aşk olduğunu mu sanıyorsun? İnsan duygularını bildiğini mi sanıyorsun? Sen bir hayvan bile değilsin. Hayvanlar zevk için insanlara zarar vermez. Sen bir canavarsın. Gerçek bir canavarsın. Sen öcüsün. Onu çoktan öldürdün, anlıyor musun? Daha azından geri dönemeyen kurbanlar gördüm. Muhtemelen kafasını öyle bir siktin ki, dışarıda işlevini yerine getiremiyor. Ama ondan kurtulmazsan, söz veriyorum, söz veriyorum, buraya kanunun tüm gücüyle geri geleceğim. İtibarın canı cehenneme. Aileyi siktir et. Ve lanet özgürlüğünüzü de sikeyim! Kızarmanı sağlayacağım, sonra da cehennemde yanacaksın! Ve o da tüm dünyanın görmesi için teşhir edilecek. Ve hayatının geri kalanında acı çekecek. O yüzden teklifi kabul et!"

Konuşmasının bir yerinde bana doğru gelmişti, bu yüzden işimiz bittiğinde, parmağını bana doğrultmuş ve diğer eliyle silahı şakağıma dayamış halde yüzümdeydi. Alt dudağından tükürükler damlıyor, gözlerindeki küçük kılcık damarlar kanayacakmış gibi görünüyor. Tıpkı babamın "dersleri" sırasında sabırsızlandığı zamanlardaki gibi.

Hızla gözlerini kırıştırtarak konsantre olmuş öfkesinin seyrelemesine fırsat veriyor. "Senin bir hayatın olabilir, ben sadece benimkini geri istiyorum," diyor Scooter geri adım atarken daha sakin bir şekilde.

Kabul etmemi beklerken sıcak viski kokulu pürüzlü nefesler yüzüme çarpıyor.

"Bana bu işi halledeceğini söyle," diye emrediyor. "Bir daha senden ya da ondan haber almayacağımı söyle."

Aklıma mantram geliyor. Hiçbir şey özgürlüğüm kadar önemli değildir. Yaptığı şey yüzünden adının gazetelere çıkmasını isteyen biri değilim. Bu benim sırrım. Artık Scooter'ın da. Ama hapse girmektense ölmeyi tercih ederim. Beni asla kabul etmeyen dünyanın yaptıklarıyla beni haklı çıkarmasındansa. Tıpkı Scoot'un şu anda yaptığı gibi. Bu onun için harika. Kendisine benim her zaman bir ucube olduğumu ve beni hiç sevmediğini söyleyecek çünkü her şeyin altında ben buydum. Ben her zaman bir psikopattım. Bu önceden belirlenmişti.

"Tamam," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Üç gün içinde gitmeniz gerekiyor. Evi şehir dışından satabilirsin. Bir temsilci tut. Ama bir daha Kaliforniya'nın bu bölgesine adımını atmayacaksın." Kapıya doğru gitmeye başladı. Üzerinde düşünecek bir şey bulamadan gitmesine izin veremem. Söylediğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini şimdi anlıyorum. Bütün bunlarla köşeye sıkışmış durumda. Beni ihbar etmek istemiyor.

"Unutma, Scoot. Sen kahraman falan değilsin. Bunu ne onun, ne benim, ne de Katie ve çocuklar için yapıyorsun. Babamın kahraman kompleksi vardı ama en azından kendi saçmalıklarına inanıyordu. Bunu her zaman sahip olduğun büyümlü hayatı yaşayabilmek için yapıyorsun. Polisçilik oynuyorsun, böylece halktan biriymiş gibi davranabiliyorsun. Ama gerçek sınav geldiğinde, gerçekten onlardan biri olmanız ve sizi bu kadar ayrıcalıklı kılan her şeyi bırakmanız gerektiğinde, bunların hepsinin bir rol olduğunu kanıtladınız. Unutmayın, elleriniz kanlı olacak. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim ve ilk kez sen istediğin için öldüreceğim."

Duraklıyor, kapıyı açıyor ve dönmeden önce tereddüt ediyor.

Geri.

"dinle," diye kıs kıs gülüyor, "sesin bir ısıklık kadar keskin. Hepsi bu Konuşmanı bu kadar zorlaştıran şey saklanmaktı, değil mi? Bu sırrı bu kadar uzun süre saklamak çok zor olmalı. Seni takip eden bir ekibimiz var. Ne kadar eskiden beri evlere girip gözetleme yaptığını biliyoruz. Çok uzun zaman oldu." Gözlerini kısıyor, yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Ama sen olduğun zaman..."

"Belki."

Kaba cevabım yüzünü kızartıyor, sırtışı hırıltıya dönüşüyor. "Keşke hiç doğmasaydın. Sen lanet olası bir hataydın," diye feveran ediyor.

"Biliyorum."

Ve bununla birlikte, yalnızım, sonunda özgürüm. Gerçekten özgürüm. Sadece geceleri değil, birkaç gün içinde, onu geride tutacak hiçbir şeyi olmayan bir adam olacağım.



Kardeşim, eşi, çocukları ve benden başka kimse annemi hastanede ölüm döşeğindeyken düzenli olarak ziyaret etmedi. Anne ve babası öleli yıllar olmuştu, erkek kardeşi bir kez gelmişti ama Senato'daki işiyle meşguldü. Kuzenler çiçek ve kart gönderdi. Ailenin genç üyeleri onunla tanışmamıştı bile. O uzak bir fikirdi, muhtemelen ama hiç bir teyzeydi. Her zaman . İsmi vardı ve

Avcılar her zaman kendi başlarının çaresine bakarlardı ama bu utanç onları rahatsız etmezdi. Onlara, Altına Hücum'a kadar uzanan zenginliklerine, yerel ve ulusal hükümette sahip oldukları güç pozisyonlarına, evlerine, teknelerine ve Stanford diplomalarına rağmen her şeyden muaf olmadıklarını hatırlattı.

Ani ve yavaş oldu. Benden sakladığı bir yarası vardı. Paranoyası yeni bir zirveye ulaştığı için hastaneye gitmek istemiyordu. Yüzünün gri ve nemli olduğunu ve odasındaki iltihaplı kokuyu fark edene kadar, sonunda ondan bunu öğrendim. Haftalar önce morali daha iyiiken ahırda paslı bir metal parçasıyla kendini kesmişti. Enfeksiyon kapmıştı ve ruhsal durumu da enfeksiyonla birlikte dibe vurmuştu. O hafta çok fazla yataktaydı, ama bu o kadar sık oluyordu ki, hastalığı yaşlandıkça daha da kötüleşiyordu, çok geç olana kadar ne kadar hasta olduğunu fark etmemiştim.

"Gidemeyiz!" diye zayıfça yalvardı, tıpkı tualete gitmekten korkan bir çocuk gibi.

Dişçi.

"Anne, bu kadar yeter!" Bağurdım. "Kimse sana zarar vermeyecek. Hastaneye! Daha kötüsü olamaz," diye yalvardım. Kalçasındaki yara irin kokuyordu, irinin taşmadığı yerler siyahtı ve yarayı çevreleyen bölge şişmiş ve zonklayıcı bir kırmızıya bürünmüştü.

Bağırışlarına ve çığlıklarına aldırmadan onu odadan çıkardım. Tüm hayatım boyunca onun uyarılarına kulak vermiş, onu yatıştırmak için bir gölgede yaşamıştım ve şimdi bizi koruyacağını iddia ettiği bu şey onu öldürüyordu.

Doktorlar onu götürürken bekleme odasında oturuyordum. Yıllar içinde geliştirdiğim ve son on yılda yakalanmadan onlarca eve ve mahalleye gizlice girmemi sağlayan içgüdülerim bana bunun sonunun iyi olmayacağını söylüyordu. Eninde sonunda onsuz bir hayat yaşayacağımı biliyordum. Ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim. Gerçekten yalnız olacağım bir dünyayı düşününce göğsüm sıkıştıyordu. Gardiyanı olmayan bir mahkûm. Annesi olmayan bir çocuk. Hâlâ ondan başka kimsenin istemediği o çocuktum. Mükemmel değildi ama beni gerçekten önemseyen tek kişiydi. Başka hiç kimse bana böyle koşulsuz bir sevgi göstermemişti.

Sonunda doktor dışarı çıktı. Yüzü ciddiydi ve içgüdülerimin beni yine yanıltmadığını biliyordum.

Bana sepsisten, organlarının nasıl iflas ettiğinden, antibiyotiklerden, onu rahat ettirmekten ve temkinli umuttan bahsetti. Ölümüne hazırlanmaktan bahsetti. İnsanları aramam gerektiğini söyledi. Sonra beni orada şok içinde otururken bıraktı.

Scooter'ı aradım ve gelmesi gerektiğini söyledim. Ve sonraki üç gün boyunca nöbet tuttum. Scooter bunu yapamazdı. İşi ve ailesi vardı ve bu ona göre değildi. Her zaman olduğu gibi, sadece onunla ve benimle baş başa kalması uygun olurdu. Son gün çoğunlukla tutarsızdı, monitörler biplerken ve serumlar damlarken uyuyordu. Hayatın vücudundan kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Üçüncü gece, Scooter kısa bir ziyaretin ardından ayrıldıktan hemen sonra uyandı. Kanat sessizdi. Işıkların çoğu sönüktü ama turkuaz gözleri kırıştırdıkça parlıyordu. Elini tuttum, konuşacak güce sahip olmasını beklemiyordum. Ama sonra dudaklarını oynattı, susuzluktan yapışmış ve kabuk bağlamıştı. Onları ıslattım. Gözlerindeki sis kalktı. Akli başındaydı ve biliyordu.

"Sam," diye mırıldandı.

"Evet?" Onu daha iyi duyabilmek için eğilerek cevap verdim. "Biliyorum," diye nefes verdi.

"Biliyor musun?" Ben sordum.

Gücünü korumaya çalışarak birkaç derin nefes aldı. "Geceleri nereye gidiyorsun..."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ölü bir kadınla birlikteydim ve ölü kadınlar sırlarınızı söyleyemez.

"Denedim. Seni korumaya çalıştım." "Korudun anne," diye ona güvence verdim. "Sen farklısın. Biliyordum."

"Kimse bana zarar vermeyecek, anne. Dinlenebilirsin. Kendi başımın çaresine bakacağıma söz . Artık beni korumana gerek yok."

"Hayır..." diye durdu, kısa konuşmalardan bitkin düşmüş gibi görünüyordu. "Onlar değil. Onlardan. Senden."

Sözleri beni bir koçbaşı gibi geriye savurdu. Onun değerli oğlu. Onun meleği. Bunca zaman beni özel, yanlış anlaşılmış biri olarak gördüğünü sanmıştım. Ama o karanlığı gördü. Beni alıp götürmesi, beni ve diğer herkesi benden korumak içindi.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Gözlerini tekrar kapattı ve tek kelime daha etmedi.

Karanlıkta, tek gerçek müttelikimin yanında otururken, onun da başından beri onlardan biri olduğunu fark ettim. Beni bu hale o getirdi. Ben hep yalnızdım. O da beni bir ucube olarak görüyordu. Ve şimdi o gittiğine göre, beni bu dünyaya bağlı tutacak hiçbir şeyim yoktu. Eğer onları ve beni kendimden korumak için yaşasaydı,

Artık bir canavar serbest bırakılmıştı. Yıllarca bu hayatları gözetledim, annemin varlığı görünmez bir duvarı aşmamı engelledi. Evlerinde dolaşabilir, eşyalarını inceleyebilir, pencerelerinden onları izleyebilirdim ama canlarını alamazdım. Onlara dokunamazdım.

Birkaç saat sonra, o koma halinde yatarken eğildim ve kulağına bunca yıldır içimde hissettiğim ama inanmaya korktuğum şeyleri fısıldadım. O benim her şeyimdi. O annemdi. O benim kurtarıcımdı. Ama her zaman bildiğim şey onun benim mahvedicim olduğuydu. Her şey için babamı suçladım. Ve suçlanmayı hak ediyordu. Ama ona, sahip olduğum tek kişiye kızgın olmama izin veremezdim. O da bunu bana karşı kullandı. "Senden nefret ettiğimi bilmeni istiyorum, seni hasta kaltak. Ve ben dahil kimseyi kurtarmak için bir şey yapmadın. Eğer bunu duyarsan, senin adına acı çekeceğimi bilmeni istiyorum. Sana söz veriyorum. Kimse güvende olmayacak."

Gözlerini bir daha hiç açmadı ve birkaç saat sonra öldü.

CHAPTER 29

VE SPER

Sırtımı kulübenin kilitli kapısına dayamış, yerdeki kan lekesine bakarak, cevap bekleyen bir sürü cevapsız soruyla oturmuş bekliyorum. Şerif beni neden burada bıraktı? Beni nasıl buldu? Neden üniformasını giymemişti? Sam hangi cehennemde?

Her şey bitti, bitmek zorunda. Burada geçirdiğim süre boyunca pek çok kez, bulunursam bunun nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Sürüler halinde polisin kapıları kırdığını, hatta polislerin gizlice içeri girip beni kaçırın adamın elinden beni aldığını hayal ettim. Son zamanlarda bunları hayal etmiyordum. Hayır, onun yerine bebeğin neye benzeyeceğine dair hayaller kuruyorum. Geleceğimin hayalleri, bazen mutlu, bazen daha trajik bir şey.

Yaptığım seçimi anlıyorum. Şu anda gördüğüm Sam'in sahip olmaya devam edeceğim Sam olmasını, bir şekilde kötücül dürtülerinin yatışmış olmasını umarak yaptım. Ama hâlâ etrafımda olup bitenleri anlamıyorum. Kurtarılmak istemedim, ama şimdi beni güvenliğe sürüklemesi gereken kişi tarafından burada kilitli tutulduğuma göre, isteklerime rağmen, olayların anladığımdan çok daha karmaşık olduğuna inanmaya başlıyorum.

Zaman yavaş geçiyor. Burada gelişigüzel bağırmanın bir faydası yok, bu yüzden baraka duvarının tahtaları dışında herhangi bir yaşam sesini dinleyerek bekliyorum. Sonunda, yakınlarda ayak sesleri duyuyorum. Bir sorun olduğunda Sam'in yürüyüşünü bilirim. Kendi kalp atışım gibi bilirim.

"Sam?" Dikkatle seslendim. "Sam!" Kapıya vurarak bağıryorum.

Kilidi açıp kapıyı çekince kollarına yığılıyorum. Beni nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Gittiğim için beni suçlayacak mı, neler olduğu hakkında bir fikri var mı? Tek bildiği kaçtığım.

"Burada biri vardı. Onu tanıdım, şerif olduğundan neredeyse yüzde yüz eminim. Geri dönmüş olabilir," diye telaşla anlatıyorum.

Sam beni susturuyor, şefkatli elini başımın üzerinde gezdiriyor. Geri çekiliyor ve zaten biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Onu sen de mi gördün?" Ne yapmış olabileceğini düşündükçe dehşet üzerime sıcak katran gibi sızıyor. "Anlamıyorum. Sen-" Kendimi sormaya ikna edemiyorum. Kurduğum bu kırılğan fantezi, onun daha iyi biri olabileceği fantezisi, birkaç kelimeye bağlı.

Başını sallıyor. *Hayır, ona zarar vermedim.*

Gözlerimin içine bakıyor, buzul renginde, çoğu zaman çok soğuk, onları ısıtmak için elinden geleni yapıyor, onları benimkilere odaklıyor. Ben de aynı sakın odaklanmayı gösterene kadar gözlerini kaçırmıyor ve sonra ölçülü bir şekilde başını sallıyor.

Sorun değil.

"Bebek gitti," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve kapıya doğru eğerek beni dışarı çıkarıyor. Trans halinde onu takip ediyorum, hala bir kolumun altında topladığım eşyaları tutuyorum, yarattığımız bir hayatın tek kanıtına son bir kez bakıyorum. Sessizliği doldurmaya çalışmıyorum. Bir kez olsun söyleyecek bir şeyim kalmadı. Şu anda hiç olmadığım kadar kaybolmuş durumdayım.

Gölden gelen pürüzsüz taşlarla işaretlenmiş taze bir toprak tümseğinin önüne gelene kadar beni ormanın içine .

"mü?" diye sordum.

Başını salladı.

"Ne zaman?"

Beni işaret ediyor ve sonra başını ellerinin üzerine koyuyor. *Sen uyurken.* Sam ona doğru işaret ediyor. Tereddüt ediyorum, ama sonunda küçük toprak tümseğinin önünde diz çöküyorum.

"Hayvanlar- mı?" Arkama bakmadan sordum. Bilmek istemiyorum. Birkaç damla gözyaşı döküyorum ama elimde kalan tek şey bu. Uzun ağıtlar için zaman yok.

Ayağa kalkıyorum ve Sam'e başımla selam veriyorum. Beni ana eve geri götürüyor ve merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru çıkarıyor, ama bu hedefe varmadan duruyoruz. Onun yerine, kilitli olan odanın kapısının tokmağını çeviriyor ve bu sefer kapı dönüyor. Kapı açılıyor ve bana ilerlememi işaret ediyor.

Oda, evin geri kalanının çorak düzeniyle rahatsız edici bir tezat oluşturuyor. Duvarlar ve pencereler kat kat renkli goblenlerle kaplıdır. Bir lambayı yakarak mağara benzeri atmosferi aydınlatıyor. Goblenlerin üzerinde sayısız haber makalesi var, birçoğu tilkilenmiş, birkaçı hala net. Çerçevesi fotoğraflar, muhtemelen evin geri kalanından çıkarılmış gibi görünen mevcut yüzeylerin çoğunda durmaktadır.

Üzerime damlayan dehşet midemde birikiyor. Burası bir delilik odası. Sam'in zihnini görebilseydim, göreceğim şey bu olur muydu? Hesaplama ve sarsılmaz gücün dış görünüşünün altındaki kaos bu mu?

Keşfetmek için izin isteyerek ona bakıyorum. Nedense bana cevap verme zamanının geldiğine karar verdi. Başını sallayarak bana sorun olmadığını söylüyor.

Asılı bir yorgana tutturulmuş bir makaleye yöneliyorum. Birkaç karenin elbiselerimden biriyle aynı kumaşa sahip olduğunu fark ediyorum.

8 YAŞINDAKİ HUNTER-RIDGEFIELD VARİSİ SARHOŞ SÜRÜCÜ TARAFINDAN EZİLDİ VE SÜRÜKLENDİ

Hunter siyaset ve iş imparatorluğunun varislerinden Gloria Hunter ile Sacramento Bölgesi Şerif Departmanı Şerifi Andrew Ridgefield'in oğulları Samuel Hunter-Ridgefield, evlerinin yakınında bisiklet sürerken bir aracın çarpıp sürüklemesi sonucu komaya girdi. Şerif Ridgefield, Kaliforniyalı politikacılar ve hayırseverlerden oluşan uzun bir soydan gelen, toplumun sevilen bir üyesidir. Çocuğun annesi Hunter servetinin varislerinden biri. Büyük büyük dedesi Altına Hücum sırasında servet edinmiş ve bir kimya imparatorluğu kurmuştur...

HUNTER-RIDGEFIELD'Lİ ÇOCUK KOMADAN UYANDI

HUNTER-RIDGEFIELD ÇOCUK KAZASIYLA SUÇLANAN ADAM EN YÜKSEK CEZAYI ALDI

RIDGEFIELD'IN ŞÖHRETLİ ŞERİFİ ANDREW RIDGEFIELD YOL KENARI KAZASINDA ÖLDÜ

TRAJİK BİR ŞEKİLDE 11 YIL ÖNCE BİR YOL KAZASINDA ÖLEN ŞERİF'İN OĞLU ANDREW HUNTER-RIDGEFIELD, SACRAMENTO İLÇE ŞERİF DEPARTMANI TARİHİNİN EN GENÇ ŞERİFİ SEÇİLDİ.

Bu aileleri tanıyorum, isimleri her yerde müze kanatlarına kazınmış, haberlerde iş veya siyasi anlaşmalarla anılıyor. Sam'in belli ki parası var, ama ellerinin nasırlarıyla yaşayan, yırtık kot ve tişört giyen ve kafasında altın sarısı saç bukleleri olan biri. Onun politik ve endüstriyel bir hanedanın parçası olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bazı makalelerin üzerinde anlaşılmaz karalamalar var, kelimeler daire içine alınmış, bazılarının çizilmiş, sanki bir şifre çözülüyormuş gibi. Bilmediğim ve anlamadığım o kadar çok şey varken, Sam'in kim olduğuna ve nereden geldiğine dair bulanık bir resim ortaya çıkmaya başlıyor. Vücudu ve yüzü boyunca uzanan yara izleri, trajik bir kazanın ürünü. Para ve araziye erişimi şu şekilde açıklanmaktadır onunayrıcılık soy. Ve ve en çok Şok edici ve Hepsinden şaşırtıcı bir ifşaat: Beni kurtarmakla görevlendirilen adam, beni esir alan kişinin kardeşi.

Ben fotoğraflara geçerken Sam sabırla bekliyor. Yakışıklı bir çiftin önünde uzun boylu bir çocuğun yanında sarışın bir çocuğun resmi var. Saçları yaşla birlikte koyulaşmış ama o gözler küçük bir çocukta bile gözden kaçmaz. Onlar annesinin gözleri. Siyah saçlı, güzel bir kadın ve fotoğraftan sızan bir zarafet. Babası, uzun boylu, baskın duruşlu bir adam, saçları daha açık renk ama gözleri küçük Andrew gibi kahverengi. Sam'in annesi kameraya gülümsüyor ama içi boş, sanki esir alınmış gibi görünüyor. Bay Ridgefield gülümsemiyor ama güneşe doğru gözlerini kısarak bakması böyle bir yanılsama yaratabilir. Küçük Andrew'un gülümsemesi yüzünde ışıltıyor -her şeye sahip olan küçük bir çocuk. Ama Sam, küçük Sam, kazadan önce, teni hâlâ mükemmel ve lekesizken, tedirgin ve gergin görünüyor. Babasının eli omuzlarından birini kavlıyor. Annesininki gibi nazik bir dokunuş değil bu. Hizada kalması için bir hatırlatma. Her şeye sahip olması gereken ailenin fotoğraflarına göz atıyorum. Zamanla Andrews'un fotoğrafları azalıyor ve sadece Sam ve Gloria'nın fotoğrafları kalıyor. Sam yakışıklı bir genç adama dönüşürken Gloria giderek daha dağınık görünüyor, yine de ara sıra gözlerinin yeniden parladığı, saçlarının taranmış ve düzgün bir topuz yapılmış olduğu fotoğraflara rastlıyorum.

Sam'e dönmeden önce gözlerim ve beynimin toplayabildiği kadarını topladım.

"O senin kardeşin mi?" Yanıttan çoktan emin olarak soruyorum. Sam başını sallıyor.

Ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum. Parmaklarımı kolundaki dikişlerin etrafında gezdiriyorum. Dün gece yaralarını tekrar açtı. Önce irkildi ama

sonra bana izin verir. "Bunların hepsi kaza yüzünden miydi?" Başını sallıyor, gözlerini başka yöne çeviriyor.

"gelenler için üzgünüm." Omuz silkiyor.

"Neden buradayım? Neden şimdi? Ne olacak Sam? Benimle konuşman gerek. Lütfen."

Benimle konuşmamasının nedeninin psikolojik değil, fiziksel olduğunu düşünüyorum. Kazanın verdiği hasar belki. Ama yine de mantıklı gelmiyor.

Defterini çıkarır ve bu kez yavaşça, düşünerek yazar, sık sık yaptığı gibi aceleyle bölük pörçük yazmaz.

Bu oda benim değil Vesp. Annemin. Geçen yıl öldü. Fotoğraflarda güzel görünüyor, değil mi? Güzel. Nazik. Ama hastaydı ve beni hastalığına sardı. Çocukken farklıydım. Ciddi bir konuşma engelim vardı. Kahraman babam, zayıflık olarak gördüğü bu şey yüzünden benden nefret ederdi. Bunu bana her gün hatırlatırdı. Benimle durmadan dalga geçilirdi; öz kardeşim benden utanırdı.

Ve sonra kaza oldu. İşler daha da kötüye gitti. Annem insanların beni öldürmeye çalıştığını söyledi ve yaralarımın alay ve sataşmaların daha da kötüleşeceğinden korkarak beni buraya getirdi. Babam geceleri beni yatağımdan çekip çıkarırdı, neredeyse boğulana kadar beni o gölde yüzdürürdü ve sonra beni çekip çıkarırdı. O oyun parkında bana engelli parkurlar yaptırır ve kusana ya da bayılana kadar saatlerce koştururdu. Annemin beni yumuşattığını düşünüyordu, bu yüzden beni güçlü yapmak zorundaydı. Annem onun için yeterince iyi bir rol yapıyordu, onun iyi olmadığını biliyordu ama bizimle uğraşmak istemiyordu, kimse istemiyordu. Ailelerimizin bir imajı var, hedefleri var ve biz bu mükemmelliğin üzerindeki lekelerdik. Onsuz bu topraklardan ayrılmama, arkadaşlarım olmasına izin verilmedi. Yaşım ilerledikçe konuşmam düzeldi, ancak nihayet dışarı çıkmak üzereyken, dışarıdan o kadar ki, özellikle kadınlar konusu olduğunda sesimi gizlemeyi daha kolay buldum. Acınmak istemiyordum. İnsanların bana gülmesini istemiyordum. Kardeşimin ve annemin yanında neredeyse normal konuşabiliyordum.

Babam öldüğünde, geceleri gizlice dışarı çıkabileceğimi ve herkes gibi olabileceğimi fark ettim. İşte o zaman başladı. İşte o zaman dışarıda tek başıma olduğumda tüm gücün bende olduğunu fark ettim. Bir uyuşturucu gibiydi ve bu uyuşturucu beni ele geçirdiğinde başka biri oldum. Kaçırdığım hayatları izledim, asla sahip olamayacağımı bildiğim hayatları.

Sevgili bana her gün hatırlattığı bir gerçek vardı.

O öldüğünde, kendimi kaybettim. Size verdiğim makalelerde bahsettiğim şeyleri yaptım. Sadece izlemeyi ve sinsice dolaşmayı bıraktım. Sesimi buldum. Öfke, güç ve seksin birbirine karıştığı en karanlık yanımda saklanıyordu. Beni nasıl gördükleri umurumda değildi, çünkü kontrol bendeydi ve kekemeliğim kaybolacaktı. Devraldığım evlerde sırlarım yoktu ve bu yükün üzerimden kalkmasıyla boğazımdaki baskıcı gerginlik ve dilimin ağırlığı da ortadan kalktı. Her zaman bir şey vardı, babamın beni izlemesi, okuldaki çocuklar, sakladığım sırlar, bir şey her zaman görünmez bir el gibiydi, beni boğuyor, nefes almamı, konuşmamı zorlaştırıyordu.

Bilmek istediğini söylemiştin Vesper. Artık .

Notu okudum, bazen aynı satırı tekrar tekrar okudum, aşırı bilgi yüklemesi bu izolasyon ve öfke hikayesini işlemeyi zorlaştırıyordu.

Sam'e bakıyorum ve fiziksel olarak hiçbir şey değişmemiş olsa da onu farklı görüyorum. Ona kızgınım ve onun için üzgünüm.

"Neden evime geldin? Beni izlediğini biliyorum ama neden ben? Diğerlerini götürmedin."

İç çeker, yine cevabını yazar.

Çünkü seni Johnny ile gördüm. Ve bu bana benimle böyle ilgilenen birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Bu dünyada en çok sevdiğim ve nefret ettiğim kişi. Ama o bile sen değildi. Sen mükemmeldin. Sahip olmak istediğim kişiydin. Hayalini kurduğum kişiydin.

"Ama sen beni ondan uzaklaştırdın. Anlıyor musun? Kendin olarak gördüğün küçük çocuğa zarar verdin."

Seni götürmeyi planlamamıştım. Hiç bu kadar dikkatsiz olmamıştım. Ama sen beni karakterimin dışında hareket ettiriyorsun. Beni aptal yerine koyuyorsun.

"Kardeşin ne yapacak?"

Bana bir seçenek sundu. Eğer gidersek gördüklerini unutacağını söyledi.

Kasaba.

Kendi kendime kıkırdıyorum. "Ben de bunu teklif edecektim," diyorum, Yüksek sesle söylerken ne kadar gülünç olduğumu fark ediyorum. Beni kaçırın kişiye bir daha nasıl bulunamayacağıma dair fikirler veriyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Şey, eğer normal olmayı deneyecek olsaydık, yeni bir başlangıç yapmamız gerekirdi. Ama bilmiyorum Sam. Gerçekten seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Bana neler olduğunu anlamalısın. Bunu söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum... ama senin tamamen kötü olduğunu düşünmüyorum. Ne yaptığını biliyorum. Sebep olduğun acıyı biliyorum ama o çocuğu görüyorum. İçinde hala nazik bir insan olduğunu görüyorum..." Hıçkırmaya başlıyorum, düğümlenmiş duygu kümesi ruhumdan geriye kalanları çekiştiriyor. "Ama sana aşık olduğum için kendimi nasıl affedebilirim?"

Sessizce ağlamamı izliyor, kaşları endişe ve şaşkınlıkla çatılmış.

Sonunda not defterine bir şeyler karalıyor.

Nefret etmen gereken tek kişi benim.

Ama yapamam. Kızabilirim. Zaman zaman iğrenebiliyorum ama ondan nefret edemiyorum.

"Sırların seni kekeme yaptığını söylemiştin. Ama artık hiç yok. Her şeyi biliyorum. Ve kaçmıyorum. Seninle kaçacağım. Zaten sesin umurumda değil. Bunu yapacağımı düşünmemen gerekirdi. Her şey netleştğinde, yüzüm tamamen unutulduğunda Johnny'yi alabiliriz. Bana ihtiyacı olduğunu anlamalısın. O eski hayatımın bırakamadığım tek parçası."

Sam'in cevabını bekliyorum. Bir gün Johnny'yi kaçırmama yardım etmesini istemenin büyük bir kumar olduğunu biliyorum. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Ama artık her şeyin farklı olduğunu da biliyorum. Ben farklıyım. O da öyle. Ve bir zamanlar kulağa çılgınca gelen şey, şimdi olayların doğal ilerleyişi gibi görünüyor. Bir aile kurmaya hazırlanıyorduk. Bu o aile olabilir. Sam uzaklara bakıyor, zihninde kesişen düşünceler mesafeli bakışlarında görülebiliyor. Sonunda düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Rahatlayarak iç geçiriyorum ama içten içe Johnny'yi çalamayacağımı biliyorum. Onu tekrar görmenin bir yolunu bulabilirim, uzaktan ya da gizlice, ama onu bu çılgınlığa dahil edemem. İstemem, bunu kabullenmem için bir yoldu. Kendime onu geride bırakmanın benim fikrim olmadığını söyleyebilirim. Aksi takdirde Johnny'ye olan sevgim ile bu seçimi bağdaştırmam mümkün değil.

Odaya sessizlik çöküyor. Mektubu, boğazını sardığından bahsettiği görünmez eli düşünüyorum ve sinirleniyorum. "Beni Johnny ile birlikte gördüğün için seçtin, çünkü ben insanları o şekilde görmüyorum. Senin hakkında daha şey biliyor ve kabul ediyor olabilirim. Peki neden?" I

buruşuk kağıdı alıp aramızda salladım. "Neden hala benimle konuşmak yerine notlar yazıyorsun?"

Bloknotun üzerine küçük bir not yazıyor, atıyor ve ayağına kalkıp odadan çıkmak için arkasını dönerken bana uzatıyor.

Çünkü kalbimi hızlandırıyorsun Vesp.

CHAPTER 30

VE SPER

Sam son çantasını da kamyonu atar.

"Hayvanlar ne olacak?" diye sordum.

Sam başını sallıyor ve ahıra doğru koşuyor. Kapıyı açıp onları dışarı çıkarırken ben de onu yakından takip ediyorum. Beverly kaçana kadar arkasına vuruyor. Keçiler birkaç adım atıyor ama yakınlarda oyalanıyorlar.

"İyi olacaklar mı?" Kamyonu geri dönerken soruyorum.

Artık özgürler. İhtiyaçları olan her şey burada. Sam kamyonun zeminini işaret ediyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum ve not defterini çıkarmadan önce ofluyor
Tekrar.

*Biz şehirden çıkana kadar uzanmalısın. İnsanlar
Seni tanıyorum.*

"Biliyor musun, sadece konuşsaydın yazmana gerek kalmazdı," dedim.
Su çulluğu.

Önce göz ucuyla bana sert bir bakış fırlattı.
sürücü tarafına doğru yürüyor. Endişeyle donup kaldım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kendimi bir suçlu gibi hissediyorum.

Sam tereddüt ettiğimi hissedince duraksıyor. Bir nefes alıyor ve bana doğru yürüyor. Son olayların stresinin sabrını azaltıp azaltmadığını merak ederek kaskatı kesiliyorum. Ama yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve gözlerini gözlerime kilitleyerek alnını benimkine doğru eğiyor. Bakışlarını bana kilitliyor, böylece tek gördüğüm o gözler oluyor. Uzun zamandır, onun hakkında bildiğim tek şey buydu. Tek bildiğim

en büyük korku ve belirsizlik kaynağımdı. Ama şimdi, o gözleri cehenneme kadar takip edebilirim. Cehennem artık benim evim.

Yutkunuyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. Elleri yanaklarımdan omuzlarıma, oradan da ellerime iniyor. Alışılmadık bir sevgi gösterisiyle avuç içlerimi sıkıyor. Bir an için her zamanki sarsılmaz bakışlarında bir pişmanlık gördüğüme yemin edebilirim.

Not defterini alıp bir şeyler yazıyor. Bana gösterirken yüz ifadesi ciddileşiyor.

*Anlaman gerek. Eğer çıkarsak, sana bir şey yapmayacağım.
Hapishane.*

"Ne demek istiyorsun?" Diye soruyorum, ikna ettiği sakinlik korkunun beyaz suları.

Kalemmini eline aldı, ama sonra durdu ve tekrar gözlerimin içine baktı. Parmaklarını silah şeklinde şakağına dayıyor ve tetiği çekiyor.

"Hayır," diye sertçe başımı sallıyorum. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Böylesi ikimiz için de daha iyi olur.

"Yapmayacaklar, tamam mı? Buradan çıkacağız," diye yemin ediyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor ve ben de rahat etmem için birkaç battaniye ve yastık koyduğu kamyonetin zeminine sürünüyorum.

Bir süre etrafta dolaşıyoruz, yerden görüşüm nadiren değişiyor. Bazen yanımdan geçen bir ağaçtan ya da uzun bir tabeladan başka bir şey görmüyorum. Diğer zamanlarda gökyüzü ve bulutlardan başka bir şey görmüyorum. Sanırım en az otoyolda olduğumuzda görüyorum. Sam radyoyu seveceğimi bildiği istasyonlarda tutuyor ve ara sıra beni kontrol etmek için arkasına bakıyor ve ben de ona baş parmağımla onay veriyorum. Bir süre sonra endişem azalıyor ve arabanın sabit ritmi beni uyutuyor.

Ancak bu sabit drone, aralıklı darbeler ve sarsıntılarla bölündüğünde heyecanlanıyorum.

"Ne zamandır uyuyorum?" Sam'i kandırmayı umarak soruyorum
Konuş

ma. Cevap vermiyor.

"Artık oturabilir miyim?"

diye sordum. Cevap yok.

Pencereyi inceliyorum, bulunduğum açıdan pek bir şey göremiyorum. Etrafımız o kadar uzun ağaçlarla çevrili ki nerede bittiklerini bile göremiyorum. Gövdeleri geniş ve paslı kahverengiydi. Sekoyalar. Neredeyse yolu kapatmalarına rağmen

Gökyüzü gözden kaybolduğunda, ağaçların arasından görünen puslu sienna ışınlarından güneşin batmakta olduğunu görebiliyorum.

Kamyon aniden durdu.

"Sam?" İçgüdüsel olarak doğrulup soruyorum. Beni görmezden geliyor, dışarı çıkarken kapıyı arkasından çarpıyor ve kamyonetin arkasını karıştırıyor. İşte o zaman etrafa daha iyi bakabiliyorum. Issız bir ormanın ortasında toprak bir yolda gibiyiz.

"Neler oluyor?" Midemde huzursuz edici bir hisle soruyorum.

Arabaya doğru yürüyor ve arkamdan kapıyı açıyor. Daha onunla yüzleşmeye fırsat bulamadan başıma bir yastık kılıfı geçiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Ondan uzaklaşmaya çalışırken soruyorum.

Beni arabadan çamurun üzerine sürükledi ve yüzüstü yatırdı. Üstüme oturuyor, ben altında debelenirken beni yere yapııştırıyor. Ama ellerimi arkamdan bağlamasına engel olamıyorum. O bir canavar. Bunu hep biliyordum. Ama o bu kadar alçalmazdı. Bana yalan söylemez, sonunda özgür olabileceğimizi düşündürüp sonra da her şeyi böyle elimden almazdı.

"Lütfen, Sam..." Yalvarıyorum, ihanetin yakıcı gözyaşları Yanaklar.

Sam'in beni öldürmeyeceğinden çok emindim. Bana ihtiyacı var. Ben onun tek onu tanıyan kişi. Ben onun insanlığıyım.

Ama tek görebildiğim siyah ve çoktan ölüp ölmediğimi merak ediyorum.

SAM

Vesper'ı bağladıktan sonra av bıçağımı kullanarak elbisesini kesiyorum. Onu kaçırdığım gece geceliğini nasıl yırttığımı hatırlayınca içimde bir parça duygusallık belirliyor. Ama şimdi farklı. Bağırsaklarım acı içinde kıvrılıp dönüyor. Onu çıılçıplak soyarken pişmanlıktan midem bulanıyor.

Ona gerçeklerin çoğunu anlattım. Ona bu kadarını borçlu olduğumu düşündüm. Uzun zamandır hikayemi istiyordu ve sonunda ona izin verebildim. Anlatmayacağını biliyordum, çünkü daha fazla hayatta kalamayacaktı. Ama tüm bu gerçeğin gobleninde küçük yalanlar ördüm. Tadı dilime acı gelen yalanlar.

Kardeşim ikimizin de gidebileceğini söyledi.

Kamyonda yatmasını istememin tek nedeni onun görülmesini istemememdi, nereye gittiğimizi görmesini istememem değil.

Ona kendimi söyledim, böylece son dakikada kaçmaya kalkışmayacaktı.

Sonunda ona sözlerimle değil ama gözlerimle iyi olacağını söyledim. Ona göz kulak olacağımı.

Ben her zaman yalan söylerim. Ben lanet bir yalancıyım. Ama bana benimle kaçmayı düşündüğünü söyledi. Beni seçtiğini. Ve ona bunu gerçekleştirebileceğimi söylemek zorundaydım. Ona yeni bir özgürlük bulabileceğimi, bildiği tek özgürlüğün benim ellerimde ölüm olduğunu -Aldatılmak bana hiç bu kadar acı vermemişti.

Tehlike ben olduğum halde Vesp'i tehlikeden uzaklaştırmaya söz veren annemden hiçbir farkım yok.

"Sam, önemseddiğini sanmıştım. Beni istediğini sanmıştım. Birlikte olacağımızı sanmıştım," diye hıçkırıyor. İlk kez onunla konuşmadığım için memnunum. Bir çöp torbasını kesip kafasına geçiriyorum. Kimsenin onu çıplak bulmasını istemiyorum ama benim yaptığım kıyafetleri giymesini de istemiyorum. Kardeşim özel timi başka yöne çekmeye çalışsa bile belki onları bana kadar takip etmenin bir yolunu bulabilirler.

Kaçmaya çalışıyor ama dengesini kaybediyor ve yüzüstü düşüyor. İçinde bulunduğu acınası durumu görmek beni hasta ediyor. Onu bu kadar acımasızca kandırmış olmak. Beni biraz daha az canavar gibi hissettiren tek kişi.

Bacaklarını yere vurup umutsuzca benden kaçmaya çalışırken, kör ve bağlı bir şekilde ona doğru sakince yürüyorum.

Onu dizlerine kadar çekiyorum ama gevşek, teslim olmuş birinin duruşunu sergiliyor. Savaşmış, mücadele etmiş ve içinde başka bir savaş kalmamış birinin.

İnliyor, ama bu daha çok maskenin altında bir mırıltıya benziyor - sessiz, melodik.

Belimdeki silahı çıkarıp onun arkasına dayadım.

Kafa.

"Lütfen," diye feryat ediyor.

Parmağım tetiğe masaj yapıyor ama elim şiddetle titriyor. I Yüzümü buruşturup derin bir nefes alıyorum ve bulanıklığın içinden gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. Parmağımın küçük bir baskısıyla var olmayı bırakacak. Hayatıma girecek, onu altüst edecek ve beni onun anısı ile baş başa bırakacak.

Sayırsız kişiye yaptım. şimdi diğer taraftayım. Hayatı asla eskisi gibi olmayacak olan kişiyim.

Uzun zamandır onunla ilgileniyorum. O benim vesayetim altındaydı. Benim sorumluluğum haline geldi.

Hayır.

Bu saçmalık. O bundan daha fazlası. O benim saplantım. O benim kalp atışım. O benim ödölüm. O lanet olası tek kişi. Onlardan biri değil. O benim diğer parçam. Onu öldürmek intihar etmek olur.

Bu yüzden silahı tutan elimi yanıma bıraktım ve başımı öne eğdim. Eğer kendimi öldüreceksem, olması gerektiği gibi olsun. Scoot'un istediği şekilde değil.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, daha fazla bir şey söylemekten korkuyorum. Kekelemeye başlayacağımdan . Çünkü burada ona hükmetme telaşına kapılmıyorum. O beni kontrol ediyor.

Önüne geçtim ve yastık kılıfını çıkardım. Gözleri vahşi ve kırmızı. Kontrol edemediği hıçkırıkları arasında nefes nefese kalıyor. Gözleriyle buluşmak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu öpüyorum. Son öpücük. Sefil varlığımın geri kalanı boyunca dudaklarımda hissedeceğim öpücük. Saklanıyorum. Ölmeden önce o duyguyu bir kez daha yaşayabilmek için.

Nazikçe, dudaklarımız zar zor buluşuyor. O da karşılık vermiyor, kafası çok karışık. Ben de geri çekiliyorum, uzaklaşamıyorum, sadece onu bir kez daha tatmak istiyorum.

"Beni burada mı bırakıyorsun?" diye sorar, yüzünde umutsuzluk ifadesi vardır.

Ses.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer yüzünü ellerimin arasına alıp tadına bakıyorum.

dudaklarının titrediğini hissederek gözyaşı döktü.

Gittiğim tüm yerlerin simgelerini saklıyorum. Aldığım insanların. Ve bu öpücük onu hatırlayacağım bir simge. O diğerleri gibi değil. Aldığım şeyi onlara asla geri vermeyeceğim. Elimi cebime attım ve ondan aldığım küçük ay kolyesini boynuna taktım.

"Lütfen beni burada yalnız bırakma" diye yalvarıyor. Benden nefret edebilir, olması gereken de bu. Ayağa kalkıyorum ve ona son notu yazıyorum.

Yapman gerekeni yap.

Gözlerinin onu incelemesini izliyorum. Sindirdiğinden emin oluyorum. Sonra parçalayıp cebime koyuyorum. Kamyonuma geri dönüyorum.

"Sam?" diye soruyor, sanki hâlâ bunun bir blöf olduğuna inanıyormuş gibi. Kafasıyla o kadar çok oynadım ki, ne zaman gerçek olduğunu bile bilmiyor. "Sam!" Bu sefer sesi tiz, sesine öfke karışmış. "Sam!" diye bağıyor ben sürücü koltuğuna geçerken.

Arabayı servis yoluna doğru sürüyorum, dikiz aynasından onun beni kovalamasını izliyorum. Çamura bulanmış, elleri arkadan bağlı, yalınayak. Yalvarışları kulaklarımı tırmalıyor ama yeterince uzaklaştığımda sesi kesiliyor. Karanlık çöktü ve dikiz aynamda sadece bir leke. Frene basıp son bir kez geri dönüyorum. Sadece bir kez daha bakacağım. Ama tehlikeli bir çekim hissediyorum. Ona sırtımı dönerek önüme bakıyorum.

PART
THREE

CHAPTER

31

VESPER

Benim adım Vesper Rivers.

Eskiden bu cümleyi yabancılara söylemek çok kolaydı. Ne anlama geldiğini hiç düşünmezdim. O ismin ardında yatan tüm ince detayları, çizgileri ve gölgeleri. Belki de sadece iki boyutlu bir insan taslağı olduğum için. Kimliğimin ana hatlarını çizen kalın çizgiler. Düz bir görüntü.

Ama şimdi, derinlik ve boşluk yaratmak için bir araya gelen kırıksıklıklar ve küçük, neredeyse görünmez oluk koleksiyonları var. Kendime hangi açıdan baktığıma bağlı olarak her seferinde farklı birini görebileceğim kadar karmaşık bir resim yapmak için.

Şimdi bu sözleri söylemek, bir yabancıya kim olduğumu söylemek çok fazla. Bu çok yüklü bir itiraf. Park bekçisi, haberlerdeki ayrıntılardan ya da kayboluş koşullarımdan beni tanıdığını düşünecektir. Ama bu sadece benim dar bir bakış açım. Olayları benim açımdan görseydi, şok olurdu.

Bu yüzden bekliyorum, pis, titriyorum, sıcak bir fincan jenerik çay yudumluyorum, hala Sam'in üzerime örttüğü ağır çantayı ve onun üzerine bir polar battaniye giyiyorum, Sam'den başka bildiğim şeyleri bilen tek kişiyi bekliyorum. Yalan söylemek zorunda olmadığım kişiyi.

Karşımdaki duvarda bir geyik kafası asılı. Sam'in beni bıraktığı yerdeki servis yolunda küçük kızları ve karısıyla koşarken bulduğum adamın resmi. Bu dünya yapay gibi geliyor. Beyaz-

Küçük kulübemin yıkanmış duvarları, göl, uçsuz bucaksız orman; gerçek buydu.

Gözlerini hissediyorum. Yerel polis, bana sahte bir mahremiyet hissi veren kapıdaki başlıklı panjurdan beni izliyor.

Sekiz buçuk bardak çay içiyorum. Şerif Ridgefield'ı beklediğim her yarım saat için bir fincan. Ne sorarlarsa sorsunlar tek söyleyeceğim buydu. Adımı vermezdim. Ne olduğunu söylemezdim. Sadece onun adını.

Kapı aniden açıldığında yarı bitmiş çay bardağına bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve örtülü paniği görebiliyorum. Bunu görmemem için çok uğraşıyor. Yüzünün solgun renginden, çökmüş ifadesine kadar, şerifin beni bir daha asla görmemeyi umduğu açık.

Kapıyı arkasından kapatıyor. Yarı açık panjurlara bakıyorum ve o da benim bakışlarımı takip ederek meraklı gözleri engellemek için direği çeviriyor. Geçici olarak masanın karşısına otururken fincanımı sıkıca kavıyorum. Bu daha kolay. Bununla başa çıkabilirim, polisin ve basının kargaşası yok, sadece ben, bir adam ve bir oda.

"Aradıkları anda buraya geldim. Evden çok uzakta bırakılmışsın."

Güneşli bir banliyö mahallesinde kaçırıldığım tek katlı evi kastediyor. Erkek arkadaşımın bana evlenme teklif ettiği yer. Ama orası artık evim değil.

Başımı salladım.

Çok zeki. Hiçbir şey söylemiyor. Benim bildiklerimi bilmiyor. Ama hayatını dengede tuttuğumu biliyor. Sam'in sırrının ciddiyetini şimdi anlıyorum. Bu sadece aşağılanan ve utandırılan bir aile değil. Nesiller boyu süren itibar ve servetin bir anda lekelenmesi. Bu adamın geleceği bir nefeste buharlaştı.

Kardeşin. O

beni aldı.

Her parçamı.

Bana onun parçalarını verdi.

Onları bana uymaları için

zorladı. Şimdi onlarla sıkışıp

kaldım. Sonra beni terk etti.

Dosyanızdaki resimdeki kız ben değilim. O geri dönmedi.

Sonsuza dek ortadan kayboldu.

"Yalnız mıyız?" Ben soruyorum.

Eğilmeden önce omzunun üzerinden bakıyor.

"Şimdilik."

"Sam bana her şeyi anlattı," diyorum. Bu bir tehdit değil, karşımdaki kanun adamına bağlılık yemini de değil. Bu sadece bir bilgi.

Bir anda nemli bir hal alıyor. Cildi soluk sarıdan soluk griye dönüyor. Sertçe yutkunuyor.

"Ama ben hiçbir şey bilmiyorum,"

diye ekliyorum. Göğsü güçlü bir nefesle çöküyor.

Öne eğilip gözlerimi onunkilere dikiyorum. Sam'inkilere hiç benzemiyorlar. Kırmızımsı kahverengi. Gözlerinin parlaması için ışık gerekiyor. Sam'in gözleri karanlıkta büyüyor gibi. "Adını bilmiyorum. Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Hiç konuşmadı. Tüm zaman boyunca gözlerim bağlıydı. Gözlerimi bağladı ve beni bırakmadan önce saatlerce arabayla gezdirdi. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bana yaptığı şeyleri yapan adamı neden koruyorum? Kesinlikle Andrew-Scooter için değil, adı her neyse. Artık özgürüm, Sam'in etkisinden çıktım. Hikayemi anlatmam için bana izin verdi. Ama bildiğim her şeyi anlatırsam Sam hapse girecek ve bu da sonum olacak. Sırlarımızı anlatmaya hazır değilim. Bu halimi dünyayla paylaşmak istemiyorum. Bırakın beni haberlerdeki gibi görsünler. Sam'le işim bitmedi, o benimle işinin bittiğini düşünse bile.

Şerif Ridgefield birkaç dakika orada oturur ve başına gelenleri tartar.

"Madem hiçbir şey bilmiyorsun, o zaman neden beni çağırdın?" Ses tonu, varsayımsal. Sanki başka birinin de bunu soracağını söyler gibi.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyorum. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Sandalyesine geri oturur ve görünmez bir canavarla güreşirken kocaman bir iç çeker.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye kuşkuyla sorar.

Parmağımı masanın kenarında gezdiriyorum. Kenarlarına kir bulaşmış, vahşi doğada yaşayan biri gibi. Beni nasıl yıkadığını, beslediğini, becerdiğini, bana sarıldığını bilmiyorlar. Güzel elbiseleri ve onun müziğiyle dans ettiğimde nasıl döndüklerini bilmiyorlar.

Bir zamanlar manikürlü olan bu ellerin, bana hediye ettiği kitapların sayfalarını nasıl çevirdiğini.

"Sen bile anlamazsın," diye mırıldandım.

Eğildi, yüzü acı içindeydi. "Hiçbir fikrim yoktu Vesper. Lütfen bunu anla. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Başımı salladım.

"Seninle ilgilenildiğinden emin olmanın yollarını bulabilirim... çektiğin acıyı telafi etmek için."

"İstemiyorum. Sadece bana güvenmek zorundasın."

"Onu neden koruyorsun?" diye soruyor. "Yarın uyanıp her şeyi anlatmayacağına nasıl güvenebilirim? Bunu örtbas edersem, bu bok yığınının içine daha da batarım, anlıyor musun? Bütün paramı buna yatırıyorum. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Bu onun için değil," diye şerifi temin ediyorum. "Ya da senin için," diye ekliyorum, arkasındaki çukurlu krom poster çerçevesindeki donuk yansımama bakarak. "Onlara söylemek istiyorsan, durma söyle. Seni durduramam."

Kaşlarını çattı. "Seni hastaneye götüreceğim ve orada seninle görüşeceğim. Seni kendim taşıyacağım. Burası biraz karışık. Buradaki polis, kendi yetki alanlarında bulunduğu için seni bulmakla övünmek istiyor. Siktiğimin Keystone Polisleri. Bu yüzden dışarı çıkıp biraz sihir yapmam gerekecek."

Başımı sallıyorum, dikkatimi dağıtmak için soğuk ve acı çayı yudumluyorum.

"Vesper. Benim bir ailem var. Küçük bir oğlum ve bir kızım. Lütfen." Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna inandığı için onu suçlamıyorum.

"Ailem biliyor mu?" diye soruyorum. Geri dönüşüm çok soyut görünüyordu, bu oda bir belirsizlik yeri. O beni nakletmekten söz edene kadar onları düşünmemiştim bile.

Aşağı bakıyor. "İstasyon aileni aradı, kimse cevap vermedi. Nişanlını aradık, ülke dışında olduklarını ve onlara ulaşmaya çalışacağını söyledi. Seni eve götürmek için buluşacağı kişi o olacak."

Carter'la buluşma yaklaşıyor ve ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir keresinde kaybolan bir kızla ilgili haberleri izlediğimi hatırlıyorum. Ailesi, geri döneceğini umarak her gece verandanın ışığını açık bırakıyordu. Geri dönerse onun yanında olamayacaklarından korktukları için onlarca yıl evden çıkmamışlardı. Tabii ki kız hiç dönmedi.

Annem çok uzakta. Bu şekilde, hiçbir şey değişmedi. Ve bunda garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey var.



Beni muayene ettikten sonra Carter'ı gördüğümde ağladım. O ana kadar ağlayacağımı düşünmemiştim. Dünyaya yeniden geldiğimden beri tek damla gözyaşı dökmemiştim. Sorgulanırken bile; kimliği belirsiz bir adam tarafından bana yapılanları anlatırken bile. Gözlerimi bağlamıştı. Her zaman bir maske takıyordu, bu yüzden yüzünü görebildiğim birkaç seferde bile hiçbir ayrıntıya sahip değildim. Hiç konuşmadı. Tek bildiğim gözlerinin rengiydi. *Kahverengi*, onlara söyledim.

Şerif Ridgefield'ın şakağından aşağı süzülen ter damlalarının soğukkanlı tavrını yalanladığını gördüm. Yolda, arabada pek konuşmadık. Ama onu seçme konusundaki ısrarımın, bodrumda tuvalet olarak kullandığım gazetelerde onun adını görmemden karar vermiştik.

Araba gerginlikle doluydu. Eskiden bu beni gergin ve geveze yapardı, sessizliğin her sivri yarığını doldurmak isterdim, böylece her şey yuvarlak ve pürüzsüz hissederdim. Şimdi, sessizliğin gerginliği, yaşadığım dehşetin yanında çok önemsiz görünüyor.

Doktorun jinekolojik muayene yapmasına izin vermeyi reddettim. İsrar etti, hatta Şerif gelip beni ikna etmeye çalıştı. Geldi - gerçi bunun onun için iyi bir haber olduğundan eminim - ama ben düşmanca davrandım. Kimsenin beni işgal etmesine izin vermeyecektim. Travma yüzünden olduğunu düşüneceklerdi. Ben de öyle düşünmelerini istiyorum. Ama içimde sadece Sam ve benim paylaştığımız bir sır saklıyorum.

"Vesp," diye fısıldıyor Carter bana doğru koşarken şefkatle. Gözleri duyguyla parlıyor ve işte o an patlıyorum. Büyükannemi kaybettiğimde yıkılmışım. Günlerce ağlamışım. Ama bir süre sonra acının keskinliği azalıyor ve o kişiyi düşünmemeye çalışıyorsunuz. Bu acının azalmasına yardımcı oluyor. Sonunda onu düşünmeyi bırakıyorsunuz çünkü acıyı dindirmenin en iyi yolunun bu olduğunu fark ediyorsunuz. Sonra bir gün, onları düşünebilir, onlardan bahsedebilirsiniz ve bu her zaman kalbinize saplanmaz ve nefesinizi kesmez. Güvende olduğunuzu düşünürsünüz. Güvende olduğumu sandığımı hatırlıyorum. Ölümünün üzerinden yaklaşık iki yıl geçti. Hayatıma devam etmişim. Sonra odamı temizlerken çekmecelerimden birinde bir resim buldum. İyi bir fotoğraf değildi - açısı eğikti, kadrajın dışında kalan bir şeye uzanıyordu, bacağım onun altındaki zeminde kareye giriyordu. Muhtemelen oturmuş, bir şeyle oynuyorum. Fotoğrafın bir önemi yok.

Önemli bir şey yok. Kimse poz vermiyor. Gülümsemiyor bile. Muhtemelen bu yüzden bir çekmeceye atılmıştı. Yine de onu gördüğümde, onun anısına, boşluğa keder beni şok etti ve kendimi gözyaşları içinde buldum.

Aynı şeyi Carter'a da yapmışım. Onu düşüncelerimin derinliklerine itmişim. Onu ve hayal ettiğim geleceği unutmuştum. Onu gördüğümde, keder dizginlerinden kurtuluyor ve beni ele geçiriyor. Sam tarafından acımasızca yeniden yerleştirildiğim bu hayat benim için ölmüştü. Carter'ın, bu dünyanın yasını tuttum ve şimdi bir şekilde bunların gerçek olduğuna inanmam gerekiyor. Hiçbiri gerçek değildi, eğer benden bu kadar kolay alınabiliyorlarsa. Carter'ı görmek tıpkı o fotoğrafı bulmak gibi. Onu bana geri getirmiyor. Sadece acıyı geri getiriyor.

Kollarını bana doluyor ama ben onun dokunuşuna hazır değilim. Kolları uzun ve kıvrak, sert ve güçlü değil. Kolonyasının ve hastanesinin sterilliğinin kokusunu alıyor, insan, orman ve nemli saçlarda kalan şampuan kokusunu değil. Carter şu anda yabancı, ama böyle hissetmenin yanlış olduğunu biliyorum, bu yüzden ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum.

Bir tur sorguyu daha bitirdikten sonra Ridgefield bizi arka kapıdan çıkardı. Onları görmedim ama basının dışarıda birikmeye başladığı açık. Bana bilerek başını sallıyor ve gelişmelerle ilgili olarak beni arayacaklarını ve daha fazla soruları olabileceğini nazikçe hatırlatıyor. Ona teşekkür ediyorum ve Carter beni sanki cam bir süs eşyası kadar kırılganmışım gibi arabasının yolcu koltuğuna yerleştiriyor.

CHAPTER 32

VE SPER

Carter'ın beni götürdüğü dairesi yabancı. Soyut anlamda değil. Ben kaçırıldığımda ailesiyle yaşıyordu ve kendi evi için para biriktiriyordu. Görünüşe göre o planla yoluna devam etmiş.

"Eve bu kadar hızlı dönmenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm," diyor uysalca.

"Güzelmiş," diye mırıldanıyorum, sade iç mekâna bakarken.

"Dekorasyon için fazla zamanım ya da ihtiyacım olmadı. Zaten hep dışarıdayım. Belki bu konuda bana yardım edebilirsin," diye öneriyor, sesi gergin bir kıkırdamayla gıdıklanıyor.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Konuşkan olduğumu sanıyordum. Sam'in sessizliği arasında öyle görünüyordu. Ama şimdi söyleyecek çok az şeyim var. Çıt çıkmadan geçirdiğim uzun zamanlara alışkınım ve şimdi sesler hoş karşılanmıyor, istilacı geliyor.

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Daha da önemlisi, ona beni incelemekten başka yapacak bir şey vermek istiyorum, beni parçalara ayırmadan bana nasıl yaklaşabileceğini merak ediyorum.

"Elbette. Her şeyi kabul ederim. Yine de duş almak istiyorum."

"ki, tabii ki!" Beni aceleyle banyoya götürüyor, bir havlu ve kararsız duş düğmesini kullanarak mükemmel sıcaklığı nasıl elde edeceğime dair talimatlar bırakıyor.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum. Sanırım bir ritüel. Klik sesi bana Sam'in beni her odamda bıraktığında çıkardığı ağır kilitleme sesini hatırlatıyor. Bir noktalama işareti. Önce güvende olduğumu, sonra zaman geçtikçe yalnız olduğumu söylüyordu.

Polis ağır çantamı aldı ve beni kâğıttan bir önlükle bıraktı. Onu çıkarırken aynada kendimi izliyorum. Saçlarım gittiğimden çok daha uzun, zaten ince olan vücudum daha da incelmış. Parmaklarımı karnımda gezdiriyorum. Bir zamanlar içimde taşıdığım şeylerin dışa yansıyan hiçbir kanıtı yok. Onun ya da onun fikrini kabullenmem biraz zaman alsa da, bir anne gibi hissetmeye, hiç olmamış olana üzülmeye başladım. Ve bunu kimse bilemez. Şerif Ridgefield bile.

Sam geri dönemeyeceğimi biliyordu ama yine de gitmeme izin verdi. Beni yaptığım seçimleri anlaması mümkün olmayan bir dünyaya bıraktı. Şeklimi değiştirdi ve sonra beni artık sığamayacağım bir alana geri itmeye çalıştı.

Duşun ılık suyuna giriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve beni kabindeki duşa ilk soktuğu zamanı hatırlıyorum, tek kelime etmeden onu güçsüzleştirdiğimi göstermişti.

Duşun soğuk duvarından aşağı kaydım ve yere oturdum. Suyun üzerime yağmasına izin veriyorum ve hıçkırıyorum. Korkuyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ona sarıldım. Kollarımı ondan kopardı ve düşmeme izin verdi. O dışarıda. Öyle olduğunu biliyorum. Ve bir gün onu bulacağım. Beni aldığı gibi onu da hayatından çıkaracağım.

V E S P E R

"Özür dilerim, buzdolabında daha fazla var sanıyordum," diyor Carter, çapraz kesilmiş ızgara peynirli sandviçin önüne oturduğumda. "Çok geç oldu, hiçbir yer açık değil."

"Hayır, bu harika," diye ısrar ediyorum. Bir ısırık alıyorum ve yukarı bakıyorum. Duvara yaslanmış, bana bakıyor. Arkasına baktığımı görünce kendine geliyor.

"Özür dilerim Vesp. Sadece... Geri döndüğüne inanamıyorum." "Ben de inanamıyorum."

"Biliyor musun, senden asla vazgeçmedim. Mantıksal olarak istatistiklerin ne olduğunu biliyordum ama seni de tanıyordum. Sen güçlüsün ve çok iyisin... ve... bu yüzden burası hala benim. Eğer geri gelirsen, eğer istersen, o ev dışında yaşayacak bir yerin olur diye düşündüm."

Sandviçimden bir ısırık alarak oyalanıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Güçlü değilim. Yeterince mücadele etmedim. Yoksa ettim mi? Hayatta kalmak için o kadar çok savaştım ki başka birine mi dönüştüm?

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

"Ve sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Seni koruyamadığım için üzgünüm. O kapıyı kırmak için çok uğraştım. Sana ulaşmak için. Ve seni duydum. Ne dediğini duydum. Bizi korumak için yaptıklarını. Ben çok-"

"Yapma. Lütfen. Yapma bunu. Özür gerektirecek bir şey yok."

Kaşlarını çatıyor ve umutsuzluğunu dizginleyerek birkaç kez başını sallıyor.

"Peki ailem nerede?" Acı verici konuyu açmaya hazır bir şekilde soruyorum. "Brezilya, Amazon'da. Gitmeyi planladıkları tatil köyünü aradım."

Gezilerinden döndüklerinde, ama o zamana kadar birkaç gün ulaşamayacaklar."

Kıs kıs gülüyorum. "Johnny'yi Amazon'a mı götürdü? Delinin teki. En azından bu onu Johnny'yle vakit geçirmeye zorladı."

"Evet." Carter'ın gözleri endişeyle benimkilerden uzaklaştı.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Dinle, geri için çok fazla şey var. Bugün dinlenmelisin, yarın arayı kapatırız."

"Carter, söyle bana," diye çıktım.

Derin bir nefes alıyor, yutkunuyor ve başını eğiyor. "Johnny artık annenle yaşamıyor."

"Ne?" Öfkeyle soruyorum.

"Engelli insanlar için bir evde kalıyor."

Haberler göğsüme inen bir tekme gibi içimi daraltıyor. Kendimi hasta hissediyorum. Sadece ben değil, o da unutulduğu için.

Ayağa fırladım ve sendeleyerek yatak odasına gittim.

Carter duvara yaslandığı yerden kalkıp benimle buluşmak için acele ediyor. "Ne yapıyorsun Vesp?" diye soruyor.

"Onu yakalayacağım. Orada olamaz. Bütün bunları onu bir eve yerleştirmek için yapmadım! Bencil sürtük!" Ağlıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki . Onu asla etrafında istemedim. Kimse istemedi!"

Omuzları çöktü. "Bu hiç adil değil Vesp."

"Orada çürümesine izin veremem. Onun bir ailesi var. O lanet bir bitki değil. Sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olan bir insan!" Bağırıyorum, beni engellemek için tekrar ayaklarını sürüyen Carter'ın yanından geçiyorum.

"Vesp, orayı biliyorum. O iyi bir yerde. Çok fazla ilgi görüyor. Özel bir tedavi görüyor. Orası iyi bir yer."

"Bana ihtiyacı var," diye ısrar ediyorum. "Bana ihtiyacı var!"

"Ne yapacağız? Onu kaçırarak mıyız? Sen onun yasal vasisi değilsin."

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye alay ederek geçiyorum.

Carter omuzlarımı kavıyor, dokunuşundan ürperiyorum. Benden çok şey alan kişiye ihanet etmişim gibi hissediyorum.

"Lütfen, sadece dinle," diye yalvarır Carter. "Daha yeni döndün ve kendine dikkat etmen gerekiyor. O güvenli bir yerde, iyi bir yerde. Yakında onu ziyaret edebilirsin. Ama Johnny'ye bakacak durumda değilsin. Bir kez olsun kendine bakmalısın. O da çok şey yaşadı. Öylece eve girip onu oradan çıkaramazsın. Bunun onun kafasını ne kadar karıştıracaklarını anlıyor musun? Peki ya sen? Neredeyse bir yıldır yoksun. Bir gün bile dönmedin. Kendine odaklanmalısın. Johnny'yi önemsiyorsan, onun gibi özel bir çocuğa bakmaya gerçekten hazır olduğunu kalbinin derinliklerinde hissedene kadar onu orada bırakacaksın."

Gerçekliğin soğuk yüzüme çarpması. Artık nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Sam tüm sorumluluğu üzerimden almadan olmaz. Beni giydirdi, besledi, eğlendirdi. Benim Johnny'ye baktığım gibi o da bana baktı. Ve Johnny gibi, her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kalacağım.

"Onu kurtarmam gerekiyordu." diye hıçkırıyorum. Carter beni kucaklıyor ve bir anlığına onun sarılışının sıcaklığını hatırlıyorum. "Her şey boka sardı." Johnny'yi tıpkı Sam'in beni terk ettiği gibi terk ettim. Belki Sam'in beni serbest bırakması bir merhamet gösterisiydi, tıpkı benim Sam'i evden çıkarma kararım gibi, ama her ikisinin de istenmeyen sonuçları oldu.

Gözyaşlarım bedenimi ele geçirirken Carter beni tutuyor. Ama bu anın sadece birkaç saniye sürmesine izin veriyorum, gözyaşlarımı içime akıtıyorum ve kendimi aniden Carter'ın elinden çekiyorum.

Tüm bu zaman boyunca, etrafımdaki her şey bir şekilde sabit kalırken, değiştiğimi düşünmeye devam ettim. Ama kaçırıldınız diye dünya sizi beklemez. Tıpkı Sam ve babasının çocukken inşa ettiği yapılardaki ormanlar gibi, senin hatıranla büyüyor.

CHAPTER 33

VESPER

Carter kol saatini takarken, "Burada kalmalıyım," diyor. "Beni anlayacaklardır. Belki de biraz izin almalıyım."

"Hayır," diye sertçe itiraz ediyorum. "Bu çok saçma. Hayatını bu şekilde raydan çıkaramazsın. Düşünceni takdir ediyorum, gerçekten. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bunun bir şeyleri değiştirmesine izin veremeyiz."

"Burada yalnız olduğunu bildiğim için konsantre olamıyorum. En azından ailen dönene kadar beklemeliyiz."

"Dört gün oldu. Yakında dönerler. Zaten bütün gün burada oturacağım. Bir polis arabası bizi izliyor. Her şeyin normale dönmesini istiyorsan, öyle davranmalıyız." Sandalyemden kalktım ve birkaç adım daha yaklaştım. İhtiyacını hissedebiliyorum. Ona dokunmamı, onu öpmemi istiyor ama yapamıyorum. Hâlâ burada değilim. "Bunu benim üzerime yıkma. Bunun sorumlusu ben olamam. Lütfen, geri dön."

"Tamam, seni her saat kontrol etmek için arayacağım."

"Tamam."

"Tamam," diyor temkinli bir kararlılıkla. Kapıya doğru giderken onu takip ediyorum. Yüzünü bana dönüyor ve iç çekiyor. "Tamam," diyor tekrar. "Güle güle."

"Hoşça kal," diye cevap veriyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kaskatı kesilmiş, sanki görünmez kollar onu kucaklamış gibi. Vücudunun gerginliğini görebiliyorum, bana sarılma dürtüsüne direniyor. Ona uzanıp bana dokunmasında bir sakınca olmadığını söylemeliyim ama yapmıyorum. Yapamıyorum.

"İyi olacağım."

Başını sallar ve gider.

Ayak sesleri kaybolana kadar bekliyorum ve sonra kapıyı kilitleyip zincirliyorum. Arkamı dönüp sırtımı kapıya dayıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Sonunda nefes alabiliyorum. Sadece dört gün oldu ama Carter beni boğuyor. Bu sürekli ilgiyi istemeliydim ama bu benim arzuladığım, Sam'in verebildiği türden bir ilgi değil. Carter'ınki temkinli, nazik ve garip. Bize karşı nazik olmalıyım, bunu anlıyorum ama kendime ait bir odaya ihtiyacım var. Sadece yerde hıçkırığa ağlayabilmek için ekstra uzun duşlar aldığım banyoya çekilmek değil.

Pencereye yöneldim ve sokağa baktım. Dışarıda yalnız bir devriye arabası duruyordu. Şerif önümüzdeki hafta boyunca hem Carter'ın hem de annemin evinde olacaklarını ve kimsenin geri dönmediğinden emin olacaklarını söyledi. Bunu çözmek istiyormuş gibi davranmak zorunda. Bence Sam'in bu kadar çabuk ortaya çıkmayacak kadar zeki olması üzerine kumar oynuyor. Televizyonu açıyorum. Gündüz kuşağı dizileri vardı, ben de kadranı çevirdim. Yüzüm, işte orada. Tanımadığım bir kızın fotoğrafı. Panikliyorum ve haberlerin benim hakkımda ne söyleyeceğini duyamadan kadranı tekrar çeviriyorum. Kadranı son kanala çeviriyorum, sonra geri. O zamana kadar haberler benim hikâyemden uzaklaşmış oluyor. Ama zihnimi susturamıyorum, bu yüzden kapatıyorum. Küçük dairenin içinde dolanıyorum, sanki nadir eserlermiş gibi eşyalara dokunuyorum.

Koridorda bir ses duyuyorum ve donup kalıyorum. Bu o mu?

Kapıya koşuyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum, bir komşu dairesine giriyor. Koluma bakıyorum ve tüm bebek tüylerinin kabardığını görüyorum. Pencerelere koşuyorum ve her birinin kilitli, perdelerin çekili olduğundan emin oluyorum.

Çelişkili düşünceleri dağıtmaya çalışır gibi başımı sallıyorum. Onu hâlâ istiyorum. Bundan nefret . Korkuyorum ama yine de bana gelmesini istiyorum.

O benim en büyük tehdidim ve bu yüzden onun tarafına dönene kadar tehlikenin yaklaştığını hissedeceğim. Sam'le birlikte olmak, onun takımımda olması, kendimi tekrar güvende hissetmemin tek yolu.

Sonraki bir saati her seste zıplayarak ve gerekmeyen şeyleri toplayarak geçiriyorum, ta ki huzursuzluk korkunun önüne geçene kadar. Carter'ın gömleğini ve evimden benim için aldığı pantolonu giyiyorum. Saçımı topluyorum ve onun güneş gözlüklerinden birini ödünç alıyorum.

Bir dakika boyunca kapıya bakıp bu güvenli bölgeyi ihlal edip etmemem gerektiğini düşünüyorum. O kapıdan dışarı adımımı atalı dört gün oldu. Keşke

sadece göle gidebilirim. Sessiz ve açık bir ve duvarlar arasında sıkışıp kalmıyorum.

Kes şunu Vesp. Geri dönmüyorsun. Yap şunu. Bunu yapmak zorundasın.

Düğmeyi titreyen bir elle tutuyorum.

Bunu yapabilirsin. Çevir. Çevir.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı ısırarak kesik kesik nefes alıyorum.

Gergin enerjiyi bedenimden çekiyorum. Güç topluyorum.

Telefonun cızırtısı beni geri sarsıyor. Tekrar nefes nefese kaldım, kendimi kaptırdığım hipnotik sükûnetten sıyrıldım.

Cevap vermem gerektiğini fark edene kadar üç ya da dört kez çalıyor. Carter gittiğine göre bu benim sorumluluğum.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Benim," diyor Carter.

"Merhaba."

"Özür dilerim, I oldu a küçük Gecikmeli
yakalamak yukarı Bu Sabah. Her şey yolunda mı?

Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Tıpkı beni bıraktığın gibi," diye onu temin ediyorum. "Seninki nasıl?

gün?"

"Güzel. Dediğim gibi, yalnız olduğunu bilerek burada olmak zor."

"Dediğim gibi, benim için endişelenme. Tamam mı?"

"Tamam. Seni bir saat içinde arayacağım, bu sefer programa uygun olacağım." "Tamam."

Telefonu kapattım, artık o kapıdan çıkmaya kararlıyım.

Carter'ın bir sonraki çağrısı için bir saat içinde geri dönebilir. Ona doğru yürüyorum, bedenim sanki fiziksel bir güç alanıymış gibi şüpheyi itiyor. Bu kez düğmeyi kavırıyor ve bilerek çeviriyorum.

Telefon tekrar çaldı.

Tam da gizli bir cesaret bulmuşken Carter'ın etrafta dolanmasından rahatsız olarak bu kez öfkelen dim. Telefona doğru yürüyorum ve ahizeden çekiyorum.

"Hellooo," diyorum melodik bir sesle, kızgınlığımı gizleyerek. Yanıt gelmiyor.

"Carter?" Ben soruyorum.

Nefes alıyorum. Diğer hattan duyduğum tek şey bu.

"Carter, sen misin?" Kötü bir bağlantı olduğuna ikna olmuş bir şekilde soruyorum.

Nefes alıp verme devam ediyor, o kadar hafif ki evin ölü sessizliği yüzünden sadece duyabiliyorum.

Elimden geleni yaparken dudaklarım titriyor.

"S-Sam?" Ben soruyorum.

Bir tıkırtı var. Ama telefonu yüzüme tutup bir şey bekliyorum. Herhangi bir şey. Ta ki telefon kapanana ve kulağıma o agresif tonu çalana kadar. Telefonu zar zor tekrar kancaya takıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Duş beni korkutan her küçük sesi bastıracak kadar gürültülü olana kadar cırtlak düğmeyi çeviriyorum ve sonra tuvalet kapağına oturup Carter'ın dönmesini bekliyorum.



Carter iş kıyafetlerini çıkarırken, "Seni yemeğe çıkarıyorum," diye ilan ediyor.

"Oh...Ben...uh..."

"Altı gün oldu. Seni zorlamak istemiyorum ama deneyelim, olur mu? Basın dışarıdan vazgeçti. Senin başka bir yerde olduğunu düşünüyorlar."

Geçen gün tek başıma yola çıkmaya ne kadar yakın olduğumu düşünüyorum. O gizemli telefon, geride bıraktığım hayatımın mükemmel zamanlanmış bir hatırlatıcısı gibiydi. Arayan oydu. O olmalıydı. Bütün gün ve gece ne demek istediğini merak ettim. Hâlâ beni düşündüğünü söylemenin bir yolu muydu? Benimle alay mı ediyordu?

Telefon her çaldığında sıcıyorum. Carter'ın cevap vermesi için endişeyle bekliyorum, inisiyatifi ele alırsam sırrı ifşa edeceğimden korkuyorum. Ama şu ana kadar sıra dışı bir şey olmadı. Ve ben gittiğimde arayacağını ve bir tür kapanış şansını kaçıracağımı düşünerek ayrılma fikrini aklımdan bile geçirmedim.

"Sessiz ve hızlı bir yere gideceğiz," diye ısrar ediyor Carter.

Külotuna kadar soyundu. Döndüğümünden beri ilk kez benim önümde soyunuyor olması dikkatimi çekiyor. Vücudunda neleri çekici bulduğumu hatırlıyorum: ne kadar uzun olduğunu, karın kaslarından kalçalarına doğru inen çizgilerin nasıl uzun bir yol gibi uzandığını.

"Annen birkaç gün içinde dönecek. Bununla başa çıkmanın çok zor olduğunu biliyorum ve sadece biraz gevşemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamanın iyi olacağını düşünüyorum."

Birkaç saniye düşündüm. "Pekala."

"Harika!" diyor, kendini kaybediyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. İsteyerek yapmadım ama kaskatı kesildim. Fark etmemiş gibi yapıyor ama fark ettiğini biliyorum.

"Ben hızlıca bir duş alacağım," diye anons ediyor ve iç çamaşırları hâlâ üzerindeyken uzaklaşıyor. Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve ben derin bir iç çekerek yatağa geri yığılıyorum.

Telefon çaldı.

Bir an için nefesim kesiliyor. Koşmak, telefona koşmak istiyorum ama Carter çıkıp kendisi cevap verebilir ve ben de ani heyecanımı açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Tekrar çalıyor, Carter kapıyı açmıyor, yani çoktan duşa girmiş olmalı. Üçüncü ve dördüncü zil sesleri arasında oraya gidiyorum.

"Alo?"

Sessizlik

"Alo? Orada kimse var mı?" Boğazım duygularla dolup taşarken soruyorum. "Eğer sensen, lütfen bir şey söyle."

Bir iç çekiş.

"Beni nasıl böyle bırakırsın? Neden terk ettin?" Tıslıyorum. "Cevap ver bana, lütfen? Bir şeyler söyleyebileceğini biliyorum. Her şeyden sonra, en azından bunu söyle."

Hiçbir şey. Bir cevap verme nezaketini bile göstermediler.

"Beni ıskartaya çıkarılmış bir hayvan gibi bıraktın ve sonra da hayatıma mı girdin? Ne istiyorsun? Eğer gitmeme izin vereceksen, bırak gideyim." Ciddi değildim ama söylenecek doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

Sessizlik.

"Lanet olsun sana," diye homurdanıyorum, tam o sırada diğer hattan bir tık sesi geliyor ve dünyamdan tekrar kayboluyor.

Gözyaşlarımı gömleğimin koluyla silerek telefonu kapatıyorum. Belli olmadığından emin olmak için yatak odasındaki aynayı kontrol ediyorum. Carter ne olduğunu bilmek isteyecektir ve ben bununla uğraşmak istemiyorum.



Eskiden ve sanırım hâlâ sevdiğim bir restoran olan Ten 22'de oturuyoruz.

Carter'ın yüzü gülüyor. Bunun bir atılım olduğunu düşünüyor. Var olmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim o telefon. Ondan nasıl nefret ettiğimi ve sessiz, çılgın dünyamızı nasıl özlediğimi. Etrafımdaki her şey nasıl da dekor gibi görünüyor. Sanki bir oyuncak eve yerleştirilmiş bir bebeğim ve etrafımdaki her şey daha önce sahip olduğumdan biraz daha az gerçekmiş gibi geliyor.

Restorana gidişimiz sessizdi ama oturduğumuzda etrafımdaki kargaşanın farkına vardım: çatal şakırtıları, kahkahalar, masalara çarpan tabaklar. Gözler. Bir sürü göz. Bana baktıklarını hissediyorum... merak-

"İçecek bir şey ister misin? Vesp?" Carter sorar.

Kafamı kaldırıyorum ve garsonun yüzünde yarı endişeli bir ifade görüyorum. O ana kadar masada olduğunu bile fark etmediğim bir garson.

"Uh...su iyi."

"Başlangıç olarak biraz cips ve guacamole de alacağız."

Hepsini bastırmaya çalışıyorum. Ama her şey güçlendirilmiş. Çok uzun zamandır sessizlik içinde yaşıyorum, son bir yıldır duyduğum neredeyse her ses hesaplanmış bir seçimin sonucu.

"İyi misin?"

"Lütfen bana bunu sorma. Bana bundan başka bir şey sorma," diye inliyorum. "Tamam... Günün nasıl geçti?"

Kıkırdadım. "Dairende oturup televizyon izledim ve duvarlara baktım."

"Kulağa eğlenceli bir zaman gibi geliyor," diye takılıyor Carter.

"Evet," diye iç geçiriyorum, bir elimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum. "Peki ya

Sen?"

O başlar başlamaz, ben . *Çağrı. Sam ne istiyor?*

Şu karşımızdaki lanet kadınların kapatmaları gerek. Çok gürültü yapıyorlar. Kahkahaları alaycı geliyor. Benimle mi ilgili? Yüzümü haberlerden mi tanıyorlar?

"Vesp? Vesp?"

Carter'ın sesi beni ona geri çekti. "Evet?"

diye soruyorum.

"Sen-" diye kendini durdurdu. "Özür dilerim. Özür dilerim," diye ekliyor ve özür dilercesine ellerini sallıyor. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. Hissetmiyorum. Kendimi boşlukta hissediyorum ve sanki herkes dışımdaki boşluğu görebiliyormuş gibi.

"Evet."

"Değiştim mi? Beni son gördüğün zamandan beri?"

"Hayır, yani saçların daha uzun. Ama sen sensin. Hâlâ o gülümsemen, o gözlerin var. Eskiden sana bakmayı severdim, ama şimdi her şeyi daha çok takdir ediyorum."

"Teşekkürler." Nazikçe gülümsedim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Ben değiştim. Gülümsemem ve gözlerim değişmedi. Ama ben değiştim. Carter bunu biliyor olmalı. En azından aklının bir köşesinde. Sevdiğin kişinin birçok yönden tamamen yabancı olduğunu kabul etmek istememeni anlayabiliyorum.

"Peki ya ben?" diye sorar.

"Hayır, sen aynısın. Saçların daha kısa ama."

Carter sırtıyor. Bana kararlılıkla dönmeden önce bir an tereddütle masaya bakıyor. "Dinle, bunun iyi bir zamanlama olup olmadığını bilmiyorum. Ama içimden- Dinle, sana bir şey vermek istiyorum." Elini cebine attı ve bir kutu çıkardı. Hemen tanıdım, tıpkı kaçırıldığım gece yaptığı gibi eliyle tutuyordu.

"Bu hala sende olsun istiyorum. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Deli bir adamın bunu bizden çalmasını istemiyorum. Bir yıl bekledim ve sen hazır olana kadar ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Seni neredeyse kaybetmeden önce gördüğüm son gece, karım olacağının bilincindeydim. Ve hâlâ bunun doğru olduğunu hissediyorum."

Elimi tutuyor ve ona karşı koymadan yüzüğü, onu terk etmiş olan parmağıma geçirmesine izin veriyorum. Şimdi biraz daha gevşek oturuyor.

"O gece birbirimize söz verdik ve bunun benim için bir anlamı vardı. Hâlâ da öyle."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

Karşımızdaki kadınlar çılginca kıkırdamaya başladılar ve ben İrkil.

Carter endişeli görünüyor, ama ben onu geçiştirip dikkatimi tekrar odaklıyorum ona.

"Bunu ben de istiyorum-"

Onlardan başka bir gürültü patlaması. Beni sinirlendiriyor, endişelendiriyor. Sadece susmalarını istiyorum. Birden trompetler şarkı söylemeye başladı. Lanet bir Mariachi grubu mu? Burada daha önce hiç böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Her şey değişti. Bütün bu küçük şeyler. Ama topladığında o kadar da küçük değiller.

Etrafımdaki tüm sesler kötü giden bir film gibi bulanıklaşmaya başlarken kalbim nafile bir kaçış çabasıyla göğsüme çarpıyor. Sonra bir çarpışma oluyor, tüm sesler birbirinden ayrılıyor: kadınların sırtlanvari kahkahaları, mariachi'nin mırıldanması, başıboş sesler. Çarpışmaya odaklanıyorum ve

çıkışa yönelmeden önce garsona aceleyle bardakları taşımasına yardım eden bir adam görür.

Bu o mu? Bu gerçekten o mu?

Adını ağzıma alıyorum. Onu görmek bir siren çağrısıymış gibi masadan kalkıp kapıya doğru onu takip ediyorum.

"Vesp? Vesp! Ne yapıyorsun?" Carter kolumu tutarken soruyor. Carter'a bakıyorum ve kolumu çekiyorum, arkamı döndüğümde adam çoktan gitmişti. Kapıya koşup iterek açıyorum ama adam gitmiş.

"Kahretsin!" Çıtlattım.

"Vesp!" Carter dışarıda bana katılırken sesleniyor. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

"O yaptı! Az önce buradaydı!"

"Ne? Kim?" Carter farkına varmadan önce duraksıyor. "Seni kaçırın kişiyi mi kastediyorsun?"

Carter'a söylediğim tüm yalanları tatmin edecek bir cevap düşünerek çılgınca bir nefes alıyorum ama şu anda bunu sürdüreceğim enerjim yok. Zar zor nefes alabiliyorum.

"Nereye gittiğini gördün mü?" Carter soruyor.

"Hayır, sen beni durdurdun ve onu kaybettim."

"O zaman polisleri aramalıyız."

"Hayır, hayır!"

"Neden olmasın?"

Çünkü onlara her konuda yalan söyledim. Çünkü şimdi burası sessiz ve tüm gürültü, müzik ve kahkahalar gittiğine göre, o olduğundan bile emin değilim. Yüzünü bile görmedim. Görmüş olsam bile herkese maskeli olduğunu söyledim, nereden bilebilirdim ki? Ve en çarpık sebep, onu teslim etmeye hazır değilim. O benim.

"Bana sessiz olacağına söz vermiştin!" Dalga geçiyorum. Bu manipülatif. Suçluluk duygusunu ona karşı kullanmak bana göre değil ama meraklı bakışlarını durdurabilmemin tek yolu bu.

Carter özür dileyen bir bakışla karşılık veriyor, ağzı bir parça açık. "O olup olmadığından bile emin değilim. Özür dilerim. Sanırım sadece bir çıldırmak. Boş ver."

"Hey," Carter elini omzuma koyuyor. "Yemeği getireyim, hesabı ve eve gidelim, tamam mı? Neden içeri gelmiyorsun? Seni burada yalnız bırakamam."

Şakaklarıma masaj yaparak kulaklarımın arasındaki gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim. İçerisi çok gürültülü. Ben iyiyim."

"Tamam," diyor usulca.

Dışarıda, otoparkta bekliyorum ve arada sırada gelip giden insanları ya da çiftleri gözlemliyorum. Burası sakin. Burada nefes alabiliyorum. Peşinden koştuğum kişinin Sam olduğunu sanmıyorum. O anda neden öyle yaptığımı bile bilmiyorum. Sonunda sinirlerim yatışıyor, bu sıcak gecede üzerime doğru esen hafif meltem görevime yardımcı oluyor. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kendime bunun sadece bir başlangıç olduğunu hatırlatıyorum. Her şey daha iyi olacak. Öyle olmak zorunda.

Tam bir çift arabalarından inerken gözlerimi açıyorum. Kadın daha yaşlı, belki kırklı yaşlarının ortalarında, uzun yıllar güneşin altında oturmaktan cildi kösele gibi olmuş. Yanındaki adam uzun boylu ve zayıf, sanki günlerini sörf yaparak geçiriyormuş gibi tepesinde parlak sarı çizgiler var. Kadını, benim kenarda durduğum restoranın ön kapısına giden yürüyüş yoluna kadar takip ediyor.

Kadın bir bana bir bana bakıyor, sonra yine aynı şeyi yapıyor. Kaşları çatıldı. Beni tanıdı. Ona rahatsız edici bir gülümseme veriyorum ve uzaklara bakıyorum. Beni geçti, ama tam içeri girecekken durdu.

"Affedersiniz ama siz haberlerdeki kız mısınız? Sadece sormak istedim."

Bunun olabileceğini tahmin ediyordum. Kaçırıldığımda ve mucizevi bir şekilde geri döndüğümde yüzüm haftalarca tüm yerel haberlerde yer almıştı. Beklemediğim şey, rastgele birinin bana bunu sormasının ne kadar müdahaleci ve ihlal edici bir his olduğuydu.

Seni ne ilgilendirir ki? "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Ah, özür dilerim. Sadece sormak zorundaydım. Ona çok benziyorsun. Bahsettiğim kişiyi tanıyorsun. Değil mi?"

Biliyorum. Resimlerdeki kız. O gitti. Onu görmeden bir restorana bile gidemiyor. Yere bakıyorum ve sürekli yüzüme doğru uçuşan saçlarımla oynuyorum. Uzun tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Evet, onu gördüm," diye cevap veriyorum.

"Kaçmış olması çok şaşırtıcı. Ama zavallı şey. Neler yaşadığını ancak hayal edebilirim."

O zaman yapma. Her neyse, mümkün değil. Ve bunu sormaya hakkın yok.

"Susan," diye homurdanıyor kocası, karısının sürekli yabancılarla sohbet etme ihtiyacından yorulduğu belli olan bir adam.

Tam o sırada Carter kapıdan çıkar ve etrafı merakla inceler.

"Hadi Vesp," diye el sallıyor bana, ilgilenmediğimi bildiği bu konuşmadan beni kurtarmaya çalışıyor.

İsmi duyunca kadının gözleri parlıyor.

"Aman Tanrım, sen osun." Gözleri sanki nadir bulunan bir mücevher keşfetmiş gibi huşu içinde büyüyor.

"Sue!" diye tekrar sesleniyor kocası, bu kez aciliyetini ifade etmek için kapıyı açık tutuyor.

Sabır ipliğim tükendi. Kendimi bir arada tutmak, yalan söylemek, bir zamanlar tanıdık olan ama artık yalan olan bir dünyaya uyum sağlamak. Bu kadın gevşek bir ipliği çekiştirdi ve yüzümü çözülmeye zorladı.

Bu ne cüret? Ne sorduğunu anlamıyor mu? Bana o kız olup olmadığımı sorduğunda, kaçırılıp kaçırılmadığımı, tecavüze uğrayıp uğramadığımı, hamile kalıp kalmadığımı soruyor. O adamın bebeğini düşürüp düşürmediğimi soruyor. Nişanlımı hala sevip sevmediğimi. Kardeşimin bir eve tıklılmasından dolayı suçluluk duyup duymadığımı. Annemin neden hala seyahatini yarıda kesip eve gelmediğini.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Tışlıyorum.

İnanmayarak arkasına yaslandı. Sanki kaba olan benmişim gibi. Sanki alınmaya hakkı varmış gibi.

"Affedersiniz?" diye sordu. "Sadece iyi dileklerde bulunmaya çalışıyordum."

"Bana gelip bunu sormaya hakkın yok. Benim hayatım seni ilgilendirmez, seni kurumuş pislik."

Sonunda kadın sustu, ben onun yanından geçip Carter'a doğru ilerlerken şok içinde donakaldı, Carter artık benim karşı çıkışımı duyabilecek kadar yakındı.

O da şok oldu.

Bu Vesper Rivers değil. En azından "önceki" versiyonu değil. O asla sabrını kaybetmez ya da o kadına hakaret etmezdi. Geveze ve kaba kadının kendisini ne kadar rahatsız hissetmesine rağmen onu rahat ettirmek için elinden geleni yapardı. Etrafındaki herkesin anlaşıldığından emin olurdu, çünkü hakaretleri absorbe edebilir, incinmiş duyguların üstesinden gelebilirdi, yeter ki başka kimse bunu yapmak zorunda kalmasın.

Carter'ı geçip arabaya doğru fırladım. Adımı söyleyerek peşimden koşuyor ama ben yolcu kapısına gelene kadar durmuyorum. Arabaya bindi ve

kapımın kilidini açıyor. Bir gümbürtüyle oturuyorum, neye karşı olduğunu bilmediğim fiziksel bir protesto. "Vesp, orada ne oldu? Seni tanıdım mı?" diye soruyor. "Merak etme. Ben iyiyim."

Carter başını sallar. "Bana endişelenmememi, iyi olduğunu söyleyip duruyorsun." Bana doğru eğilmek için koltuğunda kayıyor. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Acı çektiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Banyoda ağladığımı biliyorum. Hâlâ korktuğunu biliyorum. Ama benimle konuşmazsan sana yardım edemem. Seni rahat bırakıyorum ama anlamam gerek. Sana ne oldu?"

Geri döndüğümünden beri bu soru gözlerinin önünden gitmiyor. Beni izliyor, sanki hikâye tenimde yazılıymış ve onu inceleyebilseymiş o zaman anlayacakmış gibi. Ona zaten bilmediği bir şey söylemedim - kaçırıldığımı. Çünkü beklediği, duymak isteyeceği versiyon bile bana bakışını sonsuza dek değiştirecekti. Bir adamın beni aylarca kişisel oyuncağı gibi becerdiğini bilecek. Beni soyduğunu, bağladığını ve aç bıraktığını, böylece teslim olmaktan başka çarem kalmadığını. Maskeli adamın beni Carter'ın keşfetmesine asla izin vermediğim yerlerde ve şekillerde becerdiğini. Hepsini Carter'ın boşaldığı kadar, hatta daha fazla içime boşaldığını. Çünkü o doyumsuzdu. Açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcı gibi beni arzuluyordu. Ama tüm bunların heyecanı yüzüme sinsice vurmadan, göğsümü korku ve heyecanla kabartmadan, ıslanmadan bu hikayeyi anlatabileceğimi bile sanmıyorum.

Ve maskeli adamı, onun beni arzuladığı kadar arzulamaya başladığımı bilecek. Carter'ı kaybedeceğim çünkü o benim kaybolduğumu görecek. Avlanan kişinin avcıyı özlememesi gerekir. Sam'le aramızdaki şey doğal değil. Anormal. İğrenç.

"Bilmek istemezsin..." Törpülüyorum.

"Bana ne olduğunu anlat. Bana güvenebilirsin," diyor bir damla gözyaşını silerek. "Bu tür şeyleri duymak için eğitildiğimi biliyorsun. Kaldırabilirim. Kimseyi görmek istemiyorsun ama biriyle konuşmaya ihtiyacın var. Bana güvenebilirsin." Elinin dışıyla yanağımı okşuyor ve sürekli kaçan saç tutamını bulup benim için geri topluyor.

Ben hastayım. Sam beni hasta etti. Çünkü Carter'a onun hakkında söyleyeceklerimi düşünmek bile -kedigözlerinin parıltısı, çıplak vücudundaki kıvrımlar ve kas çizgileri, yara izleri, sanki cehenneme çok yaklaşmış da onu yakmış gibi- her tarafım zonklıyor; uyandım.

Carter'a ne olduğunu anlatamam, krlenmiş dozlarda bile. O yüzden şeytandan öğrendiğim şeyi yapıyorum: Eğildim ve Carter'ı öptüm. Yumuşakça değil, izin istemedem. Aldım. Bunun doğru bir şey olup olmadığını fırsat vermeyeceğim. Kendini o kadar iyi hissettireceğim ki, neyin önemli olduğunu umursamayacak. Tıpkı Sam'in bana yaptığı gibi. Vücudu benim varlığım karşısında kaskatı kesilip bana dokunma isteğini bastırđında, umutsuzca şefkati veriyorum.

Onu sorulardan uzaklaştırmak için yapıyorum. İyiymişim gibi davranmak için. Sam'in yerine Carter'ı kullanarak bunu yapıyorum.

"Dur, Vesp," diye inliyor ama beni itmiyor.

Sürücü koltuğundaki Carter'ın üstüne çıkıyorum ve bacaklarımın arasında işe yaradığını hissediyorum. Bu gece bana başka soru sormayacak. Umarım bunu Sam'in beni değiştirdiği gibi onu değiştirmeden yapabilirim.

CHAPTER

34

VESPER

Annemin yemek masasının etrafında sessizce otururken çatallar ve bıçaklar yanık turuncu Fiestaware'e çarpıyor. Geri döndü. Nihayet. Onu ve doktoru havaalanından aldık, duygusal bir kavuşma için elinden gelenin en iyisini yaptı. Geri döndüğüm için çok heyecanlıydı. Hatta o kadar heyecanlıydı ki, dönüş haberimi aldıktan sonra fazladan iki gün daha kalarak seyahatini Amazon'da tamamlamaya karar verdi.

Havaalanında beni kucakladı, tazelenmiş ve bronzlaşmış, gözlerini bulanıklaştıran sahte sevinç gözyaşları. Hayatım boyunca umursadığını sanmışım. Önemmediğini ama sadece farklı bir malzemeden yapıldığını düşündüm. Belki de babam her kimse, onun acı veren güçlü empatisini almışımıdır. Ama hayır. Onun bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sorumluluk sahibi biri. Beni asla birisinin verandasında üzerime ilıştırılmış bir notla bırakmazdı, ama ben onun için sadece bir sorumluluğum. Johnny'yi bu yüzden hapse attı. Carter bunun en iyisi olduğunu düşünebilir ama onun motivasyonu 'inki gibi değil. Eğer en iyisi , bu uygun bir yan etkidir.

Beni kucaklamasına izin verdim, pencereden dışarı bakıp dünyanın önümden geçişini izlerken arabayı yolculukla ilgili konuşmalarla doldurmasına izin verdim. Boğazımda bir yumru oluştu ve Sam'in beni bıraktığı gün pencereden izleyebildiğim kadarını izlediğimi hatırladım.

Bırak beni.

Öfke başka bir şeye dönüşmeye başladı. Onu edebilirdim. Bana hayatıyla ilgili her şeyi anlattı. Beni öldürmüş olabilirdi.

O ormana gitseydim kimsenin haberi olmazdı. Ama gitmeme izin verdi. Sanırım bunu takdir etmem gerekiyor. Etmeye çalışıyorum. Ama hâlâ beni terk etmiş gibi hissediyorum.

"İyi değil mi?" diye soruyor.

"Hmmm?" Başımı kaldırıp tabağa serpiştirdiğim Londra piliçlerine ve bezelyelere bakıyorum. Fena değil. "Güzel," diye cevap veriyorum o daha cevap vermeden.

Sanki aramızda özel bir bağ olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibi, "aldım çünkü senin en olduğunu biliyorum," diyor.

"Benim favorim şerit biftek." Bunu söylediğimde ağzını silmek için peçetesini kullanması ve koltuğunda kayması hoşuma gidiyor.

"Şey," diye iç geçirdi, başını eğdi, ona verdiğim pek de sıcak olmayan karşılama için küçük bir selam verdi, "Hepimizin bir arada olması için biraz daha heyecan bekliyordum."

Ha! Böyle şeylerin aileleri bir araya getirmesi gerekir, değil mi? Çünkü kendimi masadaki hiç kimseden daha uzak hissetmemiştim.

"Her şey hayatınızı daha keyifli hale getirmek için var olmuyor," diye kıs kıs gülüyorum.

Çatal ve bıçağı protesto amacıyla tabağa çarptı.

"Kastettiğim bu değildi."

Sadece gevşek kahverengi ete ve donuk bezelyelere bakıp duruyorum. Turuncu, bu renkler için berbat bir arka plan seçimi.

"Carter, yolculuk sırasında harika purolar aldım. Neden bir tanesini arka bahçede paylaşmıyoruz?" Peter, üvey babam, sordu.

Carter bana bakıyor, bir işaret bekliyor. Bunu hissedebiliyorum ama başımı kaldırmıyorum. "Evet, elbette," diye tereddütle kabul ediyor.

Adamlar odadan çıkar çıkmaz, annem hemen konuya girer. "Dinle, Vesper. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum ama-"

"Ondan bahsetmedin bile. Bir kere bile, adını bile anmadın," diye söyleniyorum, hâlâ tabağa bakarak.

"Ne?"

"Oğlun."

Sanki bütün gece bunu içinde tutmuş ve ne zaman dışarı çıkaracağını merak ediyormuş gibi bir iç çekiyor.

"Tatlım, bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Keyfin yerinde görünmüyor. Seni üzmem istemedim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum, sonunda gözleriyle buluşuyorum. "Onu uzaklaştırdın. Benden kurtuldun ve sonunda aynısını onun için de yapabildin. Eminim geri döndüğümü duyduğunda *çok heyecanlanmışsındır.*"

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Seni geri istemediğimi mi?"

"Kim kaçırılan ve öldüğü sanılan kızının yeniden ortaya çıktığını öğrendiğinde eve dönmek için bir haftadan fazla bekler ki? Sence bu normal mi?"

"Koşullar olduğunu biliyorsun. Ormandaydık!" "Peki ya döndüğünüzde? Yolculuğunuzu tamamladınız!"

"Bu acımasız suçlamaları dinlemek zorunda değilim. Uçuşlar ayarlandı."

"O zaman yapma. Ama bana yalan söyleme. Çok şey yaşadım. Bir aptal gibi yalan söylenemeyecek kadar çok gerçek gördüm."

Bir an için başını sallıyor, ağzı derin bir kaş çatma şeklinde kıvrılıyor. "Biliyorsun, her zaman her şeyi çok basit görüyorsun. Herkes senin gibi bir melek değil. Herkes bu tür sürekli fedakâr bir sevgi yeteneğine sahip değil. Hepimiz senin gibi yaratılmadık."

"Ben melek değilim anne."

"O zaman orada kendini beğenmiş bir şekilde oturup beni yargılama hakkını sana kim veriyor? Elimden geleni yaptım. Seninle yalnızdım. Ve sanırım seni yetiştirirken oldukça iyi bir iş çıkardım. Johnny'yle ise başa çıkamıyorum. Sen kaçırıldığında, hiçbir şeyle başa çıkamadım."

"Yani kaçtın, her zaman yaptığın gibi-" Boğazımdaki yumru beklenmedik bir şekilde geri döndü. Onun yüzünden değil, Sam yüzünden. O da tıpkı onun gibi beni terk etti.

"Ne istediğini bilmiyorum Vesper. Sen gittin diye dünyanın durması mı gerekiyordu? Yaşamayı bırakmam mı gerekiyordu?"

"Birkaç hafta önce öldüğümü söylemiştin. Bana bir şans bile vermedin," diye azarladım. "Bunu istediğin kadar haklı çıkarabilirsin. Ama kendine karşı dürüst ol. On yıllardır ilk kez yükten kurtulduğun için mutluydun. Komünde bulabildiği her siki siken o kadın olmaktan."

Gözleri yaşlarla doluyor ve oturduğu yerden fırlayıp bana doğru yürüyor ve yüzüme bir tokat atıyor.

Dik duruyorum. "Sence bu acıtıyor mu? Sence bu acı mı?" Biftek bıçağını alıp ön koluma tutuyorum.

"Vesper!" diye bağıyor.

"Bunu yapabilirim ve hiçbir şey hissetmem bile!"

Arka bahçeye açılan sürgülü kapının emme sesini duyuyorum. Ellerim kollarımı kavradı. Bunu yapmayacaktım. Bir şey anlatmaya çalışıyordum. Ama hepsinin bana bakışı, sanki sonunda ben olmadığımı görmüşler gibi.

Buraya kendilerini daha iyi hissetsinler diye konan kız ben değilim. Hayatlarını kolaylaştırmak için. Artık değilim. Ben zor biriyim. Hantalım. Hiçbir şey uymuyor ve ben her zaman rahatsızım, bir şeyleri yerine oturtmaya çalışıyorum. Nezaketin önemsiz görünmesine neden olan şeyler gördüm ve hissettim.

Nasıl bir belaya dönüştüğümü görüyorlar ve bunu istemediklerini söyleyebilirim. Tatlı, uysal Vesper'larını geri istiyorlar. Şimdi kendilerini mecbur hissediyorlar. Tıpkı annemin her zaman yaptığı gibi. Ama bunu *istemiyorlar*.

Bunu istemiyorum.



Akşamdan kalma gibi bir hisle uyandım. İçki içmemiş olmam dışında. Yatak odasından çıktım ve Carter'ın kendine bir fincan kahve doldurduğunu gördüm.

Kendi kendime inliyorum, önceki gecenin çirkinliğini hatırlayınca her şeyim ağrıyor.

"Bu tam bir felaketti," diyorum.

Carter'ın yüzü gergindir. "Vesper, bence biriyle görüşmelisin."

"Biriyle görüşmek mi?"

"Evet. Bir terapist. Büyük bir sınavdan geçtiniz ve sanırım uyum sağlamakta zorlanıyorsunuz."

"Carter, neredeyse iki hafta oldu, bana biraz zaman ver."

"Anlıyorum ve demek istediğim de bu, şimdi yardım almanın tam zamanı. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Carter kahvesini tezgâhın üzerine bıraktı ve nefes vererek odadaki tüm gerginliği dağıttı. "Bak," diye söze başladı ve bana doğru birkaç adım atıp omuzlarımı ellerinin arasına aldı, "Benimle, annenle ya da tanıdığın herhangi biriyle konuşmaktan rahatsız olabileceğin şeyler olduğunu anlıyorum. Bu yüzden tarafsız bir kişi ideal olacaktır. Onlar bir şey söylemez ve sen de hissettiğin şeyleri çözebilirsin."

"Bir terapistin nasıl çalıştığını bilirim, Carter. Hemşire olmama bir sömestr kalmıştı."

"Biliyorum, sadece senin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum. Hepimizin sana karşı olduğunu düşünüyorsun gibi hissediyorum. Savunmaya geçtin. Acaba bunun nedeni içinde korumaya çalıştığın bir şeyler olması mı? Bir kabuk gibi. Bu seni sertleştiriyor. Ve böyle şeylerin olduğunu anlıyorum. Ben sadece sana karşı sert olmak zorunda olmadığın birinin, güvenli bir alanın olmasını istiyorum ve sonra hayatını yaşamaya geri dönebilirsin. Belki okulunu bitirirsin."

"Bunu düşüneceğim," diyorum. Bunların hiçbirini istediğimden emin değilim. Hemşirelik bir zamanlar tırmandığım bir kaide üzerindeki bir kupaydı. Ama son zamanlarda bu hedef pek cazip gelmiyor.

Bana gergin bir gülümseme veriyor.

Hope. Telefon çaldı.

Carter başımı okşuyor, ahizeyi almak için dönmeden önce bana hüzünle bakıyor.

"Yee-ello."

Kaşlarını çatıyor. "Alo? Alo?" Homurdanıyor ve telefonu kapatıyor. "Yanlış numara ya da kötü bir bağlantı," diye beni bilgilendiriyor.

"Ah," diyorum kendime kahve koyarken, Sam'i azarlamak için kaçırdığım fırsatın hayal kırıklığıyla midem bulanıyor.

"Neden bana iş arkadaşlarından birkaç tavsiye getirmiyorsun, ben de bir randevu ayarlamaya çalışayım?" Ne kadar doğru söylediğimden emin değilim ama Carter'ın benim için endişelenmesini istemiyorum. Endişelendiğinde de oyalanıyor.

"Tamam, öyle yapacağım. Benim gitmem gerek." Beni başımın üstünden öpüyor ve kapıya doğru gitmek için dönüyor. "Bu arada şunu da söylemek istiyorum, dün geceki öfkeli halini onayladığımdan değil ama bir kez olsun annene karşı durduğunu görmek güzeldi. Sadece bunun daha verimli ve daha az korkutucu olabileceğini düşünüyorum."

Gülüyorum, kadeh kaldırmak için kupamı ona doğru kaldırıyorum. O gidiyor. Birkaç saniye bekliyorum, fincanı sessizce yere bırakıyorum ve ayak seslerini dinlemek için parmak uçlarımla kapıya doğru ilerliyorum. Sessizlik. Kapının zincirini bağlıyorum. Sonra telefona dönüp 0'ı tuşluyorum.

"Merhaba, operatör. Az önce bu hattan bir çağrı aldım ve acaba nereden geldiğini söyleyebilir misiniz? Sanırım bir arkadaşımды ve numarasını kaybettim."

"Hanımefendi, aramayı takip edemiyorum, bir isim ve şehir var mı?" "Ben...hayır, taşındı, nereye gittiğinden emin değilim."

"Arkadaşınızın adı yok mu, Hanımefendi?"

Dürtüm onun sorularıyla birlikte kayboluyor ve telefonu kapatıyorum, açmamam gereken bir şeyi açmaya ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı fark ediyorum. Ama başka bir fikrim var, bana ne getireceğini bilmiyorum, ama bu boşluğu en azından geçici olarak tatmin edeceğini biliyorum. Dün annemden aldığım arabamın anahtarlarını aldım. Carter'a yakın zamanda kullanmayı düşünmediğimi ama acil durumlar için yanımda bulundurmanın akıllıca olacağını söyledim. Yalan söyledim.

CHAPTER 35

VESPER

İlk durağım Las Palmas Evi. Yapı, hayal ettiğim gibi bir huzurevinin steril görünümüne sahip değil. Planım bu hafta sonu annem ve üvey babamla Johnny'yi ziyaret etmektir, bir nevi büyük buluşma. Henüz izin verilen ziyaretçiler listesinde değilim, bu yüzden onun dönmesini beklemem gerekiyordu. Akşam yemeğimize dayanarak annemle bu hafta sonu birlikte vakit geçiremeyeceğimizi söyleyebilirim, bu yüzden bugün en azından ona bir göz atabileceğimi ve belki de şanslıysam onu görmeme izin vereceklerini umuyorum. Daha fazla bekleyemem. Sadece onun iyi olduğunu görmem gerek.

Üç katlı güzel bir tuğla ev. Carter hastaneden benim için bir broşür almıştı. Küçük bir yer, bir yirmiden fazla çocuk barındırmıyor. Fiziksel, mesleki ve davranışsal terapiye erişimleri var. Yabancıların sunabileceği herhangi bir şeyin benim verebileceğimden daha fazla olabileceğine inanmayı reddettim, ancak bu huzurlu evin önünde dururken, ön kapıyı çevreleyen gül çalıkları, oynayan çocukların sesleri arasında, bir çocuk için iyi bir yer gibi görünüyor.

Sesleri takip ederek okul bahçesi gibi tel örgülerle çevrili arka bahçeye gidiyorum. Bir oyun alanı var; çeşitli fiziksel becerilere sahip çocuklar oynuyor. Bazıları tekerlekli sandalyede oturuyor, bazıları zig zag çiziyor. Sonra onu gördüm. Kollarının arasında bir top tutuyor, tekerlekli sandalyedeki başka bir çocuğa atıyor. Iskallıyor. Ellerini tam olarak kullanmadan nişan almak zor. Bir kadın gülümsüyor ve topu alırken cesaretlendirici sözler söylüyor. Tekerlekli sandalyedeki çocuk topu Johnny'ye geri atıyor ve o da

kollarını birleştiriyor ve yakalıyor. Ağzımı kapatıp gözyaşlarını bastırıyorum, parmaklarımı çitlerin arasından geçirirken minik sevinç zıplamalarıyla kutlama yapıyorum. Onu daha önce hiç böyle bir top yakalarken görmemiştim. Gülümsemesi ısıldıyor. Daha uzun görünüyor ve yüzü değişmiş, çene hattının bir gün alacağı açılarını işaretlerini şimdiden gösteriyor.

"Merhaba," diye selamlıyor başka bir kadın kibar bir şüpheyle. "Oh, merhaba," diye cevap veriyorum, kendimi toparlayarak.

"Aile üyesi misiniz?" diye soruyor.

"Evet. Ben Johnny Rivers'ın ablasıyım. Üzgünüm, bunun garip göründüğüne eminim. Adımın ziyaret listesinde olduğunu sanmıyorum. Annem ülke dışındaydı ve ziyaret için belirli saatleriniz olduğunu biliyorum. Gitmiştim.

-Uzun zamandır. Daha fazla bekleyemedim."

Yüzünde bir farkındalık ifadesi beliriyor. Cildi güneşte neredeyse parıldayan kusursuz bir moka parlaklığına sahip ve parlak ela gözleri bana doğru ısınıyor.

"Aslında bu sabah annenle konuştum. Sen Vesper'sın, değil mi? Güzel bir isim. Onu ziyaret edebileceğinden emin oldu."

Anneme karşı içimde tuttuğum öfke düğümü biraz çözülüyor. Hepimiz biraz iyi, biraz kötüyüz. Hepimiz sadece bu hayatı anlamaya çalışıyoruz.

"Yaklaşık on beş dakika sonra terapisi var. İstersen gelip onunla oynayabilirsin."

Oyun alanının girişini işaret ediyor, kapıda buluşuyoruz ve beni içeri alıyor. Ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Ona adamın beni aldığını ve uyumaya gittiğimi söylemişler. Kafası karışacak mı? Yoksa tüm bunlar, ben yokken çok şey yaşamış gibi görünen bir çocuk için zaman içinde küçük bir kırılma mı olacak?

Arkasından yaklaşıp omzuna hafifçe dokunmadan önce gözyaşlarını tutmaya çalışarak bir nefes alıyorum. Dönüyor, top hala kollarında. Bana baktığında donup kalıyor ve topu düşürüyor. Aramızdaki küçük boşlukta sekiyor. Yüzündeki boş ifade çatık kaşlara dönüşüyor ve ağlamaya başlıyor, bana sarılırken yüzünü karnıma gömüyor.

"Johnny," diye fısıldadım. "yok. Geri döndüm."

Beni sıkıca tutuyor, sadece diz çöküp gözlerinin içine bakabileyim diye gevşetiyor.

Göz

"Üzgün müsün?" diye başını sallıyor.

"Mutlu musun?" diye başını sallıyor ve ön koluyla bir damla gözyaşını siliyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Gözyaşlarım onunkilerle eşleşirken duygularımı tutmayı çoktan unutmuştum. "Gittiğim için özür dilerim."

Johnny başını sallar.

"Burayı seviyor musun?"

Birçok kez gülümsüyor ve başını sallıyor. Çok iyi gittiğini söyleyebilirim. Birlikte oynayabileceği başka çocuklar var ve dengesi ve gücü bile gelişti. Belki de benim ona, onun bana olduğundan daha fazla ihtiyacım olduğunu kabul etmek alçakgönüllülük. Beni arkadaşı Thomas'ın yanına götürüyor, o da serebral palsi hastası gibi görünüyor ama hala konuşabiliyor. En iyi arkadaşı var. Onun gibi biri. Her gün yaşadıklarını benim şekilde anlayan biri.

Terapiye gitme vakti gelene kadar Johnny ve Thomas'la top oynuyorum. Geri döneceğine dair söz vererek yanından ayrıldığımda gülümsüyordu. Güvendeydi. Her şeye değdi. Bana ne olursa olsun, o iyi olacak.



Günün bu saatinde kütüphane neredeyse boş olduğundan, aldığım bir emlak dersi için araştırma yaptığımı söylediğimde kütüphaneci bana yardımcı olmaktan mutlu görünüyor.

Birkaç santim kalınlığında kitaplar halinde bir araya getirilmiş kayıtları çıkarmamda bana yardımcı olmaya çok hevesli. Hunter ya da Ridgefield ailesine ait mülk aramaya başladım. Büyük olmalı, muhtemelen tarım arazisi olarak belirlenmiş olmalı. Sessiz bir yer. İzole bir yer. Görünüşe göre bu aileye ait çok fazla arazi var. Pek çok Hunter ve Ridgefield ailesi ve pek çok nesilden arazi sahibi var.

Saatler sonra, alanı büyüklük ve mesafeye göre bir düzineden daha az mülke kadar daraltabiliyorum. Ama daha fazla detaya ihtiyacım var. Saate bakarken karnım gurulduyor. Bir an önce dönmeliyim, Carter genelde eve geç gelir ama bazen erken gelip beni şaşırtır.

Ama tutulduğum yeri bulmaya ne kadar yakın olduğumu hissedebiliyorum. Yeni bir hayat kurmaya başladığım yeri. Sonunda bir fikrim var. Kütüphaneci beni haritalar bölümüne yönlendiriyor ve ben de adresleri incelemeye başlıyorum. Fikrim, herhangi birinin su kütlelerini gösterip göstermediğine bakmak. Bu konuda tam bir acemiyim ve gölet bana çok büyük görünse de, belki de bir haritada gösterilecek kadar büyük değildir. Yaklaşık beş mülk var ve benim dahiyane fikrim işe yaramaz görünüyor.

Kalemimin ucunu kemiriyorum ve yırtıcı bir hayvanın sarmal gerginliğiyle haritaların ve kitapların üzerine eğilmekten gerginleşen ve ağrıyan omuzlarımı geriıyorum.

Haritada bir sonraki yeri arıyorum, 1021 Redwood Lane, Villa Buena, CA. Haritaları ve emlak kayıtlarını taramaktan yorulmuş ve bulanıklaşmış gözlerimi birkaç kez kapatıyorum ve yeniden odaklandıklarında onu buluyorum. Parmaklarımı kâğıt üzerinde gezdiriyorum ve sadece düz mürekkep tonları olmasına rağmen, her şey çok tanıdık geliyor. Sınırlarını anlamaya çalışıyorum, arazi mülkiyeti kayıtlarıyla koordine ediyorum ve işte o zaman onu görüyorum, soluk mavi düzensiz şekilli bir elips. Su. Haritadaki ölçeğe göre, göletimin hatırladığım büyüklüğü kadar.

Diğer yerlere bakmama bile gerek yok. Biliyorum. Birdenbire planı görebiliyorum. Kulübemle su arasındaki adımları saydığım haftaları ve ayları kullanarak, kaldığım yeri, evin muhtemelen nerede olduğunu daraltabilirim. Ahırın nerede olduğunu. Kalbim göğsümü yumrukluyor, nefesimi kesiyor.

Bu gerçek. Burası gerçek. Neredeyse sadece zihnimde varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Bu kısa sürede bile, uyandığınızda hemen hatırlamazsanız bir rüyanın yaptığı gibi bazı kısımlar solmuştu. Titreyen ellerimle tüm kitapları ve belgeleri dağınık bir yığın haline getirdim, haritayı buruşturup çantama attım.

Saate bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Saat çoktan sekiz olmuş. Carter muhtemelen evi yirmi kez aramıştır ve muhtemelen geri dönmüştür. Kütüphaneden koşarak çıktım ve hızla eve gittim.

Kapıyı sessizce açıyorum, yokluğum sıra dışı bir şey değilmiş gibi davranıyorum.

Carter telefonla konuşuyor, bir ileri bir geri volta atıyor, beni görünce arkasını dönüp rahatlamak için burnunun kemerini sıkıyor. "Boş ver, az önce kapıdan girdi. Evet. Tamam. Tamam. Görüşürüz. Tamam. Hoşça kal."

"Kimdi o?" diye sordum.

"Annen."

"Onu neden aradın ki?" Şak diye söyledim.

"Bütün gün aradım. İlk gün devriye arabasını buradan çektiler ve sen kaçtın. Eve gitmeden önce beklemek ve polisleri aramamak için her şeyimi harcadım. Ve sen gittin. Ne bir not, ne bir şey!"

"Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diyorum ve sırlarla dolu çantamı kapının yanına fırlatıyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor. Bu soru beni beklediğimden daha fazla rahatsız ediyor. Döndüğümde beri bir erkek arkadaştan çok çocuk bakıcısı gibi davranıyor ve bu beni yormaya başladı.

"Her şeyi size bildirmek zorunda mıyım? Ben bir yetişkinim, biliyorsun." "Dün gece koluna bir bıçak dayadın ve onu kesmekle tehdit ettin.

kendin. Sonra bugün ortadan kayboluyorsun. Ne düşünmem gerekiyor?" "Kendimi kesmeyecektim," diye haykırıyorum.

"Bu normal bir davranış değil."

Kıkırdıyorum. *Normal*. Benden normal olmamı mı bekliyor? "Haklısın. Bu normal değil. Geri dönüşüm sizin ve diğer herkes için bu kadar rahatsız edici olduğu için üzgünüm. Geri döndüğüm ve hayatlarınızı alt üst ettiğim için üzgünüm. Herkes benim garip ve alışılmadık davranışlarıma uyum sağlamak zorunda kaldığı için üzgünüm. Tüm bunlar sizin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm," diye alaycı bir şekilde yakınıyorum.

"Böyle yapma Vesp."

"Buna hazır değildim. Bunların hiçbirine. Hiçbirinizi bir daha göremeyeceğimi sanıyordum. O ana kadar eve döneceğimi bilmiyordum. Bu yüzden biraz alışma sürecine ihtiyacım varsa beni affedin. Buna kafamı toparlamak ve bana akli dengesi yerinde olmayan biriymişim gibi bakılmaması için biraz zaman da dahil. Bunu yapan ben değilim!"

"Kastettiğim bu değildi."

"Neyi feda ettin? Ona ne söyledin?"

Sen?"

"Bana mı sordu? Kime? Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyorsun, sana bir seçenek sunduğunda..." İma ediyorum, istemeyerek

Yanı başımızda sessizce oturup bizimle alay eden feli serbest bırakmak.

Bunu yapmamalıyım. adil değil, ama her zaman aklımın bir köşesindeydi ve en başından beri kararlılığımı yiyip bitiriyordu. Bana bir seçenek sunulduğunda, bedenimi ortaya koydum. Sam'in Carter'a zarar vermesine izin veremezdim, bu yüzden ona beni alabileceğini söyledim.

"Yumruklara katlanıp katlanmayacağını ya da ona izin verip vermeyeceğini sorduğunda-" Söyleyemiyorum. Bu kelimelerin içinde o kadar çok utanç var ki.

"Neye izin vereyim? Sen neden bahsediyorsun?!" Carter tersledi.

"Bırak beni siksini!" diye bağıriyorum. İçimdeki gizli hastalığı bu şekilde ortaya dökmek katartık bir etki yaratıyor. Carter'ı korumaya çalıştım ama işe yaramadı.

Carter geriliyor ve bir an için hasta olacakmış gibi görünüyor. Anılarını araştırmasını izliyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Vesp.

O geceyi mi kastediyorsun?" Gözleri yaşlarla doluyor ve şimdi hasta olacağım. "Sence ben onun..." diye boğuldu, "sana bunu yapmasına izin verir miydin? Sanki benim iznimmiş gibi ona izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzündeki acı o kadar canlı ki, ona bakmaya dayanamıyorum. Kendi acıma onunkinden daha iyi katlanabiliyorum.

"Bana söyledi-"

"O bir yalancı!" Carter bağırır. "Özür dilerim. Havaya ihtiyacım var," diyor ağır nefesler arasında.

"Carter-" diye sesleniyorum ona özür dileyerek. Ama o çoktan kapıya doğru yönelmişti.

"Sadece biraz yürümem gerekiyor" diyor.

O gidiyor ve ben sessizce kapıya bakıyorum. Sam bana anlattığında ona inanmamıştım. Tabii ki Carter bunu yapmazdı. Ama bir yanım keşke yapsaydı diyor. Bir şekilde daha kolay olurdu. Kırk küsur dakika boyunca kapıya baktım, anahtarın kapıyı açtığını duyunca kendime geldim.

Carter içeri girdiğinde hazır ola geçiyorum. Pek iyi görünmüyor. Solgun ve gözleri pembe ve şişmiş. Sorduğum şey acımasızcaydı.

"Daha önce ima ettiğim şey için özür dilerim. Kafamda ayrıntılı bir konuşma vardı ama gerçekten üzgünüm Carter."

Carter başını arkaya eğiyor, parmaklarını uzun bir günün ardından dağılmış saçlarında gezdiriyor. İkimiz de zaten çok yorgunuz. Ellerini yüzüne sürerken göğsü ve omuzları düşüyor.

"Seni koruyamadığım için özür dilerim Vesp. Seni boğuyorsam özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum ve-"

"Hayır. Hayır..." Israr ediyorum, ona doğru koşuyorum ve ellerini tutuyorum. "Öyle demek istemedim. Sadece saldırıya uğramış hissediyordum ve bunu sana saldırmak için söyledim. Çok iğrençti. Dediğim gibi, bunu yapan ben değilim. Sen de değilsin."

Carter başını eğiyor ve iç çekiyor. "Haklısın. Hâlâ biriyle görüşmen gerektiğini düşünüyorum ve birkaç iyi isim topladım ama sana baskı yapmak istemedim. Sadece, seni geri almak için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki, sanki tam karşımdasın ama sana ulaşamıyorum. Geri döndüğünde her şeyin ne kadar harika olacağını düşündüm ve bunun ne kadar acı verici olacağını fark etmedim. Senin için. Geri dönmeni ve geçen yıl hiç yaşanmamış gibi davranmanı beklemek benim bencilliğim. Ben de yeniden yaşıyorum. Polisler benimle konuşmak için iş yerime geldiler, yeni bilgiler arıyorlardı, sen kaçırıldıktan hemen sonra beni birçok kez sorguladıklarından beri hatırlayabileceğim herhangi bir şey. Bundan bahsetmedim çünkü bu konuyu gündeme getirmekten nefret ediyorum.

O geceyi. Ama bu bana yeniden yaşattı ve her şey yeniden tazelendi ve sanki seni kaçırmak için köşeyi dönmüş gibi hissediyorum. Yardım etmek istiyorum ama elimde hiçbir şey yok ve kendimi çok etkisiz hissediyorum. O lanet piç-"

Başımı sallıyorum, pişmanlık göğsümü sıkıştırıyor. "Hayır. Hayır. Carter. Gitmeme izin verdi. Benim için geri gelmeyecek. Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Ve sen harika davranıyorsun. Belki de fazla muhteşem. Birbirimizin tadını çıkarmamızı istiyorum. Birkaç saatte bir arayıp sürekli endişeleniyorsun. Bu senin için sağlıklı değil. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce hayatına devam ettiğini sanmıştım. Unutulduğumu sanmıştım."

"Ben senin annen değilim, Vesp."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Çantamda duran haritayı, karşımdaki bu anlayışlı, sevgi dolu adama rağmen tek düşünebildiğim şeyin o yeri bulmak olduğunu düşünüyorum. O bunu anlamayabilir ama oraya gitmek yapmak zorunda olduğum bir şey. O yerden kendi şartlarımla ayrılmalıyım. "Bir şeyler yiyip hafta sonunun tadını çıkarmaya ne dersin? Şu anda birbirimizin tadını çıkaralım. Sanırım ikimiz için de uzun bir hafta oldu."

"Bence bu harika bir fikir. Aslında, neden değişiklik olsun diye dışarıda yemeğe çıkmıyoruz?" Ben öneririm.



Toprak yolda ilerlerken önce doğru yerde olup olmadığımdan emin olamıyorum. Ama kıvrıldıkça ve ağaçların arkasından ahırın görüntüsünü gördükçe teorimin doğru olduğunu anlıyorum.

Buraya gelmek için iki hafta bekledim. İki uzun hafta. Şu sözden hep nefret etmişimdir: uzun haftalar, günler, dakikalar. Bir dakika bir dakikadır. Bir saat bir saattir. Ama şimdi bunun doğru olmadığını anlıyorum. Soğuk bir bodrumda çıplak yatarken, açken, susuzken ve saniyeler sonsuza dek donuyormuş gibi görünürken değil. Tanıdığınız en acımasız adamın kollarındayken ve o size doğrudan, bir eroin iğnesi gibi zevk verirken ve o dakikalar sayarken, serbest düşüş gibi hızlanırken, böylece çok çabuk bittiğinde acı verici bir patlamayla yere değil.

Carter'la geçirdiğim zamana odaklanmaya başlamalıydım. Bir şeyleri yeniden inşa etmeye. Onu tekrar içime almalıydım. Bana güvenmesini sağlamalıydım. Böylece her saat başı evi aramaz, böyle uzun bir günlük yolculuğu fark etmezdi.

Korkmalıyım. Ya hâlâ buradaysa? Ama artık korkmuyorum. Birçok şeyim var ama korkmuyorum. Direksiyonu sıkıca kavradım. Bu yeri bulmaya o kadar odaklanmıştım ki, haklı çıkarsam ne yapacağımı düşünmemiştim bile. Sam'in bana söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olduğunu düşünüyorum - kardeşi onun gitmesini istiyordu. Adam en azından bir şeyi doğru yaptığını hissetmek zorundaydı ve kardeşini kasabadan çıkarmak bir tür eylemdi.

Ahır ile ana evin arasındaki geniş yeşil alana park ediyorum. Dışarı çıkıyorum, ayakkabılarım en son buraya geldiğimden birkaç santim daha uzun olan kuru çimenlere çarpıyor. Ahır dikkatimi çekiyor. Mülkte birinin olabileceği ihtimaliyle ona doğru sürünüyorum. Şerif Ridgefield burada bana rastlarsa, küplere biner. Kapıyı açtığımda bir vızıltı sesi duyuyorum; Sam'in kurumuş kan gölüne ve etrafını saran sinek sürüsüne kadar takip ediyorum.

Ahırın kapısı arkamdan usulca gıcırıyor ve irkiliyorum. Bir ahırın içine saklanıp sesleri dinliyorum, bir at kişneyene kadar saniyeler sessiz geçerken kalp atışlarım kafatasımda çarpıyor. Dışarı çıkıyorum, temkinli bir şekilde girişe doğru ilerlerken Beverly'nin başını ahırın eşliğinden uzatmış olduğunu görüyorum.

"Heeeeey kızım," diye mırıldanıyorum. Yaklaşık altın rengi kaslı boynunun yan tarafını okşadığımda ofluyor. "İyi görünüyorsun. Özgürlük sana yakışıyor." Keçiler görüş alanımda değil, bu yüzden Beverly'nin yanından geçip eve doğru yürüyerek görevime devam ediyorum. Sanki Disney prensesinin çarpık bir versiyonuymuşum gibi beni takip ediyor ve verandanın basamaklarında duruyor. Ön kapı kilitli değil; sahibinin sırlarını korumaya gücü yetmeyen paravan kapıyı çekip açtığımda protesto edercesine feryat ediyor.

Tıpkı bıraktığımız gibi. Sanki hiç gitmemişiz gibi. Acaba bir gün geri dönmeye niyetli mi? Gıcırdayan merdivenlerden yukarı, tıpkı zihninin karanlık bir köşesi gibi onun ruhunu barındıran odaya doğru yürüyorum. Renkli duvar halıları ve eşyalar hâlâ duvarları kaplıyor. Daha önce hepsini okumak için yeterli zaman yoktu. Sindirmek için.

Makaleleri teker teker çekiyorum. Onun ve ailesinin çocukluk fotoğraflarına bakıyorum. Şimdi farklı görünüyor, ama yüzünü görmek acı veriyor. Burada unutulmuş bir çocuğu deli bir kadınla yalnız görmek. Onun için hissettiklerimden nefret ediyorum ama nefes alma ihtiyacımı kontrol edemediğim gibi bunu da kontrol edemiyorum.

Siyah beyaz bir fotoğrafı var. İçinde çok küçük. Kazadan öncesine ait. Ağaçlarla çevrili şirin bir sokakta. Çocukların endişelenmeden oynayabileceği, annenin kolayca ön kapıdan çıkıp sizi akşam yemeğine çağırabileceği türden. Ben böyle bir şeye sahip değildim. Çoğu çocuk gibi büyümedim. Sadece ara sıra büyükannemi ziyaret ettiğimde o hayatı bir anlığına görebiliyordum. O da böyle bir sokakta yaşıyordu. Fotoğrafta Sam'in solundaki gibi bir evde. Daha yakından baktım. 98. Zar zor seçebiliyorum ama zihnime kazındığı için gördüğümde tanıyorum.

İnanamayarak başımı salladım. Onu hatırlamıyorum. Ama yine de oradaki çocukların çoğunu tanımiyordum. O beni hatırladı mı? Ona sormak istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Cevap istiyorum. Ama hiçbir şey alamayacağım. Bunun farkına varmak beni huzursuz ediyor. Sanki tüm bunlar kaderimde varmış gibi. Sanki doğduğumdan beri burada olmam gerekiyormuş gibi. Resmi yere bırakıp duvar halılarından birini çekiyorum ve düzinelerce beyaz badanalı ahşap tahtadan oluşan temiz duvarın bir kısmını ortaya çıkarıyorum. Sonra bir tane daha, bir tane daha, kâğıtlar ve renkli kumaş yığınları ayaklarımın etrafına doluşana kadar bu çılgınlığı yırtmaya çalışıyorum.

Bir zamanlar karanlık ve kalabalık bir zihnin sembolü olan, şimdi ise aydınlık ve açık olan odaya bakıyorum. Bir kusur dışında. Tahtalardan biri düzensiz görünüyor - daha kısa ve diğerleri gibi sıralanmamış. Ona doğru yürüyorum ve bastırıyorum. Sallanıyor ama oldukça sağlam bir şekilde yerleşmiş. El işi masasına koşup bir makas alıyorum, bir tarafını tahtaların arasındaki boşluğa sıkıştırıp duvardan ayırıyorum. Kaldırdığımda kolaylıkla düşüyor. Duvarda bir kutu duruyor. Bu evdeki çoğu şey gibi eski ama güzel görünüyor, taba rengi bir ahşaptan yapılmış ve üst kısmı oymalarla süslenmiş. Çıkarıp el işi masasının üzerine koyuyorum ve açıyorum. Avcı yeşili bir keçeyle kaplanmış ve içinde düzinelerce rastgele nesne var. Mücevherler, fotoğraflar ve ne olduğunu tam olarak çıkaramadığım ıvır zıvırlar. Sonra aklıma geldi: Bu onun ödül kutusu.

Enfeksiyon kapmış gibi ondan uzaklaşıyorum. Birden kendimi o kadar da özel hissetmemeye başladım. Bu avcının kurbanları arasında sadece bir kurban olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum. Bizden parçalar topladı. Ve hiç şüphem yok ki onları gururla duvarlarına asabilseydi, asardı. Bu resimlerden yayılan gülümsemeler çalındı. Kesilen hayatlar.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken titrek bir elimi ağzıma götürüyorum. Hiç beklemediğim bir şekilde acıyor. Sevgilinizden başkasına yazılmış bir aşk mektubu bulduğunuzda olduğu gibi. Bir ihanet. Bir aldatmaca. Bana asla o adam olmadığını söylemedi, ama bana farklı bir şey gösterdi. Ve ben inandım.

Onu. Ben . Acısını teninde taşıyan yakışıklı adama ve maskenin ardındaki o kişiye inanamıyordum. İkisi de onun içinde var olamazdı. Birinin ölmesi gerekiyordu. Tıpkı eski benin kuruyup solması ve şimdi burada olan kişiye yer açması gibi.

Çantamdan bir şey çıkardım ve kutunun olduğu yere koydum. Sam'e bir çeşit mesaj. Sonra kutunun kapağını kapatıyorum, bir saniye daha midem kaldırmıyor, kapağını kilitliyorum. Bunu bir sigorta, bir hatırlatma olarak saklamalıyım.

CHAPTER

36

SAM

Lanet olası kutusunu aldı. Bunun bir anlamı olmamalı. Ciddi bir ayak işi yapmadan evin nerede olduğunu bilmesinin imkanı yok. Ama yine de buldu. Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor.

O evden aceleyle ayrıldım. Vesp'le ne yapacağımı düşünüyordum. Onu öldürecektim. Öldürecektim. Ondan kurtulacak ve eve dönüp etrafı temizleyecektim.

Her zaman planlarımı mahvediyor. Sonra bir bakıyorum, onu park bekçisinin istasyonundan bir mil uzakta bırakmışım ve kaçıyorum. Çünkü beni ihbar edebilirdi. Onlara neye benzediğimi, aile geçmişimi, kamyonetimin marka ve modelini söyleyebilirdi. O noktada, fiziksel kanıtlar sadece pastanın üzerindeki krema olurdu. Kendime bir avantaj sağlamalıydım. Çoğu kaçağın yaptığını yaptım, güneye gittim, LA civarında bir lokantada durdum, tezgahın arkasındaki küçük bulanık televizyon ekranında biraz haber yakalamayı umdum.

"Kahve?" diye sordu garson kız, daha önce menüde işaret ettiğim elmalı turtayı uzatırken sakızını at gibi çiğniyordu.

Başımı salladım.

Bu çok garip. Sanırım onunla konuşabilirdim. Orada burada biraz takılmış olabilirim, ama sonunda umurumda değil. Kimsenin sesim hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Ve bir zamanlar olduğu gibi sırrın görünmez eli boğazımı sıkıyor. Koşuyordum ama bunun bir son olduğunu da kabullenmiştim. Bu acı lokanta kahvesi ve

Elmalı turta son yemeğim olacak. Dünyanın gerçekte kim olduğumu bilmesiyle. Bunun içinde bir huzur var. Öleceğini bildiğinde böyle olduğunu duymuştum. Bir sakinlik hakim olur.

Konuşabilirdim ama konuşmak istemedim. Eğer onu bir daha görürsem nefesimi Vesp'e saklayacaktım.

Nihayet akşam haberleri başladı ve en önemli haber hiç de sürpriz değildi

Bana.

*Sacramento bölgesinde kaybolan Vesper Rivers adlı kadın
Bugün Sequoia Ulusal Parkı'nda. Yetkililerin bu adamı bulmak için yardıma ihtiyacı var.*

Kupamdan bir yudum aldım, mükemmel görüntünün, hatta daha da iyisi yüzümün fotoğrafının ekranda belirmesini bekledim. Garson kızın donup kalmasını ve yavaşça bana doğru bakıp telefon etmek için bir bahane aramasını.

Aynı bokun farklı versiyonu bir görüntü ortaya çıktı.

Kahvemi tezgâha indirdim ve çatalımı kahveye batırdım.

Tur

ta. Maskeyle örtülmüş bir yüz. Sadece dışarı bakan gözler. Madde madde bir açıklama: Erkek, 1.80, Kahverengi Gözlü

Kendi kendime kıs kıs güldüm ve bu garsonun dikkatini çekti, ama ben umurunda bile değildi. Gözlerimin içine bakıp o adam olmadığımı görebiliyordu.

Vesper başardı. Beni korudu. Onun işbirliği olmadan kardeşimin bunu örtbas etmesinin imkânı yoktu. Enerji dolu bir şekilde ayağa kalktım ve başımı iki sallayarak tezgâha bir beşlik attım. Ben dışarı çıkarken Bay Ed bana baktı.

Ben özgürüm. Özgürüm adına koyayım. Ama tozlu havaya adımımı atar atmaz, açlık rahatlığımı çaldı. Ölmeye hazırdım. Var olmayı bırakmaya. Ama şimdi planım gerçekten işe yaramıştı ve onu benim için bunu yapacak birine dönüştürmüştüm, ona sahip olamazdım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Lokantanın dışındaki ankesörlü telefona doğru ilerledim ve cebimden birkaç sarı kâğıt çıkardım. Onları kasabadan ayrılmadan önce bir telefon rehberinden koparmıştım.

Peters, Dr. Richard

Telefona bir on sent attım ve numaraları tuşladım. Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bir şey söylememe gerek yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

onun orada olduğunu bilmeliydi. Onu arzulamaktan vazgeçmediğimi bilmeliydi. İyi bir şey yaptığını. Bu onun ödülüydü.

Telefon beş kere falan çaldı. Kapattım ve para üstü şingirdadı. Topladım ve tekrar yuvasına yerleştirdim. Bu kez diğer sayfaya baktım. Ellerimi öfke ve tiksintiyle titreten sayfaya. Bay Mükemmel. Olabileceği tek yer orasıydı.

Cevap yok. Muhtemelen hala istasyondadır. Arabama yöneldim ve yola geri döndüm. Kamyonetimin ışıkları çalılarla yarı örtülü bir tabelayı aydınlatıyordu: L.A. 15 mil.

İşte bu şekilde Los Angeles'a geldim. Birkaç hafta gözlerden uzak kaldım, sadece bunun ayrıntılı bir hile olmadığından emin olmak için. Ama onun sesini duymaya dayanamadım. Onu yeni hayatının sıradanlığından kurtarmam için bana adeta yalvarıyordu. Artık anlıyor, benim yanımda bir mahkûm değildi, dışarıda bir mahkûmdu, ihtiyacı olduğunu düşündüğü beklentiler ve ilişkiler tarafından zincirlenmişti. Geri dönüp onu tekrar alamam. Bu işler böyle yürümez. Ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Ben Hades'im. Dünyayı yaracağım ve onu içine çekeceğim. Ona tohumumu veriyorum, o da itirazlarına rağmen kabul ediyor. Şimdi ben onun eviyim. Dünyaya geri salındı, ama kaçınılmaz olarak bana dönmesi gerektiğini anlayacak. Bunu ancak iki dünyada birden yaşayarak atlatabilir.

Birkaç hafta sonra kuzeye dönüp (Scoot'u sikeyim) çiftliği için bir ekip tutmadan önce uygunsuz her şeyi temizlemek için geri döndüm ve annemin odasına geri döndüm, sanki lanet bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar Vesper'a verdiğim Yeşil Yumurtalar ve Jambon'un kopyasının olduğu kutu.

Kutu onda. İçi eşyalarla dolu ama o şey yaşıyor ve nefes alıyor ve bu kadar güçlü bir şeye sahip olmayı kaldırabileceğinden emin değilim. Orada pek çok şey bulacaktır ama bulamayacağı tek bir şey var, kendisinden herhangi bir iz. Boş deliğe bakarken elimi cebime atıyor ve katlanmış fotoğrafı çıkarıyorum. O noktada yıpranmış, katlama çizgisi onu tam ortadan ikiye bölüyor. Ellerimi oluk boyunca, gülümsemesine ve boynuna doğru gezdiriyorum. Kolyesinin görüntüsü kırıksıklık tarafından neredeyse yutulmuş. Bazen keşke onu saklasaydım diyorum, böylece hala ondan bir parçaya sahip olurum, bu yıpranmış görüntü gibi zamanla solan anılardan başka bir şeye.



"Bence bir yerlere gitmeliyiz. Uzun bir hafta sonu tatiline çıkalım," diyor Carter bana kurutmam için ıslak bir tabak uzatırken.

"Öyle mi?"

"Evet. Belki gideriz..." Gözleri büyüdü. "Neden Tahoe'ya gitmiyoruz? Orayı hep sevmiştir."

Yaptım. Ama şimdi, ağaçlar, su, kolyemi kaybettiğim anılar, hepsi beni ona geri getirecek. Sam'den önce bu fikre bayıldım.

"Elbette." Kırık bir gülümsemeye tereddütlerimin üstünü örtmeye çalışıyorum. Ama Carter bunu seziyor.

"Oraya gitmek zorunda değiliz. Her yere gidebiliriz."

"Hayır. Hayır. Bu iyi bir fikir." İşleri karmaşıktırmak istemiyorum. Çok değıştim ve listeye yenilerini eklemek istemiyorum. En sevdiğim yerin neden birdenbire beni coşkuyla çığlık attırmadığını açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Carter'ın bana inanmadığını hissedebiliyorum.

"Aslında çok heyecanlıyım," diyorum sahte gülümsememi daha iyi kullanarak. "Bence temiz hava ve açıklık mükemmel olacak. Planları benim yapmamı ister misin?"

Carter'ın gözleri parlıyor. "Tabii. Evet, hepsi senin. Bunu çok isterim."

Deniyorum. Çok çabalıyorum. İstemem gereken hayatın bu olduğunu kabul etmek için. Carter arzulamam gereken adam. Kendimi yeniden yapılandırmaya çalışıyorum. Ama iç çamaşırı çekmecenizin dibinde bir kutu dolusu kurban dururken bu çok zor.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda onu kendime olmam gereken yerin burası olduğunu hatırlatmak için kullanıyorum. Sam'in benimle paylaştığı tüm nazik anlara rağmen, bu kutu onun gerçekte olduğu kişi.

Ama Sam gibi, kutunun ağırlığı ruhumun üzerinde ve her zaman zihnimin arkasında, orada olduğunu bilerek oturuyor. Şu anda yaşadığım anları çalıyor. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Belki de tüm bunlar bir hataydı, onu korumak için. Onu tamamen bırakmazsam normal bir hayat yaşayabileceğimi sanmıyorum. Onu ve bu hayatı bir arada tutamam. Sadece birine sahip olabilirim. Belki de onu polisler bırakmanın zamanı gelmiştir.

Carter bazı işler için dışarı çıkmaya karar veriyor ve beni bir süreliğine evde yalnız bırakıyor. Her zaman yaptığım gibi çekmeceye gidip kutuyu açıyorum ve içindekileri gözden geçiriyorum. Burada çok fazla parça var. Pek çok hayat.

Sanırım bunu yapmak zorundayım. Şerifi arayıp bu şekilde devam edemeyeceğimizi söylemeliyim. Onu gafil avlamak istemiyorum. Saate bakıyorum. Cuma günü bu kadar erken gelmeliydi. Kutuyu çantama koyup Carter'a bir not bırakıyorum.

Şerif Ridgefield yine sorgulama için gelmemi istedi. En kısa zamanda döneceğim.

Karakol sadece birkaç dakika uzaklıkta. Resepsiyonun hemen yanında duruyor ve savcılıktan olduğunu bildiğim kahverengi takım elbiseli bir adamla dikkatle konuşuyor.

Zorlukla görüş alanında duruyorum, rahatsız etmek istemiyorum ama fark edilmek istiyorum. Beni fark etmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Elini adamın omzuna koyuyor ve bana doğru başıyla selam veriyor. El sıkışıyorlar ve adam bana doğru ilerliyor.

Yakışıklı ama farklı bir yakışıklılık. Daha temiz ve babacan bir tavır var. Adımlarında çok daha fazla ağırlık taşıyor. Sam'den o kadar da yaşlı değil ama çok daha olgun görünüyor. Sam, kaba yara izleri ve kirli sakalına rağmen sonsuza dek genç kalacakmış gibi görünüyor. Belki de işidir. Belki de vicdan sahibi olmasındandır.

"Vesper, neden ofisime gelmiyorsun?"

Çantamın askısını biraz daha sıkı tutuyorum ve onu takip ediyorum.

Hepsinin bildiğini hissediyorum. Hepsi çantadan yayılan kötülüğü hissedebiliyor.

İlk seferden bu yana birbirimizi birkaç kez gördük, çoğunlukla daha fazla soruya cevap vererek "yardımcı" olabilmek için. İstasyonda yürümek, orada oturmak, soruları cevaplamak, sorumlu adamın zaten cevaplara sahip olduğunu ve bunların hepsinin göstermelik olduğunu bilmek garip.

"Kahve, su?"

"Hayır, teşekkürler"

diyorum.

"Oturun," diyerek masanın kendi tarafının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Oturuyorum. Her zaman böyledir. Resmi, prosedürel, anlaşma yaptığımızdan beri konuşulmayan sır. Ama ben o duvarı yıkmak için buradayım.

"Sekreterim aradığında evde olmadığınızı söyledi. Erkek arkadaşınıza mesaj bırakmış. O da zaten yolda olduğunuzu söylemiş. Benimle konuşmuşsunuz ama bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Az önce Carter'la mı konuştu?" İletişimsizliği anlamaya çalışarak soruyorum.

"Evet."

"Neden aradın?" diye sordum.

Dirseklerini masasına dayayarak, "Neden yola ?" diye karşılık veriyor. Çantayı kendime yaklaştırdım. Ne istediğini öğrenene kadar elimdekileri paylaşmamam gerektiğini düşünüyorum.

"Ben...um...endişeliyim. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu. Beni arıyordu."

Ridgefield iç çeker ve alnını ovuşturur. "Lanet olası aptal." Ona böyle hitap etmesine içerliyorum. "Kimseye söyledin mi?"

"Hayır."

"Erkek arkadaşın bile mi?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman bu sadece ikimizin arasında kalacak ve bu şekilde devam edecek. Numaranı değiştirmeli ve özel yapmalısın. Erkek arkadaşına bu şekilde kendini daha güvende hissedeceğini ve gazetecilerden bıktığını söyle."

"Soruşturma nedeniyle bilmeniz gerektiğini düşündüm. Bu iyi."

Sandalyesine geri oturur ve dişlerini sıkar. "İstemiyorsun Onu durdurmak mı? Bana burada neler olduğunu hatırlat Vesper. Bunu neden yapıyorsun? Memnunum ama hiç rahat olamıyorum. Fikrini değiştireceğini düşünmekten uykularım kaçıyor."

Keşke bir cevap verebilseydim. Fikrimi değiştirmeyeceğime dair ona söz bile veremem.

"Sam'i hiç gerçekten tanıdın mı?" Ben sordum.

Oflayıp pufluyor. "Bir noktada tanıdığımı söyleyebilirdim. Belki onu gerçekten tanı mıyordum ama bir parçasını anlıyordum. Şu anda dürüstçe söyleyebilirim ki, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Masasının üzerindeki bir resme bakıyorum. Küçük ailesi. Çok mükemmel. Çok normal.

Şerifin önünde duran ve melek yüzünü masum bir gülümsemenin süslediği genç çocuğu fark ediyorum. "Vay canına, tıpkı Sam'in küçüklüğüne benziyor."

Ridgefield'ın yüzü geriliyor, sanki ağrıyan bir dürtmüşüm gibi.

"Evet, aynı," diye yakınıyor. "Sen yaptın mı?"

"Ne yaptım?" Ben

sordum. "Onu hiç

gerçekten tanıdım mı?"

"Sanırım yaptım. Yapmamış olsaydım daha kolay olurdu. Tanıdığınız birine ihanet etmek zordur."

Başını sallıyor. "Ya da tanıdığını düşündüğün biri."

"Yani ne yaptı sen istiyorum için söyleBen mi? Ya da yaptı sen sadece güvenceye ihtiyacınız var mı?" Ben soruyorum.

"Aslında seni rahatlatmak istedim. Tüm bunlar yakında sona erecek."

"Ne demek istiyorsun?" Soruyorum, içimde bir huzursuzluk düğümü kabarıyor mide.

"Birisi senin kaçırıldığını itiraf etti." "Ne?"

Tamamen şaşkınlıkla sordum.

Bir dosya çekip açıyor ve önüme bir resim koyuyor. Esmer, orta yaşlı bir adam bana bakıyor.

"Kuzey Ormanları Katili," diyor parmağını köhne adamın yüzünün ortasına saplayarak.

"Ama o değildi. Bunu biliyorsun." Sanki Şerife bunun söylenmesi gerekiyormuş gibi.

"Bu her şeyi unutturacak. Böylece bir şey gelmesinden endişe etmenize gerek kalmayacak."

"Anlamıyorum."

"O bir seri tecavüzcü ve katil. Eyaletin dört bir yanına kurbanlar ve cesetler bırakan bir kamyoncu. Onu gözaltına aldık. Kuzey Kaliforniya'da yirmi altı cesetle bağlantısı var ve en az elli cesetten sorumlu olduğunu itiraf ediyor."

"Neden yapsın ki? Anlamıyorum."

"İtiraf karşılığında bize başka suçlar hakkında bilgi vermeyi kabul etti. Çocuklar bazen bunu yaparlar, bir sürü şeyi itiraf ederler. Bazen şöhret için, bazen de karıştırmak için. Ama senaryo için çalışan küçük bir evi var. Arkadaşları ya da ailesi yok. Birini hapsetmiş olabilir ve kimsenin haberi olmazdı. İyi bir hikaye anlattı. Sadece kaçırılan kişinin bileceği şeyleri biliyordu."

"Nasıl?"

"Sorgulama yaparken tohum ekmenin yolları vardır."

"Ama o masum."

"O masum değil, Vesper. İki düzineden fazla insanı öldürdü. Kimseye zarar vermeyen masum kızları. Herif seni kaçırdığına dair bir itiraf imzaladı. Aslında bu davayı kapatabiliriz. Zaten ölene kadar hapiste kalacak. Böylece herkes bu davanın kapandığından memnun olabilir."

"Anlamıyorum. Peki ya diğer suçlar?"

"Bırak ben halledeyim. Yüzümde biraz yumurta olacak ama kurtaramayacağım bir şey değil. Sam'in evi şu anda satılık. Kendim kontrol ettim. El değiştirdiğinde ve yeni insanlar taşınıp eşyalarını getirdiklerinde, bozulmamış kanıtları geri almak imkansız olacak."

Bu son haber acı veriyor - Sam'in gerçekten gittiği düşüncesi. "Bu doğru gelmiyor."

"İşte bu," diye parmağıyla beni işaret ediyor, "bana kalp krizi geçirecek olan şey bu."

Gözlerimi deviriyorum.

"Vesper, bu adam acımasız bir katil. Toplum için bir tehlike. Ve rahatsız edici gerçek şu ki, Kaliforniya bu adamlarla dolu. Burası bazen Vahşi Batı'ya dönüyor. Eğer onu suçlarsam, dünyaya bir iyilik yapmış olurum."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Vesper, sana söz veriyorum, asla. Ama imkânsız bir yerdeyim. Hiçbir cevap almadan tatmin olmuş görünemeyiz. İkimiz de birilerinin bunun bedelini ödemesini istiyor gibi görünmeliyiz. Eğer bu davayı kapatmazsak, başkalarının benim saklayamadığım bir şeyi bulmalarını engelleyemem. Ve hepimizin bunu geride bırakmasını istiyorum. Sen-" kısık bir ses tonuyla eğiliyor. "Onu ele vermek istemedin. Seni asla zorlamadım."

Kutuyu sır olarak sakladığıma memnunum. İçimden bir ses, eğer onu teslim etseydim, bir çöp fırınına gideceğini söylüyor. Birden Şerif Ridgefield'in sürekli güvence ihtiyacı beni endişelendirmeye başladı. Ben uygunsuz bir yarım kalmış işim ve belki de kötü şeyler yapabilecek tek kişi Sam değildir.

"Haklısın. Her şey mükemmel gidiyor. Böylece hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

"Vesper, anlamanı istiyorum. Ailemi kurtardın. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa. Ayrılmak ve bir yerde yeniden başlamak istersen ya da sadece yardıma ihtiyacın olursa, sana yardım etmenin yollarını biliyorum."

"Buna minnettarım," diyorum, ayağa kalkıyorum, bu ofisin duvarları içeri girip beni ezecekmiş gibi hissediyorum.

Şerif arkasına yaslanıyor ve sinsi bir sırıtışla kollarını kavuşturuyor. "Yani gerçekten bana hiç söylememeyi mi planlıyorsun?"

Çantamı yanıma çekiyorum. "Sana ne söyleyeceğim?"

"Kaç aylıksın? Sen göstermiyorsun ama Katie altı aylık olana kadar James'e göstermedi."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Sam'e karşı korumacısın. Doktorların seni muayene etmesine izin vermedin ama kanını ve idrarını aldılar. Bilmeyeceğimi mi sandın?"

"Sana söz veriyorum. Değilim," diyorum titreyen dudaklarımın arasından.

"Eğer bu işi başaracaksak birbirimize güvenmemiz gerekiyor," diyor öne doğru eğilerek. "Bu işten bir çocuk çıkarsa ve o lanet gözlerle Sam'e benzerse ya da kan tahlili Kuzey Ormanları'ndaki adamla uyuşmazsa, bunun bizi kışımızdan ısırabileceğini anlıyorsunuz. Dediğim gibi, bu işi halledebileceğimiz yollar var. Sessizce."

"Bebek falan yok," diye ısrar ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından, ölü bebeğimizin onun için bu kadar kolay bir şey olduğu düşüncesi içimde öfke kabartıyor.

Bu adamın yanında neden daha önce hissetmediğimi bilmediğim bir dehşet duygusuyla içim içimi yiyor. Belki de giydiği üniformadır, hepimize onun iyi adamlardan biri olduğunu söyleyen üniforma. Tıpkı Sam'in maskesinin bana öyle olmadığını söylediği gibi. Ama bazen bu kostümler bizi aldatır. Bazen polis üniformalı adam ölmenizi ister. Bazen de kar maskeli adam hayatınızı kurtarır. Ridgefield'ın beni canlı görmek istediğini hiç sanmıyorum. Onun kim olduğunu biliyordum. Bana güvenmiyor. Ve Sam'in aksine, Andrew'un aklında sırrı saklamak için bir nedenim yok.

Şu anki tehlike şerifte, Sam'de değil. Bu yüzden sadece yüzeysel bir güvence olmayan bir şey söylemeyi seçiyorum. Bu doğru olmamalı. Hayatıma devam etmem gerekiyordu. Aslında, sözlerimi hazırlarken boğazım ağırlaşıyor ve tıkanıyor ve bunu söylemek neredeyse bana acı veriyor. Ama başka bir yalansa bu kadar acıtmamalı.

"Neden söylemediğimi bilmek ister misin?" Ellerimi Ridgefield'ın masasına dayayarak soruyorum.

Bana hafifçe başını sallıyor. "Çünkü Sam benim."

CHAPTER 37

VESPER

Tahoe gelecek hafta 'da. Bu hayatı denemek için elimden geleni yapıyorum. Sam'in kutusu, rahatlatıcı bir battaniyenin çarpık bir versiyonu gibi orada duruyor ve bana hala var olduğunu garanti ediyor. Carter evde yokken parka, kütüphaneye, telefonda uzak herhangi bir yere gidiyorum, böylece onun rastgele aramaları beni cezbetmiyor.

Sarmaşık gibi etrafımda yavaşça büyüdüğünü hissedebiliyorum. Bu yeni hayat kök salmaya ve kendini benim üzerimde yeniden inşa etmeye çalışıyor. Tekrar o olamam, tüm bunlardan önceki kız olamam, ama belki olan her şeyi bastırabilir ve burada var olabileceğim bir yer bulabilirim.

Bir ay önce şerifin ofisinden Sam'in başka birinin üstleneceği haberiyle ayrıldım. O adam kısa süre sonra tüm haberlerde yer aldı. Bir basın toplantısı düzenlendi. Carter elimi tutarken onunla birlikte izledim. Ama elimi çektim ve odadan çıktım. Yalanları izleyemezdim. Carter beni kaçıranın o adam olduğunu düşünürken orada oturamazdım.

Ama bir alkoliğin barlardan ve içki dükkanlarından uzak durduğu gibi, onun cazibesinden uzak durabilirsem, belki onu daha az düşünürüm. Belki unuturum.

Bu sabah, Carter kapıdan çıkmak için acele ediyor gibi görünüyor. Biz ayrılmadan önce bu hafta halletmesi gereken çok şey var. Sabah haberlerini ve Sam'den kaçamıyorum. Kardeşi tam orada ekranda: *Şerif Ridgefield Sacramento belediye başkanlığına adaylığını açıkladı.*

Benim davamdaki ve Kuzey Ormanları Katili'ndeki son başarısından nasıl faydalandığını konuşuyorlar.

Televizyona bakıp kıs kıs gülüyorum.

"Ne oldu?" Carter saatini takarken sorar. "Sadece şerifin belediye başkanlığına aday olduğunu."

"Bu neden garip?"

"Nedenini bilmiyorum. Beni bir başarı öyküsü olarak görmelerini komik buluyorum. Beni bulamadılar. Gitmeme izin verdi. Eğer bu adam yaptıysa, beni kaçıranın Night Prowler olduğunu söyleyerek yüzünü nasıl kurtardı bilmiyorum. Night Prowler denen adamın hâlâ dışarıda olduğundan bahsetmiyorum bile. Herkesin unuttuğu bir gerçek."

"Eğer?" Carter sorar.

"Sadece söylüyorum, Şerif'in sandığı kadar parlak göründüğünü sanmıyorum."

"Ama seni götüren pislği ömür boyu hapse attılar, değil mi?" diyor ve beni başımın üstünden öpüyor.

"Evet."

Televizyona bir göz atıyor. "O adamdan , değil mi?" Omuz silkiyorum.

"İyi misin?" Düşünceli davranıyor ama aklının çoktan kapıdan dışarıda olduğunu söyleyebilirim. Anlaşılabilir.

"Ben iyiyim."

"Tamam. Akşam görüşürüz." Benim sözüme güvenmesi gerçekten rahatlatıcı.

Carter bir dakika içinde gitti ve ben de kaçınma günüm için hazırlanmak üzere duşa girdim. Ama şimdi aklımın bir köşesinde Sam var, böylece nereye gidersem gideyim o da orada olacak.

Bu utancın Andrew Hunter-Ridgefield'ı aday olmaktan alıkoyacağını düşünürsünüz. Ama hayır, bunu tam da bu yüzden istedi. Sam'i korumak için değil, kendi hırslarının önüne diyeydi. Küçük ailesi ve pahalı takım elbisesiyle kürsüye çıkıyor ve insanları önemsedğini iddia ediyor. Elimde bunun aksini kanıtlayan 82 hayattan oluşan bir kutu var-evlerine girilen, terörize edilen ve şiddete uğrayan insanlar-. Ama ben de aynı derecede suçluyum. FBI'a gidebilirim. Telefon çaldığında aklımdan tüm senaryolar geçti. Sam için çok erken. Bütün gün evde olmadığım için bu yeni bir strateji değilse tabii. Ya da belki Carter bir şey unuttuğu için arıyordur. Cevap vermek zorundayım.

Gördüğümde, saniyeler içinde o olduğunu anlıyorum.

"Kutun ." Duymayacağımı bildiğim bir yanıt için duraksıyorum.

"Bütün bunların en büyük kazananı kardeşin. Haberlerde gördün mü?

Belediye başkanlığına

adaylığını

koyuyor." Hiçbir

şey.

"Bu hiç durmayacak mı? Beni istemiyorsun Sam. İsteseydin burada olmazdım."

Başka aptalca bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve bana ulaşamayacağı bir yere gidebilmek için olabildiğince çabuk hazırlanıyorum.



Günümü kütüphanede, ilgimi çekmeyen sayfaları çevirerek geçiriyorum. Bugün huzursuzum, sırlarla ve dışarı vuramadığım duygularla doluyum. Yapmam gerektiğini hissettiğim şeyin tam tersini yapmalıyım. Bu yüzden öğle yemeği için Carter'a uğrayıp sürpriz yapmaya karar verdim. O bir asistan ve genellikle ders aralarında asistan odasında oluyor, bu yüzden oraya gidiyorum ama onu göremiyorum. Birisi bana amfilerden birinde olduğunu, bir dersi tamamladığını söyledi.

Koridoru buluyorum; bir kapı açık duruyor. doğru yürüyorum ve bir başkasıyla konuşurken sesini duyuyorum. Kadın duygusal. Onlar beni görmeden duruyorum ve köşeden bakıyorum. Önünde tüylü saçlı, büyük gözlüklü, çilek sarısı bir kadın duruyor. Kitaplarını göğsünde birleştiriyor. Kapının arkasına saklanmak zorunda kalmadan önce toplayabildiğim tek şey bu.

Konferans salonunun akustiği, en üst kattan bile konuşmaların çoğunu toplamayı kolaylaştırıyor.

"Anlamıyorum... bunun geçici olacağını söylemiştin. Neredeyse iki ay oldu, Carter."

"Anlamıyorsunuz. O çok şey yaşadı."

"Yani bu iyi mi oluyor? Bana karşı dürüst ol. Seviyor musun

Ben

mi?"

"Tabii ki."

"Ama ondan daha fazla değil."

"Lütfen içinde bulunduğum durumu anlayabilir misiniz? Biz nişanlıydık.

önce. Her şey çok kafa karıştırıcı."

"Benim için de öyle. Bir gün, neredeyse senin evinde yaşıyorum. Bana beni sevdiğini ve sonunda başka biriyle bir gelecek görebileceğini söylüyorsun, sonra bir telefon geliyor ve bana

Eşyalarımı topla. Geri döndüğünü ve iyi olduğundan emin olman gerektiğini. Tek yapacağın buydu. İyi olduğundan emin olmak. Ama şimdi o orada yaşıyor ve sen tatile gidiyorsun-" Hıçkırarak ağlamayı kesiyor.

"Ben birini zor durumdayken bırakıp giden biri değilim. aşağı."

"Ne olmuş yani? Ona sonsuza kadar bakmak senin sorumluluğun mu?

Sen

İyi olmadığını söyleyip duruyor ama terapiye gitmek istemiyor. Bunun sadece yapman gereken bir şey olduğunu söylüyorsun, ama seks yapıp yapmadığını sormama bile gerek yok. Beklemeye devam edemem. Bırakın gideyim" diye yalvarıyor.

"Sana gitmeni söyleyemem. Seni hâlâ önemsiyorum."

"Bir seçim yapmak zorundasın. Ya benimle yeni bir hayata başlarsın ya da artık seni sevdiğinden bile emin olmadığım birine bakarsın. Ama sen onun acısını sikip atmaya çalışırken ben burada beklemeye, geceleri yalnız uyumaya devam etmeyeceğim. Tüm bu olanlar iğrenç."

Gözyaşlarımı silerken öğle yemeğini çöpe atmadan önce dönüp aceleyle binadan çıkmadan önce dayanabildiğim tek şey bu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmedi. Çünkü gerçek değildi. Kendime bunu geride bıraktığım hayattan daha gerçek kılabileceğimi söyleyip durdum ama artık bunun mümkün olmadığını biliyorum. Çünkü Carter da numara yapıyor. Birbirimiz için numara yapıyoruz. Diğerinin bize ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz. Ama bir illüzyona tutunuyoruz.

Sadece bir kişi tarafından bu kadar arzulandığımı hissetmişim. Bu dünya bensiz devam etmenin bir yolunu buldu. Ben ölmüştüm. Geri dönmek sadece dengeyi bozdu. Hepimiz dengemizi bulmaya çalışıyoruz ama dünya, kırılğan ucunun üzerinde dönen ve devrilmeyi bekleyen bir topaç gibi kendi ekseninde sallanıyor.

Annem görevini yaptı, beni yetişkinliğe taşıdı ve uzaklaştığı hayata geri dönmeye hazır.

Johnny bensiz geliyor. Annem izin bile, artık ona bakabilecek bir kız değilim. Bir zamanlar bakabildiğim gibi değil. Kendim için bile zar zor yapabiliyorum.

Ve Carter, tatlı Carter. Onu suçlamıyorum. Ona kızgın değilim. Onun için böyle ağlayıp yalvaracak birini hak ediyor. Onu kaçıranın telefonuna cevap veren birini değil. Hayatlarımızı altüst eden adamı koruyan birini. Onu sevmek için çok çabalaması gereken birini değil.

Döndüğümünden beri kendimi huzursuz hissediyorum. Her zaman huzursuz. Güvende değilim. Ve kendimi tekrar rahat hissetmemin tek yolu alevlere doğru geri dönmek. Ateşli binaya girmek ve beni ele geçirmesine izin vermek. Küle dönüşebilirim ama en azından yanma korkusuyla yaşamayacağım.

Bir amacım olabilir. Ama artık burada değil. Mutlu bir amaç olmayabilir. Ama benim hikayem burada geçmiyor. Sam'le birlikte oluyor. şerif Ridgefield bunun bittiğini düşünebilir ama ben bitti diyene kadar bitmez.

Carter ile paylaştığım daireye koşup bir kalem ve Kağıt.

Sevgili Carter,

Bana gösterdiğiniz sevgi ve destek için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kaırılmamdan önce ve sonra. Sevgi ve bağlılık dolu bir hayatı hak ediyorsun. Ve ben bunu yapamam. Gitmek zorundayım. Başka bir yerden başlamalıyım. Belki bir gün geri gelirim ve birbirimizi görürüz. Ama hayatına etmelisin. Tahoe'ya başka birini götür. Orası artık benim yerim değil. Ben iyi olacağım. Sadece bir süreliğine kendi yoluma gitmem gerek. Lütfen beni arama. Hazır olduğumda döneceğim. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim.

*Sevgil
er,
Vesper*

antalarımı alıyorum, Sam'in kutusu güvenli bir şekilde birinin dibine itiliyor ve gerçek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

CHAPTER

38

VESPER

Yaklaşık iki saattir bu lokantada oturuyorum. Dördüncü kahvemi içiyorum ve cıvık yumurtalarım soğuk bir şekilde orada duruyor. Onları yemek zorundayım. Bir işim yok ve geçinmek için sahip olduğum tek şey gitmeden önce biriktirdiğim para, hemşirelik okulu harç parası ve annemin, doğrusu üvey babamın, ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmak için bana attığı bir miktar para. Bana birkaç ay yetecek kadar var ama bu beslenmeyi bir kenara bırakmak aptallık olur. Bir ısıruk almak için kendimi zorluyorum ama yapamıyorum. Ona daha yakınam. Bunu hissedebiliyorum.

"Tekrar doldurmamı ister misiniz?" diye sordu garson kız. Bu masayı işgal ettiğim için sabırlı davranıyor. Ama insanlar lokantalarda böyle yapar, değil mi? Ya hızlıca bir şeyler yemek ya da bir şeylerden uzaklaşmak için geliyorlar, ucuz bir kaçış için oturabilecekleri bir yer.

"Elbette." Ona vermek için bardağa uzanıyorum ama titriyor. Çok fazla kafein aldım ve içmeye devam edeceğim. Bir şeyler yapmaya kararlı hissediyorum, ama bu iki şeyden biri ve biri istediğim, diğeri ise yapmam gereken. Kaliforniya güneşinin altında ona kitap okuduğum sessiz sabahlara geri dönebiliriz. Ya da öğleden sonraları suda, ama bu sefer göl yerine kumsal olabilir. Geceleri müzik dinleyebilirdik. Dünyamız sessiz olacaktı, sadece biz olacaktık ve o kadar gürültülü ve dolu olmayacaktı. Ve benimle ne isterse yapabilirdi, çünkü ona izin verirdim. En tatlı şeymişim gibi her santimetremi yutmasına izin verirdim. Sanki açlığını bastırabilecek tek şey benmişim gibi.

Ya da çantamdaki kutuda temsil edilen hayatların talep ettiği şeyi yapabilirim - onu bulurum, gece kapısını çalarım ve açtığında yüzüne ateş ederim. Onun yaptığı gibi çekip giderim: gecenin içine. Fark edilebilir bir neden olmayacak. Polisin cinayeti benimle ilişkilendirmesi için bir sebep olmayacak.

Sonra kutuyu ve silahı okyanusa atacağım. Bir motel bulacağım ve yaşamak için kalan tek sebebimi öldürmüş olacağım için bir sürü hap alıp uyuyacağım.

Her iki şey de beni çekiyor. Eşit ve zıt ağırlıktalar, her biri diğerini anlaşılmasız kılıyor. Böylece bu noktaya yapışmış, yapmam gereken seçimle demir atmış durumdayım. Ve bunu daha fazla düşünemediğimde, beni Los Angeles'a getiren konuşmayı tekrar ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Şerif Ridgefield omzunun üzerinden evine bakarken soruyor. Araştırmam sırasında nerede yaşadığını bulabildim, Sam'le çocukluk evlerinde. Parlak yeşil çimenleri ve gül çalılılarıyla mahalledeki en güzel evdi.

"Seninle konuşmam gerek," diye yanıtlıyorum utanmadan ya da tereddüt etmeden.

Kıkırdayan bir çocuğun tiz çığlığı ön kapıdan dışarı taşar. Ridgefield tekrar arkasına bakar, gözlerini devirir ve iç çeker. "Peki." Arkasına yaslanır ve karısına işten birinin geldiğini ve birkaç dakika içinde döneceğini söyler.

"Burada olmamalısın. Mesele para mı?" Bu kadar önemsiz bir şey için burada olacağımı düşünmesi çok aşağılayıcı.

"Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Sam'in nerede olduğunu bilmem gerek."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Ne? Neden?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Bu işi bitirmeye çok yaklaştık. Neden ona gitmek istiyorsun ki?" Bir kadın fino köpeğiyle yanımızdan geçiyor ve bize el sallıyor, gözlerinde meraklı bir bakış var. Sıkıca gülümsüyor ve el sallıyor. Eğiliyor ve tıslıyor "Deli misin sen?"

"Beni yargılayacak kişi sen değilsin."

Başını iki yana sallar. "Korkunç bir şey yapmış olabilirim ama buna bulaşmayı ben istemedim. Ve senin de şansın vardı. Beni korumak için kesinlikle yalan söylemedin. Beni tanı mıydun bile. Onu ya da kendini korudun, ya da kimi bilmiyorum."

"Buraya bunu tartışmak için gelmedim. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum.

En azından bana doğru gösterin."

"Bilmiyorum. O benim için öldü."

"Yani tehlikeli kardeşini şehir dışına sürmüş bir polisin onu takip etmediğine inanmamı mı bekliyorsun? İyi olmayabilirim ama aptal değilim şerif."

"Seni ona geri gtrmeyeceğim."

Bu çıkmaza girdiğimizde sokağın köşesinde duruyoruz.

"Benim için planın neydi?" Ona soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, Sam bana şehirden gitmesi gerektiğini söylediğini anlattı. Gitmemiz gerektiğini. Ama beni terk etti. İstemediğini biliyorum. Akla yatkın değil."

"ğrenmek istediğin şey bu mu? Seni neden terk ettiğini mi? Tanrım, Vesper, bırak artık."

Çektiğim ileyi duygusuzca nemsizleştirmesi karşısında başımı sallıyorum ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. "Beni almasına izin verecektin. Söylediği buydu. Kaybolmamıza izin verecekmişsin. Ama sonra beni terk etti. Bu hiç mantıklı değil."

"Ben... uh... ne istiyorsunuz, Bayan Rivers?" diye sorar, sinirli bir şekilde.

"Sanırım nedenini biliyorum. Çünkü beni kurtarabilmesinin tek yolu buydu. Gitmesine izin verdin. Yani bu kısmı doğruydu. Ama beni almasına izin vermene imkan yoktu. Yüzüm her yerdeydi. Ben bir sorumluluktum. Eğer kardeşin benimle görülürse, bu çok riskli olurdu. Beni öldürmek için ormana götürdüğünü biliyorum. Bunun için acı çektiğini hissedebiliyordum. Silahın namlusunun kafama dayandığını hissedebiliyordum."

Artık bana bakamıyor bile. Her şey yüzünde. Suçluluk duygusu. Sulama yaparak bir kumar oynadım. Bir nseziydi. Yanılmış olabilirim, ama beni haklı olduğuma ikna etmek için tek kelime etmesine gerek yok - Sam'in tüm kötülüğüne rağmen, lmemi isteyen polis kardeşiydi ve yaşamam için her şeyi riske atan Sam'di.

Sam beni güvende tutmanın tek yolunun beni gölgelerden çıkarıp ışığa kavuşturmak olduğunu biliyordu. Park korucusunun ofisine girdiğimde, bir daha ortadan kaybolamayacak kadar yüksek profilliydim. Sam bu süreçte kendi hayatının da mahvolabileceğini biliyordu.

Yine de gitmeme izin verdi.

"Gitmeniz gerek. Seni ona götürmüyorum. Burada kötü adamın ben olduğumu düşünebilirsiniz ama bu sizi güvende tutmak için."

Eski Vesper ilk hayır cevabını verirdi. Kimseye rahatsızlık vermek ya da baskı yapmak istemezdi. Şerifin yüzündeki ifadeyi görür ve onu gerçeğe yüzleştirdiği için bir şekilde kendini suçlu hissederdi. Ama şimdi, istediğimi elde edene kadar buradan ayrılmayacağım. Buraya bir istekle gelmedim. Bu bir talep.

"Andrew, değil mi? Sana böyle hitap edebilir miyim?" "Evet," diye kuşkuyla onayladı.

"Hiçbir şeyim kalmadı. Benim gibi insanlar eve geri dönmez. Ölürüz. Ya da insanlar öldüğümüzü sanır. Ama eve geri dönmememiz gerekiyor. Ben buradayım ve burada olmamam gerekiyor."

"Sadece zaman vermeniz gerekiyor."

"Tüm bu özgürlük beni boğuyor. Tüm bu seçenekler. Onsuz kendimi güvende hissetmiyorum."

"Sana böyle hissettiren o."

"Öyle. Ve ondan korunmamın sadece iki yolu var. Biri eskiden olduğum yere dönmek, diğeri ise-" Bir memura cinayetten bahsetmekten kendimi alıkoyuyorum. O benim arkadaşım değil. Bunu unutmamalıyım.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Vesper?" Tedirginleşmeye başladı.

Ama ona gizli düşüncelerimi daha fazla anlatamam. Bana akıl almaz şeyler yapan bir adamı istemenin utancını. Sam gittiğinden beri verdiğim her karar için nasıl acı çektiğimi.

"Bende, Andrew. İvir zıvır kutusu. Eminim evi temizlerken yanında götürdüğünü düşünmüşsündür. Bunu biliyor olmalısın. Bizden aldığı tüm o küçük şeyleri. Tüm hatıraları. Bunun gibi..." Uzanıp kolyemdeki ay tilsimini parmaklarımın arasında tutuyorum. Eskiden benim için çok şey ifade ederdi. Zaten olduğundan daha fazlasını sembolize edebileceğini düşünmemiştim, ama şimdi dolup taşıyor; yüklü. O kadar çok şey barındırıyor ki, ağırlığının her gün boynuma baskı yaptığını hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kollarını kavuşturmuş, dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırmış, arada bir araba geçerken ya da bir çocuk koşarken orada bekliyor.

"Bende var. Elimde hiçbir şey kalmadığını anlamalısınız. Ve eğer ona ulaşamazsam, onu bana getirebilmemin tek yolu bildiğim her şeyi anlatmak. FBI'a gidip o kutuyu onlara vermek ve her şeyi anlatmak."

"Yapmazsın."

"İstemiyorum"

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor, alnı terden parlıyor.

"Eğer bana bir şey olursa, bulunacaktır. Ve o zaman cevaplayabileceğinizden çok daha fazla soru olacak."

"Bu ne zaman bitecek? Bunu unutacağımızı sanıyordum?" "Onu nerede bulabileceğimi söylediğinde bitecek. Böylece bunu bitirebilirim."

kendim. Yalan söylemek için senin de benim de sebeplerim vardı. Sen ailene geri dönebilirsin ve ben de başladığım işi bitirebilirim."

"Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız? Öldürecek misin? Sam'in buna izin vereceğini mi sanıyorsun?" Andrew gergin, uykusuz geceleri, ihaneti ve hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyor. Parmağıyla şakağına vuruyor. "O akıllı biri Vesp. Yıllardır bizden kaçtı. Sana güveneceğini mi sanıyorsun? Ve eğer onu öldürürsen, bu beni de kaçınmaya çalıştığım aynı duruma sokar, adımızın haberlere çıkması."

"Söz veriyorum bana söylediklerin sana geri dönmeyecek. Bu seninle ilgili bile değil."

"Sen delisin. Bu konuşma bitmiştir. Eğer gidip onu görürsen, ona saldırmaya çalışırsan, sonunda ölecek olan sensin," diye dişlerini gıcırdatıyor. Şerif aniden döndü ve beni seçeneksiz bırakarak uzaklaştı. Tüm kozlarımı oynadım ve blöfümü gördü.

Bir o yana bir bu yana bakıp bana doğru tepinmeden önce yaklaşık yirmi adım kadar uzaklaştı. "Ne var biliyor musun? Gidip onu bulmak, kendini tehlikeye atmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Ama ben o kutuyu istiyorum."

"Sana güvenmiyorum."

"Ben de sana güvenmiyorum."

"Sadece söyle," dedim. "Ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Asla. Para istemiyorum. Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Onu ele geçirdiğimde o kutu okyanusta ya da bir şöminenin içinde olacak. Beni öldürürse, onunla birlikte güvende olacak. O şeyin gün ışığına çıkmasını istemek için hiçbir nedenim yok. Sen bana bir tane vermezsen tabii."

Bir an duraksıyor. Dudakları birkaç kez çünkü haksızlığa uğradığını biliyor. Ama bana borçlu olduğunu biliyor. Neredeyse hayatımı elimden alıyordu. En azından bana bunu verebilirdi.

Onu biraz daha itiyorum. "Onu bulacağım. Şimdi ya sen beni yönlendirirsin ya da ben etrafı kolaçan ederim."

İç çeker ve saatine bakar. "Kahretsin, Katie beni öldürecek." Tekrar bana baktı. "Los Angeles'ta. En azından son kontrol ettiğimde. Neyin peşinde olduğunu bilmek istediğimi sanıyordum ama gerçek şu ki bilmiyorum. Çünkü eğer durmadıysa... Bilemem. Yapamam-" sesi kesiliyor. Andrew Hunter-

Ridgefield baştan aşağı bir polis. Yürüyüşünde bir şey var, bir gurur, bir onur. Şunu söyleyebilirim ki, yaptıklarımız onu içten dışa doğru yiyen bir parazit gibi. Ailesini ve uğruna çalıştığı rozeti koruma ihtiyacı, o rozetin temsil ettiği şeye karşı geliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, "Ve bu bir veda. Gerçekten."

"Evet," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, birkaç adım geri , dönüp beni o köşede tek başıma bırakmadan önce gözlerini benden ayırmıyor.

Taze kahve fincanından bir yudum alıyorum ve gözlerim tezgâhın arkasındaki bulanık küçük ekrana kayıyor. Ekranda maskeli bir adamın çizimi var. Ateşe atlayan pervane gibi, neredeyse bir garsona çarparak ona doğru ilerliyorum. Tezgâhın arkasındaki dönüp neyle bu kadar ilgilendiğime bakıyor.

"Bu şeyin sesi bozuk. Onu duydun mu?
Bu korkutucu."

"Kim o?"

"Kimse bilmiyor, bu adam evlere girip insanları öldürüyor."

"İnsanları öldürmek mi?" Tekrarlıyorum, midem ve kalbim mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor. Bu o olamaz. Benim Sam'im olamaz. Sam öldürmez.

Ama ona daha yakın olduğumu hissettiğim gibi, içim neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor ve bana bir şey söylüyor.

Tam bir adam lokantadan ayrılırken arkamı dönüyorum ve gazetesini oturduğu kabinin üzerine bırakıyor.

Üçüncü sayfada. Üçüncü ve dördüncü kurbanlarını alan bir avcının hikayesi. Tecavüz yok, sadece bir saldırı ve cinayet. Elllerinde hiç ipucu yok. Adam zeki. Maske takıyor, muhtemelen hedeflerini takip ediyor ve atletik. Mahallelere yaya olarak girip çıkıyor, böylece polis çağrılmadan önce gitmiş oluyor. Gözleri çarpıcı bir mavi ya da yeşil.

Asit boğazıma doğru ilerlerken ağzımı kapatıyorum. Şerif Ridgefield söyledi, Kuzey Kaliforniya katil kaynıyor; adaletin olmadığı ölü bedenler. Burada da durum pek farklı olamaz.

Ama saldırıların tarihlerine bakıyorum ve biliyorum. Ve yapmam gereken seçim tamamen netleşiyor.

CHAPTER

39

SAM

Kan. Bu daha önce bir avda hiç uğraşmak zorunda kalmadığım bir şey. Şimdi her yerde, saçımda, kıyafetlerime, tırnaklarıma bulaşmış durumda. Dağınık. Sevmediğim bir değişken. Ama onu kaybettim. Onu terk ettiğimden beri, dürtü geri geldi. Ve çok güçlü. Yine yalnızım. İnsanlığa bağlı değilim.

Ona sahip olmanın, arzuladığım, çaldığım o şeyin nasıl bir şey olduğunu hissettiğim için kızgınlım ve şimdi başladığım yere geri döndüm. O benim ilacımdı, akıl sağlığımdı. Birdenbire gıcırdamadan çalışmasını sağlayan makinedeki kayıp bir dişli. Ve şimdi o gitti ve her şey altüst oldu.

Avın heyecanını yeniden yaratmaya çalıştım. Ama ne zaman yeni bir eve girsem, düz hissediyorum. Kaybettiklerimi geri alamıyorum. Ve sonra bir yere gitmesi gereken o öfkeyle doluyorum ama kendimi kesmeye devam edemiyorum. Bunu sadece onu korumak için yapardım. Böylece bir kan ve çılgılık telaşıyla dışarı çıkıyor, ta ki ev ilk girdiğim andaki kadar sessiz olana kadar.

Hâlâ beni istediğini biliyorum. Gitmesine izin vermeden önce, her zaman bunun bir manipölasyon olduğuna dair bir şüphe vardı. Benimle oynayan oydu. Ama o telefonlarda neden gittiğimi sorarken sesinin titremesi, sanki sohbet ediyormuşuz gibi bana her şeyi anlatması, ama sesinin onu alıp götürmem için yalvarması, küçük dünyamıza geri dönmemiz için yalvarması gerçektir.

Ama ona gidemem. Onu tekrar alamam. Bu bir seçim olmalı. Bana gelmek zorunda. Ve eğer onu tutturmak için yapmam gereken buysa

Ben yaparım.

Bu benim Vesper'a aşk mektubum. Onların kanıyla yazıyorum.

VESPER

Los Angeles'ta güneşli bir gün. Kalktığınızda sizi gülümseten türden bir güneş. İnsanın içini ısıtan, tenini usulca kavuran bir sıcaklık. Sam'i öldürdüğüm gün.

Eşyalarımı çantama dolduruyorum, jeton kutusunun üzerine koyuyorum ve motel odamdan çıkıp en yakın ankesörlü telefona gidiyorum. Telefon rehberini açtım, önce Ridgefield'a baktım. Listede yedi kişi var. Hiçbirinin ilk adı Samuel değil. H'lere geçiyorum. Hunter-Ridgefield yok, bir sürü Hunter var ama hiçbirinde onun adı yok. Telefon rehberi eski olduğu için telefonu açıp operatörü aradım.

İlanı gizleyebilir ya da adını değiştirebilirdi. Ama neden yapsın ki? Saklayacak bir şeyi yok. Sırrını sadece iki kişi biliyor ve biz de onunla paylaşıyoruz.

Operatör, bu soruşturmanın büyüklüğü ile ilgilenmeden cevap verir. Ne yaptığını anlamıyor. Kim olduğumu. Neler yaşadığımı. Ne yapmak üzere olduğumu. Rehberde Samuel Hunter- Ridgefield'ı buluyor ve bunun bir ölüm cezası olduğunu anlamadan numarasını ve adresini veriyor.

Elim titreyerek motel fişimin üzerinde yazılı olan adrese bakıyorum. Beni terk ettiği andan itibaren, birbirimizi tekrar görebileceğimizi hayal etmiştim. Ama bu şekilde değil.



Taksi, isteğim üzerine beni adresten birkaç blok ötede bırakıyor. Yürümek ve cesaretimi toplamak için zamana ihtiyacım var. Arabadan inip kapının önüne öylece çıkamam. Güzel bir mahalle, ailelerle dolu ve bu benim kararlılığımı artırıyor. Bu canavar onların arasında yaşıyor ve bunu bilmiyorlar bile. Onun izliyor olabileceğini, geldiğinden beri dört kişiyi öldürdüğü gibi onları da öldürmek için bekliyor olabileceğini bilmiyorlar. Silahı okşuyorum

Cebimde, ince kazağında iz bırakmasın diye ağırlığını biraz taşıyor.

Hala geri dönüp polise gidebilirim. Bu hikâyeyi değiştirmek için hâlâ zaman var. Ama bu bir olasılık gibi gelmiyor. Mümkün olan her şekilde yatırım yaptım. Eğer onu öldürmek zorunda kalırsam -her zaman farklı olan, kekeme ve yara izleri , çılgın bir anne ve kusurunu kabul edemeyecek kadar gururlu bir aile tarafından kilit altında tutulan küçük çocuğu- onu bir gösteri gibi sürüklemeyeceğim. Çabucak yapacağım. Merhametli bir şekilde.

Posta kutusundaki numarayı gördüğümde midem bulanıyor. 445. Bu şirin evin önüne giden yolda durup kapıya bakıyorum. Her yerim titriyor, kontrol edemediğim heyecanımı durduramıyorum. Onu hissedebiliyorum, dengemi bozuyor, beni yörüngemden çıkarıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve elim küçük tabancayı sıkıca kavrayarak kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıya doğru attığım üç adımın her birini, sanki ince buzdan yapılmışlar ve altımda parçalanabilirlermiş gibi dikkatle atıyorum. Sonra kapının önünde duruyorum, kafatasımda ve göğsümdede patlamak üzere gürleyen duygu volkanını tutuyorum. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ve ben vuramadan kapı açılıyor.

Beni öldürebilmek için yalanlarla beslediği günden beri ilk kez gözlerim onunkilere kilitlenirken, başımdaki tüm kan çekiliyor, baş döndürücü bir his beni ele geçiriyor. Ben yaşayabileyim diye kendi hayatını riske attığı günden beri.

Bilmem gerekirdi. Onu bulmak çok kolaydı. Sam asla saklanmazdı. Bekliyordu.

Karşımda duruyor, solmuş kırmızı tişörtü terli göğsüne yapışıyor, yırtık kotu vücuduna tam oturuyor, yüzü güzel yara izleriyle dolu ve gözleri - avlanmış ve işkence etmiş, beni öldürmüş ve hayata döndürmüş bir gece yarattığı gibi gözleri - benimkilere bakıyor. Gözlerinde hiçbir belirsizlik yok. Bir gün beni bulmayı umduğu yer tam olarak burasıydı.

Silahı kavriyorum, kolumun çekmesini istiyorum ama kilitleniyor. Onu görünce donup kaldım. Mesafe benim gücümdü, yakınlık ise onun. Şimdi tekrar buradayım, dizlerimin üzerine çökmek ve kralına boyun eğen bir köle gibi onun önünde sinmek istiyorum. Bu mantıklı düşüncenin ötesinde. Bu bana öğretildi. Aklıma, bedenime ve ruhuma şartlandırılmış.

Onun girmek istiyorum. İyi olmak istiyorum.

Bedenselliğin cazibesi, doğru ve yanlış gibi soyut kavramlarla bastırılamayacak kadar güçlüdür. Gerçek olan tek şey o, burada, şu anda. Ne yaptığını biliyorum, ama karşımdaki bu kişi, sakın ve kendinden emin, maskenin arkasındaki vahşi kişi değil. O başka biri.

Elim silahı bırakıyor ve cebimden çıkarıyorum. "Sam-" diye mırıldanıyorum.

Şu anda ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ve ondan kelimeler beklememeyi öğrendim. Biraz önce sadece bir silah tutan elimi tutuyor ve beni evin içine çekiyor. Beni bir duvara doğru iterken kapı arkamdan çarpıyor, o kadar sert ki göğsümdeki nefes kesiliyor ve kolumda asılı duran çanta yere düşüyor. Yarattığı tehlikenin anlık görüntülerini görüyorum, parlak güneş tıpkı denizde olduğu gibi soluk akuamarinden yansıyor -güzel ve ölümcül. Kaç kişi uçsuz bucaksız okyanus tarafından baştan çıkarıldı, onu fethedebileceğini düşündü ve bir daha hiç görülmedi?

Kalbim göğsümde öfkeleniyor, beni sahip olduğu ilk geceye geri götürüyor. Dudakları bir hırıltıyla titriyor. Boğazından belli belirsiz bir ses - neredeyse bir mırıltı gibi- çıkıyor. Bir yırtıcı gibi saldırıyor.

Kendini bana doğru bastırduğunda hissettiklerim iğrenç. Bedenimin bir pilot düğmesi gibi yanması, istememem gereken her şeye teslim olmam. Sırf bu anı en saf haliyle hissedebilmek için uygunsuz olan her şeyi unutabiliyorum. Gözlerimi kapatabilir ve hayatta kalmak için bundan zevk almaktan başka seçeneği olmayan o kız olabilirim. Kendime onun evinde yalnız olduğumu ve bana sahip olmasına izin vermem gerektiğini söyleyebilirim. Ama o noktayı uzun zaman önce geçtiğimi biliyorum.

Dudaklarının dudaklarımı, köprücük kemiğimi, çenemin kıvrımını, omuzlarımı tatması. Dişlerinin her yerimi sıyırması, böylesine tehlikeli bir adam tarafından arzulanmanın, o kutuda kaç jeton olursa olsun, onun üzerinde başka hiç kimsenin sahip olmadığını bildiğim bir güce sahip olmanın yüksekliğini anında geri getiriyor.

O anda kurban olmamaya karar verdim. Buraya geldim, silahım vardı ve onu kullanmadım. İlk gece bana bir seçim şansı verdi. Ve şimdi bir seçim daha yapıyorum. Ona sarılıyorum, tişörtünü çekiyorum, böylece sıcak ve terden kaygan tenini tekrar hissedebiliyorum. Bu yanlış olamaz. Buraya aitmişim gibi hissediyorum. Dışarıda kendimi huzursuz hissediyorum. Ama burada, Los Angeles'ın en tehlikeli adamı tarafından duvara yapıştırılmışken, yeniden evimdeymişim gibi hissediyorum.

Savunduğum her ilkeyi terk ederken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Onları sadece terk etmiyorum, yakıyorum da. Onları kuruma çeviriyorum. Sam çeker

Üzerimdeki süveterden ve sonra elbisemden, böylece üst kısım aşağı düşüyor ve ağırlığı geri kalanını yere çekiyor.

Gömleğini çıkarmayı başarıyorum ve onun tadına bakıyorum - terini, pürüzsüz tenini ve sonra pürüzlü tenini, çocukken oynadığım, engebeli topografyanın Braille alfabesi gibi kağıttan kalktığını hissedebildiğiniz haritalar gibi. Hepsini alacağım, yumuşak ve pürüzlü olanları.

Küçük boya ve sıva izleri tenini lekeliyor. Tanıdık geliyor. Uzun bir çalışma gününden sonra bana yemek getirmek için evime gelişi gibi. Yorgun olduğu belliydi. Ama yine de benimle ilgilenirdi. Dışarıdaki yaşamına dair ipuçları bulmak için onları incelerdim, bir şekilde kaçışında bana yardımcı olabileceklerini umuyordum ama şimdi onlara bakarken sevgi hissediyorum.

Yüzümü boynuna gömüyorum, sabunla karışmış soluk kokusunu içime çekiyorum. Ayaklarımın dibinde biriken ve başımdan yukarı doğru yükselen kan gibi bir telaş sarıyor beni. Onu görmek, onu hissetmek, onu tatmak, onu koklamak... Sanki hiç gitmemiş gibi, o son güne geri dönüyorum. Sanki bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki doğru ve yanlış bizim dışımızda bir şeymiş gibi. Burada bir önemi yok. Sadece biz varken olduğumuz ve yaptığımız her şeyin bir önemi yok. Yenileniriz.

Beni geri çeviriyor, duvara yaslıyor, enseme ve omuzlarımı ısıyor. Hayvanların yaptığı gibi yapacağız, çünkü o bir insan değil, bir vahşi.

"Söyle," diye homurdanıyor Sam.

"Becer beni," diye yalvarıyorum. Düşünmeyi bırakmalıyım. Hâlâ düşünüyorum. Hala güreşiyorum. İçime girdiğinde duracak, her zaman durur.

İçime girmekte hiç tereddüt etmiyor. Duvara tutunuyorum, sonra o içeri girip çıkarken ona uzanıyorum. Düşüncelerim duruyor, sonra sadece hissedebiliyorum. *Koku. Dokunuyorum. Tadını alıyorum.* Ben sadece varım. Dünya ona doğru küçülüyor. Tam da bu ana. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bırakıyorum. Bırakmak çok iyi hissettiriyor. Bana vuruyor. Nazik değil. Çekingen değil. İçimde taş gibi sert. Kimsenin onun için benim yaptığım gibi yapamayacağını biliyorum. Bunca zamandır Carter'la birlikteyken, Sam'in başka kimseyle birlikte olmadığını biliyorum.

Yani uzun sürmüyor. Hayır, içimde nabızı atıyor, iniltileri kulağıma ediyor ve nefesi küçük parçalara ayrılıyor. Duvara yapışmış halde kalıyorum, göğüslerim her nefes alışımında serin yüzeye ediyor.

Sam tek kelime etmeden beni elimden tutup banyoya götürdü. Beni duşa götürdü. Beni sabunladı, kaygan ellerini

Göğüslerimi ve karnımı, kıcımın tümseklerini okşuyor, beni temizlemek için parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırıyor. Beni tekrar sikiyor, fayans duvara karşı ve bu sefer daha uzun sürüyor ve ben boşalıyorum ve boşalıyorum. Sanki son birkaç ay hiç yaşanmamış gibi. Korkmalıydım ama korkmuyorum. İstedğini elde ederken Sam'den korkmak için bir neden yok.

CHAPTER

40

VE SPER

Uyanıyorum, başım kararsızlıkla zonkluyor. Öğleden sonra güneşinin kör edici ışığına karşı gözlerimi ovuşturarak açmaya çalışırken görmem bir saniyemi alıyor. Sam'i yanımda, yüzü bana dönük, altın sarısı teni bembeyaz bir battaniyeyle örtülmüş, panjurların arasından sızan güneş ışınları tenine vururken gördüğümde nefesim bir an için kesiliyor. Bu gerçektir. Bu bir rüya değildi. Medeniyete yeniden katıldığımdan beri geçirdiğim en huzurlu uyku, o silahı bırakıp onun elini tutmamla başlamış olamazdı.

Sam'i izliyorum; sessiz, hareketsiz. Nefesi, bize doğrultulmuş vantilatörün uğultusundan duyulamayacak kadar sığ. Oda sade. Sadece bir yatak ve beyaz çarşaf. Yanında küçük bir masa. Ayakta duran bir vantilatör. O burada yeni. Burası, çiftlikteki gibi nesillerdir süregelen bir geçmişe sahip değil.

Ama yaptığı şeyi yapmaya devam etmesine izin veremem. Onu durdurmak zorundayım. Ve uykusunda bana o gözlerle bakamaz. Elimi tutamaz ya da beni öpemez. Yüzündeki o izleri göremem ve onu en çok sevmesi gerekenler tarafından kabul edilmenin nasıl bir his olduğunu asla bilemeyen bu çocuk için üzülemem.

Ondan uzaklaşıp açık yatak odası kapısına bakıyorum. Uzun koridorun sonunda, çantamın ve giysilerimin hâlâ durduğu ön kapı var. Bir yığın halindeler, içindekilerin bir kısmı etrafa saçılmış: birkaç gömlek kolu, bir kâğıt parçası, parıldayan bir silah izi. Ve tüm bunların altında bir kutu saklı. Geçmişte saklamam gereken bir kutu. Artık fotoğraf yok, hatıra yok.

Bunu yapmak istemiyorum. Ama onu ben uzaklaştırmadım ve şimdi onu durdurmak benim sorumluluğum. Ona tekrar bakıyorum, duygularımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bunun biz olmasını istiyorum. Tam burada. Yatakta sessizlik. Sadece ikimiz. Ama içimde hiç ölmemiş bir parça var ve bu çılgınlığın devam etmesine izin veremez. Yaklaşıyorum. Onu hissetmek için. Uyuduğundan emin olmak için. Göğsü, benim için inşa ettiği kulübede birçok kez gördüğüm o tanıdık şekilde inip kalkıyor.

Yataktan kayarak çıkarken irkiliyorum. Her küçük gıcırtıda gözlerimi kapatıyorum, her tahta ayağımın altında inliyor, ta ki dağınıklığının önünde çömelene kadar. Ta ki elimde soğuk silah olana kadar. Geri yürüyorum, bu sefer adımlarım daha emin, ayaklarımın üzerinde daha hafifim ve aniden tüm o küçük sesler beni ürkütmüyor. Beni korkutmuyorlar. Bunu yapabileceğim tek zaman bu. Günahlarımızın kefaretinin ödeyebileceğim tek zaman.

Silahı kaldırıyorum, ani güven patlamasının yanlış olduğunu gösteriyorum. Titriyor, kafasının arkasından bir metre öteye nişan alıyor.

"Eğer Vesp, yap," diyor.

Onu ilk kez böyle konuşurken duymanın soğuk şoku beni kaskatı kesiyor. Onu saf olarak duymak. Seks olmadan, şiddet olmadan, öfke olmadan. Sesi hırıltılı ama tonunda bir yumuşaklık var.

"Burada ne yaptığını biliyorum. Sana izin veremem..." Sesim kesiliyor. Bu o kadar da zor olmamalı.

"Yapman gereken bir seçim var Vesp. Çünkü sen bir şey yapmazsan ben de durmayacağım. O tetiği çekip her şeyi hemen şimdi bitirebilirsin. Ve yalnız kalacaksın. Annene ve o güzel erkek arkadaşına geri dönmek zorunda kalacaksın ve hayatının geri kalanını rol yaparak geçirmek zorunda kalacaksın. Buna birkaç ay bile katlanamadın ama hayatının geri kalanında katlanmak zorunda kalacaksın."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı sallıyorum, hıçkırıyorum. Gözlerimi açtığımda hâlâ yerinde, kıpırdamadan duruyor, sırtı hâlâ bana dönük. İşimi kolaylaştırmak için bana iyilik yapıyordu.

"Ya da burada benimle kalabilirsin. Çünkü sen yanımdayken her şey yolunda gidiyor. Sen benim saplantımın nesnesisin. Sen dünyasın. Benim kutsal kasemsin. Ve eğer sana sahipsem, başka hiçbir şeyi düşünmem bile. Burada benimle olabilirsin ve iyi bir şey yapmış olursun. Herkes için. Kendin için."

Sam'in benimle konuşması, tek başına, beni sersemletmeye yetti. Sonunda . Bunca zamandır verdiğimiz bu savaşta

zafer.

"Konuşuyorsun," diye mırıldandım.

Başını onaylarcasına sallıyor. "Neden şimdi?" Gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Çünkü seninle özgürüm."

Ona doğru sallantılı bir şekilde nişan almaya devam ediyorum ve yavaşça yüzüme dönmeden önce bana zarar vermeyeceğini göstermek için elini kaldırıyor. "Sen bir şey yapmadıkça kendimi durduramam. Ya tetiği çekersin ya da benimle kalırsın. Ölüm ya da yaşam. Bu yüzden sorun yok."

"Polise gidebilirim. Onlara gerçeği anlatabilirim."

"Vesp, onlarla gitmeyeceğimi biliyorsun. Ama seni durduramayacağım. Sana zarar vermeyeceğim."

Sadece iki seçenek var. Ya onu öldürürüm -doğrudan ya da dolaylı olarak- ya da geçmişin ölmesine izin veririm.

"Eğer kalmayacaksan, zaten yaşamak istemiyorum."

"Neden? Ben neden farklıyım?" Bilmek istiyorum. Kalırsam duracağına inanmamın tek yolu bu.

"Seni Johnny ile gördüm. Küçükken hep senin gibi birini istemiştım. Hayatım boyunca senin gibi birini hayal ettim. Sen de oğlumuzla aynı şekilde olurdun."

"Oğlan mı?" Söylüyorum. Küçük bir oğlumuz olacaktı. "Seni kurtarmam için bana ihtiyacın vardı."

Sam tekrar arkasını dönüyor ve bana seçim yapmam için fırsat veriyor. Onu sefaletinden çıkarıp kendi sefaletimi yaşayabilirim. Ya da maskeli adamı unutup karşımdakini, benim için öleceğini bildiğim kişiyi seçebilirim. Ve bunda bir çeşit huzur bulabilirim.

Parmağımı tetikte kaydırıyorum. Çekme fikriyle oynuyordum. O zaman ne olacaktı? Kurbanları asla öğrenemeyecekti. Asla bir kapanış yapamayacaklardı. Tabii kutuyu cesediyle birlikte burada bırakmazsam. Her hatıra, zarar verdiği insanlarla bağlantılı olabilir.

Elimi bir saniyeliğine silahtan çektim, sadece bulanıklaşan elimi silmek için.

Gözler.

Doğru. Bazen seçim çok nettir. Ama son birkaç yıldır Yıllardır kalbim ve aklım aynı fikirde değil. Ve işte şu anda, iki tür doğru var. Herkes için olan ve benim için olan.

Şeytanın gözlerinin içine bakıp onun günahlarından bir kısmını almadan çıkamazsınız. Onun gibi olmadan şeytanı yenemezsiniz. Onun gibi olmadan

Bu yüzden onun oyunlarını oynamayı öğrenmek zorundasınız. Yalan söylersiniz, sevişirsiniz, manipüle edersiniz, kavga edersiniz, hakaretler yağdırırsınız, ta ki savaşı kazanmak için ne gerekiyorsa yapana kadar. Bunları her yaptığınızda, onu biraz daha anlarsınız. Ta ki sonunda müttefikiniz olana kadar. Kazandığınızı, onu kendinize daha çok benzettiğinizi . Ama aslında tam tersi olur. Böylece kazandığınızda bile kaybetmiş olursunuz.

Sam sabırla bekler, sanki her ikisini de çoktan kabullenmiş gibidir.

Kaderler.

Ama ben bir katil değilim. Bunu yapmaya her adım yaklaştığımda, daha da zorlaşıyor.

Olur. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Bunu biliyor olmalı. Tıpkı onunla olan diğer tüm seçimlerim gibi, sadece tek bir seçenek vardı. Beni herkesten çok istemesinin sebebi de bu. Ben Johnny ile gördüğü kızım. Ben insanları incitmem, beslerim. Sadece kendine ait birini istiyor. Bir kez olsun birinin evreninin tam merkezi olmak istiyorum.

Kendimi kurban olarak sundum. İlk etapta bu yüzden kaçırıldım. Ve eğer başkalarını kurtarmak anlamına geliyorsa, bunu yine yaparım.

Silahı sıkıca kavıyorum, kollarımı son bir güç gösterisiyle sertleştiriyorum ve yanıma düşmelerine izin veriyorum. Bu kez, onlarca kez yaya olarak görgü tanıklarını ve polisleri atlatmış olan atlet Sam yuvarlanıp bir anda önüme çıkıyor ama saldırmıyor. Hayır, silahı usulca elimden aldı. Tabancayı açıyor ve mermileri yatağa fırlatmadan önce avucunun içinde silkeliyor.

Bana zarar vermek için kullandığı aynı elleri, ben tüm vücudumla ağlarken beni tutmak için kullanıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor başımı okşayarak. "Kimse seni benim sevdiğim gibi yap."

Sevgi. Bu kelimeyi onun yanında kullanmaya hiç cesaret edemezdim.

Çok sapıkça geldi. Ama

Eğer birbirimiz için yaptığımız şey aşk değilse - eğer kendi özgürlüğü pahasına yaşamama izin vermek aşk değilse - eğer Sam'in hayatını yaşamasına izin vermek için polise ve aileme yalan söylemek aşk değilse - o zaman nedir?

Ben göğsünde erirken o saçlarımı okşuyor. Onu evcilleştirdim. O benim ve sadece benim. Hepinizi ondan koruyacağım.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, sıcak göğsüne doğru usulca başımı sallıyorum.

İyi hissettiriyor - o gölde yüzmenin beni hafif ve kolay hissettireceği gibi - bu ağırlığı bırakmak. O son nefesi almak ve kendimi o kadar dibe batırmak ki her şeyin bitmesini istemediğimi fark etmek. Yaşamak istiyorum. Onu istiyorum. Onu seçiyorum.

SAM

Her şeye alışması biraz zaman alacak ama alışacak, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ona sahip olduğum için şanslı bir adam olduğumu biliyorum ve bundan asla pişman olmamasını sağlayacağım. Verdiğim söz hakkında yalan söylemiyordum. Artık avlanmama gerek yok. Ödülümü aldım. Ona bağlılığımı göstermeliydim, bu kusurlarımı duyması anlamına gelse bile. Konuşana kadar, gevezelik eden tutarsız bir aptal gibi görünüp görünmeyeceğimi bilemezdim, ama gerçeği yaşamak gerçekten en büyük çaredir. Annemin yanındayken olduğu gibi onunla konuşurken de daha iyi olacağım. Gece her zaman evim olacak olsa da, nihayet Vesp ile güneşin altında bir yerim var.

Sonunda onunla konuşabilmem çok tuhaf ama öğleden sonranın çoğunu yatakta birbirimize bakarak geçiriyoruz. Onun parlayan yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. Verdiği karara alışmasını izliyorum. Her dakika geçtikçe daha rahat görünüyor. İsteddiği şey buydu. Sadece bunu istemek için izne ihtiyacı vardı. Vesper iyi biri. Ona bunun iyi bir şey olduğunu hissettirmeliydim. O silahı bırakarak hala insanları koruduğunu.

Vesper'ın da onayını alarak bu akşam yemekte ızgarada hamburger pişirmeye karar verdim. Tanrım, kendimi iyi hissediyorum. Mutlu hissediyorum. Tüm bu olanlar uzun bir deneyimdi ama sonunda aldım. Planlama ve odaklanma her zaman işe yarar.

Kutuyu mükemmel bir şekilde çerçevelemesi için kömürle uğraşıyorum. Uzun süre boyunca, o anların heyecanına bağlı hissetmemin tek yolu buydu. Ama gerçek değillerdi, şimdi gerçek olan bir şeye sahip olduğum için bunu biliyorum. O kutuyu her açtığımda anılar biraz daha silikleşiyor, duygusal bağ biraz daha zayıflıyordu.

O şeyin ve etrafındaki kömürlerin üzerine müstehcen miktarda çakmak gazı sıkıyorum ve bir kibrit çakıyorum. Alevler yükselirken geri sıçradım. Kutuyu açmak ve içindekilere yakıt eklemek için bir ızgara çatalı kullanırken ateşi devam ettiriyorum, alnımdan ter akıyor. Hatırlamadığım bir çiftin gülümseyen resmi, alevler onu ele geçirirken kıvrılıyor.

Arka verandada bir sandalyede oturan Vesper'a bakıyorum. Bir an sıkıntılı görünüyor ve anlıyorum. O tatlı bir şey. Benim gördüğüm de buydu.

o gün. O her zaman hayalini kurduğum Şeyin vücut bulmuş haliydi: ikimize de yetecek kadar nazik bir insan - bir ruh. Zamanla her Şeyin üstesinden gelmesine yardım edeceğim.

Ona el sallıyorum ve bu onun uzak bakışlarını kırıyor. Aklının milyonlarca yerde olduğunu bilmemi sağlayan bir gülümseme veriyor ama o burada ve önemli olan da bu.

Yapacağımı söyledim. Parça parça. Onu yıkıp tekrar inşa edecektim. Ta ki onu benden uzak tutan her Şeyden kurtulana kadar. İŞler kötü göründüğünde bile bunu asla gözden kaçırmadım.

Ben bir katil değilim. Gerçekten değilim. kalmadıkça değil.

Ama onu sonunda bir seçim yapmaya, zor bir seçim yapmaya, tereddüt etmek yerine kendini adamaya iteceğini bildiğim bir Şey varsa, o da buydu.

Çiftlikte ona sahip değildim. Gitmesine izin verene kadar ona sahip değildim.

Ta ki sadece onun kurtarabileceğini düşündüğü bir canavara dönüşene kadar.

S ylediğimde ciddiyydim. Artık hepiniz güvendesiniz. Vesper'a teşekkür edebilirsiniz.

Bu.

EPILOGUE

VE SPER

Annem mutfak penceresinden dışarı bakarak, "Şuna bak dışarıda Johnny ile oynuyor," diyor. Burası eskiden ev değil. Satmaya karar verdi. Çok fazla kötü anısı var.

"Evet, onunla çok iyi anlaşıyor," diye ekliyorum hüznle. Sam'i küçük kardeşimle birlikte izlemek, bir şeyin hem güzel hem de hüzünlü olabileceği gibi, kalbimi her zaman acı verici bir şekilde sızlatıyor.

Anneme dönüp bakıyorum ve bana gülümseyerek bakıyor - *bilirsiniz* işte o gülümseme. O anda sizi izlemekten mutlu olduklarını görmenizi istedikleri gülümseme.

"Ne?" Utana sıkıla sordum.

"Oh, sadece, senin adına mutluyum, hepsi bu." Kollarını kavuşturur ve nefes alır. "Dinle, çok iyi olmadığımı biliyorum-"

"Anne, yapma."

"Bırak da bitireyim, Vesp." Kollarımı göğsümde kavuştururken bir elini koluma koyuyor. "Biliyorum çok iyi bir anne olamadım ama senin için hep en iyisini istedim. Sadece mutlu olmanı istedim. O şekilde gittiğinde senin için çok endişelendim. Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm. Ama o evden ve hatta Carter'dan uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu anladım. Muhtemelen en çok da benden. Daha iyi hissetmene çok sevindim. Sam gibi iyi bir adam bulduğun için de mutluyum."

"Sağ ol anne. O da seni seviyor."

Sonsuza kadar evden uzak kalamazdım. Kardeşimi seviyorum ve annem onu evde tutmaya karar vermiş olsa da onun hâlâ ailesine ihtiyacı var. Sam bunu anlıyordu ve tamamen aynı fikirdeydi.

Los Angeles'ta birkaç ay geçirdikten sonra geri döndüm. Aileme bir adamla tanıştığımı söyledim. Sıradan bir adam değil, bir Hunter ve bir Ridgefield. Harika bir ailesi ve parası olan biriyle. Bana tapan biri. Gitmeme asla izin vermeyecek biri. Carter, yapacağını bildiğim gibi hayatına devam etti. Ve şimdi suçlu hissetmesine yoktu çünkü ben de birini bulmuştum.

L.A.'deki küçük evi düzenledim, böylece artık bir ev oldu. Sacramento'ya geri dönmeye zorlayabilsek bile Andrew'a kendi alanını vermenin doğru olacağını düşündük. Bu yüzden Johnny'yi ziyaret etmek için elimizden geldiğince uzun bir yolculuk yaptık.

Johnny eve girerken kahkahanın kendi versiyonu olan bir ses çıkarıyor. Bunu sadece Sam'le oynarken duyuyorum. Sam ona yetişiyor, kucağına alıyor ve kahkahalarla gürlüyor. Johnny'yi ilk kucağına aldığı an aklıma geliyor. Ama o artık farklı. Ve o zaman bile, bu sadece boş bir tehditti.

"Pekâlâ çocuklar, akşam yemeği için oturma vakti geldi. Üvey babanız nerede?" Annem onu bulmaya giderken soruyor.

Sam Johnny'yi yere bırakıyor, o da yanıma gelip kalçamı kucaklıyor. Başını okşuyorum. "Git ellerini yıka," diyorum ona. Başını hayır anlamında sallıyor.

"Şimdi, benim tatlı oğlum," diye emrediyorum.

Oflayıp puflayıp tuvalete gidiyor ve sadece Sam ve ben kalıyoruz. "Çok güzelsin," diyor Sam bana.

Gülümsüyorum. Eskiden olduğu şeylerin çoğu şimdiden uzak bir anı gibi geliyor. Ama hep orada. Aklımın bir köşesinde duruyor.

Sanki düşüncelerimin neşemi çaldığını hissediyormuş gibi eğilip beni öpüyor. Dudakları, şüphenin yerini alıyor. Önce yanağımı, sonra kulağımı sıyrıyor ve eğilip fısıldıyor. "Beni çok sertleştiriyorsun. Her zaman. Seni düşünmekten asla vazgeçmiyorum. Gözümün önünden kaybolsan bile. Her zaman seni merak ediyorum."

Bu onun tehlikesi. Bu onun çekiciliği. Her zaman yüzeyin altında, bana duyduğu açlık. Berrak gözlü güzel şeytan.

"Pekâlâ!" Ailem mutfığa girdiğinde annem anons ediyor ve tatlı, gizli bir ilişki yaşayan iki aşık gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz.

konuşma. "Hadi yiyelim!" Sam en masum gülümsemesini takındı. Bu kadar uzun süre nasıl fark edilmediğini şimdi anlıyorum. Karanlığı o kadar güçlü çağırabiliyor ki, gölgeler bile yok ve aniden aydınlık ve güneşli olabiliyor. şaşırtıcı derecede karmaşıkkken, nasıl tatlı bir şekilde basitleşebildiğini.

Yemeğe oturduk. Annem yeni bir dine girmiş. Geçer, her zaman geçer. Ama hepimizden dua için eğilmemizi istiyor. Ben de uyuyorum ama o başladıktan kısa bir süre sonra gözlerimi açıyorum. Masadaki eğik kafalar ve kapalı göz kapakları arasında, Sam kapüşonlu bakışları ve parlayan gözleriyle bana sabitlenmiş.

SAM

Yatağa yayılmış Vesp'i izliyorum, çarşaf göğüslerinin ve kalçalarının üzerine mkemmek bir şekilde örtülmüş, uzun saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor. Sonra yaslandığım pencereden dışarı bakıyorum. Gecenin geç saatleri. Gece hala bana ait. Her zaman benim evim olacak. Ama şimdi, onu izlemek için. Hala yle. Mkemmek. Benim.

Her gün mkemmek. Onlar gibi oluyorum. Ama biz onlar gibi değiliz. Hayır, bu daha doğru. Daha çılgınca. Atom bombası kadar yıkıcı sırlarımız var. Kardeşim, diğer tek koruyucu, şu anda belediye başkanlığına adaylığını koyuyor ve aile adını korumak için yaptığı anlaşmayı daha da sağlamlaştırarak nde gidiyor.

Vesp'e verdiğim sz tutmak zor değil. Artık oraya gitmek istemiyorum. İçimde yaşayan ağızlı hayvanı besliyor.

Sonunda hiç sahip olamadığım aileme kavuştum. Andrew'un bana asla davranmadığı şekilde davranabileceğim küçük bir kardeşim. Tüm hatalarına rağmen beni gizli utancına ve korkusuna hapseden kadına hiç benzemeyen bir annem var. Yaptığım şeyi onaylamıyor olabilirsiniz ama bana işe yaramadığını söyleyemezsiniz.

Vesp hışırdıyor, yarım bir gülümsemeyle beni arıyor. Beni bulamayınca gözlerini aşıyor. "Mmmm," diyor uykulu gözlerini aşıırken. "Ne yapıyorsun?"

O biliyor. "Seni izliyorum."

Yatağa gelmemi işaret etti. Son bir kez pencereden dışarı bakıyorum, sanki o başka biriymiş gibi geliyor. Kaydım ve onu içeri aldım.

Kollarımda. Gözlerini kapatıyor ve neredeyse anında tekrar uykuya dalıyor. Bunu ben . Beni sevmesini sağladım. Bu kollarda güvende hissetmesini sağladım.

Bana bunun aşk olmadığını söyleme. Birini sevdiğinizde, onu elde tutmak için her şeyi yaparsınız - yalan söyler, manipüle eder, öldürürsünüz (kendinizi bile). Sadece o kadar ileri gitmeye istekli değilsiniz. Gitmesine izin verdiğimde, bunun ne olduğunu o zaman anladım. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Ve bunun bir son olamayacağını biliyordum. Öyle hissettiğim, geri dönmeyeceğini düşündüğüm anlar oldu ama tıpkı en başından beri olduğu gibi, tutarlı olmam gerektiğini biliyordum. Onu bana geri getirmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Aşk çiçek ya da şiir değildir. Aşk budur. Kendine sor. Seni benim Vesp'i sevdiğim gibi seven biri oldu mu? Onun için yaptıklarımı senin için yapan biri olduğunu söyleyebilir misin?

Carter bir esinti gibiydi. Yumuşak ve rahatlatıcı. Güvenli. Ama bir şeyleri hareket ettirmiyor, bir şeyleri sarsmıyor. Ben fırtınayım. Güçlü ve şiddetli. Tehlikeliyim. Ona sahip olmak için yoluma çıkan her şeyi yıkarım. Ben geçerken, her yerde benim kanıtlarımı görürsünüz. Dalların kırıldığını, pencerelerin paramparça olduğunu görürsünüz. Aşılmaz görünen engelleri aşacağım.

Şimdi size karşı dürüst olmalıyım. Gitmesine izin verdim çünkü işimi yaptığımı biliyordum. İspiyonlamayacağını biliyordum. Bana geri döneceğini biliyordum. Güneşin her gece batacağını bildiğim kadar eminim. Ama yine de onu test etmek zorundaydım. Bu kendi hayatımı tehlikeye atmak anlamına gelse bile. Bu onun son sınavıydı ve ödüllendirildi.

Ve bunların hiçbiri bunu daha az gerçek yapmaz.

THE
END

S O C I A L M E D I A

[FACEBOOK](#)
[TWITTER](#)
[INSTAGRAM](#)

OTHER WORKS BY NINA G. JONES

ÇEMBERLİ SERİ
(*Erotica/Suspense*)
HAPSEDİLMİŞ
KAYIŞLA BAĞLANMIŞ
KAYIŞSIZ

MUHTEŞEM ÇÜRÜMÜŞ ALÇAK
(*Bağımsız Erotik Romantik/Komedi*)

BORÇ
(*Bağımsız Karanlık Erotik Gerilim*)

EĞER
(*Bağımsız Yeni Yetişkin Çağdaş Romantizm*)

SWELTER
(*Bağımsız Erotik Romantik*)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.